Fantoma rețelelor

Kevin Mitnick

în colaborare cu
William L. Simon

Aventurile celui mai căutat hacker din lume

//Prefață de
//Steve Wozniak
//cofondator Apple

REALITY SHOCK

PANDORA

Fantoma rețelelor

Fantoma rețelelor

Kevin Mitnick

în colaborare cu
William L. Simon

Aventurile celui mai căutat hacker din lume

//Prefață de
//Steve Wozniak
//cofondator Apple

Traducere din engleză și note de
Liviu Mateescu

REALITY SHOCK

PANDORA

Editori: *Magdalena Mărculescu*
Vasile Dem. Zamfirescu
Silviu Dragomir
Fondator: *Ion Mărculescu, 1994*
Design: *Radu Manelici*
Redactor: *Victor Popescu*
Director producție: *Cristian Claudiu Coban*
DTP: *Florin Paraschiv*
Corectură: *Rodica Petcu*
Sînziana Doman

ISBN ePUB: 978-973-1989-43-3
ISBN PDF: 978-973-1989-44-0
ISBN Print: 978-973-1989-27-3

Titlul original: GHOST IN THE WIRES. My Adventures as the World's Most Wanted Hacker
Autori: Kevin Mitnick cu William L. Simon

C.P. 27-0490, București
T/F: +4 021 300 60 90
W: pandoram.ro

Pandora M face parte din Grupul Editorial Trei

Se dedică mamei și bunicii mele.

K.D.M.

Pentru Arynne, Victoria și David Sheldon,

Vincent și Elena Rose și în special pentru Charlotte.

W.L.S.

CUVÂNT ÎNAINTE

L-am întâlnit pe Kevin Mitnick pentru prima oară în 2001, în timpul filmărilor pentru un documentar al canalului Discovery numit *The History of Hacking*. Am păstrat legătura după aceea. Doi ani mai târziu, am zburat până la Pittsburg, unde i-am făcut prezentarea înainte de o conferință susținută de el la Universitatea Carnegie Mellon, la care am fost absolut uluit de peripețiile lui ca hacker. A pătruns în computerele unor corporații, dar nu a distrus niciun fișier, nu a folosit și nici nu a vândut numerele cărților de credit la care a avut acces. A furat software, dar nu l-a vândut niciodată, nimănui. A comis hackingul pur și simplu pentru că voia să-și încerce forțele.

În discursul lui, Kevin a expus în detaliu incredibila poveste a dejucării acțiunilor efectuate de FBI împotriva lui.

Kevin a penetrat total întreaga operațiune, descoperind că un „prieten“ proaspăt, tot hacker, era de fapt un informator al FBI-ului, aflând numele și adresele tuturor membrilor echipei FBI care au lucrat la cazul lui și chiar interceptând convorbirile telefonice și mesajele vocale ale persoanelor care încercau să adune dovezi împotriva lui. Un sistem de alarmă inventat de el l-a avertizat când FBI-ul se pregătea să pornească un raid împotriva lui.

Atunci când producătorii emisiunii TV *Screen Savers* ne-au invitat, pe mine și pe Kevin, să coprezentăm una dintre ediții, ne-au cerut să facem o demonstrație cu un nou dispozitiv electronic care tocmai apăruse pe piața de consum: GPS-ul. Eu trebuia să conduc prin zonă și ei îmi urmăreau mașina. Ei au produs în direct pe post o hartă a rutei aparent haotice alese de mine. Ea forma un mesaj:

FREE KEVIN

Am fost din nou colegi de microfon în 2006, când Kevin i-a ținut o vreme locul lui Art Bell, moderatorul emisiunii pe teme paranormale *Coast to Coast AM*, calitate în care m-a invitat la emisiunea sa, în direct. La acel moment, i se dusese deja vestea. Ne-am distrat pe cinste în acea seară, la fel cum făceam ori de câte ori ne întâlneam.

Kevin mi-a schimbat viața. Într-o zi, mi-am dat seama că primesc telefoane de la el din locuri îndepărtate: ba era în Rusia, unde urma să țină un discurs, ba în Spania, unde ajuta o companie care avea probleme de securitate, ba în Chile, în calitate de consilier pentru o bancă al cărei computer fusese „spart“. Suna foarte interesant. Nu îmi mai folosisem pașaportul de zece ani, iar aceste apeluri telefonice mi-au adus un soi de mâncărime în tălpi. Kevin m-a pus în legătură cu agenta care îi organizează discursurile. Aceasta mi-a spus: „Aș putea organiza și conferințele

dumneavoastră“. Așa că, mulțumită lui Kevin, am devenit un călător prin lume, ca și el.

Kevin e acum unul dintre cei mai buni prieteni. Îmi place să fiu alături de el, să aud cum își povestește realizările și pățaniile. A dus o viață palpitantă și cu sufletul la gură, cum vezi doar în cele mai bune filme polițiste.

Iar acum și dumneavoastră aveți prilejul să vă delectați cu toate aceste istorisiri, pe care eu le-am auzit de la el, una după alta, ocazional, pe parcursul mai multor ani. Într-un fel, vă invidiez pentru experiența la care sunteți pe cale să purcedeți, pentru că veți lua parte la povestea incredibilă, aproape de neconceput, a vieții și isprăvilor lui Kevin Mitnick.

Steve Wozniak,
cofondator Apple, Inc.

PROLOG

Să mă strecor în persoană într-o clădire a firmei-țintă, adică s-o accesez la modul fizic, e o chestie care nu e tocmai pe gustul meu. E mult prea riscant. Până și să scriu despre asta îmi dă fiori.

Dar iată-mă pândind în parcarea întunecată a unei companii cu un capital de miliarde de dolari, într-o seară caldă de primăvară, așteptând momentul oportun. Cu o săptămână înainte, făcusem o vizită în această clădire, în plină zi, sub pretextul că trebuie să-i predau personal o scrisoare unui angajat. Motivul adevărat era altul: voiam să mă uit mai atent la ecusoanele lor de identificare. Această companie plasa figura angajatului în colțul din stânga sus, numele sub fotografie, numele de familie primul, cu litere

mari de tipar. Numele companiei era scris în partea de jos a cardului, în roșu, tot cu litere mari de tipar.

Apoi am făcut un drum la un centru de copiere, unde m-am uitat pe pagina web a companiei și am descărcat și copiat o imagine a emblemei acesteia. Cu emblema și cu o copie scanată a propriei mele fotografii, am avut nevoie doar de douăzeci de minute de Photoshop ca să produc și să tipăresc un ecuson de firmă acceptabil, pe care l-am plastifiat într-o husă de câțiva cenți. Am mai produs un ecuson fals pentru un prieten care a acceptat să vină cu mine, pentru eventualitatea că o să am nevoie de el.

Așa cum știți deja, acel ecuson nu trebuia nici măcar să arate autentic. În nouăzeci și nouă la sută din cazuri, nu i se va acorda mai mult de o privire în fugă. Câtă vreme ai elementele esențiale în locul potrivit și ecusonul arată cât de cât cum trebuie, treci fără probleme… asta dacă nu cumva ai parte de vreun paznic sau agent superzelos, care vrea musai să arunce o privire mai îndeaproape. Când duci o viață ca a mea, există și acest risc.

În parcare, stau ferit de priviri, urmărind pâlpâirile roșii ale țigărilor venind dinspre șirul de oameni ieșiți din clădire ca să tragă un fum. În fine, am pus ochii pe un grup de cinci-șase inși care se îndreptau cu toții spre intrarea în clădire. Intrarea din spate este una din acelea care se deschid când un angajat își introduce cardul de acces în cititor. Grupul a intrat în șir indian pe ușă, iar eu m-am lipit la coada cozii. Tipul din fața mea pune mâna pe ușă, vede că în urma lui e cineva, aruncă o privire la repezeală să vadă dacă am emblema companiei și îmi ține ușa deschisă. Dau din cap a mulțumire.

Tehnica asta se numește „bară la bară“.

Ajuns înăuntru, primul lucru care îmi atrage privirea este un afiș plasat astfel încât să îl vezi îndată ce ai intrat în

clădire. Este un avertisment: nu cumva să ții ușa deschisă pentru altă persoană; să soliciți oricărei persoane să-și introducă în cititor propriul card, dacă vrea să intre. Dar politețea normală, de toate zilele, curtoazia față de „colegul și aproapele" tău face ca acest avertisment să fie în general ignorat.

În interiorul clădirii, încep să străbat coridoarele cu pasul hotărât al cuiva care are un lucru important de făcut. De fapt, sunt într-o misiune de informare, căutând birourile Departamentului IT (Tehnologia Informației), pe care le descopăr după cam zece minute într-o zonă din aripa de vest a clădirii. Mi-am făcut temele dinainte și am numele unuia dintre inginerii de rețea ai companiei; îmi închipui că e foarte probabil ca el să aibă drepturi neîngrădite de administrator în rețeaua companiei.

La dracu! Îi găsesc pupitrul de lucru; nu e un cubicul ușor de accesat, e un birou separat… în spatele unei uși încuiate. Dar găsesc o soluție. Tavanul e fabricat din acele pătrate albe care izolează fonic, folosite adesea pentru a crea un tavan fals, care lasă deasupra un spațiu prin care te poți târî printre țevărie, cabluri electrice, aducții de aer ș.a.m.d.

Îl sun pe mobil pe amicul meu, îi spun că am nevoie de el și mă întorc la intrarea din spate, ca să-i deschid ușa. Sper că el, care este subțire, deșirat, va putea face ceea ce eu nu pot. Revenim la IT, iar el se urcă pe o masă. Îi cuprind gambele și îl împing suficient de sus ca să ridice una din acele plăci albe și să o gliseze. Mă căznesc să-l ridic și mai sus, iar el reușește să apuce o țeavă și să se tragă spre ea. Într-un minut, îl aud coborând în biroul încuiat. Apasă pe clanță, deschide ușa și îl văd în prag, acoperit de praf, dar zâmbind vesel.

Intru și închid grăbit ușa. Acum suntem mai în siguranță, mult mai greu de remarcat. Biroul este întunecat. Ar fi periculos să aprindem lumina, dar nici nu e nevoie: lumina de la computerul inginerului este suficientă ca să văd tot ce-mi trebuie, reducând astfel riscul. Trec repede în revistă

pupitrul și caut pe raftul de sus și sub tastatură, să văd dacă nu cumva a lăsat un bilețel cu parola. N-am noroc. Dar nu e nicio problemă.

Scot din borseta de brâu un CD cu o versiune bootabilă a sistemului de operare Linux care conține unelte de hacking și îl bag în unitatea de disc, după care repornesc calculatorul. Unul dintre utilitare îmi permite să schimb parola administratorului de pe computer; o înlocuiesc cu un cuvânt cunoscut mie, ca să pot să mă loghez. Apoi scot CD-ul și repornesc calculatorul. De data asta, intru în contul de administrator local.

Lucrez cât pot de repede și instalez un „troian pentru accesul de la distanță", un tip de software ilegal care îmi oferă acces complet la sistem, ca să pot înregistra ce taste au fost apăsate, să capturez parole și chiar să-i comand camerei să facă o fotografie a persoanei care folosește computerul. Troianul instalat de mine va iniția la fiecare câteva minute o conexiune prin internet cu alt sistem controlat de mine, permițându-mi să dobândesc un control complet asupra sistemului victimei.

Aproape că am terminat. Ca ultim pas, intru în registrul computerului și setez fereastra ce indică cea mai recentă logare cu numele de utilizator al inginerului, ca să nu rămână nicio dovadă a intrării mele în contul administratorului local. Dimineața, poate că inginerul va remarca faptul că nu este conectat. Nicio problemă: îndată ce va face „login", totul va fi așa cum trebuie.

Sunt gata de plecare. Prietenul meu a pus deja plăcile albe ale tavanului fals la locul lor. Când ieșim, resetez sistemul de încuiere.

În dimineața următoare, inginerul își pornește calculatorul în jurul orei 8:30 dimineața și stabilește o conexiune cu laptopul meu. Dat fiind că troianul lucrează sub contul lui,

am privilegii complete de administrator în întregul domeniu din rețea și am nevoie doar de câteva secunde ca să identific controlerul de domeniu, adică serverul care conține parolele conturilor din întreaga companie. Un utilitar de hacking numit „fgdump" îmi permite să înregistrez toate parolele de utilizator în formă „hash" (adică sunt codificate, nu apar în clar).

În câteva ore, am trecut toată lista de hash-uri prin „tabelele-curcubeu" — o uriașă bază de date cu hash-uri de parole de computer precalculate — și am recuperat parolele mai tuturor angajaților companiei. În cele din urmă, descopăr unul dintre serverele primare care se ocupă de tranzacțiile cu clienții, dar constat că numerele cărților de credit sunt încriptate: nicio problemă, găsesc cheia folosită pentru încriptarea numerelor cărților de credit, ascunsă convenabil într-o procedură stocată în baza de date pe un computer cunoscut sub indicatorul de „server SQL", care este accesibil tuturor administratorilor de baze de date.

Milioane și milioane de numere de cărți de credit. Aș putea să fac cumpărături cât e ziua de lungă, folosind de fiecare dată altă carte de credit, și nu le-aș epuiza nici într-o viață întreagă.

Dar nu am făcut niciun fel de cumpărături. Ce am scris mai sus este o poveste adevărată, dar nu este una dintre acele isprăvi de hacker care mi-au adus atâtea necazuri. De fapt, era ca și cum fusesem *angajat* să fac ce am făcut.

Este un așa-numit „pen test", prescurtare de la „test de penetrare", și constituie o importantă parte a vieții mele din zilele astea. Am „spart" unele dintre cele mai mari companii de pe planetă și am penetrat cele mai încăpățânate sisteme de calcul construite vreodată — dar angajat chiar de companiile cu pricina, pentru a le ajuta să umple breșele și să își îmbunătățească sistemul lor de securitate, pentru a nu deveni victima unui hacker pe viitor. Sunt în mare parte

un autodidact și am petrecut ani de zile studiind metodele, tacticile și strategiile folosite pentru a ocoli securitatea computerelor și a afla cât mai multe despre cum funcționează sistemele de computere și de telecomunicații.

Pasiunea mea pentru tehnologie și fascinația ei exercitată asupra mea m-au condus pe un drum plin de hurducături. Escapadele mele de hacker m-au costat în cele din urmă cinci ani de viață petrecuți în închisoare, producându-le teribile suferințe celor dragi mie.

Vă prezint aici povestea mea, cu toate detaliile, cât de precis le-am putut recupera din memorie, din însemnările personale, din stenogramele publice ale tribunalelor, din documentele obținute în virtutea legii accesului la informație, din înregistrările efectuate de FBI, atât pe față, cât și pe ascuns, din multele ore de interogatoriu și din discuțiile cu doi informatori ai guvernului.

Vă voi povesti deci cum am devenit cel mai căutat spărgător de computere din lume.

P1

17

CUM DEVII UN HACKER

01

UN FEL DE ÎNCEPUT

19

Yjcv ku vjg pcog qh vjg uauvgo wugf da jco qrgtcvqtuvq ocmg htgg rjqpg ecnnu?

Instinctul meu de a găsi căi de ocolire a barierelor și a elementelor de protecție s-a manifestat de timpuriu. Aveam cam un an și jumătate când am descoperit o metodă de a ieși din țarc, după care am ajuns la portița specială pentru copii din ușa de la intrare, pe care am reușit să o deschid. Pentru mama, acesta a fost primul avertisment a ceea ce va să vie.

Am crescut fără frați. După ce tata a plecat, când aveam trei ani, mama mea, pe nume Shelly, și cu mine am trăit în apartamente drăguțe, cu o chirie modică, din cartiere sigure din San Fernando Valley, peste deal de Los Angeles. Mama ne întreținea pe amândoi având o slujbă de chelneriță într-unul sau altul din multele localuri întinse de-a lungul

bulevardului Ventura, care străbate valea de la est la vest. Tata locuia în alt stat din SUA și, deși ținea la mine, în cea mai mare parte s-a implicat doar ocazional în viața mea cât timp am crescut, până când s-a mutat în Los Angeles, când aveam treisprezece ani.

Eu și mama ne mutam atât de des, încât nu am avut, ca alți copii, șansa de a-mi face prieteni. Mi-am petrecut copilăria în mare parte cu activități solitare, cele mai multe sedentare. Când am intrat la școală, profesorii i-au spus mamei că sunt printre cei mai buni la matematică și la scriere, foarte avansat pentru clasa în care eram. Dar pentru că eram un copil hiperactiv, îmi era foarte greu să stau locului.

Cât timp am crescut, mama a schimbat trei soți și câțiva prieteni. Unul a abuzat de mine, altul — care lucra în poliție — chiar m-a molestat. Spre deosebire de alte mame, despre care am citit ulterior, a mea nu s-a făcut că plouă. Din momentul în care afla că am fost abuzat — sau chiar că mi s-a vorbit urât — individul era dat afară pe ușă. Nu că aș căuta vreo scuză, dar mă întreb dacă nu cumva acei bărbați abuzivi au jucat vreun rol în faptul că am ajuns să sfidez autoritatea oricui.

Cel mai mult îmi plăcea vara, în special când mama avea pauză la prânz și venea acasă. Îmi plăcea la nebunie când mă ducea la înot, la plaja nemaipomenită de la Santa Monica. Ea se întindea pe nisip, făcând plajă și odihnindu-se, uitându-se la mine cum mă bălăcesc în valuri, care mă doborau, după care mă ridicam râzând și exersam înotul învățat în tabăra de tineri creștini (YMCA) la care fusesem câteva veri la rând (am urât taberele alea, mai puțin când ne duceau pe toți la plajă).

În copilărie, am fost bun la sporturi și am jucat în liga de juniori la baseball, destul de bine ca să rămân ore întregi pe teren exersând lovirea mingii. Dar pasiunea care avea să-mi marcheze cursul vieții a început atunci când aveam zece

ani. Un vecin care trăia într-un apartament de peste drum avea o fată cam de vârsta mea. Cred că mi-a căzut cu tronc, iar ea mi-a răspuns la fel, pentru că a dansat goală-goluță în fața mea. Dar la vârsta aceea eram mai interesat de lucrurile aduse la viață de tatăl ei, de magia pe care o crea.

Era un vrăjitor desăvârșit, ale cărui trucuri cu cărți de joc, monede și alte accesorii mă fascinau. Dar mai era ceva, și mai important: am văzut cum publicul lui, fie că era format dintr-o persoană, trei persoane sau o sală întreagă, era încântat să se lase păcălit. Iată un gând care nu mi s-a format niciodată explicit în minte: ideea că oamenilor le place să fie duși cu preșul a fost o revelație uluitoare, care mi-a influențat cursul vieții.

Un magazin cu articole de magie, la care ajungeam ușor cu bicicleta, a devenit locul meu predilect în timpul liber. Magia a fost poarta mea de intrare în arta de a trage oamenii pe sfoară.

Uneori, în loc să ies cu bicicleta, săream în câte un autobuz. Într-o bună zi, la vreo doi ani după cele povestite, un șofer de autobuz numit Bob Arkow a remarcat că am un tricou pe care scria „Pirații undelor scurte sunt la post!“. El mi-a spus că tocmai găsise o stație radio Motorola, pentru uzul poliției. M-am gândit că poate e în stare să asculte frecvențele poliției, ceea ar fi fost ca lumea. A reieșit că de fapt doar voia să mă ațâțe, dar Bob era un radioamator pasionat, iar entuziasmul lui mi-a stârnit și mie interesul. Mi-a arătat o metodă de a efectua convorbiri telefonice gratuite prin radio, printr-un serviciu de conectare numit „auto patch“, furnizat de unii din colegii săi radioamatori. Apeluri telefonice gratis! Asta m-a impresionat fără măsură. Gata, eram prins.

După câteva săptămâni de ore la seral, învățasem destule despre circuitele radio și despre normele radioamatorilor pentru a trece examenul scris și știam destul cod Morse ca să trec și examenul cu pricina. Curând, poștașul mi-a adus

un plic din partea Comisiei Federale pentru Comunicații*, cu licența mea de radioamator, o ispravă pe care puțini puști sub cincisprezece ani o făcuseră vreodată. Am avut un adevărat sentiment de împlinire.

Să păcălești lumea prin magie era nemaipomenit. Dar să înveți cum funcționează un sistem telefonic era fascinant. Voiam să aflu totul despre cum funcționează o companie telefonică. Voiam să stăpânesc cele mai intime procese ale ei. În școala elementară și în gimnaziu primisem numai note foarte bune, dar prin clasa a opta sau a noua am început să o las mai moale cu școala și să-mi fac veacul la Henry Radio, un magazin cu electronice pentru radioamatori dintr-un cartier din vestul Los Angelesului, citind ore întregi cărți de teoria radioului. Pentru mine, asta echivala cu o vizită la Disneyland. Radioamatorismul mi-a oferit și câteva șanse de a ajuta comunitatea. O vreme am lucrat ca voluntar în weekend, furnizând suport tehnic pentru comunicațiile Crucii Roșii locale. Într-o vară, am petrecut o săptămână făcând același lucru pentru organizatorii concursurilor sportive pentru persoanele cu dizabilități.

Să merg cu autobuzul era pentru mine ca și cum aș fi mers în vacanță — mă bucuram de priveliștile orașului, chiar când îmi erau familiare. Trăiam în sudul Californiei, un loc în care vremea este aproape întotdeauna ideală, mai puțin când se lăsa smogul — mult mai rău pe vremea aceea decât azi. Autobuzul costa douăzeci și cinci de cenți — iar dacă schimbam autobuzul, mai plăteam zece cenți. În vacanța de vară, când mama era la slujbă, adesea mergeam toată ziua cu autobuzul. La doisprezece ani, mintea mea o luase deja pe căi dubioase. Într-o zi mi-a trecut prin minte

---

* Celebra FCC, care trebuie, de pildă, să autorizeze toate telefoanele mobile din Statele Unite. (*N.t.*)

următorul gând: *dacă aș putea să falsific în vreun fel compostarea biletelor, călătoriile cu autobuzul nu m-ar mai costa nimic.*

Tata și unchii mei lucrau toți în domeniul vânzărilor și aveau darul limbuției. Cred că am și eu gena asta, care mi-a permis de foarte timpuriu să conving oamenii să facă ceea ce-mi doream. Am urcat în autobuz și m-am așezat pe cel mai apropiat scaun de șofer. Când a oprit la un semafor, i-am spus: „Lucrez la un proiect pentru școală și trebuie să compostez diverse forme interesante pe bucăți de carton. Văd că folosiți un compostor pentru transferurile dintre autobuze și ar fi nemaipomenit să am unul. Pot cumpăra unul de undeva?".

Nu mă așteptam să mă creadă, pentru că suna de-a dreptul prostește. Dar cred că nu îi trecuse niciodată prin minte că ar putea fi manipulat de un puști. Mi-a dat numele magazinului, am sunat și am aflat că se vând asemenea compostoare pentru cincisprezece dolari. Când ai doisprezece ani, ce argumente rezonabile poți să-i oferi mamei tale cum că ai nevoie de cincisprezece dolari? Ei bine, eu am convins-o. Chiar a doua zi, eram în magazin și cumpăram un compostor. Dar acesta era doar Pasul Unu. De unde o să fac rost de bilete necompostate?

Păi unde erau spălate autobuzele? Am mers pe jos până la cel mai apropiat depou de autobuze, am descoperit în zona în care erau curățate autobuzele o benă uriașă, m-am urcat pe buza benei și m-am uitat înăuntru.

Evrika!

Mi-am umplut buzunarele cu bilete de transfer parțial folosite — în prima din foarte, foarte multele acțiuni pe care aveam să le numesc „plonjon în gunoi".

Memoria mea a fost întotdeauna mult peste medie și am reușit să țin minte pe de rost orarele autobuzelor din mai toată regiunea Văii San Fernando. Am început să hălăduiesc cu autobuzul peste tot pe unde ajungeau autobuzele — în regiunile Los Angeles, Riverside, San Bernardino. Mi-au

plăcut toate acele locuri, mi-a plăcut să savurez lumea din jurul meu.

În călătoriile mele, m-am împrietenit cu un puști pe nume Richard Williams, care făcea același lucru, doar că existau două deosebiri radicale. În primul rând, cursele lui gratuite erau legale, pentru că tatăl lui era șofer de autobuz, iar fiul lui avea dreptul la curse gratuite. Al doilea aspect care ne-a deosebit (cel puțin inițial) era o diferență de greutate: Richard era obez și voia să se oprească de cinci-șase ori pe zi ca să își ia câte un „taco" imens. Am adoptat aproape pe loc obiceiurile lui alimentare și am început să iau și eu în greutate.

Nu a trecut mult și o fată blondă cu codițe mi-a spus în autobuzul de școală: „Ești destul de drăguț, dar ești gras. Trebuie să mai dai și tu jos".

Credeți că am pus oare la inimă sfatul ei dureros, dar fără îndoială constructiv? Draci.

Am avut necazuri după incursiunea în gunoiul depoului pentru acele bilete de transfer și pentru că am mers gratis cu autobuzul? Din nou, nu. Mama a considerat că e o chestie deșteaptă, tata a spus că dovedesc inițiativă, iar șoferii de autobuz, care s-au prins că îmi compostez singur biletele, au considerat că e o chestie comică. Din câte îmi dădeam seama, toți cei din jurul meu care știau ce-mi poate pielea îmi făceau complici cu ochiul.

De fapt, nu aveam nevoie de laudele nimănui pentru ca pocinogurile mele să mă conducă la alte necazuri. Cine putea să știe că o scurtă ieșire la cumpărături putea să ofere o lecție care avea să-mi schimbe cursul vieții în altă direcție... o direcție nefericită?

02

DOAR ÎN TRECERE

Wbth lal voe htat oy voe wxbirtn vfzbqt wagye C poh aeovsn vojgav?

Până și familiile evreiești care nu prea se omoară cu religia vor ca fiul lor să aibă un bar mitzvah*, iar eu cădeam exact în categoria asta. Asta presupunea să stai în fața congregației și să citești un pasaj dintr-un sul conținând Tora — în ebraică. Evident, ebraica folosește un cu totul alt alfabet, cu ב , ף, מ și altele asemenea, așa că de vrei să înveți să citești un pasaj din Tora, asta poate să-ți ia luni bune de viață.

Am fost înscris la Școala Ebraică din cartierul Sherman Oaks, dar m-au dat afară, pe motiv că îmi băteam joc de profesori. Mama a găsit un cantor care să mă mediteze în

---

* Ceremonie care marchează trecerea la maturitatea religioasă (13 ani) a băieților din religia mozaică. (*N.t.*)

particular, așa că nu mai puteam să citesc sub pupitru cărți de tehnologie. Am reușit să învăț destulă ebraică pentru a trece prin ceremonie și mi-am citit pasajul din Tora cu voce tare în fața congregației, fără să depășesc media de bâlbâieli și fără să mă fac de râs.

După aceea, părinții m-au tachinat pentru că am imitat accentul și gesturile rabinului. Dar fusese o chestie subconștientă. Ulterior, aveam să învăț că este o tehnică foarte eficientă, pentru că oamenii sunt atrași de alți oameni care sunt ca ei. Așa că, încă de la o vârstă fragedă, absolut pe neștiute, practicam deja ceea ce avea să se numească „inginerie socială" — manipularea întâmplătoare sau calculată a oamenilor, pentru a-i influența să facă lucruri pe care nu le-ar face în mod obișnuit. Și asta convingându-i fără să aibă cea mai mică urmă de bănuială.

A urmat tradiționala masă de la restaurant, unde rudele care veniseră la ceremonie m-au cadorisit, inclusiv cu bonuri de trezorerie, care făceau o sumă frumușică.

Eram un cititor pasionat, cu preferințe speciale care m-au dus într-un loc numit Librăria Supraviețuitorilor din districtul North Hollywood. Era o librărie mică și într-un cartier rău famat și era administrată de o doamnă blondă de vârstă medie, prietenoasă, care mi-a spus că pot să-i spun pe nume. Descoperirea locului a echivalat pentru mine cu găsirea cufărului cu comori de către un pirat. În vremea aceea, idolii mei erau Bruce Lee, Houdini și Jim Rockford, nemaipomenitul detectiv particular jucat de James Garner în *The Rockford Files*, care era în stare să deschidă lacăte, să manipuleze oamenii și să-și asume o identitate falsă în doar câteva clipe. Voiam să fiu și eu în stare să fac lucrurile acelea formidabile pe care le făcea Rockford.

La acea librărie erau cărți care descriau cum să faci toate acele lucruri grozave puse în act de Rockford și multe altele

pe lângă ele. Începând cu vârsta de treisprezece ani, am petrecut acolo multe weekenduri, cât era ziua de lungă, studiind carte după carte — cărți cum ar fi *The Paper Trip* a lui Barry Reid, despre cum să-ți creezi o nouă identitate folosind certificatul de naștere al cuiva care murise.

O carte numită *The Big Brother Game*, scrisă de Scott French, a devenit Biblia mea, pentru că era plină-ochi cu informații detaliate despre cum să pui mâna pe datele de pe carnetul de conducere, înregistrări cadastrale, situația creditului, informații bancare, numere de telefon care nu apar în cartea de telefon și chiar cum să obții informații din partea departamentelor de poliție. (Mult mai târziu, pe când scria versiunea revizuită a cărții, French m-a sunat ca să mă întrebe dacă nu cumva vreau să scriu eu capitolul despre tehnicile „ingineriei sociale“ aplicate la companiile telefonice. La vremea aceea, eu și coautorul meu lucram la a doua carte a noastră, *The Art of Intrusion*, și eram prea ocupat ca să mă implic în proiectul lui French; dar coincidența m-a amuzat și am fost flatat de cererea lui.)

Librăria aceea era plină de cărți „clandestine“, care te învățau lucruri pe care nu ar fi trebuit să le știi — lucru care m-a atras, pentru că am avut dintotdeauna acest impuls de a mușca o bucățică din mărul interzis al cunoașterii. Mă lăfăiam în cunoștințe care aveau să se dovedească neprețuite aproape două decenii mai târziu, când voi fi devenit un fugar.

Celălalt element care m-a interesat la magazinul respectiv erau uneltele de desfăcut lacăte și încuietori, oferite spre vânzare. Am cumpărat câteva, de tipuri diferite. Vă amintiți poanta aceea veche, în care un turist întreabă: „Cum ajung la Carnegie Hall?“, la care i se răspunde: „Totul e exercițiu și numai exercițiu“?. Asta am făcut eu pentru a stăpâni arta spartului lacătelor, uneori coborând în zona boxelor chiriașilor din garajul blocului nostru, unde deschideam câteva lacăte și le schimbam unele cu altele, după care le încuiam

la loc. La vremea aceea, mi s-a părut o farsă foarte amuzantă, dar acum, când mă uit în urmă, sunt sigur că unii au avut adevărate izbucniri de furie și că le-am făcut necazuri destul de mari, ca să nu mai zic de cheltuiala cu un nou lacăt, după ce vor fi reușit să-l desfacă pe cel vechi. Cred că e nostim doar dacă ești adolescent.

Într-o zi, când aveam cam paisprezece ani, eram în oraș cu unchiul meu Mitchell, care era la vremea aceea eroul meu. Am trecut pe la Direcția de Permise de Conducere, pe care am găsit-o supraaglomerată. El m-a lăsat la coadă, în timp ce s-a dus nonșalant direct la ghișeul cu pricina — pur și simplu, trecând pe lângă toți cei ce stăteau la coadă. Conțopista de la Registru, o doamnă cu o figură plictisită, l-a privit surprinsă. Nu a așteptat ca ea să termine ce avea de făcut cu un domn care era la ghișeu, ci a început imediat să-i vorbească. Nu i-a spus decât câteva cuvinte, iar funcționara a dat din cap și i-a făcut semn celuilalt client să facă loc, ocupându-se de cine știe ce voia unchiul Mitchell de la ea. Unchiul meu avea un talent deosebit în a relaționa cu lumea.

Talent pe care se pare că-l am și eu. Acesta a fost primul meu exemplu conștientizat de „inginerie socială".

Cum eram văzut la Liceul Monroe? Profesorii ar fi spus că făceam mereu lucruri neașteptate. Când alți puști reparau televizoare în atelierul TV, eu pășeam pe urmele lui Steve Jobs și Steve Wozniak și construiam o cutie albastră, care îmi permitea să manipulez o rețea telefonică și chiar să fac apeluri telefonice gratuite. Aveam mereu cu mine aparatul meu portabil de radioamator și am vorbit prin el în timpul pauzelor de prânz și între ore.

Dar unul din colegi avea să-mi schimbe radical cursul vieții. Steven Shalita era un tip arogant, care își închipuia că e vreun soi de polițist sub acoperire — mașina lui era acoperită cu antene radio. Îi plăcea să se laude cu șmecheriile pe care le

făcea cu telefonul și chiar era în stare de niște lucruri uimitoare. El a demonstrat cum poate determina lumea să-l sune, fără a-și deconspira numărul adevărat, folosind un circuit de test al companiei; el suna de la unul din numerele din „bucla de conectare“, în vreme ce interlocutorul suna pe al doilea număr al buclei. Cei doi apelanți se conectau ca prin farmec. Folosind același circuit de testare, putea să obțină numele și adresa corespunzătoare oricărui număr, secret sau nu, sunând la informații clienți. Cu un singur apel, a obținut numărul trecut la secret al mamei mele. Dumnezeule! Putea obține numărul și adresa oricui, chiar dacă era vorba de un star cu telefonul trecut la secret. Ea ca și cum tipii de la compania de telefonie ar fi stat smirnă, abia așteptând să afle cu ce pot să-l ajute.

Eram interesat și fascinat și am devenit imediat însoțitorul lui, doritor să învăț toate acele trucuri incredibile. Dar pe Steven îl interesa doar să-mi arate ce poate face, nu și să-mi spună *cum* funcționează trucurile, cum a fost el în măsură să-și folosească talentele în „ingineria socială“ pe pielea oamenilor cu care discuta.

Nu a trecut mult și am „prins“ practic tot ce era dispus să împărtășească cu mine în legătură cu „telefonia pentru pasionați“ și am început să-mi petrec mai tot timpul liber explorând rețelele de telecomunicații și învățând de unul singur, aflând lucruri de care Steven habar nu avea cum funcționează. Cei „înnebuniți“ după telecomunicații aveau o rețea de socializare. Am început să-i cunosc pe alții care împărtășeau aceleași domenii de interes și să particip la adunările lor, chiar dacă acești pasionați erau cam ciudați — adică niște tipi neinteresanți și cu zero talente de socializare.

Se părea că fusesem născut pentru a manipula lucrătorii din telecomunicații. Puteam oare să conving un tehnician al unei companii de telefonie să meargă cu mașina până la un „repartitor“ (punct local de interconexiune, care redirecționează apelurile spre și dinspre un post telefonic) în miez de

noapte, pentru a conecta un circuit „vital", făcându-l să creadă că îl sun de la alt repartitor, sau poate sunt un instalator aflat la un stâlp de telefonie? Da, și încă ușor. Știam deja că am talente în această direcție, dar colegul meu de liceu Steven a fost cel care m-a învățat cât de puternice pot fi aceste talente.

Tactica de bază era simplă. Înainte să începi să aplici „ingineria socială" pentru un scop anume, trebuie mai întâi să te pui la curent cu situația respectivă. Aduni informații despre companie, inclusiv cum funcționează acel departament sau acea unitate, care este rolul ei, la ce informații au acces operatorii ei, de la cine primesc solicitări în mod obișnuit, în ce condiții furnizează ei informația dorită, plus argoul și terminologia folosite de companie.

Tehnicile „ingineriei sociale" funcționează pur și simplu pentru că oamenii sunt foarte deschiși față de persoanele care inspiră încredere, de pildă un angajat autorizat al companiei. Aici intervine culegerea informațiilor. Voiam să pun mâna pe niște numere trecute la secret; am sunat la unul dintre birourile comerciale ale companiei și am spus: „Sunt Jake Roberts, de la Biroul de Numere Secretizate. Trebuie să vorbesc cu șeful sau șefa".

Când șefa a venit la telefon, m-am prezentat din nou și am spus: „Ați primit circulara care anunța că ne schimbăm numărul?".

Ea s-a dus să verifice și s-a întors la telefon, spunând: „Nu, nu am primit-o".

I-am spus: „Ar trebui să folosiți 213 687-9962".

„Noi aveam alt număr", a venit răspunsul. „Formăm 213 320-0055."

Bingo!

„Bun", i-am zis. „Vom trimite o notă de informare la nivelul doi (în limbajul companiilor de telefonie, asta înseamnă un manager) privind schimbarea. Între timp, folosiți în continuare 320-0055, până primiți circulara."

Dar când am sunat la Biroul de Numere Secretizate, a reieșit că numele meu trebuia să fie pe o listă de persoane autorizate și cu un număr de interior; altfel nu-mi puteau furniza niciun fel de informație despre clienți. Un „inginer social“ novice sau pur și simplu prost probabil că ar fi închis telefonul. Dar asta n-ar fi fost deloc bine: imediat ar fi apărut bănuieli.

M-am orientat pe loc și am spus: „Șeful meu mi-a zis că mă pune pe listă. Va trebui să-l informez că nu ați primit încă circulara lui“.

Încă un obstacol: la un moment dat, va trebui să fiu în stare să le furnizez un număr de interior al companiei la care să pot primi apeluri!

A trebuit să sun la trei sucursale comerciale până să găsesc un interior către o persoană care avea „nivelul doi“ și era și bărbat — adică o persoană pe care o puteam întruchipa. I-am spus: „Sunt Tom Hansen de la Biroul de Numere Secretizate. Facem o aducere la zi a listei cu angajații autorizați. Mai vreți să fiți pe listă?“.

Evident că voia.

Atunci i-am spus să-și dea numele literă cu literă și să-mi dea și numărul lui de telefon de la birou. Doamne, nu mă așteptam să fie așa de simplu.

Următorul meu apel a fost la RCMAC — Centrul pentru Autorizarea Schimbărilor Recent Înregistrate —, adică unitatea companiei de telefonie care se ocupa cu adăugarea sau anularea de servicii telefonice adresate clienților, cum ar fi diversele funcții ale apelurilor. Am sunat și m-am dat drept managerul de la Departamentul comercial. Mi-a fost ușor să-l conving pe funcționar să adauge un apel de redirecționare a numărului de interior al managerului — doar era un număr al firmei Pacific Telephone.

Mai precis, lucrurile au mers așa: am sunat un tehnician de la cel mai apropiat repartitor. Crezând că sunt un

instalator aflat pe teren, el s-a conectat la linia managerului, folosind unul din acele microaparate pe care le au tehnicienii cu ei, și a format cifrele pe care i le-am dat eu, redirecționând astfel numărul de telefon al managerului către un circuit „în buclă“ al companiei. O buclă de conectare este un circuit special, care are două numere asociate. Atunci când sunt apelate deodată cele două numere din acest circuit în buclă, apelurile sunt reunite ca prin farmec, ca și cum apelanții s-ar fi sunat unul pe celălalt.

Am sunat la acest circuit-buclă și am introdus un număr care nu făcea altceva decât să sune, să sune și iar să sune. Atunci când Biroul de Numere Secretizate a sunat înapoi la linia autorizată a managerului, apelul a fost redirecționat spre buclă, iar apelantul a auzit acel sunet de apel. Am lăsat persoana să audă câteva tonuri de apel, apoi am răspuns: „Pacific Telephone, aici e Steve Kaplan“.

Din acel moment, persoana îmi va da orice număr trecut la secret mi-aș fi dorit. Apoi am sunat din nou tehnicianul din repartitor, spunându-i să anuleze redirecționarea.

Cu cât e mai grea problema, cu atât sunt mai mari palpitațiile. Acest truc a mers ani de zile și e foarte probabil că ar merge și azi!

După o serie de apeluri, întinse pe mai mult timp — pentru că ar fi bătut la ochi să cer de la Biroul de Numere Secretizate doar numerele câtorva celebrități — aveam numerele de telefon ale lui Roger Moore, Lucille Ball, James Garner, Bruce Springsteen și ale altor celebrități. Uneori, sunam, iar când la telefon venea chiar vedeta respectivă, spuneam ceva la modul: „Salut, Bruce, cum stai?“. Nu făceam rău nimănui, dar era palpitant să afli orice număr îți doreai.

Liceul Monroe a organizat un curs de computere. Nu aveam cursurile anterioare necesare pentru a mă califica pentru el, dar profesorul, domnul Christ (pronunțat astfel

încât să rimeze cu „twist“), a văzut ce entuziast sunt și știa deja cât de multe învățasem de unul singur, așa că m-a acceptat la curs. Cred că a ajuns să-și regrete decizia: eram o poamă și jumătate. Descopeream mereu parola lui de la minicomputerul inspectoratului școlar, indiferent de câte ori și-o schimba. Disperat, a încercat să mă păcălească, perforându-și parola pe o bandă de hârtie, care era modul predilect de stocare a datelor în acea perioadă de dinaintea discurilor flexibile; apoi introducea bucata de bandă în cititorul specializat ori de câte ori voia să se logheze. Dar ținea bucata aceea scurtă de bandă de hârtie în buzunarul de la cămașă, iar găurile erau perfect vizibile prin țesătura subțire. Unii dintre colegii de clasă mă ajutau să descifrez tiparul făcut de găuri ori de câte ori schimba el parola. Nu s-a prins niciodată.

Și mai era și telefonul din laboratorul de computere — un telefon de tip vechi, cu disc rotativ. Telefonul era programat să primească doar apeluri provenind de la inspectoratul școlar. Am început să-l folosesc pentru a intra în computerele de la Universitatea din California de Sud (USC) și pentru a accesa jocuri pe computer. Pur și simplu i-am spus operatoarei de la centrală: „Sunt domnul Christ. Am nevoie de o linie externă“. Iar când centralista a început să aibă bănuieli, după numeroasele apeluri, am trecut la tacticile fanilor telefoniei, formând la serviciul de comutații al companiei de telefonie și ridicând orice restricție, pentru ca să pot suna la USC ori de câte ori voiam. În cele din urmă, și-a dat și el seama că am reușit să fac apeluri exterioare nelimitate.

Curând, a anunțat triumfător în clasă că o să pună capăt apelurilor mele la USC odată pentru totdeauna și a ridicat în aer un lacăt special pentru telefoane: când era pus peste gaura lui „1“, orice apel devenea imposibil.

Îndată ce a pus lacătul la locul respectiv, toată clasa a început să se uite curioasă. Am ridicat receptorul și am

început să bat în furcă: nouă bătăi rapide înseamnă „9“, pentru accesul exterior, șapte bătăi rapide pentru „7“ și patru bătăi pentru „4“. Într-un minut eram deja conectat la USC.

Pentru mine, era un joc al inteligenței. Pentru bietul domn Christ, era amărăciunea umilinței. S-a înroșit la față, a înhățat telefonul și l-a *aruncat* în cealaltă parte a clasei.

Dar între timp am învățat de unul singur să lucrez în sistemul de operare RSTS/E, produs de Digital Equipment Corporation (DEC) și folosit de minicomputerul* școlii, care se găsea în centrul orașului Los Angeles. În apropiere se găsea campusul de la Northridge al Universității de Stat din California (CSUN), care avea computere ce foloseau același sistem de operare RSTS/E. Am mers în audiență la șeful Departamentului de Știința Computerelor, Wes Hampton, căruia i-am spus: „Sunt extrem de interesat să învăț despre computere. Pot să cumpăr un cont ca să folosesc computerele de aici?“.

„Nu, sunt doar pentru studenții înscriși la cursuri.“

Nu-mi stă în caracter să renunț prea ușor. „La liceul nostru, laboratorul de computere se închide la sfârșitul cursurilor, la ora trei. Puteți cumva să înființați un program pentru elevii de liceu, ca să poată învăța pe computerele dumneavoastră?“

M-a refuzat, dar m-a sunat curând după aceea. „Am decis să-ți permitem să folosești computerele noastre“, mi-a spus el. „Nu-ți putem da un cont, pentru că nu ești student la noi, așa că am decis să te las să folosești contul meu personal. Contul este «5.4» și parola este «Wes».“

---

* La vremea aceea, minicomputerele aveau dimensiunile unui dulap familial obișnuit. Actualele calculatoare desktop au evoluat din așa-numitele *microcalculatoare* ale anilor ’70–’80. (*N.t.*)

Omul acesta era șeful Departamentului de Știința Computerelor și asta era ideea lui de parolă sigură — numele lui de botez! Asta da securitate!

Am început să învăț de unul singur limbajele de programare Fortran și Basic. După doar câteva săptămâni de cursuri de programare, am scris un program care fura parolele altor utilizatori: un student care voia să se logheze vedea pe ecran o fereastră obișnuită de logare, care de fapt era programul meu ce se suprapunea peste sistemul de operare, menit să-i păcălească pe utilizatorii care își introduceau numele de cont și parola (ceva similar cu atacurile contemporane de phishing). De fapt, unul dintre supervizorii de laborator de la CSUN îmi dăduse o mână de ajutor, corectându-mi programul — li se părea *cool* că un licean găsise o metodă de a fura parole. După ce programelul a început să ruleze pe terminalele din laborator, ori de câte ori un student se conecta la sistem numele de utilizator și parola lui erau adăugate într-un fișier.

De ce? Eu și prietenii mei credeam că este nemaipomenit să cunoști toate parolele de utilizator. Nu aveam niciun plan sinistru, doar culegeam informație de amorul artei. Pur și simplu de-aia. Era încă una din acele situații problematice în care m-am tot pus iar și iar, mai toată tinerețea mea, din momentul în care am văzut primul truc magic. Oare pot să învăț și alte trucuri ca acesta? Oare pot dobândi puteri pe care nu s-ar cuveni să le am?

La o vreme după asta, unul dintre supraveghetorii sălii cu monitoare m-a dat în gât la administratorul de sistem. Îmi amintesc că îndată după aceea trei polițiști ai campusului au dat buzna în laborator. M-au reținut până a venit mama să mă ia.

Șeful departamentului, care îmi dăduse permisiunea să folosesc laboratorul și chiar să mă loghez în propriul lui cont, era de-a dreptul furios. Dar nu putea face mare lucru: pe

vremea aceea nu existau legi specifice pentru computere și nu aveau cu ce să mă acuze. Dar mi-au anulat toate privilegiile și mi s-a poruncit să nu mai calc prin campus în viața mea.

Iar mamei i s-a spus: „Luna viitoare intră în vigoare o lege nouă în California; conform ei, ce a făcut Kevin devine infracțiune". (Congresul Statelor Unite avea să adopte o lege federală a infracțiunilor pe computer abia peste patru ani, dar pentru a convinge Congresul să adopte noua lege s-a folosit un adevărat pomelnic al activităților mele.)

În orice caz, amenințarea nu m-a speriat prea tare. La scurt timp după vizita aceea, am descoperit o metodă de a devia apelurile de la Informațiile din Rhode Island*, pentru ca apelurile să vină la mine. Cum te distrezi cu oamenii care încearcă să afle un număr de telefon? Iată cum arăta o convorbire tipică:

EU: Ce oraș, vă rog?
APELANT: Providence.
EU: Pe ce nume?
APELANT: John Norton.
EU: Firmă sau domiciliu?
APELANT: Domiciliu.
EU: Numărul este 836, 5 și jumătate 66.

În acest moment, apelantul era fie buimăcit, fie indignat.

APELANT: Cum formez o jumătate?!
EU: Mergeți să cumpărați un telefon nou, care are și jumătate.

Am avut parte de reacții de-a dreptul caraghioase.

---

* Este vorba de minusculul stat din nord-estul SUA, aflat la mii de kilometri distanță. Deci nu e poznă locală, ci o serioasă farsă interstatală. (*N.t.*)

Pe vremea aceea, diversele zone ale regiunii Los Angeles erau acoperite de două companii de telefonie diferite. Zona de nord a Văii San Fernando, unde locuiam noi, era deservită de General Telephone and Electronics Corporation (GTE). Orice apel pe care îl făceai la doar douăzeci de kilometri era taxat drept convorbire pe distanță mare. Evident, nu voiam să încarc nota telefonică a mamei, așa că unele dintre convorbirile mele se făceau folosind o interfață telefonică a unui radioamator local.

Într-o zi, eram pe acea frecvență radio și am avut un schimb înfierbântat de cuvinte cu controlorul repetorului, în privința a ceea ce el numea „convorbirile stranii" pe care le comiteam eu. Remarcase că formez cu regularitate un număr mare de cifre, în serii lungi, atunci când foloseam releul radio. Doar nu aveam să-i explic că cifrele introduse de mine îmi permiteau să fac apeluri interurbane printr-un furnizor numit MCI. Habar nu avea ce făceam cu adevărat, dar nu-i plăcea că folosesc acea frecvență radio de o manieră atât de ciudată. Un radioamator care a ascultat discuția m-a contactat după aceea, pe aceeași frecvență, și mi-a spus că se numește Lewis De Payne, dându-mi și numărul lui. L-am sunat chiar în seara aceea. Lewis mi-a spus că îl interesează ce fac eu.

Ne-am întâlnit și am devenit prieteni, o relație care a durat două decenii. Având origini argentiniene, Lewis era subțirel și cu trăsături de tocilar, cu păr negru, tăiat scurt, lins în jos și periat încă o dată în sus, plus o mustață despre care probabil el credea că-l face să arate mai bătrân. În ce privește proiectele de hacking, Lewis a devenit omul în care am avut cea mai mare încredere pe lumea asta, deși avea o personalitate plină de contradicții. Foarte politicos, dar mereu doritor să fie vioara întâi. Șters și purtând acel asortiment de haine demodate și pulovere pe gât și pantaloni cu turul lat; dar socialmente știa să-ți intre pe sub piele. Un arogant discret, asta era.

Eu și Lewis aveam cam același simț al umorului. Cred că un hobby care nu-ți oferă puțină nostimadă și prilejuri de râs din când în când nu merită timpul și efortul pe care le depui pentru el. Eu și Lewis eram pe aceeași lungime de undă. De pildă, îmi amintesc de „loviturile date la McDonald's“. Am descoperit cum se poate modifica un radio pe bandă de doi metri astfel încât vocile noastre să se poată auzi prin difuzorul din dreptul clienților care comandau din mașină la un restaurant fast-food. Mergeam la un McDonald's și parcam în apropiere, într-un loc din care puteam vedea acțiunea, apoi acordam radioul portabil pe frecvența restaurantului.

O mașină de poliție trăgea la aleea pentru servitul în mașină, iar când ajungea la difuzor, eu sau Lewis anunțam: „Ne pare rău, nu servim polițaii. Dacă doriți, puteți să vă duceți la restaurantul Jack in the Box“. Odată, o femeie a tras la ghișeu și a auzit din difuzor (era rândul meu) spunându-i-se: „Arată-mi sânii și ai un Big Mac gratis!“. Nu i-a picat prea bine. A oprit mașina, a înhățat ceva din portbagaj și a intrat în restaurant… fluturând o bâtă de baseball.

„Suc de mere gratuit“ era unul dintre gagurile mele preferate. După ce un client dădea comanda, îi explicam că mașina de făcut gheață e stricată, așa că ofeream în schimb un suc de fructe gratuit. „Avem grepfrut, portocale și… ah, îmi pare rău, se pare că nu mai avem nici grepfrut și nici portocale. Doriți cumva un suc de mere?“ Iar când clientul spunea da, puneam o înregistrare cu cineva care făcea pipi într-un pahar, după care spuneam: „Gata, sucul dumneavoastră de mere este pregătit. Vă rugăm să conduceți până la ghișeu și să-l ridicați“.

Credeam că e nostim să înnebunim puțin niște inși pur și simplu împiedicându-i să dea comanda. Preluam controlul difuzorului și de câte ori un client încerca să facă o comandă, un prieten de-al nostru repeta comanda, dar

cu un accent indian puternic, din care abia înțelegeai un cuvânt. Clientul spunea că nu înțelege, iar prietenul nostru spunea altceva, la fel de imposibil de înțeles, iar și iar — înnebunind client după client.

Partea cea mai haioasă era că tot ce spuneam noi la „drive-through" se auzea și în boxele de la terasă. Iar angajații nu prea aveau ce să facă. Uneori, îi vedeam pe clienții așezați la mesele de afară mâncându-și hamburgerii și râzând. Nimeni nu-și dădea seama ce se întâmplă.

Într-un rând, un manager a ieșit să vadă cine se joacă cu difuzoarele. S-a uitat prin parcare și s-a scărpinat în cap. Nimeni în jur. Mașinile erau goale. Nimeni nu se ascundea în spatele semnului de parcare. S-a îndreptat spre difuzor și s-a aplecat, uitându-se pieziș la el, de parcă se aștepta să vadă vreun omuleț înăuntru.

„La ce mama dracului te uiți?!" am strigat eu, cu o voce hâșâită.

Cred că a sărit trei metri înapoi!

Uneori, când jucam asemenea feste, oamenii din apartamentele din jur ieșeau pe balcon și râdeau. Râdeau de se prăpădeau și oamenii care treceau pe trotuar. Eu și cu Lewis chiar ne-am adus prietenii cu noi în câteva rânduri, pentru că era extrem de hilar.

Bun, de acord, erau niște copilării, dar ce vreți? Aveam doar șaisprezece-șaptesprezece ani.

Unele din escapadele mele nu erau chiar nevinovate. Aveam o regulă personală: nu intram în unitățile propriu-zise ale companiilor de telefonie, deși era foarte tentant, pentru că puteai obține acces la sisteme și chiar să citești niște manuale tehnice ale firmei. Dar, cum se spune, era mai degrabă o recomandare, decât o lege.

Într-o seară din 1981, când aveam șaptesprezece ani, îmi petreceam timpul cu un alt prieten, tot un pasionat de

telefonie, un anume Steven Rhoades. Am decis să ne strecurăm în sediul central al Pacific Telephone de la intersecția dintre străzile Sunset și Gower, din Hollywood. Deja eram mari cunoscători într-ale telefoanelor, așa că să intrăm *în persoană* în sediul unei companii de telefonie era ultima lovitură. Accesul se obținea prin formarea unui cod pe tastatura din afara ușii de intrare; am obținut fără probleme codul, prin „inginerie socială“, așa că am intrat.

Dumnezeule, era palpitant! Pentru noi, era cel mai formidabil loc de joacă. Dar ce trebuia să căutăm?

Un tip în uniformă de gardian își făcea rondul prin clădire și a dat de noi. Avea o constituție de paznic de club sau de apărător de fotbal american — te cam înspăimânta. Stătea acolo tăcut, cu mâinile în șolduri și cu un aer amenințător. Și totuși, cu cât situația este mai tensionată, cu atât se pare că devin mai calm.

Nu prea arătam suficient de în vârstă ca să trec drept angajat cu normă întreagă; totuși, am riscat. „Salut“, i-am zis. „Cum îți merge în seara asta?“

El mi-a răspuns: „Bine, domnule. Pot să văd ecusoanele dumneavoastră de companie?“.

M-am căutat în buzunare. „La naiba. Cred că l-am lăsat în mașină. Mă duc să-l aduc.“

Nu s-a lăsat păcălit așa de ușor: „Nu, veniți amândoi cu mine sus“, ne-a spus el.

Nu am protestat.

Ne-a dus la Centrul de Comutație de la nivelul al nouălea, unde erau angajați care lucrau.

Inima îmi bătea cu putere și mă durea pieptul.

Doi tehnicieni de circuite au venit să vadă ce se întâmplă. Credeam că mai aveam o singură șansă, anume să fug de tipul ăla care făcea pe polițaiul; dar aveam slabe șanse să scap neprins. Sunt disperat. Se pare că între mine și închisoare nu se mai interpun decât talentele mele de manipulator.

Știam deja destule nume și titluri de la Pacific Telephone ca să încerc o diversiune. Le-am spus: „Lucrez la COSMOS din San Diego și îi arătam unui prieten cum arată oficiul central. Puteți să-l sunați pe supervizorul meu și să mă verificați“. Și i-am dat numele unui supervizor de la COSMOS. Slavă Domnului, am o memorie bună, dar știam că nu prea arătăm de-ai locului și că povestea mea e cam subțire.

Paznicul a căutat numele supervizorului în catalogul intercompanii, i-a descoperit numărul de acasă și a sunat. A sunat de trei ori. Omul a început scuzându-se că apelează așa târziu și i-a explicat situația.

I-am spus: „Lasă-mă să vorbesc eu cu ea“.

Mi-a dat receptorul, pe care l-am lipit strâns de ureche, rugându-mă ca ei să nu audă ce spune ea. Am spus ceva la modul: „Judy, îmi pare sincer rău de treaba asta — îi făceam turul de onoare unui prieten la Centrul de Comutație și mi-am lăsat ecusonul în mașină. Omul de la pază doar verifică dacă sunt de la centrul COSMOS din San Diego. Sper că nu o să am necazuri din cauza asta“.

Mă opresc câteva clipe, ca și cum aș asculta ce spune. Ea strigă: „Cine e acolo? Ne știm de undeva? Ce faci acolo?“.

Încep să vorbesc din nou: „Oricum trebuia să fiu aici dimineața, pentru ședința cu noul manual de pregătire. Și am o ședință de trecere în revistă cu Jim luni la unsprezece, dacă vrei să vii și tu. Prânzul de marți, eu și tu, rămâne în picioare, da?“.

Încă o pauză; ea dă din gură în continuare.

„Sigur. Îmi pare rău că te-am deranjat“, spun eu.

După care închid.

Paznicul și tehnicienii de la circuite par cam interziși; se așteptau să-i dau telefonul înapoi paznicului, ca ea să-i spună că e în regulă. Vedeai pe fața paznicului dilema: să o mai deranjeze *încă* o dată?

Îi zic: „Normal că era supărată că a fost trezită la două și jumătate noaptea".

După care îi spun: „Vreau să-i mai arăt doar câteva lucruri prietenului meu. Nu stăm decât câteva minute".

Ies de acolo, cu Rhoades venind imediat după mine.

Evident, îmi vine să o iau la goană, dar știu că nu pot.

Ajungem la lift. Apăs pe butonul care ne duce la parter. Răsuflăm ușurați când ieșim din clădire, morți de frică, pentru că am scăpat la mustață, fericiți tare că am scăpat de acolo.

Dar sunt conștient de ce se întâmplă în tot acest timp. Femeia aia sună disperată în miez de noapte, peste tot, încercând să dea de cineva care știe ce număr are biroul de pază de la centrala din Sunset-Gower.

Ajungem la mașină. Conduc până la următoarea intersecție fără să aprind farurile. Mă opresc și stăm acolo, privind intrarea principală a clădirii.

După cam zece minute, paznicul cel masiv iese din clădire și se uită în toate direcțiile, deși știe foarte bine că ne-am tirat de mult. Evident, se înșală.

Aștept până când intră înapoi în clădire și apoi pornesc mașina, aprinzând farurile după ce dăm primul colț.

Am riscat cam mult. Dacă ar fi chemat poliția, am fi fost acuzați de pătrundere prin efracție sau, mai rău, de furt calificat. Eu și Steve am fi ajuns la Centrul pentru Minori.

Multă vreme n-aveam să mai intru în clădirea vreunei companii de telefonie, dar eram tare dornic să aflu și alte lucruri — mult mai importante — care să-mi pună la încercare ingeniozitatea.

03

PĂCATUL ORIGINAR

Nyrk grjjnfiu uzu Z xzmv kf jvk lg re rttflek fe Kyv Rib?

După ce am reușit să aflu cum se pot obține numerele trecute la secret, am început să fiu fascinat de ideea de a afla și alte informații despre oameni — prieteni, prietenii prietenilor, profesori, chiar și inși total străini. Un mare depozitar de informații este Direcția de Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor (DMV). Oare exista vreo metodă de a mă bucura de aceste informații?

Pentru început, pur și simplu am sunat la biroul DMV de la un telefon public dintr-un restaurant și am spus ceva de genul: „Sunt Campbell de la poliția din Los Angeles, secția Van Nuys. Computerele noastre nu merg și agenții de pe teren au nevoie de niște informații. Mă puteți ajuta?“.

Doamna de la DMV mi-a zis: „De ce nu sunați pe linia specială pentru cazuri judiciare?“.

Aha, deci așa — exista un număr separat pe care sună polițiștii. Cum să aflu numărul cu pricina? Evident, sticleții trebuie să-l știe, dar... oare să sun pe bune la secția de poliție ca să obțin informații care să mă ajute să încalc legea? Normal!

Am sunat la cea mai apropiată secție de poliție și le-am spus că sunt de la Departamentul regional din Los Angeles, că trebuie să sunăm la DMV și că șeriful care are numărul pentru agențiile de poliție e plecat. Voiam de la centralistă să-mi dea numărul, ceea ce ea a și făcut. Pur și simplu.

(Repovesteam recent această istorie și mă întrebam dacă mai știam numărul de acces al DMV pentru poliție; sau dacă îl mai puteam obține. Așa că am ridicat receptorul telefonic și am format numărul. DMV avea un sistem telefonic Centrex, așa că toate numerele aveau același cod de zonă și prefix: 916-657. Numai extensia, adică ultimele patru cifre, diferă în funcție de departament. Am ales la întâmplare ultimele patru cifre, știind că oricum o să dau de cineva de la DMV și că prezentam credibilitate, pentru că sunam la un număr interior.

Doamna care mi-a răspuns a spus ceva, dar nu am înțeles.

Am spus: „Acesta este numărul pentru cazuri judiciare?".

Ea mi-a răspuns: „Nu".

„Atunci am format greșit", am spus eu. „Care e numărul pentru cazuri judiciare?"

Mi l-a dat!!! După atâția ani și tot nu s-au învățat minte!

Am sunat la numărul DMV pentru cazurile judiciare, ocazie cu care am aflat că există un al doilea nivel de protecție. Îmi trebuia un „cod al apelantului". Aveam din nou nevoie de o poveste, în plină criză. Mi-am luat o voce supărată și i-am spus funcționarului: „Avem o urgență aici, vă sun după aceea".

Am sunat apoi la secția de poliție de la Van Nuys și am spus că sunt de la DMV și că refăceam baza de date. „Codul vostru de apelant este 36472?"

„Nu, e 62883."

(Am descoperit că acest truc funcționează adesea. Dacă ceri o informație importantă, lumea devine imediat suspicioasă, e firesc. Dar dacă te prefaci că ai deja acea informație și le dai ceva greșit, adesea ei te vor corecta — vei fi premiat exact cu acea informație pe care ți-o doreai.)

După doar câteva minute de convorbiri telefonice, eram acum în stare să obțin numărul de pe carnetul de șofer și adresa oricui din statul California; sau, dacă furnizam numărul mașinii, obțineam detalii cum ar fi numele și adresa proprietarului; sau dacă dădeam numele persoanei, obțineam informații despre mașina și numărul de înmatriculare al mașinii. La vremea aceea, era doar un test de îndemânare; în anii următori, DMV avea să devină o comoară, pe care aveam să o folosesc într-o puzderie de moduri.

Toate aceste unelte suplimentare pe care le acumulam erau ca proverbiala cireașă de pe tort. Principalul fel era capacitatea mea de a opera pe rețelele telefonice. Sunam la o mulțime de departamente de la Pacific Telephone sau de la General Telephone, culegând informații doar ca să-mi satisfac un imbold — „Oare ce informație aș mai putea căpăta?". Sunam ca să-mi măresc capitalul de cunoștințe despre departamentele, procedurile și jargonul departamentelor, deviind convorbirile prin diverși operatori de telefonie de lungă distanță, ca să le fie mai greu să mă detecteze. Cea mai mare parte din aceste apeluri le făceam de pe telefonul mamei, din apartamentul nostru.

Evident, pasionaților de telefonie le place să câștige respect arătându-le altora lucrurile noi învățate. Îmi plăcea la nebunie să le joc feste prietenilor, fie ei radioamatori sau nu.

Într-o zi, am reușit să accesez centrala de comutație a companiei de telefonie care servea zona în care locuia amicul meu Steven Rhoades, împreună cu bunica lui, schimbând „codul pentru tipul de linie“ de la post individual la telefon public. Ori de câte ori bunica lui încerca să sune undeva, auzea o voce care îi cerea să introducă zece cenți în slot. Evident, el știa cine i-a făcut-o, așa că m-a sunat ca să protesteze. I-am promis să repar lucrurile, ceea ce am și făcut, dar am pus codul apoi pe telefon public cu taxă inversă, cum sunt cele din închisoare. Acum, când voiau să sune undeva, vocea unei telefoniste intervenea, spunând: „Această convorbire va fi cu taxă inversă. Spuneți numele, vă rog“. Steve m-a sunat și mi-a spus: „Foarte nostim; acum schimbă la loc“. Gata, râsesem destul; am schimbat totul la loc.

Pasionații de telefonie descoperiseră o metodă de a suna gratis, profitând de unele erori de proiectare ale dispozitivelor folosite pentru redirecționarea automată a apelurilor (de pildă, spre un „centru de apeluri“ — *call center*), pentru că pe vremea aceea companiile de telefonie nu ofereau funcția de redirecționare a apelului. Un „spărgător“ de rețele telefonice suna la o oră la care știa că firma e închisă. Întreba nevinovat: „La ce oră închideți?“. Când persoana de la centrul de apeluri închidea telefonul, „spărgătorul“ rămânea pe linie; după câteva minute, îi apărea tonul de apel, iar el putea să sune oriunde în lume — firma respectivă plătind nota.

Sistemele de redirecționare puteau fi folosite și pentru a primi apeluri telefonice din partea victimelor „atacurilor“ noastre.

Și ar mai fi încă o modalitate de exploatare a acestor sisteme: „spărgătorul“ sună la serviciul de „identificare automată a numărului“, adică formează „numărul ANI“, folosit de tehnicienii companiei, aflând astfel numărul de telefon pentru apelurile de ieșire al aparatului de redirecționare.

Îndată ce știa numărul, „spărgătorul“ putea să-l dea ca fiind numărul lui propriu. Pentru a răspunde la acest număr special „spărgătorul“ pur și simplu suna la numărul principal al firmei care avea aparatul de redirecționare a apelurilor. Dar de data asta, când aparatul de redirecționare deschidea linia secundară pentru a transmite apelul la *call center*, de fapt răspundea celeilalte persoane care apela circuitul secundar.

Foloseam îndeobște acest mod de comunicare pentru a discuta noaptea târziu cu prietenul meu Steve. El îmi răspundea folosind linia de redirecționare aparținând unei companii numite Prestige Coffee Shop din Valea San Fernando.

Discutam despre cum să mai „hackuim“ telefoane, când brusc discuția a fost întreruptă de o voce: „Vă monitorizăm“, a spus necunoscutul.

Și eu, și Steve am închis pe loc. Ne-am sunat apoi pe direct, râzând de tentativa stupidă a companiei de telefonie de a ne speria și ce idioți sunt oamenii care lucrează acolo. Aceeași voce ne-a întrerupt din nou: „Încă vă monitorizăm“.

Cine erau „idioții“ acum?

Ceva mai târziu, mama a primit o scrisoare de la General Telephone, urmată de o vizită în persoană a lui Don Moody, șeful serviciului de securitate de la companie, care a avertizat-o că dacă nu încetez să fac ceea ce fac, General Telephone (GTE) o să ne taie linia pe motiv de fraudă și abuz. Mama a fost șocată și supărată de ideea de a-și pierde telefonul. Iar Moody nu glumea. Când am continuat piratarea liniilor telefonice, GTE chiar ne-a tăiat linia. I-am spus mamei să nu-și facă probleme, pentru că aveam o idee.

Compania de telefonie asocia fiecare telefon cu o adresă fizică. Telefonul nostru tăiat era alocat la unitatea 13. Soluția mea n-a fost de fapt prea sofisticată: m-am dus la un magazin de articole tehnice și am scotocit prin colecția lor de numere și litere care se bat în cuie pe ușa din față. M-am

întors la apartamentul nostru și am scos „13“ de pe ușă, după care am bătut în cuie „12B“.

Apoi am sunat la General Telephone și am cerut legătura la departamentul care se ocupa de alocarea numerelor. Le-am spus că la complexul de apartamente s-a adăugat o nouă unitate, numită 12B, și le-am cerut să-și actualizeze catastifele în mod corespunzător. Ei mi-au spus că durează între douăzeci și patru și patruzeci și opt de ore.

Am așteptat.

Apoi i-am sunat din nou, le-am spus că sunt noul locatar de la 12B și că aș dori să cer un număr de telefon. Femeia de la companie m-a întrebat pe ce nume doresc să apară postul în cartea de telefon.

„Jim Bond“, am zis eu. „Sau… nu, mai bine numele meu legal… James.“

„James Bond“, a repetat ea, fără să remarce gluma — ba chiar am plătit ceva în plus ca să-mi aleg numărul preferat: 895-5…007.

După ce ne-au instalat telefonul, am scos „12B“ de pe ușa de la intrare și am pus la loc „13“. Peste câteva săptămâni, cineva de la GTE s-a prins și ne-a tăiat pe bune telefonul.

Peste mulți ani, aveam să aflu că exact atunci a început GTE să țină un dosar cu numele meu. Aveam șaptesprezece ani.

Cam în aceeași vreme am făcut cunoștință cu un individ numit Dave Kompel, care cred că avea în jur de douăzeci și cinci de ani, dar tot nu scăpase de coșurile adolescenței, care efectiv îl desfigurau. Misiunea lui era să întrețină un computer PDP-11/70, aparținând Inspectoratului Școlar din Los Angeles, minicomputer care rula sistemul de operare RSTS/E. Omul, alături de câțiva prieteni de-ai lui, poseda cunoștințe despre computere pe care mi le doream, și eu, tare mult. Eram foarte dornic să fiu primit în cercul

lor, ca să împărtășesc informațiile lor, așa că mi-am prezentat cererea în fața lui Dave și a unuia dintre prietenii lui, Neal Goldsmith. Neal era un tip extrem de obez, cu păr scurt și care părea să fie răsfățat de părinții lui, care erau bogați. Viața lui părea să se concentreze doar pe mâncat și computere.

Neal mi-a spus că toți căzuseră de acord să mă primească în cercul lor, dar mai întâi trebuia să mă dovedesc demn de această cinste. Voiau acces la un sistem de computere numit „Arca", sistemul folosit de colectivul de la Digital Equipment Company (DEC) care se ocupa de crearea și dezvoltarea sistemului de operare RSTS/E. El mi-a spus: „Dacă poți pătrunde în Arcă, o să credem că ești destul de bun ca să-ți putem împărtăși informația noastră". Ca să mă ajute, Neal găsise deja un număr de dial-up, dat de un prieten care lucra în echipa de dezvoltare a RSTS/E.

Mi-a dat sarcina respectivă pentru că știa că va fi absolut imposibil să o îndeplinesc.

O fi fost absolut imposibil, dar categoric merita să încerc.

Am format numărul prin modem și a apărut insigna Arcei, dar evident că trebuia să introduci un număr valid de cont, plus o parolă. De unde să fac rost de aceste elemente de acces?

Aveam un plan care, credeam eu, avea oarece șanse de reușită, dar ca să-l pun în aplicare aveam mai întâi nevoie de numele unui administrator de sistem — nu al cuiva care făcea parte din grup, ci al unuia dintre inșii care administrau sistemele interne de la Digital. Am sunat centrala de la sediul Digital din Merrimack, New Hampshire, unde se afla Arca, cerând să mi se dea legătura la „biroul cu computere".

„Care dintre laboratoare?", m-a întrebat centralista.

La naiba, nu mă gândisem să cercetez în ce laborator se află Arca. Așa că am spus: „Cel pentru dezvoltarea RSDS/E".

„A, vreți să spuneți laboratorul cu podeaua supraînălțată. Vă fac imediat legătura." (Sistemele mari de computere erau adesea instalate pe podele supraînălțate, pentru a le permite cablurilor de alimentare să fie întinse pe dedesubt.)

La telefon a venit o doamnă. Îmi asumam un risc, dar nu puteau să mă urmărească, așa că dacă începeau să bănuiască ceva, nu aveam mare lucru de pierdut.

„În laboratorul dumneavoastră se găsește PDP-11/70 pentru Arcă?", am întrebat eu, dând numele celui mai puternic minicomputer din acea vreme produs de DEC, pentru că îmi închipuiam că grupul de dezvoltare va fi primit unul.

Ea m-a asigurat că într-adevăr aveau așa ceva.

„La telefon Anton Chernoff", am afirmat eu cu nerușinare. Chernoff era unul dintre programatorii principali care dezvoltaseră RSTS/E, așa că îmi asumam un risc serios, pentru că ea ar fi putut recunoaște vocea. „Nu reușesc să mă loghez la unul din conturile mele de la Arcă."

„Va trebui să luați legătura cu Jerry Covert."

Am cerut interiorul lui Covert, iar ea mi l-a dat fără ezitare, iar când l-am sunat, am spus: „Salut, Jerry, sunt Anton", închipuindu-mi că și dacă nu-l cunoștea personal pe Chernoff, aproape sigur îl știa după nume.

„Hei, salut, ce mai faci?" a venit răspunsul plin de jovialitate; nu-l cunoștea pe Chernoff destul de bine ca să-și dea seama că nu am vocea lui.

„Sunt OK", am zis, „dar mi-ați șters voi cumva unul din conturi? Am creat un cont săptămâna trecută, ca să testez un cod de programare, și acum nu pot să intru în el. Covert m-a întrebat ce număr de cont aveam.

Știam din experiență că sub sistemul RSTS/E numerele de cont sunt o combinație între numărul proiectului și numărul de identificare al programatorului, de pildă 1.119 — numerele programatorilor având valori între 1 și 254. Conturile privilegiate aveau întotdeauna codul de proiect 1. În plus,

descoperisem că echipa de dezvoltare a RSTS/E avea numere de programator începând cu 200.

I-am spus lui Jerry că numărul contului meu de test este 1.119 și m-am rugat să nu fi fost atribuit altcuiva.

Am ghicit bine. A verificat și mi-a spus că nu există niciun cont 1.119. „La dracu'“, am izbucnit. „Probabil că l-a șters careva. Poți cumva să mi-l recreezi?“

Când Chernoff voia ceva, Chernoff primea acel ceva. „Nicio problemă“, mi-a spus Jerry. „Ce parolă să pun?“

Am ochit un borcan cu peltea de căpșuni într-un dulap de bucătărie de pe peretele din fața mea. I-am spus: „Pune «peltea»“.

După practic o clipită, mi-a spus: „Gata, s-a făcut“.

Eram *șocat*, aproape drogat de atâta adrenalină. Nu-mi venea să cred că a fost atât de ușor. Dar o să meargă?

Am format de pe computerul meu numărul de dial-up dat de mentorul meu, Neal. Modemurile au făcut conexiunea și a apărut textul următor:

RSTS V7.0-07 * The Ark * Job 25 KB42 05-Jul-80 11:17 AM
1,119
Password:
Dialup password:

Mai cerea o parolă de modem. La dracu', la dracu', la dracu'! L-am sunat din nou pe Jerry Covert, din nou în calitate de Chernoff. „Hei, formez de acasă și îmi cere și parolă de dial-up!“

„N-ați primit-o prin e-mail? Este «buffoon».“

Am încercat din nou și *am intrat* în sistem!

Primul lucru pe ordinea de zi, am început să înhaț toate parolele inșilor din echipa de dezvoltare.

Când m-am întâlnit din nou cu Neal, i-am spus: „Să intru în Arcă a fost floare la ureche. Am toate parolele

programatorilor de la Dezvoltare de la RSTS/E". Și-a dat ochii peste cap, într-o expresie care spunea clar: „*Ce a fumat tipul ăsta?*".

A format numărul modemului și a ajuns la logoul de intrare în Arcă. I-am zvârlit un superior „dă-te la o parte" și am băgat parolele, după care am obținut promptul de comandă, care era „ready".

„Mulțumit, Neal?" l-am întrebat.

Nu-i venea să creadă ce avea în fața ochilor. Parcă îi arătasem un bilet câștigător la loterie. După ce au scos de la mine și ultimul detaliu legat de modul în care am obținut accesul, Neal, Dave și alți câțiva au mers la o companie numită PSI de lângă Culver City, localitate apropiată de Los Angeles, unde erau cele mai noi și mai rapide modemuri, de 1,2 Kbps — de patru ori mai rapide decât cele de 0,3 Kbps pe care le aveam noi, ceilalți. Băieții au început să tragă codul-sursă al lui RSTS/E.

Există o veche zicală, cum că între hoți nu există onoare. În loc să aibă încredere în mine și să împărtășească cu mine informația, au descărcat toată sursa lui RSTS/E și au ținut-o pentru ei.

Ulterior, am aflat că jigodiile au sunat la DEC și le-au spus celor de acolo că Arca a fost spartă, hackerul fiind eu… Trădare pe toate fronturile. Nici prin gând nu-mi trecuse că acei indivizi aveau de gând să mă dea în gât, mai ales după ce au cules atâtea beneficii de pe urma mea. Era prima din multele dăți în care persoane în care aveam încredere mă trădau.

Aveam șaptesprezece ani, încă eram elev de liceu, dar mă dedicasem unei opere pe care aș putea-o numi „doctorat în hackuirea sistemului RSTS/E". „Victimele" le descopeream prin anunțurile de angajare; diverse companii voiau să angajeze un specialist în computere cu experiență în RSTS/E.

Sunam, spuneam că sunt de la serviciul de asistență al DEC și de obicei reușeam să-l conving pe administratorul de sistem să-mi dea numerele de dial-up și parolele conturilor privilegiate.

În decembrie 1980, am întâlnit întâmplător un puști numit Micah Hirschman, al cărui tată se întâmpla să aibă un cont la o companie numită Bloodstock Research, care folosea un sistem RSTS/E; presupun că firma ținea un soi de catalog cu evoluția în timp a liniilor genetice ale cailor de curse, oferind informații pentru crescători și pentru pariori. Am folosit contul lui Hirschman pentru a mă lega la Bloodstock Research, unde am putut exploata o hibă în securitatea sistemului, dobândind acces la un cont privilegiat, după care eu și Micah ne-am jucat cu sistemul de operare, ca să-i învățăm posibilitățile — o făceam doar de amorul artei.

Dar episodul ne-a costat rău de tot. Într-o noapte, târziu, Micah s-a conectat fără mine și Bloodstock a detectat atacul și a sunat la FBI, informând agenții federali că atacul a avut loc prin contul Hirschman. Iar agenții FBI au sunat la ușa domnului Hirschman. Omul a spus că nu știe nimic de niciun atac. L-au strâns cu ușa și atunci el l-a arătat cu degetul pe fiul lui. Iar Micah m-a indicat pe mine.

Eram în camera mea de la primul etaj al apartamentului nostru, eram online și foloseam ilegal circuitele de comutație ale lui Pacific Telephone printr-un modem de tip dial-up. Am auzit o bătaie în ușa de la intrare, am deschis geamul și am strigat: „Cine e acolo?". A venit răspunsul care avea să-mi dea multe coșmaruri după aceea: „Robin Brown, FBI".

Iar inima a început să-mi bubuie în piept.

A venit mama și m-a întrebat cine este.

„Un om care spune că e de la FBI", i-am răspuns eu.

Mama a râs. Habar nu avea cine ar putea fi, dar nu credea că ar putea fi FBI-ul.

Intrasem în panică, deja scoteam telefonul din furca de modem* și înghesuiam sub pat terminalul de computer TI-700 pe care mi-l împrumutase Lewis De Payne pentru câteva săptămâni. Pe vremea aceea, înainte să apară calculatoarele personale, nu aveam decât un terminal și un modem, cu care mă legam la un sistem aflat la o companie sau la o universitate. Nu aveam un monitor propriu-zis. Răspunsurile la comenzile mele erau tipărite pe o rolă de hârtie termosensibilă.

Eram îngrozit, pentru că aveam *o grămadă* de asemenea role sub pat, pline-ochi cu informații care ar fi demonstrat că multe ore pe săptămână spărsesem computerele și centralele companiei de telefonie, pe lângă o mulțime de computere de la firmele private.

Am coborât la parter, iar agentul mi-a întins mâna și i-am strâns-o. „Eu sunt cel care l-a arestat pe Stanley Rifkin", mi-a spus el, iar după fața mea și-a dat seama că știu despre ce e vorba: individul care reușise cea mai mare lovitură de acest tip din istorie, furând 10 milioane de dolari de la Security Pacific National Bank, printr-o înșelăciune legată de transferul prin telex. Agentul se gândea că o să mă sperie cu asta, atâta doar că eu știam că Rifkin a fost prins din cauză că s-a întors în State și s-a lăudat cu ce a făcut. Altfel, ar fi fost și acum bine-mersi în străinătate, trăind în lux.

Dar individul era un agent federal și *încă* nu existau prea multe legi federale care să se ocupe cu tipul de pătrunderi în sistemele de computer pe care îl foloseam eu. Mi-a spus: „Poți primi douăzeci și cinci de ani dacă te mai bagi în treburile companiei de telefonie". Știam că nu are nicio putere și că doar vrea să mă sperie.

---

* Primele modemuri nu se legau direct la liniile telefonice, ci foloseau microfonul și receptorul telefonului propriu-zis, prin cuplaj acustic. (*N.t.*)

Nu i-a mers. Cum a plecat, cum m-am întors imediat pe fir. Nici măcar nu am ars rolele de hârtie. Da, știu, o tâmpenie. Dar eram deja incorigibil.

E drept că vizita agentului nu m-a speriat deloc, dar nici reacția mamei nu a fost tocmai cea așteptată. Pentru ea, întreaga poveste era doar o glumă stupidă: ce rău putea face un băiat care se juca cu un computer acasă? Nu știa ea ce-mi umblă prin minte.

Dar palpitațiile și satisfacția faptului că săvârșeam lucruri interzise erau pur și simplu prea tentante. Eram frământat de fascinația pentru tehnologia telefoanelor și computerelor. Mă simțeam ca un explorator într-un spațiu cibernetic fără de limite, capabil să se strecoare prin sisteme pentru satisfacția pură și pentru senzațiile tari aferente, depășind ingineri cu ani de experiență, căutând moduri de a ocoli obstacolele ridicate de securitate și aflând tot soiul de lucruri.

Nu a trecut mult și am început să am oarece necazuri cu autoritățile. Micah plecase din țară la scurt timp după eveniment, într-o excursie la Paris. Avionul Air France era în aer de vreo două ore, când în difuzor s-a auzit următorul anunț: „Domnul Micah Hirschman este rugat să apese butonul pentru stewardesă“. Iar când el s-a executat, a venit o stewardesă, care i-a spus: „Pilotul dorește să discute cu dumneavoastră în cabina de pilotaj“. Vă puteți imagina ce surpriză pe capul lui.

A fost condus în cabină. Copilotul discuta la radio cu cineva căruia i-a spus că Micah e acolo, apoi i-a întins un microfon. O voce a spus prin radio: „Aici agentul special FBI Robin Brown. Biroul a aflat că ați părăsit țara, cu destinația Franța. De ce mergeți în Franța?“.

Întreaga situație era absolut neverosimilă. Micah a răspuns, iar agentul l-a ținut la foc mic câteva minute. A reieșit că FBI-ul credea că eu și Micah punem la cale o lovitură în genul lui Stanley Rifkin, un atac cibernetic de mare

anvergură, cine știe ce transfer fals de milioane de dolari de la o bancă din State la vreo bancă din Europa.

Parcă era o scenă dintr-un film polițist și mi-a plăcut la nebunie acea senzație.

După ce am căpătat gustul acestor palpitații, eram deja prins pe viață — și voiam mai mult! La liceu, creierul meu era atât de ocupat cu spartul computerelor și telefoanelor, încât aveam prea puține motive să mai merg la școală. Din fericire, am descoperit o soluție cu o treaptă mai bună decât să abandonezi liceul (sau să aștepți ca Inspectoratul Școlar din Los Angeles să-și manifeste dezgustul printr-un șut bine plasat în turul pantalonilor).

Dacă treceam de examenul pentru GED (o diplomă care atestă cunoștințele de bază), aș fi avut echivalentul unei diplome de liceu, fără să mai risipesc timpul meu sau al profesorilor. M-am înscris la examen, care s-a dovedit a fi mult mai simplu decât mă temusem — cred că la nivelul clasei a opta.

Ce putea fi mai minunat decât să devii student la colegiu și să studiezi informatica, muncind în direcția obținerii unei diplome și satisfăcându-ți în același timp setea de nepotolit pentru noi cunoștințe despre computere? În vara lui 1981, la vârsta de șaptesprezece ani, m-am înscris la Colegiul Pierce, o postliceală de doi ani din Woodland Hills, localitate aflată aproape de casă.

Gary Levi, directorul laboratorului de informatică, mi-a recunoscut pe loc pasiunea. M-a luat sub aripa lui protectoare, dându-mi un statut special și permițându-mi să am un „cont privilegiat“ — asta pe sistemul RSTS/E.

Dar cadoul lui avea și o dată de expirare: Gary a părăsit colegiul; la scurt timp după aceea, șeful catedrei de Știința Computerelor, un anume Chuck Alvarez, a remarcat că mă loghez într-un cont privilegiat și mi-a spus să ies imediat.

I-am explicat că am permisiunea lui Levi, dar nu a mers. M-a dat afară din laboratorul de informatică. Tata a venit la școală cu mine, ca să discute cu Alvarez. Acesta a venit cu următoarea scuză: „Fiul dumneavoastră știe deja atât de multe despre computere, încât Colegiul Pierce nu are ce-l învăța“.

Așa că m-am retras.

Pierdusem accesul la un sistem excelent, dar spre sfârșitul anilor ’70 și începutul anilor ’80, lumea computerelor personale a suferit o transformare spectaculoasă, producând primele calculatoare de birou care includeau un monitor sau chiar aveau unul încorporat. PET al lui Commodore, Apple II și primul IBM PC au făcut pentru prima oară din computer o unealtă universală, din ce în ce mai convenabilă pentru utilizatorii pasionați... inclusiv pentru hackeri. Eram cât se poate de fericit.

Lewis De Payne devenise cel mai apropiat tovarăș de hacking și de „spart“ linii telefonice, practic încă de la prima noastră convorbire telefonică, când m-a sunat și a vrut să ne întâlnim ca să învețe câte ceva de la mine. Chiar dacă era mai bătrân decât mine cu cinci ani — iar în acea perioadă a vieții asta însemna o grămadă —, împărtășeam aceeași pasiune tinerească pentru hackuirea telefoanelor și a calculatoarelor. Și împărtășeam aceleași țeluri: accesul la computerele de companie, la parole, la informații pe care nu trebuia să le deținem. Nu am alterat niciodată fișierele cuiva și nici nu am făcut vreun ban din accesul câștigat cu greu; din câte știu, nici Lewis nu a profitat de abilitățile sale.

Și aveam încredere unul în celălalt — chiar dacă sistemul lui de valori era diferit de al meu. Un exemplu de primă mână a fost atacul nostru asupra U.S. Leasing.

Am intrat în sistemul lui U.S. Leasing folosind o tactică ridicol de simplă, atât de ridicolă, încât ar fi trebuit să mă jenez că am folosit-o. Lucrurile s-au derulat în modul următor:

Sunam la compania pe care o alesesem drept țintă, ceream legătura la biroul cu computerul, mă asiguram că discut cu administratorul de sistem și îi spuneam: „Aici e [și rosteam un nume care-mi trecea prin cap în momentul acela], de la serviciul de mentenanță al DEC. Am descoperit un defect catastrofal în versiunea dumneavoastră de RSTS/E. S-ar putea să pierdeți din date". Este o tehnică foarte puternică a „ingineriei sociale": groaza că îți vei pierde fișierele este atât de mare, încât cei mai mulți vor coopera cu tine fără ezitare.

Când omul era suficient de speriat, spuneam: „Putem să vă cârpim sistemul fără să vă afectăm activitățile curente". În acel moment, tipul (sau poate femeia) abia aștepta să-mi dea numărul de telefon de dial-up și acces la contul de manager de sistem. Dacă eram refuzat în vreun fel, spuneam ceva la modul „Okay, vă trimitem totul prin poștă" și treceam mai departe, la următoarea țintă.

Administratorul de sistem de la U.S. Leasing mi-a dat parola contului de administrator de sistem fără să clipească. Am intrat, am creat un cont nou și am instalat în sistemul de operare o „*backdoor*", o ușă din dos — un cod de programare care îmi permitea să accesez sistemul pe neștiute, oricând voiam.

Când m-am întâlnit cu Lewis, i-am împărtășit toate detaliile „ușii din dos". La vremea aceea, Lewis avea o iubită, care voia și ea să devină hacker, pe numele ei Susan Thunder. Ulterior, dar nu mult după aceea, aceasta avea să spună la un interviu pentru un job că lucra uneori ca prostituată, doar ca să facă rost de bani pentru echipament de calcul. Și azi îmi vine să mă tăvălesc de râs când îmi amintesc de faza asta. Oricum, Lewis i-a spus lui Susan că eu am „spart" U.S. Leasing și i-a dat și ei detaliile operațiunii. Ulterior, el avea să susțină că nu i le-a dat, ci că ea l-a văzut scriindu-le pe o bucată de hârtie pe care a lăsat-o lângă computerul lui.

Curând după aceea, s-au certat și s-au despărțit, cred eu, urându-se rău. Iar ea s-a răzbunat pe mine. Nici până azi nu-mi pot explica de ce eu am fost ținta răzbunării ei; doar dacă o fi crezut că Lewis a rupt-o cu ea ca să aibă mai mult timp de hacking, dând deci vina pe mine pentru despărțirea lor.

Indiferent care este adevărul, se pare că a folosit parola furată pentru a intra în mod repetat în sistemele de calcul de la U.S. Leasing. Povești apărute ulterior despre incident spun că a distrus multe din fișierele de acolo. Și că ar fi printat următoarele mesaje pe toate imprimantele, iar și iar, până când s-a terminat hârtia:

MITNICK WAS HERE
MITNICK WAS HERE
FUCK YOU
FUCK YOU*

Ceea ce m-a afectat rău de tot în toată această poveste a fost că mai târziu, când îmi negociam pedeapsa, procuratura a insistat ca în acord să se introducă și această infracțiune, pe care nu eu o comisesem. Aveam de ales între a-mi asuma acest gest ridicol și abuziv și a merge la închisoarea pentru minori.

Susan și-a continuat o vreme vendeta împotriva mea desființându-mi linia telefonică, cerându-i companiei de telefonie, în numele meu, să anuleze postul telefonic. Unicul meu act de răzbunare, de mică anvergură, a venit întâmplător. Eram în toiul unui atac la o companie de telefonie și aveam nevoie de o linie al cărei telefon să sune la nesfârșit, fără să răspundă. Am format numărul unui post telefonic public, pe care întâmplător îl știam pe de rost. Într-una din acele coincidențe care arată

* În traducere: „Mitnick a trecut pe aici. Să vă ia dracu'". (*N. red.*)

în ce lume mică trăim, și care ni se întâmplă tuturor din când în când, Susan Thunder, care locuia în apropiere, se plimba în acel moment pe lângă acea cabină telefonică. A ridicat receptorul și a spus „alo". I-am recunoscut vocea.

Am spus: „Susan, aici Kevin. Vreau să știi că îți urmăresc fiecare mișcare pe care o faci. Nu te pune cu mine!".

Cred că am speriat-o de moarte pentru câteva săptămâni.

Era distractiv, dar nu aveam cum să ocolesc legea la nesfârșit.

În mai 1981, având încă șaptesprezece ani, îmi transferasem materiile extracurriculare la UCLA (Universitatea din California, Los Angeles). În laboratorul de informatică, studenții veneau fie ca să-și facă temele, fie ca să învețe despre computere și programarea lor. Eu eram acolo ca să pătrund ilegal în computere aflate departe, pentru că acasă nu-mi puteam permite să am un computer, așa că trebuia să găsesc căi de acces din alte locuri, cum ar fi o universitate.

Evident, mașinile din laboratorul studențesc de informatică nu aveau acces extern — puteai suna prin modem de la toate stațiile de lucru, dar numai spre un telefon din interiorul campusului, nu afară; deci calculatoarele de acolo erau inutile pentru scopurile mele.

Nicio problemă. Pe peretele sălii de calcul era un telefon fără disc de formare: era menit doar să primească apeluri. Așa cum am făcut în laboratorul de informatică al domnului Christ de la liceu, am ridicat microreceptorul și am început să apăs ritmic pe furcă, ceea ce are același efect cu formatul cu disc. Am apăsat de nouă ori în succesiune rapidă, formând deci numărul „9", care îmi dădea ton de exterior. Apoi băteam de zece ori în furcă, formând „0", pentru a-mi răspunde o centralistă.

Iar când centralista răspundea, îi ceream să mă sune la numărul atașat modemului pe care îl aveam la stația de

lucru. La vremea aceea, terminalele de computer din laborator nu aveau modemuri interne. Pentru a face o legătură prin modem, trebuia să așezi microreceptorul telefonului într-o cuplă acustică alăturată. Aceasta trimitea semnalele de la modem în telefon, iar de acolo pe liniile telefonice. Atunci când centralista suna pe telefonul cu modem, eu răspundeam și îi ceream să formeze un număr pentru mine.

Am folosit această metodă pentru a intra prin dial-up la numeroase firme care foloseau calculatoare PDP-11 construite de DEC și rulând sistemul de operare RSTS/E. Am fost în măsură să folosesc tehnicile „ingineriei sociale“ pentru a obține parolele de dial-up și de sistem prin aceeași farsă cu asistența tehnică la DEC. Neavând un computer propriu, mă mutam ca țiganul cu cortul de la un campus universitar la altul, pentru a căpăta doza de acces la computer de care devenisem dependent. Când conduceam mașina spre câte un campus universitar, pentru a intra online, simțeam cum îmi urcă nivelul adrenalinei. Eram în stare să conduc și patruzeci și cinci de minute, doar pentru cincisprezece minute de acces la un computer.

Și nici nu-mi trecea prin cap că vreun student de la unul din acele laboratoare de informatică ar putea să tragă cu urechea la ceea ce fac și să mă toarne.

Mi-a trecut prin cap abia în seara aceea, când stăteam la un terminal într-un laborator la UCLA. Am auzit un zgomot, am ridicat privirea și am văzut un roi de gardieni de campus dând năvală exact în direcția mea. Am încercat din răsputeri să par îngrijorat, dar calm, să dau impresia unui puști care nu știe ce e cu toată acea zarvă.

M-au smuls de pe scaun și mi-au pus o pereche de cătușe, pe care le-au încheiat prea strâns.

Da, acum California avea o lege care incrimina hackingul. Dar încă eram minor, așa că nu mă păștea nicio închisoare.

Și totuși am intrat în panică, speriat de moarte. În mașină aveam o sacoșă plină-ochi cu imprimate care arătau clar toate companiile în care pătrunsesem. Dacă îmi percheziționau mașina și găseau comoara cu hârtie termosensibilă imprimată (și dacă înțelegeau despre ce e vorba), mă păștea o pedeapsă mai rea decât orice aș fi primit pentru simpla folosire a computerelor universității, fără să fiu student.

Unul dintre gardienii campusului mi-a identificat mașina după ce mi-a confiscat cheile. A găsit și sacoșa cu dovezile hackingului.

După aceea, m-au transportat la secția de poliție a campusului, ceea ce semăna foarte mult cu un arest. Mi-au spus că sunt reținut pentru „infracțiunea de violare a incintei". Au sunat-o pe mama ca să vină să mă ia.

Până la urmă, UCLA nu a găsit pe nimeni care să înțeleagă ce e cu hârtiile acelea printate. Universitatea nu a depus nicio plângere. Nu s-a luat nicio măsură, în afara trimiterii cazului meu în fața serviciului de probațiune, care ar fi putut apela la Tribunalul pentru Minori să judece cazul… dar nu a făcut-o.

Părea că sunt de neatins. Părea că sunt în stare să continui să fac ceea ce fac și poate că voi mai fi scuturat zdravăn din când în când, dar nu trebuia să mă îngrijorez. Eram speriat de moarte, dar încă o dată scăpasem ca prin urechile acului.

04

MAESTRUL SITUAȚIILOR-LIMITĂ

Flle ujw esc wexp mo xsp kjr hsm hiwwcm,
„Wplpllstq lec qma e wzerg mzkk!“?

În 1981, în weekendul în care se serbează Ziua Eroilor*, eu și Lewis De Payne împreună cu o mulțime de alți infractori ai telefoanelor ne-am adunat la o „petrecere“. Folosesc ghilimele pentru că numai niște tocilari ciudați ar alege o pizzerie ca să se adune și să se zbenguie.

S-au prezentat vreo douăzeci de inși, plicticoși, ca orice radioamator. Dar unii dintre ei aveau cunoștințe tehnice serioase și de aceea aveam senzația că nu-mi pierd timpul degeaba.

---

* Sărbătoare americană, „Memorial Day“ este ținută în ultima zi a lunii mai, în cinstea tuturor militarilor americani care și-au dat viața pe câmpul de luptă. (*N.t.*)

Inevitabil, conversația s-a învârtit în jurul uneia dintre țintele mele preferate, COSMOS, Computer System for Mainframe Operations, sistemul de calcul esențial pentru Pacific Telephone, care-i putea conferi o putere imensă oricărui „pirat“ care reușea să-l penetreze.

Eu și Lewis intraserăm deja în COSMOS, unul dintre primele computere de mari dimensiuni de la Pacific Telephone pe care le-am hackuit, dar la vremea aceea probabil că doar câțiva dintre ceilalți băieți reușiseră isprava, iar eu nu aveam de gând să-mi dezvălui metoda. În timp ce vorbeam, mi-am dat seama brusc că instituția care găzduia COSMOS-ul se găsea în apropiere, la doar câțiva kilometri. Mi-am închipuit că dacă vom merge câțiva acolo și dacă vom arunca o privire în tomberoane, poate o să găsim oarece informații utile.

Lewis era întotdeauna dispus la asemenea acțiuni. Am invitat încă un tip, un anume Mark Ross, care știa o grămadă despre sistemele telefonice și ni se părea că puteam avea încredere în el.

Pe drum, am dat o raită la o farmacie de noapte, de unde am cumpărat mănuși și lanterne. Apoi am purces spre clădirea cu COSMOS-ul. Plonjonul nostru în gunoaie s-a soldat cu câteva lucruri interesante, dar nimic cu adevărat valoros. După cam o oră, descurajat, am sugerat: „Ce-ar fi să vedem dacă putem intra?“.

Amândoi m-au îndemnat să merg înăuntru, să văd dacă pot să-l manipulez pe paznic cu ingineria mea socială, după care să le trimit un semnal prin stația noastră de radioamatori. Iar dacă nu mergea… păi, ori eram Cei Trei Muschetari, ori nimic.

Am intrat. De pază era un tânăr din aceia pe care îi ghicești pe loc că le place să fumeze iarbă. I-am spus: „Salut, ce mai faci? Am ieșit în oraș noaptea, eu lucrez aici și vreau să le arăt prietenilor mei locul meu de muncă“.

„Sigur“, mi-a spus el. „Trebuie doar să semnați aici.“ Nici măcar nu m-a întrebat de legitimație. Ca lumea!

Sunasem atâta amar de vreme la departamentele companiei și analizasem funcționarea lor atât de mult, încât știam unde lucrează angajații lui COSMOS. „Camera 108“ era nodul comunicațional al Pacific Telephone. Am ajuns la ea.

COSMOS. Sfântul Graal! Marele Premiu!

Pe perete era un dosar ale cărui file conțineau numerele de dial-up pentru toate centralele locale din California de Sud. Arătau exact ca acele broșuri lucioase și gratuite din cabinetele medicale. Nu ne venea să credem ce baftă aveam. Era o adevărată comoară, unul dintre lucrurile la care râvneam cel mai mult.

Fiecare centrală mai mare (de tranzit) subsumează una sau mai multe centrale locale. Conexiunile telefonice din fiecare centrală de tranzit sunt redirecționate către o centrală locală. Dacă aveai numerele de dial-up pentru fiecare din centralele locale și parametrii de logare, erai în stare să controlezi toate telefoanele din California de Sud care țineau de Pacific Telephone.

Eram entuziasmat de descoperire. Dar aveam nevoie și de parolele conturilor de administrator. Am rătăcit prin birourile lui COSMOS, deschizând dosare și uitându-mă prin sertare. Am deschis un dosar și am dat de o foaie de hârtie cu titlul „Parole“.

Mamă!

Era fantastic. Zâmbeam cu gura până la urechi.

Ar fi trebuit să plecăm chiar în clipa aceea.

Dar mi-au căzut ochii pe un set de manuale COSMOS care sigur erau pline-ochi cu informații absolut necesare. Nu puteam rezista ispitei. Manualele acelea ne puteau spune tot ce trebuia să știm, de la cum să ceri informații telefonice în limbajul încifrat al personalului companiei până la toate aspectele tehnice ale funcționării sistemului. Azi poți

găsi toate astea dacă dai o căutare pe Google, dar pe vremea aceea informația era stocată exclusiv în acele manuale.

Le-am spus băieților: „Să ducem manualele la un centru de copiere, facem câte o copie după fiecare din ele și apoi le aducem înapoi, înainte să vină lumea în tura de dimineață".

Paznicul nu a spus nimic că am venit cu mâna goală și plecam cu câteva manuale, inclusiv unele îngrămădite într-o servietă găsită de Lewis într-unul din birouri.

A fost cea mai prostească decizie din viața mea.

Am condus prin cartier, căutând un centru de copiere, dar nu am găsit niciunul. Evident, nu găsești centre de copiere deschise la ora două noaptea. Apoi am decis că era oricum prea riscant să intrăm a doua oară în clădire ca să returnăm manualele, chiar și după schimbul de tură — inspirația mea infailibilă, pe care mă bazam atât de des, nu reușea să producă niciun pretext credibil.

Așa că am luat manualele acasă. Dar aveam o senzație neplăcută apropo de ele. Le-am băgat în câteva sacoșe, iar Lewis le-a luat de la mine și le-a ascuns undeva. N-am vrut să știu unde.

Susan Thunder nu mai era prietena lui Lewis, dar încă se mai vedeau. Și Lewis al meu tot gură-spartă rămăsese. Era incapabil să-și țină pliscul, chiar și în chestii care le puteau aduce mari necazuri prietenilor lui (sau chiar lui), așa că i-a povestit lui Susan de manuale.

Iar ea ne-a turnat la compania de telefonie. Peste câteva zile, într-o zi toridă de vară, pe când ieșeam din parcarea de la slujbă ca să merg acasă (eram recepționist, răspundeam la telefonul templului iudaic Steven S. Wise), trece pe lângă mine un Ford Crown Victoria cu trei oameni înăuntru. (De ce conduc oamenii legii mereu același model de mașină? S-a gândit vreodată careva că asta îi face să sară în ochi,

de parcă ar fi fost scris cu vopsea pe ușă „POLIȚIȘTI SUB ACOPERIRE“?)

Am accelerat, ca să văd dacă fac 180 de grade și mă urmăresc.

Da. La naiba! Dar poate era doar o coincidență.

Am prins ceva viteză și am rulat spre rampa care duce spre autostrada I-405, îndreptându-mă spre Valea San Fernando.

Fordul Crown Vic câștiga teren.

Mă uit în retrovizoare și văd o mână care iese și pune pe capotă un girofar, iar luminile încep să clipească. La dracu'! De ce mă trag pe dreapta? Mi-a trecut prin minte să țâșnesc tot înainte. O cursă de viteză? Ar fi fost o nebunie.

În niciun caz nu aveam să încerc să fug. Am tras pe dreapta.

Mașina trage în spatele meu. Sar din ea trei inși și încep să alerge spre mine.

Și își scot pistoalele!!!

Strigă la mine: „*Afară din mașină!*“.

Cât ai clipi, aveam cătușe la mâini. Încă o dată, erau dureros de strânse.

Unul dintre inși îmi strigă în ureche: *„În viața ta n-o să-ți mai bagi nasul în afacerile companiei de telefonie! O să te învățăm noi minte!“*. Sunt așa de speriat, încât încep să plâng.

Lângă noi trage altă mașină. Șoferul sare din mașină și strigă la polițiști: *„Percheziționați-i mașina! Are o bombă logică!“*.

Brusc, izbucnesc în hohote de râs printre lacrimi. O bombă logică este un progrămel care poate declanșa acțiuni neautorizate într-un alt program, dar indivizii nu par să știe asta. Ei cred că am în portbagaj ceva care poate exploda în orice clipă!

Și încep să mă interogheze: „Unde sunt manualele?“.

Le spun: „Sunt minor, vreau să-mi sun avocatul“.

Dar m-au tratat ca pe un terorist, ducându-mă la o secție de poliție din Pasadena, cam la patruzeci și cinci de minute de mers cu mașina, unde m-au închis într-o celulă pentru cei reținuți provizoriu. Nu erau gratii, doar o cămăruță ca un sicriu de beton, cu o ușă uriașă de oțel, prin care nu pătrundea niciun sunet. Am cerut să mi se faciliteze apelul telefonic la care am dreptul prin lege, dar polițiștii au refuzat. Se pare că minorii nu au niciun fel de drepturi constituționale.

În fine, vine un ofițer de probațiune, ca să mă interogheze. Avea puterea legală de a mă lăsa să mă întorc la părinții mei, dar polițaii l-au convins că sunt ceea ce astăzi ar putea fi descris drept un „Hannibal Lecter al spărgătorilor de computere".

M-au transferat, în cătușe, la închisoarea pentru minori din partea de est a Los Angelesului, pentru înnoptat, după care m-am prezentat în fața instanței a doua zi. Erau acolo și mama, și tata, amândoi încercând să mă elibereze.

Pasadena Star-News a publicat un articol lung despre mine. Care a fost urmat de unul și mai de anvergură în suplimentul duminical al ziarului *Los Angeles Times*. Evident, dat fiind că eram minor, nu aveau voie să-mi publice numele.

Dar l-au publicat, iar faptul va avea consecințe care mă vor afecta mai târziu.

(În paranteză fie spus, ulterior aveam să aflu că individul care se agita cu bomba aia logică era Steve Cooley, adjunctul procurorului din district care primise cazul meu; azi e cel mai tare din parcare, adică e procurorul-șef pe întreg comitatul Los Angeles. Mătușa mea Chickie Leventhal, care organizează de multă vreme strângeri de fonduri de binefacere, îl cunoaște pe Cooley; acum câțiva ani, după publicarea cărții mele *Arta de a stoarce informații*, ea a oferit, printre premiile acordate donatorilor de la o acțiune de colectare, un exemplar din carte. Cooley a luat parte la acțiune, iar când

mătușa mea i-a spus că eu sunt nepotul ei, a spus că vrea și el cartea. A întrebat-o dacă aș fi dispus să-i dau un autograf, iar eu am scris o dedicație: „Pentru toată lunga noastră istorie“. Și chiar avem o istorie lungă. M-am bucurat să fac asta pentru el.)

Judecătorul de la Tribunalul pentru Minori care a audiat cazul meu părea foarte încurcat: eram acuzat că sunt un hacker, dar nu furasem și nu folosisem niciun fel de număr de carte de credit și nu vândusem nici secrete comerciale și nici softuri cu drept de exclusivitate. Intrasem în computerele și în sistemele companiei de telefonie, dar pur și simplu ca să mă distrez. Judecătorul nu părea să înțeleagă de ce am făcut asemenea lucruri fără să profit de pe urma lor. Ideea că am făcut-o ca să mă distrez nu avea nicio noimă pentru el.

Dat fiind că nu era prea lămurit cu lucrurile pe care le-am făcut odată intrat în computere și în sistemele telefonice, și-a închipuit că poate i-a scăpat ceva din vedere. Poate că luam cumva bani sau obțineam un profit prin vreun truc tehnic pe care el nu-l înțelegea. Toată treaba i se părea foarte dubioasă.

Adevărul era că am pătruns în sistemul telefonic din același motiv pentru care un puști intră într-o casă abandonată din cartier: ca să văd ce e acolo. Tentația explorării, a descoperirii, de a vedea cu ochii tăi ce e acolo, era o ispită prea mare. Evident, era și oarece pericol la mijloc, dar să-ți asumi riscuri făcea parte din joc.

Eram primul caz de hacker judecat și lumea era nedumerită: ce acuzație precisă avea să-mi aducă procurorul? Unele dintre acuzații erau legitime, fiind legate de intrarea fizică prin efracție în clădirea unei companii de telefonie, dar altele nu prea. Procurorul a susținut că în cadrul acestei activități de hacker am distrus computere aparținând

U.S. Leasing. Nu era adevărat, dar nu va fi ultima oară când voi fi acuzat de așa ceva.

Judecătorul de la Tribunalul pentru Minori m-a trimis la centrul de tranzit din Norwalk al Autorității pentru Tineret a Statului California (CYA), pentru o evaluare psihologică de nouăzeci de zile, pentru a determina dacă sunt sau nu apt pentru încarcerare în închisoarea respectivei autorități. În viața mea n-am fost atât de speriat. Ceilalți puști de acolo erau acuzați de infracțiuni cum ar fi atac armat, viol, crimă sau infracțiuni în grup. Erau minori, e adevărat, dar erau cu atât mai violenți și mai periculoși, pentru că se simțeau de neatins.

Fiecare avea propria sa cameră și eram ținuți încuiați în ea. Puteam ieși în curte în grupuri mici, doar trei ore pe zi.

Scriam în fiecare zi o scrisoare acasă. Toate începeau cu „Kevin Mitnick, ostatic, Ziua 1“, „Ziua 2“, „Ziua 3“. Chiar dacă Norwalk nu se află, tehnic vorbind, în Comitatul Los Angeles, era la doar o oră și jumătate de mers cu mașina pentru mama și mama ei, adică „Buni“. Aceste femei îmi erau dedicate la culme, mult mai mult decât meritam. Îmi aduceau mâncare în fiecare weekend, plecând foarte devreme de acasă, ca să fie primele la coadă.

Am împlinit optsprezece ani pe când eram închis la Norwalk. Deși Autoritatea pentru Tineret a Statului California mă va mai reține pentru câtva timp, nu mai eram un minor. Știam că pentru orice infracțiune comisă în viitor aveam să fiu judecat în calitate de adult, iar dacă eram condamnat, urma să fiu trimis la închisoare.

La sfârșitul celor nouăzeci de zile, CYA a recomandat să fiu eliberat condiționat, iar judecătorul a acceptat recomandarea.

Mi s-a atribuit un ofițer de supraveghere, o doamnă extraordinar de grasă numită Mary Ridgeway, care cred că

avea doar două plăceri pe lumea asta: să mănânce și să-i beștelească pe minorii de sub aripa ei. Într-o zi, telefonul ei a încetat să mai funcționeze; peste câteva luni, am aflat că după ce i l-au reparat, cei de la compania de telefonie i-au spus că nu știu de ce s-a defectat. Ea și-a închipuit că eu trebuie să fi fost de vină și mi-a dat o evaluare negativă în dosar, care, peste ani, avea să fie acceptată ca probă împotriva mea. Prea multe din erorile neexplicate din domeniul tehnic de pe vremea aceea mi-au fost puse în cârcă.

Pe lângă ofițerul de supraveghere, m-am ales și cu o consiliere psihologică. M-au trimis la o clinică în care erau tratați autorii de abuzuri sexuale și cei mai refractari dintre drogați. Consilierul meu era un medic rezident venit din Marea Britanie, pe nume Roy Eskapa. Când i-am explicat pentru ce sunt eliberat sub supraveghere, ochii i s-au luminat brusc. „Ai auzit vreodată de ITT (era prescurtarea de la compania International Telephone and Telegraph)?

„Evident“, i-am răspuns.

„Știi cumva de unde aș putea obține niște coduri de-ale lor?“

Mă întreba de codurile de acces ale ITT. Când ai un asemenea cod, pur și simplu suni la un număr local de acces al ITT, introduci codul de acces și apoi numărul din alt stat sau numărul internațional pe care voiai să-l apelezi. Dacă foloseai codul altcuiva, bietul abonat era taxat în locul tău, iar tu nu plăteai niciun cent.

Am zâmbit: eu și cu Roy aveam să ne înțelegem perfect.

În timpul ședințelor de consiliere la care tribunalul mă obligase în anii 1981 și 1982 nu am făcut decât să pălăvrăgim; am devenit buni prieteni. Roy mi-a spus că activitățile mele erau cât se poate de cuminți în comparație cu infracțiunile altor pacienți. Peste ani, în 1988, când am avut din nou necazuri, el i-a scris judecătoarei o scrisoare în care îi

explica acesteia că am fost atras spre hacking nu din motive de răutate, ci din cauza unei tulburări obsesiv-compulsive. Altfel spus, aveam „adicție“ la hacking.

Din câte am reușit să ne dăm seama eu și avocatul meu, a fost prima oară în istorie când activitatea unui hacker era etichetată pe picior de egalitate cu dependența de alcool, de droguri, de jocurile de noroc sau de sex. Când a primit diagnosticul de dependență psihică și și-a dat seama că sufăr de o boală, judecătoarea a acceptat ceea ce am propus în negocierea pedepsei.

Pe 22 decembrie 1982, cu trei zile înainte de Crăciun, aproape de miezul nopții, eram în sala cu computere din clădirea „Salvatori“ din campusul USC (Universitatea California de Sud), împreună cu amicul meu în ale hackuitului Lenny DiCicco, un tip de un metru optzeci, cu părul rar, care avea să devină un apropiat colaborator în ale hackuitului, un tovarăș de încredere… iar în cele din urmă, un trădător.

Făcusem hacking în sistemele USC prin modemuri dial-up, dar eram frustrați de viteza lor prea mică de transfer. Am explorat puțin și a reieșit că o clădire numită Salvatori Hall conținea un grup de DEC TOPS-20, calculatoare „mainframe“ (de mari dimensiuni), toate legate la Arpanet, rețeaua care a precedat internetul. Dacă lucram din interior, am fi avut un acces mult mai rapid la sistemele din campus.

Am folosit o vulnerabilitate proaspăt descoperită, furată de Lenny de la Dave Kompel la o conferință a DECUS (Digital Equipment Computer Users) la care participaserăm cu o săptămână mai înainte. Aveam deci acces deplin la privilegiile (adică ni se permitea și nouă să fim „la cârmă“) pentru toate sistemele studențești DEC 20. Dar voiam să avem cât mai multe parole posibile. Chiar dacă aveam privilegii de administratori, sistemul era configurat să ascundă de noi toate parolele.

Nicio problemă. Am început prin a căuta în conturile de e-mail ale membrilor personalului care aveau privilegii „la cârmă" (*wheel*). Cercetările prin sistem m-au condus la contul de e-mail al Departamentului de contabilitate, care era responsabil și cu desemnarea parolelor și a numelor de utilizator. Am căutat prin e-mailul contului respectiv; era plin-ochi cu scrisori în care se anunțau parolele și numele de utilizator. Evrika!

Știam că e riscant, dar am dat să se imprime întregul fișier cu e-mailurile. La cam cincisprezece minute după ce am dat comanda de printare, un operator a trântit un teanc de hârtie de imprimantă în lada de deșeuri a studenților. Într-o sală plină de studenți care lucrau la terminale de computer, cum verifici dacă nu ești urmărit, fără a trezi bănuieli? Am cules teancul cât am putut de discret și m-am întors cu el la locul în care lucram eu și Lenny.

Peste o vreme, în cameră au dat buzna doi polițai de campus, care s-au repezit spre mine și spre Lenny, strigând: *„Nicio mișcare!"*.

Se pare că devenisem o celebritate. Știau care dintre noi era ținta lor și mă știau pe nume. Ulterior, am aflat că unul dintre administratori, Jon Solomon, participase la aceeași conferință a DECUS la care fuseserăm eu și Lenny cu câteva zile înainte. Jon m-a văzut în laboratorul de informatică și m-a recunoscut. L-a sunat pe Dave Kompel, care făcea parte din grupul care m-a îndemnat să intru în sistemul de operare RSTS/E pe când eram elev la Liceul Monroe. Kompel i-a spus să sune la poliția campusului, ca să fiu arestat.

Au înhățat teancul de hârtie imprimată care conținea parolele. Eram deja în perioada de eliberare condiționată, iar asta însemna necazuri serioase. Polițiștii ne-au trântit pe Lenny și pe mine pe o bancă, apoi au dispărut în birourile lor, lăsându-ne singuri, lângă ieșire. După ce s-a agitat o vreme, Lenny mi-a arătat mâinile, fără cătușe. Avea obiceiul

să poarte cu el o cheie de cătușe, în portofel, și reușise să o scoată de acolo și să se elibereze.

Mi-a scos și mie cătușele și mi-a spus: „Tu ai mai mult de pierdut, ia-o din loc". Dar cum să fug? Polițiștii îmi luaseră cheile de la mașină; în plus, știau cine sunt.

Unul dintre polițiști s-a întors, mi-am pus din nou cătușele, la spate, dar polițistul a auzit clicul și a cercetat mai cu băgare de seamă. „Hei, avem un Houdini aici", i-a chemat el pe cei din birouri, în vreme ce Lenny, nevăzut, a reușit să arunce cheia cătușelor pe podea și să o împingă departe, sub un pneu de mașină lăsat, Dumnezeu știe de ce, proptit de un zid.

Sticletele era sictirit rău: „Unde e cheia?". Ne-au dus pe rând la baie și ne-au percheziționat la piele, foarte nedumeriți că nu au putut găsi nimic.

Au venit mai apoi polițiștii de la Fraude, care m-au săltat. M-au băgat la arest în sediul central al poliției din Los Angeles. De data asta, am fost aruncat într-o celulă în care erau două telefoane cu fise. Am sunat-o mai întâi pe mama, ca să-i spun ce s-a întâmplat. Apoi am sunat-o pe mătușa Chickie, rugând-o să vină să mă scoată pe cauțiune cât mai repede — urgent, pentru că voiam să ajung la mașină înaintea polițiștilor, pentru că în mașină aveam însemnări și discuri chiar mai compromițătoare decât prima oară. Peste câteva ore, la ora cinci dimineața, a venit un coleg de-al ei și m-a scos de acolo.

Mult-încercata, dar mereu săritoarea mea mamă era și ea la intrare și m-a dus cu mașina în campus, ca să o recuperez pe a mea. Meritam să mă dea cu capul de pereți și să mă certe, dar nu era stilul mamei mele. Ea doar era îngrijorată pentru mine, o frământa ce o să se aleagă de mine.

Am fost eliberat pe cauțiune, dar libertatea mea nu a durat prea mult. Conduceam mașina spre slujbă, în seara

următoare, și am sunat-o pe mama la restaurantul unde lucram amândoi la vremea aceea, ca să o întreb dacă a venit cineva să întrebe de mine. „Nu tocmai“, a răspuns ea. I-am ignorat răspunsul criptic și am intrat în local, la lucru. Acolo se aflau ofițerul meu supraveghetor Mary Ridgeway împreună cu doi detectivi. Când m-a văzut, m-a anunțat că sunt pus sub arest pentru încălcarea condițiilor de eliberare sub supraveghere, iar detectivii m-au dus până la Centrul pentru Deținerea Minorilor de la Sylmar.

Adevărul este că faptul că m-au dus la Sylmar a fost o mare ușurare pentru mine. Aveam optsprezece ani acum, în ochii legii eram adult, dar încă eram sub o eliberare condiționată emisă de Tribunalul pentru Minori și deci eram încă sub jurisdicția lor. M-au tratat ca și cum aș fi fost încă minor.

Dar pentru mama aceste detalii nu contau. Eram din nou arestat, sub cheie. Devenea un obicei. Ce avea să se aleagă de iubitul ei fiu? Aveam să-mi petrec toată viața intrând și ieșind din închisoare? M-a vizitat și a izbucnit în lacrimi. Făcuse atâtea pentru mine și uite cum o răsplăteam — cu suferință și îngrijorare. Mă durea sufletul să o văd cum plânge. De câte ori i-am promis că nu mai fac hacking chiar eram sincer, dar nu am fost în stare să mă țin de cuvânt, așa cum un alcoolic nu e în stare să nu se apuce din nou de băutură.

În timp, mi-am dat seama că infracțiunile care m-au adus înapoi în centrul de detenție vor avea un impact de lungă durată, lucru de care nu eram conștient la vremea aceea. Unul dintre conturile la care mă logasem din sala de informatică din campus era al cuiva care avea cont la universitate, dar care de fapt lucra la Pentagon. Când poliția a descoperit acest lucru, l-a comunicat mass-mediei, iar ziarele au dat lucrurilor o proporție mult umflată, susținând că

am pătruns la Ministerul Apărării. Absolut neadevărat; și totuși acuza asta mă urmărește și în ziua de azi.

Am recunoscut acuzația de încălcare a eliberării condiționate și am fost condamnat să fiu închis de autoritățile pentru minori timp de trei ani și opt luni, maximum de pedeapsă care mi se putea da.

Și deși eram legat de mâini și de picioare, eram legat și mai tare de pasiunea mea de-a păcăli sistemul.

05

TOATE LINIILE VOASTRE TELEFONICE ÎMI APARȚIN

Bmfy ytbs ini N mnij tzy ns zsynq ymj
Ozajsnqj Htzwyqtxy ozwnxinhynts tajw rj?

După citirea sentinței, am fost transferat din nou la centrul de tranzit din Norwalk, pentru diagnostic. M-am refugiat în bibliotecă, iar acolo mi-am dat seama că au o colecție frumușică de cărți de drept. Acestea au devenit noua mea țintă.

Mai mulți puști aflați în arest acolo voiau să facă apel sau să afle ce drepturi au, iar eu am început să îi ajut, cercetând bibliografia. Astfel, măcar le făceam un bine altora, lucru în care am găsit oarecare mulțumire.

Am remarcat că biblioteca avea manualele de procedură după care se conducea Autoritatea pentru Tineret a Statului California. *Minunat*, mi-am spus. *Iată cum mă lasă să aflu cum ar trebui ei să trateze lucrurile, ca să găsesc fisuri și defecte*. Așa că m-am adâncit în studiu.

Mi s-a desemnat un avocat care a vorbit cu mine de câteva ori și apoi a întocmit o recomandare de trimitere a mea la Preston, care era un echivalent adolescentin al lui San Quentin*, un loc populat de cei mai periculoși și mai violenți puști din întregul sistem de închisori pentru minori din California. De ce tocmai acolo? Mai ales că eram unul dintre foarte puținii „infractori intelectuali“ din sistemul pentru minori cu care se întâlnise vreodată.

Mi-a spus că a ales acel loc în parte pentru că era extrem de departe — șapte-opt ore de mers cu mașina —, ceea ce însemna că mama și „Buni“ mă vor putea vizita doar din când în când. Poate și-a închipuit că acest băiat din clasa mijlocie a avut prea multe șanse în viață, șanse pe care tipii duri din cartierele sărace nu le-au avut niciodată, și că, în loc să-și tragă o diplomă de facultate și o slujbă stabilă, bine plătită, băiatul ăsta a tot intrat în belele… Astfel că mă trimitea într-un loc periculos, dur, care va fi suficient ca să mă sperie și să mă facă să mă „îndrept“. Sau poate era pur și simplu o jigodie plină de rea-voință, care abuza de autoritatea oferită.

Dar, ca să vezi! În manualele de procedură ale Autorității pentru Tineri am descoperit o listă de factori care trebuia luați în considerare atunci când decideai în ce închisoare să trimiți un minor. Minorul trebuia să rămână în apropierea familiei. Dacă a absolvit liceul sau are o diplomă echivalentă, ar trebui să fie trimis la o instituție care oferă programe educaționale la nivel de colegiu — iar Preston sigur nu avea așa ceva. Închisoarea trebuie să fie aleasă în raport cu înclinarea minorului spre violență și cu probabilitatea de a încerca să evadeze. Scopul, subliniat peste tot prin manual, era recuperarea minorului. Minunat.

Am făcut copii ale paginilor respective.

---

* Cea mai veche și, după multe opinii, cea mai rea închisoare din California, singura în care se mai fac execuții capitale. (*N.t.*)

Informându-mă în legătură cu posibilitățile de plângere, am mai descoperit un lucru interesant: un deținut putea să solicite o serie de înfățișări, culminând cu una în care un judecător de arbitraj venea să asculte faptele și să emită o decizie imparțială și definitivă.

Am trecut prin etapele de audiere. Atunci când a fost adus arbitrul imparțial, membri ai personalului de la Autoritatea pentru Tineret — erau *cinci* în total — au prezentat versiunea lor în ce privea cazul meu, împreună cu pagini din manualul de procedură care le susținea decizia.

Deșteaptă treabă, doar că ei foloseau un manual despre care eu știam că este vechi, cu prevederi care nu mă favorizau mai deloc.

Atunci când a venit rândul meu să iau cuvântul, am spus: „Permiteți-mi să vă prezint ediția *curentă* a manualului, pe care acești domni nu v-au arătat-o". Și mi-am susținut fervent cauza, subliniind că vreau să mă reabilitez.

Judecătorul de arbitraj s-a uitat la datele de pe paginile înaintate de avocat și apoi pe paginile date de mine.

Și efectiv mi-a făcut cu ochiul.

A ordonat să fiu trimis la un centru de corecție care oferă cursuri la nivel de colegiu. M-au trimis la Centrul „Karl Holton", în Stockton, la est de San Francisco. Era tot departe de casă, dar mă simțeam un învingător și eram foarte mândru de mine. Privind lucrurile din prezent, îmi vin în minte versurile acelui cântec al lui Tom Petty („I Won't Back Down"): „Mă poți propti la porțile iadului, dar n-o să mă dau bătut".

Centrul „Karl Holton" s-a dovedit a fi, pentru mine, un fel de vacanță oferită de Autoritatea pentru Tineret a Statului California. Condiții de trai mai bune, mâncare mai bună. Deși era un drum de cinci ore cu mașina, mama și „Buni" veneau o dată la fiecare două weekenduri, ca înainte, aducându-mi o grămadă de mâncare. Erau grătare afară, unde

frigeam fie carne de vită, fie homari, ca oamenii civilizați, iar mama și cu mine căutam trifoi cu patru foi pe pajiștea pentru vizitatori. Vizitele lor m-au ajutat, m-au făcut să mi se pară mai scurtă detenția.

Diverșii consilieri veneau și ei ca să se întâlnească cu părinții, iar al meu părea a fi exagerat de politicos cu mama.

Dar alte aspecte ale detenției nu erau la fel de bune. Nu erau permise decât lamele de ras de unică folosință, iar pielea mea era plină de iritații, așa că am încetat să mă mai rad. Îmi crescuse barbă pe toată fața, deasă, care îmi schimbase total aspectul. Aveam să o port doar cât am stat închis.

După doar șase luni, am fost eliberat sub supraveghere. Pe când mi se pregătea documentul de eliberare condiționată, am fost întrebat: „Ce condiție să-ți impunem ca să nu mai faci hacking?".

Cum să răspunzi la așa ceva? Le-am zis: „Păi, există hacking etic și hacking inetic".

„Cum exprimăm asta într-un limbaj formal?", a venit răspunsul. „Ce scriu aici?"

Și mi-a venit în minte *Războiul stelelor*. Am zis: „I-ați putea spune fața întunecată a hackingului".

Și așa a intrat în condițiile oficiale de eliberare: „Nu va efectua hacking din partea întunecată".

Cred că un reporter de la *LA Times* a fost cel care a prins termenul din zbor. A devenit un fel de poreclă pentru mine. *Kevin Mitnick*, *the Drakside Hacher.*

După eliberare, m-a sunat un polițist, care s-a prezentat drept Dominick Domino, spunându-mi că el este cel care m-a condus cu mașina la arestul pentru minori, când am fost arestat la restaurantul la care lucram alături de mama mea. Lucra la turnarea unui film al poliției din Los Angeles despre infracțiunile informatice. Eram dispus să dau un interviu în fața camerei? Da, de ce nu?

Mă îndoiesc că mai folosesc respectivul film după atâția ani, dar o vreme el a făcut parte din eforturile polițiștilor din Los Angeles de a prinde inși ca mine.

La vremea aceea, „Buni“ împărțea un bârlog cu o prietenă de-a ei, Donna Russell, care era director pentru dezvoltarea de softuri la 20th Century Fox și care mi-a oferit o slujbă. M-am gândit: *nemaipomenit, poate chiar o să dau nas în nas cu niște staruri de cinema.* Slujba aceea mi-a plăcut la nebunie. Lucram chiar în studio — ca să intru în clădirea mea, treceam printre decoruri; salariul era bunicel și mă școleau pentru aplicații în COBOL și limbajul de asamblare al IBM, plus că am învățat să lucrez pe calculatoare „mainframe“ IBM și pe minicomputere HP.

Dar se spune că lucrurile bune nu țin mult — în cazul de față, au ținut chiar prea puțin. Un alt angajat a depus o plângere la sindicat, cum că, în conformitate cu regulile sindicatului, postul meu ar fi trebuit oferit angajaților curenți.

După doar două luni, eram din nou șomer și pe străzi.

A fost un adevărat șoc pentru mine când, într-o zi, Melvin Boyer, ofițerul meu supraveghetor, m-a sunat și mi-a spus: „Kevin, bagă un mic dejun mare, mănâncă atât cât poți, apoi vino să mă vezi“. Asta nu putea să însemne decât un lucru: necazuri.

În lumea radioamatorilor din Los Angeles exista un grup de repetoare telefonice, pe 147,435 MHz, grup poreclit „Casa animalelor“. Pe acea lungime de undă, membrii se atacau verbal unii pe alții, într-un limbaj de mahala, sau își bruiau unii altora transmisiile. Pentru mine, era un joc. Ulterior, aveam să aflu că un ins din grupul cu pricina, care probabil că avea ceva de împărțit cu mine, a sunat la biroul Autorității pentru Tineret și s-a plâns că am intrat în rețeaua companiei la care muncea. Nu era adevărat, dar tipul lucra la Xerox și probabil că asta l-a făcut credibil.

Mama m-a condus cu mașina până acolo. Agentul de supraveghere m-a rugat să-l însoțesc în birou. I-am spus mamei că mă întorc repede și să mă aștepte în hol. Dar am fost imediat pus în cătușe de către un ofițer superior și aruncat într-o mașină care aștepta la intrarea laterală. Am strigat să audă mama că mă scot prin intrarea laterală și că sunt arestat pentru ceva ce nu am făcut.

Ofițerul meu de supraveghere și superiorul lui m-au trântit la închisoarea din Van Nuys. Printr-o coincidență stranie, unchiul meu Mitchell mă sunase din aceeași închisoare cu câteva săptămâni înainte. Viața lui avusese urcușuri și căderi vertiginoase. Devenise un agent imobiliar multimilionar, trăia într-un conac la Bel Air, care este o suburbie mult mai șic decât Beverly Hills, un loc râvnit de tot Los Angelesul. Dar apoi a descoperit cocaina, care a condus la heroină și care — vechea poveste — a condus la pierderea casei, a averii, a onoarei și a respectului de sine.

Dar la vremea aceea încă simțeam o afecțiune pentru el. În seara în care m-a sunat de la Van Nuys, i-am spus: „Vrei să aranjez telefonul astfel încât să ai convorbiri gratuite?". Normal că voia.

I-am spus: „După ce terminăm convorbirea, revino, așteaptă tonul și formează 211-2345. Asta te va duce la un anunț automat al numărului telefonului pe care îl folosești. După aceea, sună-mă cu taxă inversă și spune-mi numărul". Când am avut numărul, următorul pas a presupus manipularea unuia dintre circuitele de comutație ale companiei. Am format de la computerul propriu la centrala de comutație potrivită și am schimbat „codul de clasă al liniei" pentru acel telefon cu codul unui telefon normal, de domiciliu, care permitea să apelezi și să fii apelat. Și, că tot eram la capitolul ăsta, am adăugat și serviciul de apel în așteptare, respectiv de convorbire simultană cu două posturi telefonice. Apoi am programat telefonul astfel încât tot traficul să fie înglobat

în nota de plată pentru telefoanele de la secția de poliție a închisorii din Van Nuys.

Iar acum, după o săptămână, eram și eu în aceeași închisoare Van Nuys, de unde, mulțumită hatârului făcut unchiului Mitchell, pot să sun după pofta inimii. Am stat toată noaptea la telefon. Convorbirile cu prietenii mei m-au ajutat să ignor realitatea în care mă aflam. În plus, trebuia să găsesc un avocat care să mă reprezinte, pentru că știam că pus în fața Comisiei de eliberare condiționată a Autorității pentru Tineret a Statului California, voi duce o bătălie deznădăjduită. Recidiviștii eliberați condiționat se bucură de foarte puține drepturi, iar pentru membrii comisiei era de ajuns doar să creadă că *probabil* am făcut lucrul de care sunt acuzat. Dovezile nu era obligatoriu să atingă standardul legal „dincolo de orice îndoială rezonabilă", ca în cazul unui proces penal normal.

După aceea, lucrurile s-au schimbat din rău în mai rău. M-au transferat la închisoarea comitatului Los Angeles, unde pe post de bun venit m-au dezbrăcat la piele și m-au stropit cu insecticid. M-au băgat într-un dormitor care m-a speriat de moarte. Nu știam de cine să-mi fie mai frică: de tipii cu adevărat fioroși, care arătau de parcă erau dispuși să-ți fure și un ochi dacă aveau ocazia, sau de indivizii nebuni, care puteau să te omoare fără să-și dea măcar seama. Toate paturile erau deja luate, deci nu aveam unde dormi. M-am sprijinit de perete și m-am căznit să țin ochii deschiși, ca să fiu sigur că la răsăritul soarelui încă mai posed lucrurile mele.

Boyer, ofițerul meu supraveghetor din partea Autorității pentru Tineret, i-a spus mamei: „Închisoarea de comitat este un loc foarte periculos. Ar putea fi rănit acolo", așa că a doua zi a dispus transferarea mea înapoi la Norwalk. Dacă l-aș vedea azi pe Boyer, cred că l-aș îmbrățișa pentru asta.

Aveam douăzeci de ani, dar, mulțumită eliberării condiționate, încă eram sub jurisdicția Autorității pentru Tineret. Eram pentru a treia oară la centrul de tranzit de la Norwalk. Unii dintre gardieni îmi erau ca niște prieteni vechi.

Am compărut în fața comisiei pentru eliberări condiționate, care era clar că nu luase prea în serios acuzațiile, poate pentru că nu exista nicio dovadă, cu excepția raportului ofițerului supraveghetor, bazat pe o singură plângere. Au reținut totuși că am încălcat un ordin al secției de eliberări condiționate, acela de a nu mai folosi radioul de amatori. Dar nu era o sentință legală: numai FCC, comisia federală pentru comunicații, avea căderea de a-mi anula drepturile de emisie. Mi-au dat șaizeci de zile; dar deja eram în arest de cincizeci și șapte de zile, așa că peste câteva zile m-au eliberat.

Când a venit mama să mă ia, am rugat-o să mă ducă la Academia de Poliție din Los Angeles. Auzisem că vând un cadru de număr de mașină care se zicea că ar fi pe placul polițiștilor: un sticlete care o vedea se putea să nu te mai oprească pentru vreo contravenție de circulație. În magazin, am remarcat un teanc de cărți: anuarul poliției din Los Angeles (LAPD). Am spus că vreau și eu unul, „cadou pentru unchiul meu, care a fost în LAPD". Costa 75 de dolari, dar era o carte uluitoare, parcă dădusem de Sfântul Graal; conținea fotografiile tuturor polițiștilor din LAPD, *chiar și ale indivizilor care lucrau sub acoperire, la crimă organizată.*

Mă întreb dacă încă mai scot anuarul cu pricina… și dacă mai vând exemplare oricui vine cu banii în mână.

Un prieten al mamei, un antreprenor pe nume Don David Wilson, avea mai multe companii sub umbrela unei firme unice, numită Franmark. El m-a angajat ca să-l ajut la chestiunile legate de computere: programare, introducere de date etc. Era o muncă plictisitoare, așa că, pentru palpitații, distracție și pentru simpla curiozitate intelectuală — știu că

nu vă mai mirați —, m-am întors la hackuit calculatoare și rețele telefonice, adesea cu ajutorul vechiului meu amic în ale „spartului“ de telefoane Steve Rhoades, care venea seara pentru a folosi calculatoarele de la Franmark.

Într-o zi, pe când mergeam spre masa de prânz împreună cu o tânără colegă de serviciu, am ochit un grup de indivizi care păreau a fi polițiști, apoi l-am recunoscut între ei pe ofițerul meu de supraveghere și apoi pe altul, care fusese unul dintre cei care îmi percheziționaseră mașina cu ani în urmă, când cu „bomba logică“. Știam că nu au venit în vizită de curtoazie. La naiba! Nivelul adrenalinei mi-a crescut brusc și am început să-mi simt pulsul. Nu puteam să o iau la goană fără să atrag atenția. Așa că m-am lipit de perete, am strâns-o pe tânără în brațe și i-am șoptit că am văzut un prieten vechi și că nu vreau ca el să mă vadă. Am intrat în mașina ei, încă în raza de observație a grupului de polițiști.

M-am ghemuit în scaun și am rugat-o să plece în grabă, pentru că trebuie să dau un telefon important. Am sunat de la un telefon public la secția de poliție din West Valley și am cerut să fiu transferat la registratură. „La telefon detectivul Schaffer“, am spus eu. „Trebuie să verific o persoană — dacă are vreun mandat local sau național. „Mitnick, adică M-I-T-N-I-C-K, Kevin David. Subiectul are data de naștere 6 august 1963.“

Știam al naibii de bine care va fi răspunsul.

„Da, apare în sistem. Se pare că are un mandat de arestare pentru încălcarea condițiilor de eliberare sub supraveghere, emis de Autoritatea pentru Tineret a Statului California.“

Paștele mă-sii!!! Dar bine măcar că n-au apucat să mă aresteze.

Am sunat-o pe mama și i-am spus: „Bună, sunt la magazinul ăla din colț, trebuie să discutăm“.

Era un cod pe care îl stabilisem împreună cu ea. Ea știa care e „magazinul din colț“, iar faptul că trebuia să discutăm însemna că am dat iar de necazuri. Când a apărut, i-am spus

că am nevoie de un loc în care să stau până când mă hotărăsc ce să fac în continuare.

„Buni“ s-a înțeles cu prietena ei Donna Russell, doamna care mă angajase la Fox, să dorm câteva nopți în camera ei de zi.

Mama m-a dus cu mașina acolo, oprindu-se pe drum ca să pot cumpăra o periuță de dinți, un aparat de ras și câteva perechi de chiloți și ciorapi. Îndată ce m-am cazat, am căutat în Yellow Pages cea mai apropiată Facultate de drept, unde am petrecut următoarele câteva zile căutând prin legile securității sociale și ale instituțiilor. Dar nu-mi făceam prea mari iluzii.

Oricum, știți cum se spune: dacă vrei, poți. Am descoperit o prevedere care spunea că pentru o infracțiune nonviolentă, jurisdicția Tribunalului pentru Minori expiră fie când acuzatul împlinește douăzeci și unu de ani, fie la doi ani după comiterea infracțiunii, condiție care nu era încă îndeplinită în cazul meu. Pentru mine, asta însemna doi ani după februarie 1983, când fusesem condamnat la trei ani și opt luni închisoare.

Am stat să mă gândesc. Aritmetica mi-a spus că asta se va întâmpla peste aproximativ patru luni. Și m-am gândit: *ce-ar fi să dispar până când le expiră jurisdicția?*

Mi-am sunat avocatul, ca să aflu ce părere are despre ideea asta. Mi-a răspuns destul de iritat: „Absolut greșit. Un principiu fundamental al dreptului spune că dacă un acuzat dispare atunci când s-a emis un mandat de arestare, mandatul este prelungit până când acuzatul este descoperit, chiar dacă asta se întâmplă după mulți ani“.

Apoi a adăugat: „Nu te mai juca de-a avocatul. *Eu sunt* avocatul; lasă-mă să-mi fac treaba“.

L-am implorat să analizeze ideea, iar asta l-a supărat și mai tare, dar în final a căzut de acord. L-am sunat peste alte două zile. Vorbise cu ofițerul meu supraveghetor Melvin

Boyer, acel ins milos care mă transferase din jungla de la închisoarea comitatului Los Angeles. Boyer i-a spus: „Kevin are dreptate. Dacă dispare până în februarie 1985, noi nu-i mai putem face nimic. În acel moment, mandatul expiră și Kevin va fi liber ca pasărea cerului".

Unii oameni au îngerii lor păzitori. Donna Russell a luat legătura cu părinții ei, care aveau o casă în Oroville, California, la cam 250 de kilometri nord-est de San Francisco. Și, da, erau dispuși să ia un chiriaș care să-i ajute prin casă, chiria fiind plătită lunar de mama chiriașului.

A doua zi, eram deja într-un autocar*, gata pentru lunga călătorie. Avusesem suficientă vreme ca să-mi asum un nume fals temporar: Michael Phelps (numele de familie fiind luat din serialul TV *Misiune: Imposibilă*).

A circulat un zvon, lansat probabil de unul din acei hackeri „de încredere" și „prieteni buni", cum că aș fi fugit în Israel. De fapt, nici atunci și nici mai târziu nici măcar nu am trecut granița în Canada sau în Mexic, iar de traversat oceanul, nici vorbă. Dar era una din acele povești care aveau să facă parte din legendă, încă un „fapt" neadevărat al istoriei mele, care ulterior avea să fie folosit pentru a convinge judecătorii să nu-mi acorde eliberarea pe cauțiune.

Jessie și Duke, gazdele mele din Oroville, erau pensionari și locuiau într-o proprietate care ocupa un sfert de hectar într-o zonă agricolă. Oameni foarte simpatici, dar obișnuiți cu ale lor. Zilele lor erau o rutină precisă. Se trezeau în fiecare dimineață la ora 5:00 și își luau micul dejun care consta în pâine intermediară cu lapte. După cină, se uitau la emisiunile de jocuri de la televizor. Nu tu computer, nu tu

---

* Sistem de autobuze interurbane care leagă mai toate localitățile din Statele Unite, servit de mai multe firme. Una dintre constantele civilizației americane. (*N.t.*)

modem, nu tu radio de amatori. Eram încă puști și mă plictiseam de moarte; dar era mult mai bine decât în spatele gratiilor, la vreo închisoare a Autorității pentru Tineret.

Cei doi creșteau găini și porci și aveau și doi câini. Mie mi s-a părut că totul seamănă cu serialul de comedie *Green Acres* (*Hectare verzi*). Jur că unul dintre porci semăna perfect cu Arnold, râtanul din serial!

Evident, nu mai puteam conduce nici mașina, pentru că unicul permis de conducere pe care îl posedam era pe numele meu real, iar pe numele meu fusese emis un mandat de arestare. Ca să mă pot totuși mișca prin partea locului, am cumpărat o bicicletă.

Pedalam până la biblioteca locală și petreceam multe ore citind. Pentru a-mi ocupa mintea cu ceva, m-am înscris la un curs la colegiul local. Un curs de drept infracțional. Profesor era judecătorul rezident al tribunalului comitatului Butte. În timpul cursului, el a adus benzi audio care conțineau mărturisiri. Apoi ne-a arătat cât de naivi erau suspecții, care vorbeau cu polițiștii fără a fi prezent un avocat. Într-un rând, el ne-a spus: „Cei mai mulți infractori cred că pot să scape pur și simplu convingând poliția". Am zâmbit, știind că este un sfat foarte util. M-a amuzat să mă gândesc la reacția lui dacă ar fi știut că unul dintre studenții lui din primul rând al amfiteatrului era un fugar pentru care se emisese un mandat de arestare.

Am respectat acel stil de viață de tip *Green Acres* timp de patru luni, până când mi-am sunat avocatul și acesta mi-a confirmat că a primit o copie a actului de ridicare a urmăririi din partea Autorității pentru Tineret a Statului California, în care se spunea că autoritatea nu mai are jurisdicția cazului meu. Avocatul a subliniat că este o eliberare „nedemnă". Am râs. Mi se rupea dacă e demnă sau nu. Oricum era o chestie „nedemnă" din capul locului. Nu era ca și cum m-ar fi dat afară în șuturi din armată.

Peste doar câteva zile, eram înapoi la Los Angeles, plin de entuziasm. Lenny DiCicco pusese mâna pe un job la producătorul aeronautic Hughes Aircraft, ca operator de calculator, și abia aștepta să vin în vizită. Ba, mai mult, Lenny mi-a spus că are ceva să-mi spună, dar nu prin telefon. M-am întrebat ce putea fi.

08

HACKUIALĂ DIN IUBIRE

99

Kyoo olxi rzr Niyovo Cohjpcx ojy dn T apopsy?

Lenny DiCicco mi-a spus că de când lucra la compania aeronautică Hughes Aircraft se împrietenise la cataramă cu o doamnă de la pază. Eu urma să vin acolo când era de tură prietena lui; veneam ca angajat al DEC. Când m-am prezentat, ea mi-a făcut cu ochiul și m-a scris în catastif, fără să-mi ceară vreo legitimație.

A venit Lenny, care m-a luat din hol; abia își stăpânea entuziasmul, dar era tot arogant și tot plin de sine. M-a condus la computerul VAX care avea acces la rețeaua Arpanet și care lega mai multe universități, laboratoare de cercetare, firme cu contracte guvernamentale și altele asemenea. În timp ce tasta comenzi, el mi-a spus că accesa un sistem de calcul numit Dockmaster, care era proprietatea Centrului Național pentru Securitatea Computerelor (NCSC) și

reprezenta fațada publică a supersecretei Agenții Naționale de Securitate. Eram absolut siderați, pentru că ne apropiaserăm incredibil de mult de NSA.

Lenny s-a lăudat cu „ingineria" lui socială, spunând că s-a dat drept unul dintre membrii echipei de calcul de la Centrul Național pentru Securitatea Computerelor și a reușit să păcălească unul dintre lucrătorii de acolo, pe nume T. Arnold, să-i dea userul și parola lui de acces în sistem. Lenny practic nu-și mai încăpea în piele. Rămăsese același „tocilar" și parcă era sub influența unui drog nou și nemaipomenit când mi-a spus: „Kevin, sunt la fel de bun ca tine în manipularea oamenilor!".

Am pescuit cam o oră prin zonă, dar nu am găsit decât informații neinteresante.

Peste multă vreme, această oră va ajunge să mă bântuie…

*

Eram sigur că trebuie să existe o cale astfel încât să-mi pun în valoare calitățile de informatician, obținând slujba pe care o râvneam: să lucrez pentru General Telephone. Am aflat că respectiva companie angaja absolvenții unei școli tehnice numite Computer Learning Center. Școala nu era departe de casă și oferea un certificat după ce urmai cursurile timp de șase luni.

Taxele școlare le-am plătit cu o bursă de stat pentru postliceală, completată cu un împrumut studențesc, iar mama a scos mălaiul pentru diverse cheltuieli suplimentare. Școala îi obliga pe cursanți să vină la cursuri la costum și cravată în fiecare zi. Nu mă mai îmbrăcasem așa de la bar mitzvah-ul meu, de la treisprezece ani. Acum aveam douăzeci și trei de ani și crescusem serios; costumul acela ar fi fost un spectacol jalnic pe mine. Mama a plătit din buzunar pentru două costume noi.

Mi-a plăcut foarte mult să programez în „limbaj de asamblare“, care era mai solicitant, pentru că programatorul trebuie să stăpânească multe detalii tehnice, dar codul executabil rezultat era mai eficient, folosind mult mai puțină memorie. Era o plăcere să programezi în acest limbaj de nivel redus. Aveam senzația că am un control mai bun asupra aplicațiilor mele: programam mult mai aproape de nivelul codului-mașină decât dacă aș fi folosit un limbaj de nivel superior, de pildă COBOL. Proiectele din clasă mergeau de la plictisitor la solicitant sau chiar fascinant. Făceam ce îmi plăcea: învățam mai multe lucruri despre sistemele de calcul și programare. Atunci când apărea în discuții subiectul hackeri, făceam pe prostul și doar ascultam.

Dar, evident, mi-am continuat și activitatea de hacker. Mă jucam de-a șoarecele și pisica cu Pacific Bell, noul nume al fostei companii Pacific Telephone. De câte ori găseam o nouă metodă de a pătrunde în centralele companiei, cineva de acolo își dădea seama până la urmă și găsea o metodă de a-mi bloca accesul. Foloseam numerele de dial-up (linie comutată) utilizate de instalatorii de la telefoane care operau diverse intervenții pe linii și în centrală. Ei se prindeau și schimbau numerele de dial-up sau impuneau un acces restricționat, care nu mă mai lăsa să intru. Apoi eu ridicam restricția, când ei nu erau atenți. Așa am dus-o, cu suișuri și coborâșuri, luni întregi. Permanenta lor rezistență ajunsese la un punct în care hackuirea centralelor companiei Pacific Bell devenise pentru mine un fel de mers la birou.

Apoi mi-a venit ideea să încerc o abordare la nivel superior: să atac direct calculatorul din centrală care funcționa ca un sistem central de control al comutației (SCCS). Dacă îmi reușea, aș fi avut exact același control ca și când aș fi fost în fața circuitelor de comutație însele, capabil să fac tot ce vreau, fără să fiu obligat să-mi exercit zi de zi „ingineria

socială“ asupra unor tehnicieni cam tâmpi. Aș fi căpătat accesul suprem și puterea totală.

Am început prin a ataca SCCS-ul din Oakland, în nordul Californiei. La primul apel, mi-am propus să spun că sunt de la ESAC (Centrul de Asistență pentru Sisteme Electronice) și mă ocup de întreținerea softului folosit peste tot prin companie. Mi-am făcut bine temele și am găsit numele unui angajat de la ESAC, după care am spus: „Trebuie să intru la SCCS-ul din Oakland, dar sistemul nostru informatic de accesare e în reparații, așa că îmi trebuie acces prin dial-up“.

„Nicio problemă.“

Omul pe care îl abordasem mi-a dat numărul de dial-up și o serie de parole; în plus, a rămas la telefon cu mine și m-a condus prin toți pașii de logare.

Hopa! Sistemul avea ca măsură de securitate „apelul invers“: trebuia să introduci propriul număr și să aștepți ca sistemul să te sune pe tine. Asta cum o rezolv?

„Uite ce e, acum sunt pe teren, nu-s la birou“, am improvizat eu. „Nu am cum să primesc apelul invers.“

Se pare că inventasem în mod magic o scuză foarte plauzibilă. „Sigur, pot să-l programez să ocolească apelul invers dacă folosiți numele dumneavoastră de utilizator“, m-a asigurat el — anulând astfel sistemul complex de securitate al companiei, care altfel ar fi necesitat ca eu să mă aflu la un post telefonic cu apel invers autorizat de companie.

În efortul meu de penetrare a SCCS m-a ajutat și Lenny. Fiecare nouă „spargere“ ne dădea acces la cinci sau șase centrale locale (de comutație), cu un control deplin asupra acestora, așa că puteam să facem tot ce putea face un tehnician aflat în centrală și având acces la interconexiuni. Puteam asculta liniile telefonice, puteam să creăm noi numere de telefon, puteam deconecta orice număr, puteam să adăugăm sau să reducem din numărul serviciilor telefonice, să punem în

funcțiune serviciul de identificare a numărului apelant și lista de numere apelante. (Este vorba despre acel serviciu care îți dă numerele care te sună; era în mod obișnuit activat la numerele acelor clienți care erau victimele unor telefoane de hărțuire.)

Eu și cu Lenny am dedicat o cantitate uriașă de timp acestei activități, de la sfârșitul lui 1985 și o bună parte din 1986. În cele din urmă, am intrat în toate centralele companiei Pacific Bell din California, apoi din Manhattan, apoi din Utah și Nevada și, cu timpul, am „spart" multe alte centrale de pe tot teritoriul SUA, de la diverse companii. Printre acestea se numărau și „The Chesapeake and Potomac Telephone Company" sau C&P, care deservea regiunea ce includea Washington, DC, cu toate departamentele de stat, plus Pentagonul.

Agenția Națională de Securitate (NSA) prezenta o ispită irezistibilă. Serviciul telefonic al agenției era furnizat printr-o centrală situată în Laurel, Maryland, la care deja căpătaserăm acces. În cartea de telefon, NSA avea un număr oficial: 301 688-6311. După ce am încercat la întâmplare câteva numere cu același prefix, am continuat pornind de la ipoteza foarte plauzibilă că NSA a rezervat întregul prefix. Folosind o funcție de testare și ascultare a tehnicienilor din centrală, am fost în măsură să stabilesc un circuit care asculta la întâmplare tot felul de discuții în curs. Am instalat circuitul pe una dintre linii și am surprins o discuție între un bărbat și o femeie. Nu-mi venea să cred că ascult o discuție de la NSA; eram în același timp exaltat și speriat. Ce ironie a sorții, îi interceptasem pe cei mai mari interceptori de convorbiri din lume.

Bun, am demonstrat că sunt în stare… acum era cazul să o șterg în grabă. Nu am stat suficient de mult ca să aud despre ce vorbesc cei doi și nici nu voiam să știu. Dacă ar fi fost o convorbire cu adevărat importantă, sunt sigur că ar fi fost ținută pe o linie securizată, dar și așa era prea riscant. Erau

slabe șanse să fiu prins, dacă o făceam doar o dată și nu mă mai întorceam.

Guvernul nu a aflat niciodată că am reușit această penetrare de rețea. Și nici nu aș fi amintit-o aici dacă perioada de prescriere n-ar fi expirat de mult…

Pentru mine și pentru Lenny era palpitant să intrăm în fiecare dintre acele sisteme informatice de centrală — parcă ajungeam la nivelul superior al unui joc video.

Era cea mai semnificativă fază din cariera mea de hacker, pentru că îmi conferea o putere imensă asupra sistemelor telefonice din mare parte a Statelor Unite. Pentru noi, importantă era acea senzație pe care o aveai știind că ai dobândit acea putere.

În cele din urmă, Pacific Bell a aflat despre accesul nostru. Dar nu am fost niciodată arestați sau puși sub acuzație, pentru că, după cum am aflat ulterior, conducerea companiei se temea de ce s-ar întâmpla dacă ar auzi și alții ce fusesem în stare și ar începe să mă imite.

Între timp, accesul lui Lenny la sistemul informatic utilizat de NSA, „Dockmaster“, nu rămăsese neremarcat. NSA a localizat punctul de pornire al atacului informatic în interiorul lui Hughes Aircraft, iar compania a localizat la rândul ei sursa atacului în sala de calcul unde lucra Lenny în noaptea în care l-am vizitat. Mai întâi, Lenny a fost interogat de serviciul de securitate de la Hughes, apoi l-a convocat și FBI-ul, pentru o discuție oficială. Lenny a angajat un avocat, care l-a însoțit la întâlnire.

Lenny le-a spus agenților că el și cu mine nu am avut niciodată de-a face cu sistemul de calcul Dockmaster. Șefii de la Hughes l-au pus la foc mic de câteva ori, dar Lenny s-a ținut tare și nu m-a dat în gât. Dar peste niște ani avea să susțină, ca să-și salveze pielea, că eu am accesat Dockmaster în cadrul vizitei mele la Hughes din noaptea aceea. Când

l-au întrebat de ce a mințit prima oară, spunând că nu sunt implicat, el a spus că îi fusese frică, pentru că l-am amenințat cu moartea. E limpede că era disperat să găsească o soluție care să explice de ce a mințit agenții federali.

Registrul de vizite arăta că într-adevăr Kevin Mitnick a semnat ca invitat al lui Lenny. Evident, Hughes l-a concediat fără să stea pe gânduri.

Peste doi ani, aveam să fiu acuzat că posed coduri de acces ale NSA, când de fapt tot ce am făcut a fost să dau comanda de interogare „whois" o singură dată — comanda arată inclusiv numele și numerele de telefon ale utilizatorilor înregistrați cu conturi în sistemul Dockmaster. Doar că această căutare de informații era oricum disponibilă oricui prin Arpanet.

Între timp, trebuie să amintesc că la școala de computere nu toți cursanții erau bărbați. Una dintre fete era micuță și drăguță-foc. Bonnie. Nu eram chiar cel mai cu vino-ncoace din parcare, mai ales că aveam niște kile în plus, de când cu prietenul meu din copilărie, cu care mă plimbam cu toate autobuzele și care mă introdusese în minunata lume a alimentației junk-food. Aveam un surplus de cam douăzeci și cinci de kilograme. Să spui că eram „obez" ar fi însemnat să fii mult prea politicos.

Dar tot mi se părea că e drăguță-foc. Când eram amândoi în sala de calcul și lucram la proiectele noastre, am început să-i trimit mesaje din celălalt colț al sălii, rugând-o să nu oprească niciunul din programele mele care rulau cu prioritate maximă. Mi-a răspuns destul de prietenește. Am invitat-o să luăm cina împreună. Mi-a răspuns: „Nu pot, sunt logodită". Dar activitatea mea de hacker m-a învățat că nu e cazul să renunț ușor; de obicei, se găsește o soluție. Peste câteva zile, am invitat-o din nou la cină, iar ea mi-a răspuns cu un minunat zâmbet. Ca să vezi! De data asta a acceptat.

Mai târziu, avea să-mi spună că i se pare că logodnicul ei o cam minte în legătură cu banii — adică îi ascunde câte mașini are și ce datorii are. I-am spus: „Pot să aflu tot ce vrei“. „Chiar te rog“, mi-a spus ea.

Încă din liceu reușisem să „sparg“ rețeaua de la TRW, compania care emitea rapoarte de credit. Nu fusese nicio scofală. Într-o seară, am mers în spate la o reprezentanță a companiei Ford, din Valea San Fernando, și am răscolit puțin prin bena de gunoi. A fost o expediție scurtă de plonjat prin gunoaie, de cam cincisprezece minute, dar a meritat efortul. Am găsit o mulțime de rapoarte de credit ale inșilor care cumpărau mașini de la reprezentanță. Incredibil, pe fiecare dintre ele era tipărit codul de acces la TRW al acelei reprezentanțe. (Și mai incredibil: ani de zile după aceea, încă tipăreau codul de acces pe fiecare raport de credit.)

Pe vremea aceea, TRW era foarte amabil cu clienții. Dacă sunai și dădeai numele unui furnizor și codul corect de acces și dacă explicai că nu cunoști procedura, doamna simpatică de la telefon te trecea prin toți pașii obținerii raportului de credit al persoanei dorite. De mare ajutor pentru clienții adevărați. De mare ajutor și pentru hackeri ca mine.

Așa că atunci când Bonnie mi-a spus că ar dori să cerceteze ce e cu prietenul ei, aveam în buzunar toate trucurile necesare. Un apel la TRW și câteva ore pe computer mi-au furnizat raportul lui de credit, balanța conturilor lui bancare și toate proprietățile. Bănuielile ei s-au confirmat: nu era nici pe departe atât de blindat pe cât susținea, iar unele din activele sale erau „înghețate“. Înregistrările de la Direcția de Permise de Conducere arătau că încă mai avea mașina despre care îi spusese lui Bonnie că o vânduse. M-am simțit jenat — nu urmăream să subminez relația lor. Dar ea a rupt logodna.

În două sau trei săptămâni, după ce a trecut peste șocul inițial al rupturii, am început să ieșim împreună. Deși era cu șase ani mai în vârstă decât mine și cu o experiență

considerabil mai bogată în ce privește relațiile amoroase, ea considera că sunt deștept și arătos, în ciuda greutății mele. A fost prima mea relație serioasă. Parcă pluteam.

Eu și Bonnie eram amândoi pasionați de mâncărurile thailandeze și de mersul la cinema, iar ea începuse să facă drumeții, lucru care era dincolo de obiceiurile mele comode. Mi-a arătat minunatele poteci din Munții San Gabriel, aflați în apropiere. Era fascinată de capacitatea mea de a culege informații de la oameni. Mai mult, o coincidență care mă face și azi să râd: noua mea prietenă era salariată, iar angajatorul ei îi plătea și taxele școlare. Iar angajatorul era una dintre principalele ținte ale vieții mele de hacker: compania de telefonie GTE.

După ce am încheiat acea jumătate de an, cât dura școala de computere, am mai rămas puțin pe-acolo. Administratorul de sistem, Ariel, încerca de luni de zile să mă prindă când dobândeam privilegii de administrator pe sistemul de operare VM/CMS al școlii. În cele din urmă, m-a descoperit după ce s-a ascuns în spatele draperiei din sala de calcul; m-a prins în flagrant. Dar nu m-a dat în șuturi afară din școală, ci mi-a oferit un târg: era impresionat de îndemânarea cu care reușisem să hackuiesc computerele școlii; dacă eram de acord să scriu programe care să facă minicomputerul IBM al școlii mai sigur, el va boteza această activitate „proiect de cercetare". Ca să vezi!! Școala pregătea studenții în ezoterica artă a computerelor, dar recruta un student pentru îmbunătățirea propriei securități informatice. A fost o premieră importantă pentru mine. Am luat-o drept un compliment și am acceptat proiectul. Când l-am terminat, am absolvit cu *magna cum laude*.

Ariel și cu mine aveam să devenim prieteni în cele din urmă.

Computer Learning Center, postliceala mea, avea o dulce ispită, cu care atrăgea studenții ca muștele: mai multe companii mari angajau cu regularitate absolvenții școlii. Iar una

dintre aceste companii era angajatorul lui Bonnie, GTE, ținta atacurilor mele de atâția ani. Era absolut fantastic!

După un interviu la Departamentul IT al GTE, m-au chemat din nou, la un interviu la resurse umane, după care mi-au oferit o slujbă de programator. Iată că visurile pot deveni realitate! Adio hacking! Cine mai avea nevoie? Urma să primesc bani ca să fac ce îmi place, în locul în care îmi plăcea la nebunie să lucrez.

Slujba a început cu orientarea noilor angajați, în care ni s-au prezentat numele și funcțiunile tuturor sistemelor de calcul de la GTE. Hei! Era o companie de telefonie: puteam să dau lecții. Dar evident că am stat cuminte în banca mea și am luat notițe ca toți ceilalți.

O slujbă de milioane, plimbarea zilnică până la cantină, ca să iau masa de prânz cu prietena mea, un salariu cinstit — eram un om făcut. Pășind prin birouri, zâmbeam sutelor de nume de utilizator și sutelor de parole aflate chiar sub nasul meu, scrise pe bilețele colante. Parcă eram un bețiv reformat care dădea o tură prin distileria Jack Daniel's, pășind cu încredere, dar aproape amețit, închipuindu-și „ce-ar fi dacă...?".

Eu și Bonnie luam masa cu regularitate alături de un prieten de-al ei, un tip de la Departamentul de securitate. De fiecare dată aveam grijă să întorc ecusonul. Evident, nu auzise bine tot numele meu atunci când îi fusesem prezentat, așa că aveam motive să nu-l las să-i sară în ochi de pe ecusonul meu titulatura „Inamicul public nr. 1 al companiilor de telefonie".

Una peste alta, a fost una dintre cele mai formidabile perioade din viața mea. Ce nevoie mai aveam să fiu hacker?

Dar la doar o săptămână după ce am început lucrul, noul meu șef a venit cu bomba. Mi-a înmânat un formular pentru un ecuson cu acces total, care îmi garanta intrarea în clădire în orice zi și la orice oră, pentru că urma să fiu chemat

pentru urgențe. Am știut pe loc că o să fiu ușuit; îndată ce s-au uitat pe formularul meu, indivizii de la Securitatea GTE mi-au recunoscut numele și s-au minunat cum reușisem să trec de toate verificările lor și să fiu efectiv angajat — și nu oricum, ci ca programator.

Peste câteva zile, am mers la slujbă cu o presimțire urâtă. În aceeași dimineață, supervizorul meu a trimis după mine, iar șeful lui, Russ Trombley, mi-a înmânat salariul plus suma de întrerupere a contractului, spunându-mi că mă concediază pentru că referințele mele nu m-au recomandat. Evident, era o minciună gogonată. Le dădusem doar numele unor persoane care ar fi spus lucruri bune despre mine.

M-au escortat până la biroul meu, ca să-mi adun lucrurile. Peste câteva minute s-a ițit o poteră de la Securitate, în care era și insul care lua masa cu Bonnie și cu mine. Câțiva dintre ei au început să caute în cutia mea cu dischete dacă nu cumva am furat ceva de la companie. Orice. Dar nu aveam decât programe legale. Întreg grupul m-a însoțit până la poartă și apoi până la mașină. În timp ce mă îndepărtam cu mașina, m-am uitat în oglinda retrovizoare. Toți îmi făceau cu mâna în semn de adio.

Cariera mea la GTE a durat în total nouă zile.

Ulterior am aflat că băieții de la serviciul de securitate al Pacific Bell i-au luat peste picior pe colegii de la GTE, pentru că li se părea de râs că erau atât de proști încât să angajeze celebrul hacker de telefoane Kevin Mitnick — pe care Pacific Bell îl urmărea de ani de zile.

Un pas înapoi și un pas înainte. Un instructor de la fosta mea postliceală de calculatoare, care lucra și la Security Pacific National Bank, în calitate de specialist în securitatea informatică, a sugerat să candidez pentru o slujbă acolo.

Peste câteva săptămâni, după trei seturi de interviuri, a urmat ultimul, cu un vicepreședinte al băncii. După care o așteptare destul de lunguță. În fine, m-au sunat: „Unul dintre ceilalți candidați are diplomă de facultate, dar am decis că sunteți persoana de care avem nevoie“. Salariul era de 34 000 de dolari pe an, o sumă astronomică pentru mine!*

Au trimis chiar și o circulară internă care spunea: „Vă rugăm să-l primiți cordial pe noul coleg Kevin Mitnick, care va începe lucrul de săptămâna viitoare“.

Vă amintiți de acel articol din *Los Angeles Times* care istorisea cum am fost arestat și îmi tipărise numele în clar, încălcând astfel legea care îmi apăra intimitatea, pentru că încă eram un minor? Ei bine, un tip de la bancă și-a amintit de articolul cu pricina.

Cu o zi înainte să încep, am primit un telefon ciudat de la Sandra Lambert, doamna care mă angajase și care înființase ISSA (Asociația pentru Securitatea Sistemelor Informatice). Discuția a fost mai degrabă un interogatoriu:

S.L.: „Joci Hearts?“.

EU: „Jocul de cărți?“.

S.L.: „Da“.

Am avut senzația acută că petrecerea s-a spart pentru mine.

S.L.: „Ești radioamator și ai indicativul WA6VPS?“.

EU: „Da“.

S.L.: „Ai obiceiul să răscolești benele de gunoi din spatele clădirilor de birouri?“.

EU (*oftând*): „Numai când mi-e foame“.

---

* Făcând corecția datorată inflației, astăzi ar fi un decent salariu anual de 71 000 de dolari. (*N.t.*)

Tentativa mea de umor nu a prins. Ea mi-a spus adio și a închis. Am primit a doua zi un telefon de la resursele umane, cum că își retrag oferta de slujbă. Încă o dată, trecutul revenea ca să-mi mai ardă una.

Puțin după aceea, mass-media a primit un comunicat de presă din partea Security Pacific National Bank, care anunța o pierdere de 400 de milioane de dolari pentru trimestrul anterior. Era un comunicat inventat, care nu venea din partea băncii, căci aceasta nu pierduse niciun cent în respectivul trimestru. Evident, mahării băncii erau siguri că eu eram la mijloc. Nu am aflat despre asta decât peste câteva luni, la o audiere la tribunal, când procurorii i-au spus judecătorului că eu am comis acel act plin de răutate. Dacă mă gândesc mai bine, îmi amintesc că i-am spus lui De Payne de anularea ofertei mele de slujbă. Peste ani, l-am întrebat dacă el a fost în spatele acelui comunicat de presă. A negat cu vehemență. Oricum ar fi, nu a fost mâna mea. Nu era stilul meu. Nu am comis niciodată niciun fel de răzbunare malefică.

Dar falsul comunicat de presă avea să adauge încă o pagină la mitul lui Kevin Mitnick.

Oricum, o aveam pe Bonnie în viața mea, unul dintre lucrurile cele mai bune din câte mi s-au întâmplat vreodată. Însă, știți și voi, lucrurile bune nu-s făcute să dureze…

07

CĂSĂTORIE ÎN VITEZĂ

Kvoh wg hvs boas ct hvs Doqwtwq Pszz sadzcmss kvc fsor hvs wbhsfboz asac opcih am voqywbu oqhwjwhwsg cjsf hvs voa forwc?

Bonnie spunea recent că încă își amintește „cât de nostim și cât de dulce era Kevin".

Și eu simțeam același lucru pentru ea. Îmi mai căzuseră cu tronc niște fete și înainte, dar Bonnie a fost pentru mine prima iubire, din punctul de vedere al intensității sentimentelor. Ne plăceau extrem de multe lucruri și unuia, și celuilalt, până într-acolo încât preferam aceeași marcă de ciocolată, pentru care ocoleam o grămadă ca să o luăm de la supermarket. Probabil cunoașteți mulțumirea aceea molcomă pe care o ai când pur și simplu te simți în largul tău în prezența unei anumite persoane. Nu încape îndoială că prezența ei lângă mine, după ce am pierdut în ritm rapid două servicii, era exact ceea ce mi-ar fi recomandat și doctorul.

Petreceam atât de mult timp la ea, încât am început să-mi mut hainele acolo. Nu ne-am propus niciodată explicit să trăim împreună. Pur și simplu așa s-a întâmplat.

Ne plăcea la nebunie să mergem cu bicicleta împreună. Ne plăcea să mergem la plajă cu o sticlă de vin. Ne plăcea să facem drumeții prin Platoul Chantry, din regiunea Arcadia, o zonă minunată, cu cascade, aflată chiar în comitatul Los Angeles, dar în care te simți ca în pădure — răcoare și un peisaj care îi mergea direct la suflet unui ins ca mine, obișnuit să stea zi și noapte în fața calculatorului.

Nu mă interesa că era o gospodină sub orice critică, nici că podeaua era ocupată de o grămadă uriașă din haine de-ale ei. Nu am fost niciodată obsedat de curățenie, ca părinții mei, dar îmi place să țin lucrurile bine ordonate și organizate. Noi doi eram asemănători din atât de multe alte puncte de vedere, încât atunci când era vorba de starea apartamentului, mai lăsam de la mine.

*

Nu aveam slujbă, așa că m-am înscris la un curs de perfecționare la o filială din Westwood a Universității California, nu departe de noi. Bonnie a mers cu mine când m-am înscris.

Dar pentru ea avea să fie o dezamăgire — pentru prima oară când, într-un fel, o înșelam. De trei ori pe săptămână, ieșeam spunând că merg la cursuri, dar de fapt mergeam cu mașina la serviciul lui Lenny DiCicco și hackuiam până aproape de răsăritul soarelui. Da, recunosc, nu era bine ce făceam.

În serile în care nu ieșeam, stăteam în fața computerului meu, în apartament, folosind linia telefonică a lui Bonnie pentru hacking, în timp ce ea citea singură, se uita la televizor singură și apoi se culca tot singură. Aș putea spune că era felul meu de-a gestiona dezamăgirea pierderii celor două

slujbe aproape perfecte; dar aș minți. Evident, aveam probleme mari cu ținerea în șah a deprimării. Dar nu asta era cauza. Adevărata cauză era că eram absolut posedat de o obsesie mistuitoare.

Probabil că era nemulțumită de ce făceam, dar părea să accepte situația, așa cum și eu acceptam calitățile ei îndoielnice de gospodină. După câteva luni de trai în comun, știam amândoi că suntem într-o relație pe care vrem să o menținem. Ne iubeam, am început să discutăm despre căsătorie și să economisim bani. Tot ce rămânea în plus din salariul meu (fusesem angajat de o rețea de restaurante, ca să-i instalez un sistem de plată electronică) transformam în bancnote de o sută de dolari, pe care le îndesam în buzunarul de la piept al unei haine din dulapul nostru.

Aveam douăzeci și trei de ani, trăiam în apartamentul prietenei mele și petreceam practic tot timpul cât eram treaz în fața calculatorului meu. Eram un David pe PC, atacând rețelele Goliat ale principalelor companii de telefonie de pe tot cuprinsul Statelor Unite.

Sistemele de control ale companiilor de telefonie foloseau o versiune nenorocită de Unix, despre care voiam să aflu mai multe. O companie din California de Nord numită Santa Cruz Operations, sau SCO, era în curs de creare a unui sistem Unix pentru PC-uri, numit Xenix. Dacă puteam să pun mâna pe o copie a codului-sursă, asta mi-ar fi dat șansa să studiez mecanismul interior al sistemului de operare al propriului meu computer. De la Pacific Bell, am fost în măsură să obțin numerele de dial-up secrete ale rețelei de la SCO, apoi am manipulat o angajată, care mi-a dat numele ei de utilizator și și-a schimbat parola cu una pe care i-am furnizat-o eu, ceea ce mi-a dat acces la sistem.

La un moment dat, cufundat în studierea detaliilor sistemului de la SCO, încercând să localizez codul-sursă pe care

voiam să-l studiez, am remarcat că un administrator de sistem îmi urmărește toate mișcările. I-am trimis un mesaj: „De ce mă urmărești?“.

Spre surprinderea mea, el mi-a răspuns: „Asta mi-e meseria“.

Ca să văd cât de departe îmi va permite să merg, i-am scris că doresc să am propriul meu cont în sistem. A creat un cont pentru mine, căruia i-a dat chiar numele cerut de mine: „hacker“. Știind că o să țină contul cu pricina sub observație, l-am ținut ocupat plimbându-mă ici și colo, fără să fac ceva anume. Am putut localiza codul pe care îl doream, dar în cele din urmă nici măcar nu am încercat să-l trag, pentru că ar fi necesitat o eternitate la viteza modemului meu de 9,6 Kbs.

Dar povestea nu avea să se termine aici.

Bonnie s-a întors într-o zi acasă de la lucru, la începutul lui iunie, și a descoperit totul în debandadă: fuseserăm jefuiți. Mi-a trimis un semnal pe pager, am sunat și i-am simțit agitația și supărarea din glas.

I-am cerut să verifice în buzunarul de la haină banii strânși de mine pentru nunta noastră. Apoi ea a remarcat teancul meu de bancnote de o sută de dolari — în total cam 3 000 de dolari — care fusese pus cu atenție pe masă... alături de un mandat de percheziție.

Nu fuseserăm jefuiți; fusese o percheziție de domiciliu. Efectuată de polițiștii de la Departamentul de poliție din Santa Cruz. Santa Cruz! Mi-am dat seama că trebuie să aibă legătură cu incursiunile mele în computerele de la Santa Cruz Operations.

Apoi, când Bonnie mi-a spus că dischetele și calculatorul meu dispăruseră, lumea s-a prăbușit în jurul meu. I-am spus să împacheteze în grabă niște haine și să mi le aducă. Am știut că mă pasc o grămadă de necazuri. Trebuia să fac rost de un avocat, ca să minimalizez pierderile. Și încă repede!

M-am întâlnit cu Bonnie într-un parc din oraș; a venit și mama. Le-am spus că nu e mare scofală, pentru că doar aruncasem un ochi — nu am afectat niciunul dintre fișierele SCO și nici măcar nu copiasem codul-sursă. Nu eram îngrijorat atât pentru problemele mele legale, cât pentru cantitatea de suferință și durere pe care o cauzam acestor două femei și bunicii mele, care erau cele mai importante persoane din viața mea.

Mama a plecat spre casă, iar eu am mers cu Bonnie la un hotel din apropiere. Era supărată, simțea că i s-a încălcat intimitatea. Dacă m-ar fi părăsit atunci, pe loc, sigur aș fi meritat-o din plin. Dar ea și-a arătat adevărata față, cea a loialității. Atitudinea ei nu a fost de tipul „ce mi-ai făcut, ticălosule?", ci în genul „acum ce facem?".

În dimineața următoare, a sunat la slujbă și a cerut o parte din concediu, pentru niște urgențe familiale. Șeful ei i-a spus că veniseră niște polițiști ca să o interogheze. Primul meu gând a fost că poliția presupune că *ea* este hackerul, pentru că atacul fusese făcut prin linia ei telefonică. Dar după aceea am tras concluzia că de fapt strategia lor era probabil să folosească arestarea prietenei pe post de monedă de schimb: „Recunoaște totul, altfel iubita ta merge la pușcărie".

În următoarele zile, am tot sunat la avocați, explicând situația și făcându-mi planuri. Iată cum își amintește și Bonnie de acea perioadă: „Am plâns o grămadă împreună, dar am rămas strâns uniți".

De ce nu m-a părăsit pur și simplu? Aceeași Bonnie răspunde în zilele noastre: „Eram moartă după Kevin".

Am putut elibera o mare parte din griji și anxietate făcând dragoste o bună parte din timp. Îmi părea foarte rău că o puneam pe Bonnie în acea poziție și că le-am cauzat mamei și bunicii o asemenea suferință și cred că eu și

Bonnie găsiserăm o mare eliberare prin acest mijloc de descărcare a energiilor.

Mătușa Chickie ne-a dus cu mașina pe mine și pe Bonnie la secția de poliție West Hollywood a comitatului Los Angeles. Ne-am predat, iar Chickie a depus imediat cauțiunea pentru noi, 5 000 de dolari de fiecare. Poliția a omis, nu știu cum, să ne ia amprentele și să ne fotografieze. Dată fiind această eroare majoră de procedură, nu s-a creat niciun dosar de arestare, pentru niciunul dintre noi. Nici până azi nu există vreo înregistrare care să ateste că aș fi fost arestat pe baza acuzațiilor emise de Santa Cruz Operations. Vă rog să nu spuneți asta nimănui…

În următoarele câteva luni, de câte ori aveam înfățișare la tribunalul din Santa Cruz, trebuia să cumpăr câte patru bilete de avion dus-întors — Bonnie avea un avocat diferit — plus camerele de hotel, plus o mașină de închiriat, plus mâncarea. Amândoi avocații au cerut o sumă în avans. Așa că s-a cam zis cu banii pe care îi economisiserăm pentru nuntă: toți cei 3 000 de dolari s-au dus pe plata avocatului meu. Mama și bunica mi-au împrumutat bani ca să pot acoperi avocatul lui Bonnie și tot restul cheltuielilor.

Așa că nu mai aveam bani pentru o nuntă cum se cade. Dar era chiar mai rău. Fără niciun strop de romantism, i-am spus lui Bonnie că trebuie să ne căsătorim ca să nu poată să depună mărturie împotriva mea și ca să mă poată vizita în închisoare, pentru că într-acolo părea să se îndrepte lucrurile.

I-am oferit lui Bonnie un inel de logodnă cu diamant și ne-a căsătorit un preot care oficia căsătorii la casa lui din Woodland Hills. „Buni“ a fost de față, împreună cu mama și prietenul ei de pe atunci, șeful de restaurant Arnie Fromin. Nu a fost de față niciun membru al familiei lui Bonnie; evident, mama ei era furioasă pentru situația în care am pus-o pe fiica ei.

Nu a fost evenimentul magic pe care îl visează atâtea fete în tinerețe. Bonnie era îmbrăcată în pantaloni, cu o bluziță și purta niște șlapi. Nici măcar nu s-a obosit să se asorteze. După aceea, am mers cu toții în apartamentul nostru, iar „Buni" a adus un platou cu de-ale gurii.

Situația legală s-a schimbat din rău în mai rău. Pe lângă acuzațiile de ordin penal, SCO a mai venit și cu un proces civil, cerând 1,4 milioane de dolari pagube. La fel și împotriva lui Bonnie.

Apoi o rază de soare. A reieșit că procesele erau doar ca să mă intimideze: avocații părții adverse au spus că SCO va abandona procesele civile dacă le spun cum am pătruns la ei. Nu fuseseră în stare să-și dea seama.

Evident că am fost de acord și m-am așezat la discuții cu un administrator de sistem pe nume Stephen Marr, care s-a purtat de parcă urma să discutăm ca niște buni prieteni. Eu am tratat situația ca și cum aș fi depus o mărturie: el punea întrebări, eu răspundeam. Dar nu era prea mult de spus. Nu erau la mijloc secrete tehnice nemaipomenite de-ale hackerilor. I-am povestit cum am sunat pur și simplu o secretară și am reușit să o păcălesc să-mi dea numele ei de utilizator și să-și schimbe parola într-una furnizată de mine. Nu era mare scofală.

Deși mama lui Bonnie nu a venit la nuntă, a organizat o recepție de căsătorie la casa ei din San Dimas. De data asta, Bonnie a purtat o rochie albă, iar eu un frac închiriat. Au fost prezenți și tata, și fratele meu Adam, plus, desigur, mama și bunica, precum și surorile și frații lui Bonnie, chiar și fostul prieten al lui Bonnie. A fost o zi mult mai fericită decât nunta propriu-zisă, cu tot cu tort de nuntă și fotograf.

Acuzațiile penale pentru penetrarea sistemului informatic de la SCO au luat o turnură neașteptat de favorabilă.

Toate acuzațiile împotriva lui Bonnie au fost retrase, iar avocatul meu, care îl cunoștea pe procuror, Michael Barton, a obținut pentru mine o pedeapsă ușoară. Pentru oricine altcineva — pentru că, tehnic vorbind, eram la prima abatere, dat fiind că dosarul meu penal de minor fusese închis — cazul ar fi condus doar la o acuzație de infracțiune minoră. Dar eu eram Kevin Mitnick și aveam o reputație proastă, așa că inițial procurorul a insistat să mă treacă de la delict la infracțiune gravă — chiar dacă litera legii arăta clar că penetrarea securității SCO era doar un delict. Am căzut de acord să recunosc intruziunea ilegală, în schimbul clasării cazului și al retragerii tuturor acuzațiilor împotriva lui Bonnie. Nu urma să fac nicio zi de închisoare, ci doar să plătesc o sumă foarte modestă — 216 dolari, sub forma unei amenzi — și să fiu pentru treizeci și șase de luni în eliberare condiționată, dar într-o formă mai ușoară, în care nu trebuia să mă prezint periodic în fața unui ofițer de supraveghere. Cealaltă condiție evidentă era să promit că „nu voi mai comite infracțiuni".

Peste câteva zile, am mers cu mașina la Santa Cruz, ca să primesc înapoi lucrurile care mi se confiscaseră. Polițiștii mi-au dat înapoi terminalul de computer, dar nu și dischetele, ceea ce m-a îngrijorat, pentru că dischetele incriminante conțineau dovezi ale atacurilor mele, printre alte diverse locuri interesante, asupra companiei Pacific Bell. Totuși, mi-au dat înapoi o cutie pe care au trecut-o cu vederea (sau de care nu le-a păsat): aceasta conținea rezerva de marijuana și pipa lui Bonnie. Dar trebuie reamintit că e vorba de Santa Cruz, un orășel cu un departament mititel de poliție.

Dar povestea din Santa Cruz a avut urmări. Așa cum mă temeam, detectivii din Santa Cruz au reușit până la urmă să se uite la acele dischete și au transmis la Pacific Bell informațiile despre activitățile mele în sistemele lor. Securitatea de la Pacific Bell a fost suficient de alarmată încât să emită o

circulară internă către toți managerii, circulară despre care am aflat pe calea cea mai neobișnuită: un angajat de la Pacific Bell, pe nume Bill Cook, care era radioamator și folosea adesea celebra frecvență de repetor din Los Angeles, 147,435 MHz, a citit la radio circulara, pur și simplu ca să-mi facă în necaz.

Evident, trebuia să văd acea foaie cu ochii mei. Cum puteam să pun mâna pe ea?

Am luat legătura cu Lewis De Payne, care era la serviciu, și i-am cerut să reprogrameze temporar faxul astfel încât să răspundă la cererile de apel ca și cum ar fi fost un fax care aparținea de Securitatea de la Pacific Bell.

În continuare, am apelat centrala la care era arondat Serviciul de telefonie de la Securitatea lui Pacific Bell și am reprogramat linia telefonică ce lega faxul acestui serviciu, pentru a redirecționa apelurile către faxul de la biroul lui Lewis. Iar acesta s-a îngrijit ca totul să meargă ca pe roate.

Apoi am sunat la biroul vicepreședintelui de la Pacific Bell, Frank Spiller. Mi-a răspuns secretara-șefă. Am spus că sun de la serviciul de securitate al Pacific Bell și am dat numele unuia dintre anchetatorii reali în materie de securitate — posibil să-i fi dat numele lui Steve Dougherty.

Am întrebat-o: „A primit Frank circulara legată de cazul lui Kevin Mitnick?“.

„Despre ce e vorba?“, a întrebat ea.

„Un hacker care a intrat în computerele noastre.“

„A, da. Corect. O am chiar aici.“

I-am spus: „Cred că am trimis o versiune mai veche, care a fost actualizată între timp. Vreți să trimiteți prin fax versiunea pe care o aveți?“. Și i-am dat numărul de fax intern pentru serviciul de securitate al Pacific Bell din California de Nord.

„Desigur“, mi-a spus ea. „Îl trimit chiar acum.“ Îndată ce Lewis a primit faxul, el l-a refaxat către mine, apoi împreună am repus faxurile pe parametrii inițiali.

Iată o listă a lucrurilor despre care circulara spune că ar fi fost descoperite pe dischetele mele:

— Mitnick a compromis toate computerele de comutație automată de la centralele telefonice din California de Sud. Avea înregistrate nume, nume de utilizator, parole și numerele telefonice personale ale angajaților de la ESAC (Centrul de Asistență pentru Sisteme Electronice) din California de Nord și de Sud.

— Numerele de dial-up și codurile de identificare a circuitelor pentru calculatoarele din centrale și pentru rețelele folosite de companie.

— Comenzile pentru testarea și accesarea liniilor telefonice folosite pentru verificare.

— Comenzile și căile de acces către centralele COSMOS din sudul și nordul Californiei.

— Comenzile pentru ascultarea liniilor și pentru controlul tonului de apel.

— Date care dovedesc folosirea de false identități ale unor agenți de la serviciul de securitate și ale unor angajați ai ESAC, pentru obținerea de informații.

— Comenzile pentru activarea serviciului de identificare a numărului apelantului.

— Adresele locațiilor lui Pacific Bell și codurile de acces electronice de la ușile următoarelor oficii de centrală din California de Sud: ELSG12, LSAN06, LSAN12, LSAN15, LSAN56, AVLN11, HLWD01, HWTH01, IGWD01, LOMT11 și SNPD01.

— Poșta electronică internă, cu noile proceduri pentru logare, parole și măsuri de siguranță.

— Planurile pentru un fișier de hacker pentru decriptarea Unixului. Dacă ar fi mers, acest program ar fi putut pătrunde cu mare ușurință în orice sistem Unix.

Îmi închipui că o mulțime de inși din companie trebuie să fi fost mai mult decât supărați aflând cât de adânc le

penetrasem sistemele, ocolind toate măsurile lor sofisticate de siguranță. Știind ce se descoperise pe acele dischete, am fost absolut uluit că nu mi-a bătut FBI-ul la ușă.

Peste câteva luni, în toamna lui 1988, eram din nou la muncă, la o companie de marketing, Franmark, împreună cu Don David Wilson. Bonnie încă lucra la GTE, dar era sigură că departamentul de securitate de acolo încercase să găsească dovezi că ea ar fi intrat în calculatoarele companiei. Economiseam din nou bani, încercând să strângem cât mai mulți pentru un avans la o casă. Existau câteva locuri drăguțe pe care ni le puteam permite, dar erau atât de departe de oraș, încât naveta ar fi fost cumplită și ne-ar fi uzat nervii și răbdarea.

Încercând să ne susțină în dorința noastră de a avea o casă, mama ne-a oferit camera liberă din apartamentul ei, ca să economisim banii de chirie și să strângem mai repede suma pentru avans. Ideea nu ne plăcea nici mie și nici lui Bonnie, dar am decis să încercăm.

Viața noastră împreună cu mama s-a dovedit o idee proastă. Oricât de mult își dorea să ne ajute mama, nu ne permiteam nicio clipă de intimitate. Ulterior, Bonnie avea să scrie, într-un jurnal personal lăsat la mama, că era „neîncrezătoare și puțin cam amărâtă… cu toată treaba asta".

Ne înstrăinam, iar eu mă scufundam tot mai mult în obiceiurile mele de hacker, petrecând toată ziua la muncă și aproape toate nopțile până în zori de zi cu Lenny DiCicco, concentrându-ne în principal asupra pătrunderii la Digital Equipment Corporation (DEC).

Lenny mi-a spus că urma să se înscrie la un curs de computere la Colegiul Pierce, aflat în apropiere, așa că am spus că mă înscriu și eu, ca să-i țin de urât, în ciuda ultimului conflict cu șeful Departamentului de știința computerelor, care dusese la retragerea mea de la curs. A reieșit

că administratorii nu mă uitaseră; dar asta n-o știam la vremea aceea.

Într-o zi, eu și cu Lenny am intrat în sala cu computere pentru studenți, care avea o mulțime de terminale conectate la un sistem MicroVAX cu sistemul de operare VMS. Am penetrat rapid mașina de calcul și am obținut toate privilegiile. Lenny scrisese un script care ne permitea să producem un backup al întregului sistem. Nu ne era de mare ajutor: pur și simplu voiam să ne alegem și noi cu un trofeu. Așa că, o dată intrați, Lenny a pus o bandă magnetică în unitatea de copiere și redare a computerului și a pornit scriptul pentru începerea backupului, după care am plecat. Urma să revenim peste câteva ore, după terminarea copierii.

Puțin mai târziu, pe când ne plimbam prin campus, am primit un mesaj pe pager de la Eliot Moore, prietenul meu vechi, cu care pierdusem legătura în ultima vreme. Am mers la un telefon public și l-am sunat.

„Ești la Colegiul Pierce?“, m-a întrebat el.

„Da.“

„Ai lăsat cumva o bandă în unitatea de înregistrare?“

„Drace! De unde știi?“, l-am întrebat eu.

„Nu te întoarce în sala de calcul“, m-a avertizat el. „Ei abia te așteaptă.“ Printr-o stranie coincidență, Eliot se afla în sala de calcul atunci când instructorul a remarcat clipind luminița unității de copiere magnetică a lui MicroVAX. Era clar: cineva introdusese o bandă în unitate și copia fișiere.

Instructorul de la Știința Computerelor, Pete Schleppenbach, ne-a bănuit imediat pe noi. Eliot l-a auzit pe instructor discutând situația cu alt membru al corpului didactic și m-a sunat imediat. Dacă nu era el, intram direct într-o capcană.

Ulterior, colegiul a contactat poliția și a raportat incidentul.

Dat fiind că nu ne-am prezentat niciodată să recuperăm înregistrarea, nu aveau nicio dovadă și ni s-a permis să ne continuăm activitatea de studenți și să folosim laboratorul de calcul. Dar poliția a rămas cu ochii pe noi, plasând o echipă pe acoperișul clădirii și urmărindu-ne mișcările zile întregi. Se pare că tentativa de a copia proiectele de laborator ale studenților devenise o prioritate absolută. Aș fi crezut că au cazuri mai interesante la care să lucreze. Seara, ne urmăreau pe mine și pe Lenny când mergeam la biroul lui de la serviciu și hackuiam până la orele dimineții. Știau că nu e de bine ce făceam acolo, dar nu puteau dovedi nimic.

Cred că inșii de la Colegiul Pierce erau dezamăgiți și nu erau dispuși să renunțe. Am remarcat în parcarea colegiului o dubă a companiei DEC. Așa că am sunat la biroul local al DEC pentru Los Angeles, am spus că sunt de la Contabilitate de la Colegiul Pierce și am întrebat ce activități de întreținere aveau la școală în acel moment.

„A", mi-a răspuns insul, „încercăm să vă ajutăm să prindeți niște hackeri."

M-am dus la un terminal al laboratorului de informatică de la Pierce și am reușit să accesez o locație de memorie din contul meu de student. Avea o semnalizare: „verificarea securității informatice" (*security audit*). Lenny și-a verificat contul prin aceeași metodă. Și la el avea activată aceeași semnalizare. Individul de la DEC era încuiat într-un mic birou cu un computer și o imprimantă, urmărind fiecare mișcare din conturile noastre studențești. (Am descoperit asta venind mai devreme la școală, înainte să sosească tehnicianul, după care l-am urmărit până la biroul respectiv.) Mi se părea că oamenii cam exagerează, pentru că sistemul era folosit doar de studenții care își făceau temele de laborator și nu era legat la nicio rețea și la nicio linie telefonică. Dar am găsit o metodă să-i țin ocupați: am scris un programel

foarte simplu, care imprima fișierele din directorul meu, iar și iar. Parcă îl vedeam pe tipul ăla cum își smulge părul din cap, pentru că imprimanta mergea fără încetare și rămânea fără hârtie. Iar când punea altă hârtie, printarea o lua de la capăt.

Puțin după aceea, instructorul ne-a luat pe mine și pe Lenny deoparte, în afara sălii de informatică, acuzându-ne că am dat comenzi neautorizate. L-am întrebat: „De când este comanda de printare a fișierelor neautorizată?". Și eu, și Lenny am fost trimiși la decan, pentru a fi prelucrați mai departe.

În următoarele câteva săptămâni, administratorii de la Pierce ne-au judecat ca la tribunal. Desigur că bănuiau că noi suntem în spatele incidentului cu hackuirea, dar tot nu aveau dovezi. Niciun martor ocular. Nicio amprentă. Nicio mărturisire. Totuși, eu și Lenny am fost exmatriculați de la Pierce, doar pe baza unor dovezi indirecte.

08

LEX LUTHOR*

* Lex Luthor este dușmanul lui Superman, care găsește mereu metode pline de inventivitate pentru a-l neutraliza pe acesta. Tipul definitoriu al infractorului care se bazează pe inteligență. (*N.t.*)

Iwh xwqv wpvpj fwr Vfvyj qks wf nzc ncgsoo esg psd gwc ntoqujvr ejs rypz nzfs?

Lenny și cu mine voiam să obținem codul-sursă pentru sistemul de operare VMS al Digital Equipment Corporation (DEC), ca să-l putem studia și să-i aflăm punctele slabe. De asemenea, acestea ne-ar fi permis să ne uităm și pe comentariile programatorilor legate de rezolvarea problemelor de securitate, ceea ce ne-ar fi ajutat să lucrăm în direcția inversă și să ne închipuim cum am putea profita de acele vulnerabilități. De asemenea, voiam să putem compila noi înșine porțiuni ale sistemului de operare, ca să putem instala mai ușor un cod de tip backdoor, care să ocolească verificările de securitate în sistemele în care pătrundeam. Planul nostru era să lansăm un atac la DEC prin „inginerie socială“, ca să avem acces la grupa de

calculatoare folosite pentru dezvoltarea sistemului de operare. Eu am făcut rost de numerele de dial-up ale trunchiului de modemuri ale grupei de dezvoltare a sistemului de operare VMS.

Când era la lucru, Lenny se ducea la minicentrala clădirii, pentru a găsi o linie de fax care aparținea altui abonat. Asta pentru că în aceeași clădire aveau birouri o mulțime de companii. El putea să folosească lejer linia altcuiva, punând-o pe o pereche telefonică ce ducea spre sala de informatică a VPA, firma la care lucra Lenny. Astfel, nimeni nu ne putea urmări apelurile făcute în exterior.

Între timp, am mers la un hotel de lângă birou și am folosit un telefon public pentru a-l suna pe Lenny. Îndată ce l-am avut pe linie, am utilizat un alt telefon public, de la care am sunat la numărul principal al DEC din Nashua, New Hampshire, unde se aflau laboratoarele și programatorii de dezvoltare.

Stăteam în picioare, între cele două telefoane, cu câte un receptor la fiecare ureche.

Femeii de la Nashua care a răspuns i-am spus că lucrez și eu la DEC, apoi am întrebat unde este sala de calcul și am primit numărul de telefon de la Operațiuni.

Am sunat la Departamentul operațiuni folosind numele cuiva de la Dezvoltare și am întrebat dacă ei sunt cei care întrețin „Star Cluster", grupul de computere VMS folosite la dezvoltarea sistemului de operare. Angajata de la DEC a spus că da. Apoi am acoperit microfonul cu mâna și am vorbit cu Lenny prin celălalt telefon, spunându-i să formeze numărul modemului.

După aceea i-am spus operatoarei să dea comanda „listează utilizatorii", care arată toți utilizatorii logați. (Dacă erai în curs de logare, cum era Lenny, ecranul arăta acest lucru afișând „<LOGIN>", împreună cu tipul de terminal folosit pentru logare.) Iată ce a văzut ea pe ecran:

VMS User Processes at 9-JUN-1988 02:23 PM

Total number of users = 3, number of processes = 3

Username	Node	Process	NamePID	Terminal
GOLDSTEIN	STAR	Aaaaaa_fta2:	2180012D	FTA2:
PIPER	STAR	DYSLI	2180011A	FTA1:
<LOGIN>			2180011E	TTG4:

„<LOGIN>“ indica tipul de dispozitiv pe care era Lenny, TTG4.

Apoi i-am cerut operatoarei să tasteze comanda „spawn“, adică să genereze un nou proces („proces-copil“) legat de cel deja existent:

```
spawn/nowait/nolog/nonotify/input=ttg4:/output=ttg4:
```

Dat fiind că ea nu scria în linia de comandă nici numele de utilizator și nici parolele, nu a bănuit nimic atunci când i-am cerut să inițieze această instrucțiune. Ar fi trebuit să știe ce face comanda „spawn“, dar se pare că operatorii o foloseau rareori, așa că, evident, nu a recunoscut-o.

Acea comandă a inițiat un proces de conectare între modemul de la care apelase Lenny și contul operatoarei. Îndată ce operatoarea a dat comanda, la terminalul lui Lenny a apărut promptul „$“. Asta însemna că este logat și are toate privilegiile operatoarei. Când i s-a arătat „$“, Lenny s-a entuziasmat atât de tare, încât a început să urle în telefon: „Am promptul, am promptul!“.

Am îndepărtat de ureche telefonul în care vorbeam cu Lenny și i-am spus calm operatoarei: „Vă rog să mă scuzați o clipă. Revin imediat“.

Mi-am lipit de picior telefonul acela, ca să acopăr microfonul, am ridicat celălalt telefon și i-am spus lui Lenny să tacă. Apoi am revenit la convorbirea cu operatoarea.

Lenny a verificat imediat dacă sunt cumva puse semnalizările (*flags*) de securitate. Erau puse. Așa că, în loc să înființăm un cont propriu nou, care ar fi dat naștere la bănuieli și ar fi declanșat o verificare a securității sistemului, el pur și simplu a schimbat parola unui cont inactiv, care avea toate privilegiile de sistem.

Între timp, eu i-am mulțumit operatoarei și i-am spus că acum poate să iasă din sistem.

După aceea, Lenny a sunat prin modem și s-a logat în contul inactiv cu noua lui parolă.

Îndată ce am compromis securitatea serviciului de dezvoltare a VMS, obiectivul nostru a devenit accesul la ultima versiune a codului-sursă al VMS. Ceea ce nu a fost prea dificil. Când am listat dischetele care erau legate la sistem, una dintre ele era etichetată „VMS_SOURCE“. Ne netezeau calea, asta făceau.

În această fază, am transmis un mic utilitar menit să dezactiveze toate verificările de securitate, în așa fel încât să nu declanșeze nicio alarmă. Odată ce alarmele au fost dezactivate, am înființat încă două conturi și am schimbat câteva parole la conturile care ofereau control total și care nu fuseseră folosite în ultimele șase luni. Planul nostru era să transmitem la Universitatea din California de Sud o copie a codului-sursă al VMS, ca să avem acces neîngrădit la el, dacă ne scoteau cumva în șuturi din rețeaua „Star Cluster“.

După ce am înființat noile noastre conturi, am intrat și în e-mailul lui Andy Goldstein. Acesta fusese membru al primei echipe a DEC care proiectase VMS-ul și era cunoscut în comunitatea VMS ca un adevărat guru al sistemelor de operare. De asemenea, știam că el se ocupă și de problemele de securitate ale VMS-ului, așa că ne-am închipuit că e-mailul lui ar fi un loc potrivit pentru a căuta informații despre cele mai recente probleme de securitate pe care încerca să le repare DEC.

Am descoperit că Goldstein primise rapoarte privind un defect de programare de la un tip pe nume Neill Clift. Am aflat rapid că acest Clift este doctorand la Universitatea din Leeds, Anglia, unde studia chimia organică. Dar era, evident, și un împătimit al computerelor și avea un talent unic: o îndemânare fantastică în descoperirea vulnerabilităților din sistemul de operare VMS, pe care le semnala cu regularitate la DEC. Dar nu și-a dat seama că acum mi le semnala și mie.

Aceasta a pus bazele unei proceduri care s-a dovedit o mină de aur pentru mine.

În timp ce scotoceam prin e-mailurile lui Goldstein, am descoperit unul care conținea o analiză completă a unui ingenios pachet de corectare (*patch*) pentru „Loginout", programul de logare în VMS. Programul de corectare a fost creat de un grup de hackeri germani, constituiți în CCC („Chaos Computer Club"). Câțiva membri ai grupului s-au concentrat asupra creării de *patch*-uri pentru anumite programe de sistem ale VMS, menite să confere controlul total asupra calculatorului.

Modificarea făcută de ei pentru programul „Loginout" al VMS schimba, printre altele, programul de login, făcându-l să înregistreze în secret parolele utilizatorilor într-o zonă ascunsă a fișierului de autorizare; de asemenea, ascundea utilizatorul și dezactiva toate alarmele de securitate atunci când cineva se loga în sistem cu o parolă specială.

Articolele din ziare despre „Chaos Computer Club" menționau numele liderului grupului. Am făcut rost de numărul individului și l-am sunat. În acel moment, reputația mea în rândul comunității hackerilor începuse să crească, așa că tipul mi-a recunoscut numele. Mi-a spus că ar trebui să discut cu un alt membru al grupului, care, din păcate, s-a dovedit că avea cancer în metastază. L-am sunat pe acesta la spital, i-am explicat că am obținut analiza *patch*-urilor care ofereau accesul fraudulos la programele „Loginout" și „Show"

ale VMS și că le consider extrem de ingenioase. L-am întrebat dacă are alte utilitare și programe de corectare pe care ar fi dispus să le împărtășească.

Omul a fost în același timp de treabă și comunicativ și s-a oferit să-mi trimită prin poșta normală niște informații. Din păcate, mi-a spus el, trebuie trimise prin poșta convențională, pentru că în spital nu avea niciun calculator. Peste câteva săptămâni, am primit un pachet cu printuri în care erau prezentate în detaliu unele dintre hackurile create de grup care încă nu ajunseseră de domeniu public.

Pornind de la opera membrilor „Chaos Computer Club“, Lenny și cu mine am creat mai multe asemenea programe de corectare, care adăugau funcționalități suplimentare. Pe măsură ce apăreau versiuni noi ale VMS, Lenny și cu mine continuam să adaptăm *patch*-urile. Lenny a lucrat tot timpul la firme care aveau sisteme VMS, așa că am fost în măsură să ne testăm programele de hacking la sistemele de la slujba lui și să le transferăm în sisteme la care voiam să menținem accesul.

După ce câțiva clienți importanți ai DEC au fost compromiși, programatorii companiei au scris un utilitar de securitate care putea detecta *patch*-ul creat de Chaos. Eu și Lenny am localizat programul de detecție și l-am analizat, apoi pur și simplu am modificat versiunea noastră a *patch*-ului lui Chaos, astfel încât utilitarul lui DEC să nu-l mai poată detecta. De fapt, era foarte simplu. Asta a făcut să instalăm și mai ușor diversele noastre modificări în numeroasele sisteme de calcul dotate cu VMS și care erau parte din rețeaua internațională a DEC, cunoscută sub numele de Easynet.

Localizarea codului nu era dificilă, dar transferarea lui era altă poveste. Era un cod foarte lung. Pentru a-i reduce lungimea, l-am comprimat. Fiecare director conținea sute de fișiere. Le-am comprimat pe toate într-un singur fișier, pe

care l-am încriptat, astfel încât dacă cineva îl detecta, arăta ca un gunoi digital.

Singura modalitate de a menține accesul la fișiere, pentru a le studia pe îndelete, era să găsim sisteme ale rețelei Easynet a DEC care să fie conectate și la Arpanet, dându-ne posibilitatea să le transferăm în afara rețelei DEC. Am descoperit doar patru sisteme în Easynet care aveau acces și la Arpanet, dar le-am putut folosi pe toate patru pentru a transfera codul în afară, bucată cu bucată.

Planul nostru inițial de a păstra o copie a codului la Universitatea din California de Sud s-a dovedit puțin cam nechibzuit. În primul rând, ne-am dat seama că ar trebui să avem mai mult decât o copie, pentru a avea acces pe mai multe căi la informație și ca să nu fi muncit degeaba dacă cineva descoperea codul. Dar a reieșit că avem o problemă și mai mare: codul de bază era imens. Să încerci să-l depozitezi pe tot într-un singur loc prezenta un risc prea mare de detecție. Așa că am început să petrecem o mulțime de timp intrând în sistemele de pe Arpanet, căutând alte „dulăpioare de stocare“ sigure. Începuserăm să credem că obținerea codului de la DEC era partea cea mai ușoară, iar marile încercări constau în obținerea unor locuri în care să ne ascundem prada. Am obținut accesul la un sistem de computere de la Baza Aeriană Patuxent River a Marinei SUA, în Maryland, dar și în alte locuri. Din păcate, sistemul de la Patuxent River avea o capacitate de stocare redusă.

Am încercat să ne facem niște conturi în sistemele de computere de la Centrul de Cercetare Jet Propulsion Laboratory din Pasadena, California, folosind versiunea noastră modificată a *patch*-ului de la CCC.

În cele din urmă, cei de la JPL și-au dat seama că unul dintre sistemele lor fusese compromis, pentru că, probabil, urmăreau orice modificări neautorizate ale programelor VMS „Loginout“ și „Show“. Foarte probabil au decompilat

executabilele noastre și au decis că hackerii sunt cei de la „Computer Chaos Club". Conducerea JPL a prezentat mass-mediei această versiune, ceea ce a dus la un număr imens de articole despre hackerii germani care fuseseră prinși pătrunzând în computerele de la JPL. Incidentul ne-a făcut să chicotim pe mine și pe Lenny. Dar, în același timp, eram puțin cam îngrijorați, pentru că totuși fuseserăm descoperiți.

După ce am început transferurile, a trebuit să le menținem zi și noapte, copiind codul bit cu bit. Era un proces foarte lent. Viteza conexiunilor la acea vreme (dacă poți să-i spui „viteză") era cel mult viteza liniilor T1, adică aproximativ 1,544 Mbps. Azi, până și telefoanele mobile sunt mult mai rapide.

Nu mult după aceea, DEC a detectat activitatea noastră. Indivizii responsabili cu menținerea sistemelor și-au dat seama că ceva se întâmplă, pentru că aveau trafic serios în miez de noapte. Lucrurile stăteau chiar mai rău: au descoperit că aveau tot mai puțin spațiu liber pe discuri. Oricum nu aveau niciodată prea mult spațiu din capul locului; contau de obicei pe niște megaocteți, în vreme ce noi transferam gigaocteți*.

Activitatea nocturnă și dispariția spațiului de pe disc indicau o problemă de securitate. Au schimbat rapid toate parolele conturilor și au șters toate fișierele stocate de noi în sistem. Era o serioasă încercare pentru noi, dar nici eu și nici Lenny nu ne-am descurajat. Pur și simplu continuam să găsim noi căi de pătrundere, noapte după noapte, în ciuda tuturor eforturilor lor. De fapt, dat fiind că personalul și

* În prezent, un octet = un byte = 8 biți. La vremea aceea, un byte putea avea orice valoare între 2 și 11 biți. Până la actuala standardizare *de facto*, noțiunile de byte și „cuvânt" erau destul de fluide. (*N.t.*)

utilizatorii sistemului nu și-au dat seama că aveam sub control și stațiile lor de lucru individuale și că puteam să le interceptăm apăsările de taste, ne era foarte ușor să obținem imediat noii lor parametri de logare, ori de câte ori îi schimbau.

Inginerii de rețea ai DEC vedeau clar că o mulțime de fișiere mari erau transferate, dar nu-și dădeau seama cum ar putea împiedica transferul. Asaltul nostru necontenit îi convinsese că sunt supuși unui soi de spionaj corporatist, comis de niște mercenari internaționali, care fuseseră angajați pentru a fura cea mai de seamă tehnologie a firmei. Am citit teoriile despre noi în e-mailurile lor. Îi înnebuneam, efectiv! Mă puteam oricând loga ca să văd cât de departe au ajuns cu noile lor încercări și ce ar putea întreprinde în continuare. Noi făceam tot ce ne stătea în putință ca să-i trimitem pe piste false. Aveam acces complet la Easynet, deci puteam să ne conectăm și de la modemurile din Marea Britanie sau din alte țări ale lumii. Nu puteau identifica punctele noastre de intrare, pentru că le schimbam tot timpul.

Aveam parte de probleme similare la Universitatea din California de Sud. Administratorii de acolo remarcaseră și ei că spațiul de pe disc al câtorva minicalculatoare MicroVAX se topea văzând cu ochii. Începuserăm să transferăm datele noaptea, iar ei au venit și ne-au tăiat legătura la rețea. Am reluat aceeași operațiune, iar ei au închis din nou calculatorul peste noapte. Noi așteptam să-l pornească și începeam iarăși transferul. Iar jocul acesta a continuat luni întregi.

Uneori, cu toate aceste eforturi de fentare a administratorilor de sistem, cu bătăile de cap date de gigabiții de cod și de lărgimea de bandă cumplit de redusă, aveam senzația că încercăm să cărăm apă cu ciurul. Dar ne-am ținut tari.

După ce am obținut întregul cod-sursă al VMS, distribuit pe mai multe sisteme de la USC, trebuia să îl punem pe bandă magnetică, ca să putem trece în revistă codul fără să ne facem griji că ne urmărește careva când intrăm prin

modemurile lui Easynet. Iar mutarea codului-sursă pe bandă magnetică era o operațiune pentru trei persoane…

Lewis De Payne era în campus, unde juca rolul de student. Îi cerea unuia dintre operatorii de computer să monteze o bandă pe care o furniza el în unitatea de înregistrare.

În cealaltă parte a orașului, la biroul prietenului meu Dave Harrison, eu mă conectam printr-un modem dial-up legând sistemul VMS la unitatea care conținea banda lui Lewis. Apoi umpleam banda cu cât cod-sursă VMS încăpea pe ea. După aceea, Lewis îi înmâna operatorului încă o bandă goală și îi dădea banda scrisă lui Lenny DiCicco. La sfârșitul fiecărei operațiuni, Lenny ducea toate benzile înregistrate într-un seif închiriat. Am repetat acest ciclu până când, în final, aveam între treizeci și patruzeci de benzi, conținând întregul cod-sursă al sistemului VMS, versiunea 5.

Petrecând atâta vreme la Harrison, mi s-a întâmplat să-mi amintesc de o companie numită GTE Telenet, care avea birourile în aceeași clădire și care opera una dintre cele mai mari rețele în protocol „X25"*, deservind unii dintre cei mai mari clienți din lumea întreagă. N-ar fi fost rău dacă aș fi obținut drepturi de administrator la rețeaua lor pentru a urmări traficul clienților. Dave desfăcuse în prealabil lacătul de la boxa pentru pompieri și scosese de acolo cheia principală a clădirii. Într-o noapte, târziu, Dave și cu mine am folosit cheia pentru a intra în birourile de la GTE Telenet, doar cât să aruncăm un ochi. Când am văzut că folosesc VMS, am fost extaziat; mă simțeam ca acasă.

Am descoperit un sistem VMS, iar numele nodului de rețea era „Snoopy" („Băgărețul"). După ce am tatonat puțin,

---

* Între timp, protocolul X25 a fost înlocuit cu alte protocoale de transfer, în principal TCP/IP folosit de internet, dar el este utilizat și în zilele noastre în rețele insulare sau care nu au motive să se modernizeze. (*N.t.*)

am descoperit că „Snoopy“ era deja logat la un cont privilegiat, care mi-a conferit un acces complet la sistem. Ispita era prea mare. Chiar dacă Telenet avea oameni la birou douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, m-am așezat la terminal și am început să explorez, căutând scripturi și aplicații ale unor terțe părți, ca să-mi dau seama ce utilitare au și cum folosesc ei utilitarele pentru monitorizarea rețelei. Apoi mi-a picat fisa! Nodul fusese numit „Snoopy“ tocmai pentru că le permitea tehnicienilor să supravegheze traficul în rețelele-client: le permitea să iscodească.

Deja aveam adresa X25 pentru conectarea la sistemul VMS al Departamentului de chimie organică al Universității Leeds, unde studia Neill Clift, așa că m-am conectat acolo. Nu aveam niciun parametru de login; am încercat să ghicesc, dar în zadar. Clift era deja logat la sistem, din cauza diferenței de fus orar, și mi-a văzut tentativele de login. I-a transmis un e-mail administratorului lui „Snoopy“, spunându-i că cineva încearcă să intre în sistemul universității; evident, am șters e-mailul cu pricina…

Deși nu am reușit să intru la Universitatea Leeds în noaptea aceea, eforturile mele au pus bazele atacării lui Clift, care s-a dovedit a fi o mină de aur.

Eu și Lenny am ajuns să ne întrecem între noi, ca să demonstrăm cine e mai tare. El era operator de computer la o companie numită VPA, iar eu intrasem la o firmă numită CK Technologies, din Newbury Park. Făceam mereu pariuri cine o să intre mai repede în sistemele pe care fiecare dintre noi le administra pentru angajatorul lui. Cine intra în sistemul VMS al celeilalte companii căpăta premiul cel mare. Era ca o întrecere, menită să ne testeze îndemânarea în apărarea sistemului împotriva celuilalt.

Lenny nu era destul de isteț ca să mă împiedice să intru. Am tot intrat în sistemele lui. Pariul era întotdeauna de 150 de dolari, pentru că atâta costa o cină în doi la restaurantul

Spago din Beverly Hills, unde era celebrul bucătar Wolfgang Puck. Câștigasem pariul acesta permanent de atât de multe ori, încât Lenny începuse să se îngrijoreze.

În timpul uneia dintre nopțile noastre albe de hackuire, Lenny a început să se plângă că nu a câștigat niciodată pariul. I-am spus că poate renunța oricând; dar el voia să câștige.

Compania lui tocmai instalase o încuietoare digitală la ușa sălii de calcul; Lenny m-a provocat să deschid încuietoarea *ghicind codul*, știind că îmi va fi imposibil să o fac. „Dacă nu poți intra", a spus el, „trebuie să-mi plătești o sută cincizeci de dolari *chiar acum*, în seara asta."

I-am spus că nu vreau să-i iau banii, pentru că ar fi prea ușor. Apoi am adăugat că după aceea o să fie supărat pe el însuși, pentru că o să câștig întotdeauna, orice ar fi. Iar zeflemeaua mea nu a făcut decât să-l înrăiască și să insiste să accept pariul.

Chiar *mi-ar fi fost greu* să câștig pariul. Dar mi-a venit în ajutor norocul chior. În timp ce lucram la terminalul lui Lenny, hackuind prin rețeaua lui DEC, am văzut pe podea, sub biroul lui, un portmoneu. Mi-a scăpat „întâmplător" pixul, pe care m-am aplecat să-l ridic; am îndesat portmoneul în ciorap. I-am spus lui Lenny că trebuie să ies până la budă.

Am găsit în portmoneu o bucată de hârtie cu codul pentru încuietoarea digitală a ușii. Nu-mi venea să cred: Lenny era un hacker de mare talent, dar chiar nu-și putea aminti un număr scurt? Și fusese atât de nătăfleț încât să scrie codul și să-l lase în portmoneu? Mi se părea atât de absurd, încât am început să mă gândesc că este o înscenare. Dacă plantase portmoneul ca să mă ia peste picior?

M-am întors la pupitrul lui, am pus portmoneul la loc și i-am spus că trebuie să-mi dea o oră ca să ghicesc codul de la ușă. Am căzut de acord că unica regulă este să nu sparg încuietoarea. Orice altceva era acceptabil.

Peste câteva minute, a coborât la parter, să ia ceva. Apoi s-a întors și nu m-a mai găsit. A căutat peste tot, apoi, în sfârșit, a deschis ușa de la sala de calcul. Eu eram înăuntru, bătând de zor la consola VMS, logat, cu toate privilegiile. I-am zâmbit.

Lenny era furios: „*Ai trișat!*“, mi-a strigat el.

Am ridicat mâna. „Îmi datorezi o sută cincizeci de dolari.“ Când el a refuzat, am spus: „Îți dau o săptămână“. Mă simțeam nemaipomenit; îi dădusem un bobârnac peste nas deșteptului de Lenny.

Nu a plătit nici atunci, nici mai târziu. I-am tot prelungit termenul, apoi i-am spus că o să percep dobândă. Nimic. În fine, mai mult în glumă decât din alte motive, am sunat la serviciul de contabilitate/salarizare de la firma lui și am spus că sunt de la Fisc, de la Divizia de popriri. „Mai aveți acolo un anume Leonard DiCicco?“, am întrebat eu.

„Da, avem“, a spus doamna de la capătul firului.

„Avem un ordin de poprire“, am spus. „Trebuie să faceți o reținere din salariul lui.“ Doamna mi-a spus că îi trebuie o autorizație în scris. I-am spus: „Veți avea un fax luni, dar vă dau de acum notificarea oficială, ca să-i rețineți din salariu până când primiți actul oficial de la noi“.

Credeam că Lenny o să aibă o mică neplăcere și nimic mai mult. Luni nu o să vină la firmă niciun fax și salarizarea îi va da venitul întreg.

Tipii de la contabilitate i-au spus lui Lenny despre telefonul de la Fisc, iar el și-a dat seama pe loc cine și-a băgat coada.

Dar s-a supărat peste măsură, s-a înfuriat dincolo de orice control, și-a pierdut uzul rațiunii și a comis o prostie de proporții: s-a dus la șeful lui și i-a spus că noi doi suntem hackerii care au penetrat DEC din birourile de la VPA.

Șeful lui nu a sunat la poliție; în schimb, el și Lenny au sunat la cei de la personalul de securitate al DEC și le-au

spus cine îi terorizase în ultimele câteva luni. În final, a fost sunat FBI-ul, iar agenții au pus la punct un flagrant delict...

Înainte de una dintre ședințele noastre de hacking nocturn, oameni de la FBI și de la Digital Equipment Corporation s-au stabilit la VPA. Au instalat un soft de monitorizare pe computerele de la VPA; tot ce făceam urma să fie înregistrat. Lenny purta asupra lui un microfon pentru înregistrarea conversației noastre. În noaptea aceea, ținta mea era Universitatea Leeds, Anglia. După ce îl identificasem în prealabil pe Neill Clift ca fiind una dintre principalele surse de erori de programare (*bugs*) pe partea de securitate privind VMS, voiam să intru în sistemul VMS de la Departamentul de chimie organică de la Leeds, unde Clift avea un cont.

La un moment dat, am simțit că ceva nu e în regulă cu Lenny și l-am întrebat: „S-a întâmplat ceva? Te porți foarte ciudat". El mi-a spus că e doar obosit și a negat vehement că s-ar fi purtat ciudat. Era probabil îngrozit de ideea că m-am prins ce se întâmplă de fapt. După câteva ore de hackuit, i-am pus capăt. Eu voiam să continuăm, dar Lenny a spus că trebuie să se trezească devreme.

Peste câteva zile, am primit un telefon de la Lenny, care mi-a spus: „Salut, Kevin, am primit banii de concediu. Pot să-ți plătesc pariul. Vino".

Două ore mai târziu, parcam mașina în micul garaj de la parterul clădirii în care erau birourile lui VPA. Lenny mă aștepta în picioare, nemișcat. Mi-a spus: „Îmi trebuie softul pentru simularea terminalului VT100, un prieten are nevoie de o copie". Se referea la un soft despre care știa că se găsește pe dischetele din mașina mea. Era deja ora 5 după-amiaza; i-am spus că nu am mâncat nimic toată ziua și că mi-e o foame de lup; ba chiar m-am oferit să fac cinste cu o cină. Dar el a insistat. Voiam să plec dracului de acolo;

ceva era putred aici. Dar în final am cedat; am lăsat motorul în ralanti și am ieșit din mașină, ca să scot dischetele.

„Cunoști senzația aia din stomac când știi că o să fii arestat?“, m-a luat Lenny în bătaie de joc. „Ei bine, pregătește-te.“

Întreg garajul s-a umplut brusc cu sunetul unor motoare de mașină. S-au năpustit spre noi, parcă din toate direcțiile, oprindu-se într-un cerc în jurul nostru. Niște tipi au sărit din mașini și au început să strige la mine: *„FBI!“*.

„Ești arestat!“

„Mâinile pe mașină!“

M-am gândit că dacă Lenny a aranjat toate astea ca să mă sperie, era o acțiune impresionantă.

„Domnilor, nu sunteți de la FBI. Arătați-mi legitimațiile.“

Și-au scos legitimațiile și mi le-au fluturat în față. În jurul meu, o mare de insigne FBI. Erau pe bune.

M-am uitat la Lenny. Dansa de bucurie într-un cerc mititel, de parcă ar fi sărbătorit cine știe ce victorie asupra mea.

„Lenny, de ce-mi faci una ca asta?“

În timp ce un agent îmi punea cătușele, i-am cerut lui Lenny să o sune pe mama și să-i spună că am fost arestat. Măgarul nu mi-a arătat nici măcar atâta bunăvoință.

Doi agenți m-au dus la închisoarea federală Terminal Island. Nu văzusem niciodată așa ceva, doar în filme și seriale. Lungi șiruri de celule fără ziduri, cu inși care își scot brațele printre gratii. O imagine de coșmar. Dar ceilalți deținuți m-au surprins: erau calmi și prietenoși; s-au oferit să-mi împrumute diverse chestii care se vindeau prin comisariat. Mulți dintre ei comiseseră fraude nonviolente, din categoria criminalității „gulerelor albe“.

Dar nu am putut face duș. Când, în sfârșit, m-au cules niște agenți FBI să mă ducă la sediul din West Los Angeles, ca să-mi facă fotografiile, puțeam de-a dreptul. Știam că arăt ca dracu’: nespălat, nepieptănat, cu hainele neschimbate de

trei zile și obosit după ce am dormit prost în toate nopțile, pe un prici îngust. Bine măcar că fotografia respectivă avea să-mi ofere o oarecare ușurare, într-un moment determinant de mai târziu.

*

După ce m-au reținut peste weekend, luni am fost dus în fața judecătoarei Venetta Tassopulos, pentru o audiere în urma căreia se decidea dacă voi fi judecat în arest sau în stare de libertate. Mă așteptam să fiu eliberat pe cauțiune. Mi s-a numit din oficiu un avocat, care a întrebat dacă sunt cumva un evadat. A reieșit că vorbise deja cu procurorul, care i-a spus că fugisem în Israel în 1984, ceea ce nu era adevărat.

Când a început audierea, am rămas stupefiat văzând cum Leon Weidman, adjunctul procurorului federal, făcea cu ou și cu oțet întreaga Curte. Weidman i-a spus judecătoarei: „Este o situație extrem de gravă, iar noi ne tot învârtim în jurul cozii, de parcă n-am ști ce-a comis omul acesta". Între altele, a spus că aș fi:

— pătruns la NSA și aș fi obținut coduri secrete de acces;
— deconectat telefonul fostului meu ofițer supraveghetor;
— modificat raportul de credit al unui judecător după ce am primit un tratament nefavorabil;
— plantat știri false despre Security Pacific National Bank, care ar fi dus la pierderi de milioane de dolari, după ce mi s-a retras oferta de angajare;
— hărțuit în mod repetat și închis serviciul telefonic al actriței Kristy McNichol;
— pătruns în computerele Inspectoratului de Poliție, ștergând fișele de evidență a arestărilor anterioare.

Fiecare dintre aceste acuzații era în mod flagrant falsă.

Acuzația că aș fi pătruns la NSA era absolut ridicolă. Una dintre dischetele capturate de poliția din Santa Cruz conținea un fișier numit „NSA.TXT“. Era de fapt rezultatul comenzii de interogare „whois“, cu lista tuturor utilizatorilor sistemului de operare Dockmaster, sistemul *oficial* al Agenției Naționale de Securitate (NSA), pe care Lenny în persoană îl abțiguise prin „inginerie socială“ atunci când a lucrat la Hughes Aircraft. Tot ce era în fișier era informație de interes public, inclusiv lista cu interioare telefonice de la Centrul Național pentru Securitatea Computerelor. Procurorul, care evident, nu înțelegea la ce se uită și caracteriza numerele interioare de telefon drept „coduri de acces secrete“. Incredibil.

Altă acuzație, cum că aș fi intrat în computerele poliției și mi-aș fi șters fișele de evidență a arestărilor, se referea la cazul de hacking de la Santa Cruz Operations, dar faptul că nu exista nicio înregistrare era exclusiv vina oamenilor legii. Vă amintiți că atunci când eu și Bonnie ne-am predat la poliția regională din West Hollywood, cei de acolo au neglijat să ne ridice amprentele și să ne fotografieze, așa că nu ne-au făcut dosar de arestare. Pe scurt, ei au îmbulinat-o: nu și-au făcut treaba.

Toate celelalte acuzații erau de asemenea false, reluări ale unor zvonuri, care se pare că au convins-o pe judecătoare că sunt o amenințare serioasă la adresa securității naționale.

Cea care m-a băgat cel mai mult în ceață a fost că aș fi închis în mod repetat serviciul telefonic al actriței Kristy McNichol, pentru că aș fi făcut o pasiune pentru ea. În primul rând, nu îmi dau seama cum își poate închipui cineva că anularea serviciului telefonic al cuiva ar fi un semn serios de afecțiune. Nu am înțeles niciodată de unde vine povestea asta, dar experiența mi s-a întipărit în memorie cu fierul roșu. A trebuit să îndur umilința de a sta la coadă la băcănie și să-mi văd fotografia tencuită pe prima pagină a *National*

*Examiner**, alături de titluri de o șchioapă cum că eram un fan înnebunit de dragostea pentru Kristy McNichol! Nici celui mai înverșunat dușman nu-i doresc să simtă senzația aia din piept când mă uitam în jur rugându-mă să nu mă recunoască pe coperta aceea niciunul dintre cumpărători.

Peste câteva săptămâni, mama, care acum lucra la un restaurant din Studio City, a văzut-o pe McNichol luând masa de prânz la una din mese. S-a prezentat și a spus: „Kevin Mitnick este fiul meu".

McNichol i-a răspuns imediat: „Da, ce e cu povestea asta cu telefoanele mele?". A spus că nu i s-a întâmplat niciodată așa ceva și s-a întrebat și ea de unde putea porni un asemenea zvon. Ulterior, un detectiv particular avea să confirme că niciuna din întâmplările declarate nu avusese loc.

Când lumea mă întreabă de ce peste niște ani am fugit, în loc să fac față acuzațiilor din tribunalul federal, mă gândesc la momente ca acesta. La ce îmi folosea să arăt că sunt curat, când adversarii mei erau puși să joace murdar? Când nu există ideea de tratament corect, când procuratura este dispusă să-și bazeze acuzațiile pe superstiție și zvonuri neverificate, *unica soluție inteligentă este să-ți iei tălpășița!*

Când a venit rândul lui pentru declarația preliminară, avocatul meu numit din oficiu i-a spus magistratei că într-adevăr am fugit în Israel în 1984, dar că nu m-am ascuns, ci am fost în calitate de turist. Am rămas bușbec. Discutaserăm treaba asta cu doar zece minute înaintea audierii și îi spusesem că nu am trecut granița de mulți ani și că de fapt nu am fost niciodată pe vreun alt continent. Mama, „Buni" și Bonnie erau toate buimăcite, pentru că știau că omul minte. Cum poate un avocat să fie atât de incompetent?

---

* Unul dintre principalele tabloide din SUA. (*N.t.*)

Într-un ultim efort de a o înfricoșa pe judecătoare, Leon Weidman a emis una dintre acuzațiile cele mai strigătoare la cer din câte a putut face un procuror federal în plin tribunal: i-a spus judecătoarei Tassopulos că eu aș putea iniția un holocaust nuclear. „Poate să fluiere într-un telefon și să lanseze o rachetă nucleară de la NORAD*", a spus el. Cum a putut să vină cu asemenea idee ridicolă? Calculatoarele de la NORAD nici măcar nu sunt conectate la lumea de afară. Și, evident, ele nu folosesc liniile telefonice publice pentru comenzile de lansare.

Celelalte acuzații, fiecare dintre ele mai falsă decât cealaltă, erau povești de adormit copiii, probabil culese din relatări de presă false și cine mai știe din ce surse. Dar pe asta cu NORAD nu o mai auzisem niciodată, nici măcar în vreo povestire science-fiction. Singurul lucru care mi-a trecut prin cap a fost că probabil a cules ideea din marele succes de la Hollywood *WarGames* (*Jocuri de război*). (Ulterior s-a dus vestea că *WarGames* s-ar baza în parte pe isprăvile mele; nici vorbă de așa ceva.)

Procurorul Weidman îmi făcea un portret de Lex Luthor al lumii computerelor (ceea ce îl făcea pe el Superman!). Treaba cu fluieratul în telefon era atât de gogonată, încât am izbucnit în hohote de râs când a spus-o, sigur fiind că Onorata Instanță o să-i spună omului că bate câmpii.

Dar judecătoarea a ordonat să fiu reținut fără cauțiune, pentru că „înarmat cu o tastatură" („*înarmat*"!), constituiam un pericol pentru comunitate.

Judecătoarea a mai adăugat că voi fi închis într-un loc în care nu voi avea acces la niciun telefon. Zonele în care își duc veacul deținuții „la comun" din închisori sunt dotate cu telefoane, pe care le pot folosi pentru convorbiri cu taxă inversă. Există un singur loc unde nu ai deloc acces la telefoane: celula de izolare, zisă și „ghețarul".

---

* Apărarea strategică aerospațială a Americii de Nord. (*N.t.*)

În numărul din 9 ianuarie 1989 al revistei *Time*, la secțiunea de tehnologie, un articol remarca: „Până și cei mai periculoși suspecți de infracțiuni au în mod normal acces la un telefon, dar nu și Kevin Mitnick — sau cel puțin nu fără să fie sub supravegherea unui gardian. Iar atunci i se permite să-și sune doar soția, mama sau avocatul. Motivul este că dacă îi pui lui Mitnick un telefon în mână e ca și cum i-ai da unui asasin profesionist o armă de foc. Tânărul de douăzeci și cinci de ani, care urmează din când în când cursuri universitare, este acuzat de oficialitățile federale că își folosește telefonul pentru a deveni unul dintre cei mai formidabili artiști ai efracției prin computer din toate timpurile".

„Ca și cum i-ai da unui asasin profesionist o armă de foc." Asta s-a spus despre omul ale cărui arme unice erau computerul și „ingineria socială"!

Urma să am încă o șansă de a-mi pleda cauza. Audierea în fața judecătoarei se referea doar la decizia inițială privind judecarea sub stare de arest. În sistemul federal, procesul intră apoi pe rol, iar un judecător federal este ales aleatoriu ca să-ți judece cazul. Mi s-a spus că am avut noroc cu judecătoarea Mariana Pfaelzer. Noroc? Nu prea.

Noul avocat care mi-a fost desemnat, Alan Rubin, a încercat să argumenteze că nu ar trebui să fiu pus în celula de izolare, care era de fapt destinată deținuților care comiseseră acte violente în închisoare sau constituiau o amenințare pentru închisoarea însăși. Judecătoarea Pfaelzer a spus: „Este exact locul potrivit pentru el".

Acum am fost transportat în Centrul Federal Metropolitan pentru Detenție, închisoare proaspătă, nou-nouță, din centrul orașului Los Angeles, unde am fost escortat până la etajul al optulea, Unitatea 8 Nord, și mi s-a prezentat noul meu cămin, un spațiu de cam doi metri și jumătate pe trei

metri, cu o lumină chioară și cu o fereastră verticală care era de fapt o fantă prin care puteam vedea mașini, o gară feroviară, oameni care se plimbau liber și hotelul Metro Plaza, în care, oricât de jegos probabil că era, tânjeam să fiu. Nu puteam vedea nici măcar gardienii sau alți deținuți, pentru că eram închis nu în spatele gratiilor, ci în spatele unei uși de oțel cu o fantă prin care mi se strecurau tăvile cu mâncare.

Singurătatea e o chestie înnebunitoare. Deținuții care sunt nevoiți să stea în „ghețar" o perioadă mai lungă pierd contactul cu realitatea. Unii nu-și mai revin niciodată și își petrec restul vieții într-un tărâm iluzoriu, tulbure, incapabili să mai funcționeze în societate, incapabili să-și mențină o slujbă. Ca să vă faceți o idee cum este, închipuiți-vă că sunteți închiși timp de douăzeci și trei de ore pe zi într-un dulap iluminat de un bec unic de patruzeci de wați.

Ori de câte ori ieșeam din celulă, până și pentru cei trei metri pe care îi făceam până la duș, a trebuit să-mi pună la mâini și picioare cătușe grele de fier; m-au tratat ca pe un deținut care atacase cu violență un gardian. Pentru „exercițiul fizic", eram transportat o dată pe zi într-un fel de cușcă în aer liber, nu mult mai mare decât dublul celulei mele, unde timp de o oră puteam respira aer proaspăt și să fac câteva flotări.

Cum am supraviețuit? Vizitele mamei, ale tatei, bunicii și soției erau singurele evenimente pe care le așteptam cu plăcere. Mi-am menținut mintea în permanentă activitate și asta m-a salvat până la urmă. Dat fiind că nu eram în „ghețar" pentru încălcarea vreunei reguli a închisorii, au relaxat puțintel regulamentul strict pentru deținuții de la izolare. Am putut citi cărți și reviste, am scris scrisori, am ascultat radioul meu Walkman (mai ales postul de știri și cel de muzică rock). Dar cu scrisul era mai greu, pentru că aveam doar un creion butucănos, prea tocit ca să-l pot folosi mai mult de două minute o dată.

Dar chiar și în izolare, în ciuda eforturilor tribunalului, am reușit să fac puțin hacking telefonic. Mi s-a permis să-mi sun mama, tatăl, avocatul, pe mătușa Chickie, ca și pe Bonnie, dar numai când era acasă, în apartamentul ei, nu la lucru. Uneori, tânjeam să discut cu ea în timpul zilei. Ca să pot suna, trebuia să merg în cătușe până la holul în care era un șir de trei telefoane cu fise. Odată ajuns în holul telefoanelor, gardianul îmi scotea cătușele și se așeza într-un scaun, la mai puțin de doi metri depărtare, cu fața la zidul cu telefoane.

Eram conștient că dacă sun orice persoană care nu era în lista aprobată de tribunal, mi se vor revoca toate puținele privilegii pe care le mai aveam — asta dacă nu reușeam să-l mituiesc cumva pe gardian.

Dar oare nu puteam să o sun pe Bonnie la lucru? Am pus la cale un plan. Cerea ceva curaj, dar ce aveam de pierdut? Deja eram la izolare, considerat o amenințare la adresa securității naționale. Mai jos nu aveam cum să cad.

I-am spus gardianului că vreau să o sun pe mama, iar el a căutat numărul în catalog. A făcut cei câțiva pași până la telefon, a format numărul și mi-a înmânat receptorul. S-a auzit telefonista și mi-a cerut numele, apoi a dispărut de pe linie până a răspuns mama, care a acceptat o convorbire cu taxă inversă de la Kevin și în sfârșit eram în legătură.

În timp ce discutam cu mama, îmi frecam spatele tot timpul de perete, de parcă aș fi avut o mâncărime. La sfârșitul convorbirii, mi-am dus mâna la spate, ca și cum m-aș fi scărpinat cu ea. Continuând să vorbesc ca și cum eram interesat de conversație și cu mâna la spate, am apăsat furca timp de câteva secunde, pentru a întrerupe convorbirea. Apoi mâna mi-a revenit în față.

Știam că am doar optsprezece secunde ca să formez un nou număr. După aceea, telefonul scotea un sunet puternic, pe care gardianul sigur l-ar fi auzit.

Așa că am dus iar mâna la spate, prefăcându-mă că mă scarpin, formând foarte rapid numărul pe care voiam să-l apelez — începând cu 0, ca să fac un apel cu taxă inversă. Pășeam înainte-înapoi în timp ce mă scărpinam pe spate, pentru ca gardianul să se obișnuiască și să nu aibă vreo bănuială.

Evident, nu puteam vedea tastatura telefonului, așa că trebuia să mă asigur că formez corect numărul fără să mă uit. În plus, trebuia să țin receptorul lipit de ureche, ca să nu se audă sunetul tastelor apăsate.

Toate astea în timp ce mă prefăceam că discut în continuare cu mama. Așa că dădeam din cap și susțineam o discuție cu ea, în timp ce gardianul se uita la mine.

După ce am bătut noul număr, am avut suficient timp să-mi adaptez cum trebuie discuția falsă, astfel încât atunci când a apărut telefonista și mi-a spus: „Taxă inversă. Cine să spun că sună?", următorul cuvânt trebuia să fie „Kevin" — asta într-o conversație care trebuia să-i sune firesc gardianului. (Exact când telefonista mă întreba de nume, eu spuneam ceva la modul „păi spune-i unchiului John că…". Telefonista se oprea din vorbit, așteptând să-i dau numele, iar eu continuam: „…KEVIN… îi urează toate cele bune".

Când am auzit glasul lui Bonnie, mi-a crescut inima. Am avut nevoie de toată puterea de voință ca să mă controlez, forțându-mă să vorbesc mai puțin animat, ca și cum aș fi vorbit cu mama.

A mers. Eram entuziasmat, de parcă aș fi comis cine știe ce hacking nemaipomenit.

Prima oară e cel mai greu. Am continuat rutina asta zi de zi. Este de mirare că gardianul nu mi-a cumpărat o loțiune pentru mâncărimea de piele.

Într-o seară, la câteva săptămâni după ce am început să folosesc acest truc, ușa glisantă a celulei mele s-a deschis. În

prag erau o mulțime de tipi în costume: câțiva gardieni, plus căpitanul centrului de detenție. Mi-au pus cătușe la mâini și lanțuri la picioare și m-au condus la o sală de ședințe aflată la zece metri distanță. M-am așezat pe un scaun, iar unul dintre gardieni m-a întrebat: „Mitnick, cum ai reușit? Cum formezi numerele?“. Am luat poziția mutului, considerând că ar fi o prostie să recunosc ceva. Lasă-i pe ei să dovedească.

A intervenit căpitanul: „Îți monitorizăm convorbirile. Cum ai format numerele? Agentul de penitenciar a fost tot timpul cu ochii pe tine“. Am zâmbit și am spus: „Nu sunt iluzionist, ca David Copperfield — cum să reformez numărul? Gardianul a fost tot timpul cu ochii pe mine“.

Peste două zile, am auzit niște zgomote în afara camerei mele. Era un tehnician de la Pacific Bell. Ce mama dracului? Omul instala o priză de telefon pe holul meu, vizavi de ușa celulei mele, iar la următoarea mea cerere de a da un telefon am aflat de ce: gardianul a adus un telefon cu un receptor cu cablu lung de șapte metri, pe care l-a înfipt în priză, a format numărul autorizat solicitat de mine și apoi mi-a pasat receptorul prin deschizătura ușii masive a celulei mele. Aparatul în sine era de neatins. Măgarii!

Pe lângă convorbirile noastre telefonice, Bonnie era de mare ajutor și în persoană. De trei ori pe săptămână, după programul de lucru, ea făcea lungul drum cu mașina și aștepta o mulțime de timp la coadă până îi venea rândul să mă vadă în sala de vizite, sub permanenta supraveghere a gardienilor. Aveam voie doar la o îmbrățișare scurtă și un scurt sărut. O asiguram iar și iar că e ultima oară când mai fac asemenea lucruri. Ca și înainte, chiar credeam în ce spuneam.

Am continuat să stau în celula de izolare, în vreme ce avocatul Alan Rubin negocia cu procurorul termenii unei

înțelegeri care m-ar fi scos din închisoare fără proces. Eram acuzat de pătrunderea la DEC, de posedarea codurilor de acces de la compania de telecomunicații MCI, producându-i DEC o pagubă de 4 milioane de dolari — o acuzație absurdă. Pierderile reale ale Digital se refereau la anchetarea cazului; suma de 4 milioane de dolari era arbitrară, aleasă de fapt pentru condamnarea mea la închisoare pe un termen cât mai lung, conform normelor Codului penal. Pedeapsa mea ar fi trebuit să fie bazată pe costul licenței pentru codul-sursă, pentru care nu plătisem și care costa mult, mult mai puțin.

Totuși, voiam o înțelegere cu procuratura, ca să ies cât mai rapid din celula mea care aducea a sicriu. Nu voiam să ajung la judecarea cazului, pentru că cei de la FBI aveau suficiente dovezi ca să mă condamne: aveau însemnările și dischetele mele, aveau un Lenny foarte doritor să depună mărturie, aveau banda cu înregistrarea după microfonul purtat de el la ultima noastră întâlnire de hackuială.

În fine, avocatul meu a căzut la o înțelegere cu procurorii, conform căreia aveam să stau un an în închisoare. De asemenea, voiau ca eu să depun mărturie împotriva lui Lenny. Asta m-a luat prin surprindere, pentru că auzisem că individul care toarnă scapă ieftin, poate chiar fără să dea pe la închisoare. Dar *agenții FBI* voiau acum să-și înfunde propriul turnător, fostul meu prieten. „Da, cum să nu?“, am spus eu. Lenny le-a furnizat dovezi care mă incriminau, de ce să nu-i plătesc cu aceeași monedă?

Dar atunci când am ajuns la tribunal, judecătoarea Pfaelzer se pare că se lăsase influențată de multele zvonuri și acuzații false care se acumulaseră împotriva mea în timp. Ea a respins înțelegerea dintre apărare și procuratură, pe care a considerat-o prea îngăduitoare. Totuși, a acceptat o versiune revizuită, care îmi dădea un an de închisoare, urmat de șase luni într-un centru de reintegrare în societate. De asemenea,

trebuia să colaborez cu Andy Goldstein de la DEC și să-i spun cum am copiat codul cel mai râvnit al firmei.

Îndată ce am spus că accept înțelegerea, ca prin farmec, am încetat să mai fiu o „amenințare la adresa securității naționale“. Am fost transferat de la izolare în celulele normale ale închisorii. La început, mi s-a părut minunat, de parcă aș fi fost eliberat, dar curând proba realității mi-a amintit că sunt în continuare în închisoare.

Pe când eram închis „la comun“, la Centrul Federal Metropolitan pentru Detenție, un coleg de închisoare, un baron al drogurilor din Columbia, s-a oferit să-mi plătească 5 milioane de dolari cash dacă intru în Sentry, sistemul de calculatoare al Biroului Federal al Închisorilor, și îl eliberez. Am intrat în jocul lui, ca să-i capăt încrederea, dar nu aveam absolut nicio intenție să continui pe calea asta.

Curând am fost transferat în lagărul federal de detenție de la Lompoc. Mare deosebire: în loc de celule, dormitoare. Locul nici măcar nu avea gard în jur! Noul bârlog îl împărțeam cu cele mai mari nume din infracțiunile intelectuale. Colegii mei de suferință includeau chiar și un fost judecător federal, condamnat pentru evaziune fiscală.

Cât timp am fost ținut la izolare, greutatea mea a sărit rapid la 110 kilograme, pentru că acolo trăisem din diversele alimente dulci oferite de comisariat, adică batoane de ciocolată îmbibate cu unt de arahide. Ce vreți? Când ești la izolare, tot ce te face să te simți mai bine e un lucru gustos, nu?

Dar aici, la Lompoc, alt deținut, un tip foarte ca lumea, pe nume Roger Wilson, m-a convins să fac plimbări și exerciții fizice și să consum alimente mai sănătoase, de pildă orez și legume. La început mi-a fost greu de tot, dar am reușit, încurajat fiind de el. A fost începutul unei schimbări în stilul meu de viață, care avea să mă redefinească, cel puțin în ce privește aspectul meu fizic.

O dată, în timp ce stăteam pe o bancă de lemn, așteptând la coadă pentru a da un telefon, traderul Ivan Boesky s-a așezat lângă mine cu o cafea în mână. Toată lumea știa cine este: pe vremuri ajunsese miliardar, un geniu financiar, care a fost condamnat pentru trafic de informații confidențiale în tranzacții bursiere. A reieșit că omul știe și el cine sunt eu: „Hei, Mitnick, a spus el, câți bani ai făcut din computerele pe care le-ai hackuit?“.

„Nu am făcut-o pentru bani; a fost doar ca să mă distrez“, am răspuns eu.

El a spus apoi ceva de genul: „Ești în închisoare și nu ai făcut niciun ban? Ce tâmpenie!“. Adică se uita de sus la mine. În exact același moment, am observat întâmplător un gândac înecat în cafeaua lui. Am zâmbit, i l-am arătat și i-am spus: „Locul acesta nu prea seamănă cu un hotel de lux, nu-i așa?“.

Boesky nu a răspuns. Doar s-a ridicat și a plecat.

După aproape patru luni la Lompoc, se apropia vremea pentru centrul de reabilitare și integrare în societate, un loc numit „Beit T'Shuvah“. Mi s-a spus că asta în ebraică înseamnă „Casa Întoarcerii“. Beit T'Shuvah utiliza un program în 12 etape menit să scape oamenii de droguri, alcool și alte tipuri de dependență.

Mutarea mea iminentă la acel centru era vestea cea bună. Vestea cea proastă era că ofițerul de supraveghere o sunase pe Bonnie, pentru a „inspecta“ apartamentul în care trăia, explicându-i că trebuia să aprobe înainte să fiu eliberat viitoarele mele condiții de cazare. Pentru Bonnie asta a fost ultima picătură. Îi ajunsese până peste cap și nu mai voia să joace cum i se cânta. „Nu mai e nevoie să inspectați apartamentul“, i-a spus ea individului. „Soțul meu nu va locui aici.“ La următoarea ei vizită, mi-a dat vestea cea proastă: depusese cererea de divorț.

Iată ce spune Bonnie în zilele noastre: „A fost o perioadă foarte dureroasă pentru mine. Am crezut că am eșuat, eram speriată. Eram prea speriată ca să-l părăsesc pe Kevin, dar îmi era tare frică și să rămân cu el. Teama de a rămâne cu el a devenit prea mare".

Parcă m-a izbit ceva în plex. Ne făcuserăm planuri să ne petrecem restul vieții împreună, iar acum ea se răzgândea, taman când se apropia eliberarea mea. Parcă m-ar fi bătut cineva cu pietre. Eram șocat, mă simțeam zdrobit.

Bonnie a fost de acord să vină la centrul de reabilitare pentru câteva ședințe de consiliere familială cu mine. Nu au ajutat.

Decizia ei de a pune capăt căsniciei noastre m-a dezamăgit profund. Ce a putut să o facă să se decidă atât de brusc? M-am gândit că trebuie să fie un alt bărbat la mijloc — în peisaj intrase probabil altcineva. Mi-am închipuit că dacă o să-i ascult mesajele lăsate pe robotul ei telefonic, o să aflu cine este. Mă simțeam foarte jenat de ceea ce fac, dar trebuia să cunosc adevărul.

Știam că robotul telefonic al lui Bonnie este produs de RadioShack, pentru că am recunoscut melodia de dinainte să ți se ceară să lași mesajul. De asemenea, știam că acel aparat anume îți permite să-ți asculți mesajele și de la alte telefoane, dar numai dacă ai un dispozitiv mobil vândut împreună cu aparatul telefonic, care emitea un set special de tonuri pentru a porni robotul. Cum puteam să ocolesc toate acestea și să ascult mesajele lui Bonnie fără acel pager special?

Am sunat la un magazin RadioShack și am descris tipul de robot telefonic al lui Bonnie, după care am adăugat că mi-am pierdut pagerul și vreau să cumpăr un altul. Vânzătorul mi-a spus că există patru tipuri de pagere pentru diversele modele de robot — A, B, C și D —, fiecare emițând o secvență diferită de tonuri. Am spus: „Sunt muzician, deci

am o ureche bună". El voia să vin la magazin, dar nu puteam părăsi centrul de reabilitare, pentru că nou-sosiții nu aveau voie să părăsească incinta în primele treizeci de zile. L-am rugat să deschidă câte un pager de fiecare tip, să pună bateriile în telecomandă și să le facă să bipăie, ca să aud.

Insistența mea a dat roade: individul a făcut un efort și a pus în funcțiune cele patru tipuri de dispozitive și am auzit tonurile. Tot timpul înregistram convorbirea cu un minicasetofon lipit de receptorul telefonului.

După aceea, am sunat-o pe Bonnie și am pus tonurile la microfon. Al treilea a mers. Am auzit un mesaj lăsat de Bonnie pe propriul ei telefon, probabil sunând de la slujbă. După ce mesajul ei a început să fie înregistrat, un tip aflat în apartament a ridicat receptorul, iar banda a înregistrat ambele părți ale conversației, ea spunându-i lui „ce minunat a fost timpul petrecut cu tine".

Să trag cu urechea la mesajele ei a fost o prostie, pentru că am suferit și mai tare. Dar îmi confirma bănuielile. Eram tare supărat pentru că fusesem mințit. Și eram suficient de disperat ca să mă strecor afară din centrul de reabilitare, ca să o văd. Din fericire, m-am oprit la timp, știind ce uriașă greșeală aș fi făcut.

După prima lună, am primit dreptul de a ieși din centru, pentru anumite vizite sau întâlniri. Am mers destul de des la Bonnie, încercând să o recuceresc. Într-una din vizite, am remarcat că din neglijență a lăsat ultima ei factură telefonică pe masă. Aceasta arăta că ea a petrecut ore întregi la telefon cu Lewis De Payne, pe care până în acel moment îl considerasem prietenul cel mai apropiat.

Evident, trebuia să mă asigur că e adevărat. Am întrebat-o într-o doară dacă mai știe ceva despre prietenii mei, cum ar fi Lewis.

M-a mințit în față, negând că ar fi luat vreodată legătura cu el. Mi-a confirmat astfel cele mai negre presimțiri.

Fusesem lucrat pe la spate. Unde erau fidelitatea și încrederea pe care credeam că în sfârșit le găsisem la ea? Am confruntat-o, dar nu am ajuns nicăieri. Eram distrus. M-am retras să-mi ling rănile și am încetat orice legătură cu ea pentru multă vreme.

Curând după aceea, ea s-a mutat cu Lewis. Pentru mine, nu avea nicio noimă: părăsea un hacker total dedicat pentru un alt hacker cu exact aceeași boală. Dar, mai important, Bonnie nu fusese doar prietena mea; fusese și soția mea. Iar acum trecuse cu arme și bagaje la cel mai bun prieten al meu.

După ce am fost eliberat, am schimbat dependența mea de calculator cu un alt tip de dependență: am început să frecventez cu asiduitate sălile de sport, făcând exerciții fizice câteva ore pe zi.

De asemenea, am fost capabil să găsesc o slujbă pe termen scurt, la dispeceratul tehnic al unei firme numite Case Care, dar asta a durat doar trei luni. Când s-a încheiat, am obținut de la ofițerul supraveghetor permisiunea de a mă muta la Las Vegas, unde stătea mama, care era dispusă să mă țină la ea până când voi putea sta la casa mea.

Într-o perioadă de doar câteva luni, am dat jos peste patruzeci de kilograme. Asta m-a adus în cea mai bună formă fizică din întreaga mea viață. De atunci, niciodată n-am mai făcut burtă. Mă simțeam formidabil și dacă am fi povestit la vremea aceea, ți-aș fi spus că zilele mele de hacker se terminaseră.

Cel puțin așa credeam.

09

PLANUL DE REDUCERI KEVIN MITNICK

Hsle td esp epcx qzc dzqehlcp mfcypo zy esp nsta esle Yzglepw dpye xp?

Închipuiți-vă sala principală a unui spațiu expozițional: 200 000 de metri pătrați, plini-ochi cu 200 000 de oameni, înghesuiți pe toată suprafața și care parcă toți ar vorbi în același timp, în principal în japoneză, taiwaneză și mandarină. Ei bine, așa arăta Centrul pentru Conferințe de la Las Vegas în 1991, în timpul CES (Consumer Electronics Show), o convenție anuală — un adevărat magazin de bunătăți, care atrăgea o mulțime de participanți din lumea întreagă.

Am traversat orașul într-o zi, în timpul conferinței, dar nu doar ca să vizitez tarabele sau să văd noile jucării electronice care îi vor înnebuni pe cumpărători la Crăciunul următor. Eram acolo pentru zgomotul de fond. Era esențial pentru ca următorul meu apel telefonic să fie credibil.

Aceasta era provocarea mea: aveam un telefon mobil Novatel PTR-825, care pe vremea aceea era unul dintre cele mai noi telefoane de pe piață. Voiam să mă simt în siguranță atunci când discutam cu prietenii mei de la el, fără să mă tot întreb dacă cineva de la FBI sau de la poliția locală mă ascultă. Știam că ar fi fost posibil. Iar acum încercam să văd dacă metoda care îmi trecuse prin cap chiar mergea.

Planul meu se baza pe un truc cu numărul electronic de serie al telefonului, așa-numitul „ESN". După cum știe orice hacker de telefoane, orice mobil are un ESN unic, care este transmis către cel mai apropiat releu al celulei de rețea, împreună cu numărul de telefon mobil, zis și „MIN". Pe de o parte, compania de telefonie decide astfel că apelul este efectuat de un abonat cinstit, iar pe de altă parte, știe cui să-i factureze convorbirile.

Dacă eram în stare să-mi modific telefonul astfel încât să transmită MIN-urile și ESN-urile unor abonați reali, atunci convorbirile mele ar fi fost absolut sigure: orice încercare de a urmări o convorbire ar conduce la un străin, la persoana care posedă adevăratul telefon asociat cu acel ESN folosit de mine pe moment. (Bun, clientul va trebui să-i explice companiei de telefonie că nu a făcut cele câteva convorbiri suplimentare pentru care este taxat, dar nu va fi obligat la plata acestor apeluri neautorizate.)

Am format de la un telefon public al Centrului pentru Conferințe un număr din Calgary, provincia Alberta, Canada. „Novatel", mi-a răspuns o voce de femeie de la celălalt capăt al liniei.

„Bună", am spus. „Vreau să discut cu cineva de la tehnic."

„De unde sunați?", a vrut ea să știe.

Îmi făcusem temele, ca de obicei. „Sunt de la tehnic, de la Fort Worth."

„Ar trebui să discutați cu managerul de la tehnic Fred Walker, dar azi nu e aici. Puteți să lăsați un număr și să vă sune domnul Walker mâine?“

„E o urgență“, am spus. „Vreau să discut cu oricine e disponibil în departament.“

Peste câteva clipe, un bărbat cu un puternic accent japonez a venit la telefon și mi-a spus că se numește Kumamoto.

„Kumamoto-san, sunt Mike Bishop, de la Fort Worth“, am spus, folosind un nume pe care îl citisem pe un avizier electronic de la Consumer Electronics Show cu doar câteva clipe mai înainte. „De obicei discut cu Fred Walker, dar văd că nu e. Sunt la CES, la Las Vegas.“ Mă bazam pe zgomotul de fundal care să-mi susțină afirmația. „Facem niște teste pentru o demonstrație. Există vreo posibilitate să schimbăm ESN-ul de la tastatura telefonului?“

„Categoric nu. Este împotriva regulamentului Comisiei Federale pentru Comunicații (FCC).“

Deci ideea mea era un fâs mare. Tocmai fusese făcută arșice.

Hei, ia stai. Kumamoto-san nu închisese încă telefonul.

„Avem o versiune specială de firmware, versiunea 1.05. Aceasta te lasă să schimbi ESN-ul de la tastatura telefonului dacă cunoști secvența secretă de programare.“

Brusc îmi revenisem din pumni. „Firmware“ înseamnă de fapt sistemul de operare al telefonului, înglobat într-un circuit special de computer, numit EPROM.

Într-un asemenea moment, șmecheria e să nu lași să ți se vadă în glas cât de exaltat ești. Am pus o întrebare care suna mai degrabă a provocare. „De ce acest firmware permite schimbarea ESN-ului?“

„Ne obligă FCC, pentru teste“, a răspuns el.

„Pot obține și eu o copie?“ Credeam că o să-mi trimită un telefon cu noua versiune de firmware.

„Pot trimite un chip“, a spus el. „Îl puteți pune direct în telefon.“

Fantastic. S-ar putea să fie chiar mai bine decât să primesc un telefon nou, dacă reușesc să împing lucrurile puțin mai departe.

„Puteți să-mi ardeți patru sau cinci chipuri cu aceste EPROM-uri?“

„Da.“

Excelent, dar acum aveam o problemă: cum să fac să mi le trimită fără să-i dau numele meu adevărat și o adresă care ar putea fi detectată?

„Ardeți-le, vă rog“, am spus. „Am să vă sun din nou.“

Eram foarte sigur că acele chipuri mă vor transforma în unica persoană din afara Novatelului care poate schimba numărul telefonului lui mobil Novatel pur și simplu apăsând butoanele tastaturii. Nu numai că urma să vorbesc gratis, dar aș fi căpătat un fel de manta de invizibilitate, care mi-ar fi garantat intimitatea tuturor conversațiilor. Și care mi-ar fi dat oricând un număr sigur la care să răspund oricând voiam, atunci când aplicam „ingineria socială“ asupra vreunei companii-țintă.

Dar cum să fac să-mi trimită pachetul cu pricina fără să fiu prins?

Dacă ați fi fost în locul meu, cum ați fi plănuit capturarea acelor circuite? Gândiți-vă o clipă.

Soluția nu era prea dificilă. Ea consta în două etape și mi-a venit în minte într-o clipă. Am sunat din nou la Novatel și am cerut să vorbesc cu secretara șefului lui Kumamoto-san, Fred Walker. I-am spus acesteia: „Kumamoto-san de la Tehnic o să lase ceva pentru mine. Lucrez cu oamenii voștri la standul de la CES, dar sunt temporar aici, în Calgary. O să vin să ridic obiectul în după-amiaza asta“.

Kumamoto-san deja ardea de zor circuitele destinate mie. L-am sunat din nou și l-am rugat să le împacheteze când sunt gata și să le lase la secretara lui Walker. După ce am rătăcit prin sala de conferințe câteva ore, clătindu-mi ochii cu noutățile din lumea electronicelor și a telefoanelor celulare, eram gata pentru următoarea fază.

La cam douăzeci de minute înainte de terminarea programului (Calgary este cu o oră înaintea Los Angelesului), am sunat-o pe secretară din nou. „Sunt la aeroport, mă întorc la Las Vegas, a fost ceva neașteptat — au probleme cu standul. Pachetul pe care l-a lăsat Kumamoto-san pentru mine puteți să-l trimiteți prin poștă la hotelul meu de acolo? Stau la Circus Circus.“ Deja făcusem o rezervare pentru a doua zi la Circus Circus sub numele „Mike Bishop“; administratorul hotelului nu mi-a cerut nici măcar o carte de credit. I-am dat secretarei adresa hotelului și am repetat pe litere numele lui Mike Bishop, ca să fiu sigur că nu îl greșește.

Încă un apel telefonic: la Circus Circus. Am spus că o să ajung târziu și voiam să mă asigur că recepția va păstra pentru mine un pachet poștal care îmi va fi livrat înainte să mă cazez. „Desigur, domnule Bishop. Dacă este un obiect mare, recepționerul-șef îl va păstra în camera de depozitare. Dacă este mic, îl vom păstra aici, la recepție.“ Deci nicio problemă.

Pentru următorul apel, am găsit o zonă liniștită și am format numărul magazinului meu preferat din lanțul de magazine cu electronice Circuit City. Am cerut un angajat de la departamentul telefoane mobile, căruia i-am spus: „Sunt Steve Walsh, de la compania de telefonie LA Cellular. Avem rateuri la activarea prin computer. Ați activat vreun telefon al LA Cellular în ultimele două ore?“.

Da, magazinul vânduse patru. „Uite cum stă treaba“, am spus eu, „vreau să-mi citești numărul mobil și ESN-ul de la fiecare dintre cele patru telefoane, ca să le pot reactiva

numerele în sistem. Ultimul lucru pe care ni l-am dori ar fi niște clienți nemulțumiți, mă înțelegi?“ Și am chicotit sarcastic, iar el mi-a citit numerele.

Deci acum aveam patru ESN-uri cu numerele lor telefonice corespunzătoare. Tot restul după-amiezii, am fost un pachet de nervi. Nu aveam idee dacă voi fi în stare să termin această activitate. Dacă inșii de la Novatel simt că ceva pute și nu mai trimit circuitele? Dacă FBI-ul va trimite agenți care să mă aștepte la hotel să mă salte? Sau oare voi fi în stare, începând cu după-amiaza următoare, să schimb numărul telefonului meu celular oricât de des voiam?

A doua zi a sosit prietenul meu de o viață, Alex Kasperavicius. Un tip inteligent și prietenos, expert în IT și sisteme telefonice, Alex se înnebunea după aventura asta, care îl făcea părtaș la faptele mele, dar nu era cu adevărat un partener de hackuit. Eu eram în stare să mă țin de o chestie și să fac eforturi într-o direcție timp de luni întregi, până când în final îmi reușea. Alex nu era așa: el avea și alte distracții. Își ocupa timpul cu slujba de psiholog de tabără la Griffith Park, cânta muzică clasică la cornul lui francez și era mereu în căutare de noi prietene.

L-am informat despre situație. Dumnezeule, cum m-a uns la suflet reacția lui! La început, nu i-a venit să creadă că e posibil să-l convingi pe producător să trimită circuitele, apoi să-ți dai seama cum să faci astfel încât să suni posturi telefonice, mascându-ți identitatea.

Kumamoto-san îmi trimisese și instrucțiunile de programare pentru schimbarea ESN-ului telefonului, folosind versiunea specială de firmware. Îmi amintesc codul acela chiar și azi, după aproape douăzeci de ani. Era:

Tastă „funcție“
Tastă „funcție“
#

39

#

Ultimele 8 cifre ale noului ESN

#

Tastă „funcție“

(Pentru cei care au curiozitatea tehnică, ESN-ul are în fapt unsprezece cifre, primele trei arătând cine este producătorul telefonului. Având chipul și codul, eram în stare să reprogramez orice ESN al Novatel pe telefonul meu, dar nu și pe celălalt telefon, produs de o altă firmă — totuși, mai târziu, când am făcut rost de codul-sursă al Novatel, am dobândit și această posibilitate.)

La ora 3:00 după-amiaza, eram deja siguri că poșta a apucat să livreze pachetul la Circus Circus și nu ne mai puteam stăpâni nerăbdarea. Alex s-a oferit voluntar să ridice pachetul, căci în sinea lui știa că dacă mergeam eu acolo și mă așteptau polițiștii, mă întorceam direct la închisoare. I-am spus să dea numele de Mike Bishop, să spună că trebuie să ducă pachetul direct la Centrul de Conferințe și că o să se întoarcă mai târziu pentru cazare. Eu am rămas în fața hotelului.

Într-o asemenea situație, există întotdeauna posibilitatea să-și dea cineva seama de păcăleală și să alerteze sticleții. Știam amândoi că Alex s-ar putea îndrepta spre o capcană. Din momentul în care a intrat în hotel, urma să scaneze locul ca să vadă dacă sunt polițiști în civil. Dar nu putea să se uite la fiecare bărbat și femeie care părea să-și facă veacul pe acolo; prea ar fi bătut la ochi. Trebuia să facă o scanare rapidă și atât.

Știam că Alex era prea calm ca să se tot uite în urmă sau să arate orice semn de neliniște. Dacă ceva nu era cum trebuie, pleca imediat — nu într-o grabă evidentă, dar nici în pas de melc.

Cu fiecare moment, deveneam tot mai neliniștit. Cât de mult îi trebuia ca să ridice un pachețel? *Bun*, mi-am zis, *liniștește-te, probabil că recepția are un șir de inși care vor să se cazeze, iar el trebuia să aștepte să-i vină rândul*.

Au mai trecut niște minute. Începeam să cred că va trebui să intru în persoană și să văd dacă s-a adunat o mulțime de polițiști, sau poate să întreb vreun oaspete al cazinoului dacă a avut loc vreo operațiune a poliției în ultimele minute.

Dar iată-l, ieșind pe ușă și venind direct spre mine, zâmbind cu gura până la urechi.

Plini de nerăbdare, cu inima bătând năvalnic, am deschis pachetul chiar acolo, în plină stradă. În interior, o cutiuță albă transparentă conținea, conform promisiunii, cinci EPROM-uri de telefon celular 27C512. Comiteam „inginerie socială“ de ani de zile, dar asta era probabil cea mai mare răsplată de până atunci. Asta dacă chipurile chiar funcționau. Am traversat Las Vegas Boulevard spre hotelul Peppermill, evitând holul pentru cocteiluri, plin cu turiști — și cu chelnerițe sexy —, preferând un separeu în zona restaurantului, unde am fi bătut mai puțin la ochi.

Ni s-a alăturat și Lewis De Payne. Da, ați citit bine, tipul care era acum iubitul fostei mele neveste.

Nu știu cum să vă explic de ce am rămas în contact cu Lewis după ce mi-a furat nevasta. Evident, nu am mai avut niciun fel de încredere și nici respect pentru el. Dar, sincer, erau prea puține persoane cu care îndrăzneam să am vreo legătură și aveam nevoie de cineva care să-mi înțeleagă plângerile. Și cine mă putea înțelege mai bine decât Lewis? El fusese prietenul meu în ale hackingului de la bun început. Trecuserăm împreună printr-o mulțime de chestii.

Mi-ar fi fost ușor să mă gândesc la el cu ură, să-l declar dușmanul meu de moarte. Avea categoric toate calitățile necesare. Dar în același timp se poate spune că a fost în mod sincer unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Iar Bonnie

îi fusese celălalt prieten la fel de bun. În cele din urmă, am trecut peste durere și am început să-i văd pe amândoi din nou. Am redevenit treptat prieteni, ca acele cupluri divorțate și cu copii care ajung să meargă împreună la picnic de sărbători, cu noii soți.

Suntem adesea sfătuiți „iartă și uită". În acest caz, „iertare" s-ar putea să fie un cuvânt prea tare. A trebuit să renunț la resentimente, pentru binele meu, dar nu-mi permit luxul de a uita. Lewis a fost un bun partener de hackuit și i-am prețuit talentele, dar după aceea am mai hackuit cu el numai atunci când aveam o poliță de asigurare — când aveam amândoi de pierdut o grămadă dacă mă dădea în gât.

În această proaspătă situație, eu și Lewis am reluat activitatea comună de hackeri și am creat o nouă versiune a vechii noastre prietenii, care se schimbase pentru totdeauna.

Iar acum, în separeul nostru de la Peppermill, am văzut cum lui Lewis îi ies ochii din cap la vederea chipurilor. S-a așezat fără mare zarvă și a început să-mi desfacă telefonul, aranjând cu grijă componentele pe masă și notând detaliile într-un carnet, ca să știe care unde vine când urma să le pună la loc.

În mai puțin de cinci minute, Lewis desfăcuse telefonul până la placa cu circuite, lăsând la vedere chipul vârât într-un soclu ZIF (Forță de Inserție Nulă). I-am înmânat unul dintre noile chipuri. L-a înfipt la locul potrivit și a început să reasambleze telefonul cu grijă. Nu voiam să spun nimic care să-i strice concentrarea, dar stăteam ca pe ace și mi-aș fi dorit să se miște ceva mai repede, ca să văd dacă am dat de mina de aur sau nu.

De îndată ce telefonul a fost reasamblat complet, i l-am smuls și am tastat codul de funcționare furnizat de Kumamoto-san. Pentru acest test, am programat ESN-ul și am schimbat numărul telefonului cu cel de la telefonul lui Lewis.

Telefonul s-a închis singur și a repornit. Simțeam cum îmi pulsează tâmplele. Aveam toți trei capetele aplecate asupra mesei, concentrați asupra micului ecran al telefonului.

Afișajul s-a iluminat: ecranul de start. Am tastat funcția care arăta numărul ESN al telefonului. Cifrele apărute erau cele ale ESN-ului dat de mine.

Am izbucnit toți trei în urale, ni se rupea de ce cred ceilalți clienți.

Mergea! Mergea pe bune!!

Pe vremea aceea, unele companii de telefonie aveau un număr pe care îl puteai apela ca să obții ora exactă. Am format 213 853-1212 și am pus telefonul pe masă. Am auzit toți trei vocea feminină înregistrată: „La semnalul următor, va fi ora...". Telefonul meu făcea apeluri reușite în calitate de clonă a telefonului lui Lewis — iar compania de telefonie mobilă înregistra convorbirile ca fiind făcute nu de mine, ci de Lewis, de la telefonul lui.

Aplicasem metoda „ingineriei sociale" asupra companiei și dobândisem o putere imensă. Puteam face apeluri telefonice care nu-mi puteau fi atribuite.

Pe de altă parte, intrasem din nou în lumea hackerilor, cu o ultimă acțiune... sau recăzusem definitiv în patimă? În acel moment, nu puteam spune cu certitudine.

Dar știam un lucru: devenisem omul invizibil.

010

HACKERUL MISTERIOS

Bprf cup esanqneu xmm gtknv amme U biiwy krxheu Iwqt Taied?

„Arăți minunat."

Iar ea răspunde: „Și tu arăți minunat".

Mamă, cum a crescut inima în mine! Nimeni nu-mi spusese niciodată așa ceva mai înainte. Nici măcar Bonnie. Și în niciun caz o fată frumoasă-foc ca aceasta, cu un trup, o față și un păr care mă făceau să mi-o închipui undeva pe scenă într-un cazinou, dansând pe tocuri înalte și într-un costum sumar. Sau jumătate de costum.

Tânăra trăgea de fiare, muncind pe un stepper StairMaster 6000, destul de intens ca să transpire. Am urcat și eu pe un aparat alăturat și am intrat în vorbă. Era suficient de prietenoasă ca să nu-mi pierd nădejdea. Nu a durat mult. A spus că e dansatoare în cadrul spectacolului lui Siegfried și Roy — doi magicieni celebri care ofereau scene

de iluzionism la scară mare și foloseau în numerele lor chiar și tigri.

Dumnezeule, ce mult aș fi vrut să știu cum își realizau ei trucurile! Orice magician și-ar dori. Am început să-i pun întrebări. Ea mi-a aruncat o privire rece ca o înjurătură și mi-a spus: „Uite ce e, am semnat un angajament de confidențialitate. Nu-ți pot spune nimic“. Era în continuare drăguță, dar fermă. Mesajul implicit de „ia-o din loc“ era clar.

La naiba.

Telefonul meu mobil a sunat, oferindu-mi o oportună ieșire din această jenantă situație. „Salut, Kevin“, s-a auzit o voce.

„Salut, Adam.“ Fratele meu vitreg — din toată lumea, omul cel mai apropiat mie (dintre nonhackeri). De fapt, Adam n-a folosit în viața lui un computer.

După ce am pălăvrăgit puțin, el mi-a spus: „O fostă prietenă de-a mea cunoaște un superhacker pe nume Eric Heinz. Ea zice că omul știe niște chestii despre companiile de telefonie pe care tu s-ar putea să nu le cunoști și i-a spus ei că trebuie neapărat să discute cu tine“.

Apoi mi-a spus: „Fii cu băgare de seamă, Kevin. Cred că fata aia nu prea e de încredere“.

Prima mea reacție la telefonul lui Adam a fost să dau dracului afacerea — adică să o las să curgă. Aveam destule probleme chiar și așa, hackuind cu indivizi pe care îi cunoșteam și aveam impresia că sunt de încredere.

Dar să rezist ispitei nu a făcut niciodată parte din calitățile mele. Am sunat la numărul dat de Adam.

A răspuns cineva, dar nu era Eric, ci un tip care s-a recomandat drept Henry Spiegel, pronunțându-și numele cu accent nemțesc. Spiegel era unul dintre personajele cele mai pitorești din câte mi-a fost dat să văd, iar în lista asta intră, pe lângă Ivan Boesky, oameni cum ar fi celebrul

avocat specializat în rente viagere Marvin Mitchelson, condamnat pentru evaziune fiscală, ca și Barry Minkow, escrocul de la firma de restaurare ZZZZ Best. Spiegel era o specie în sine, un ins care avea reputația celui care a încercat toate lucrurile rele, de la spargerea de bănci la filme porno, plus posedarea unui nou club de noapte, foarte în vogă la Hollywood, unul dintre acele locuri despre care se scrie în presă, unde tineri actori și veleitari făceau coadă seară de seară.

I-am cerut lui Spiegel să mi-l dea la telefon pe Eric, iar el a spus: „Am să vă fac legătura. Va trebui să-i dau un mesaj pe pager și apoi să te bag în conferință telefonică cu el. E foarte prudent".

„Prudent?" Eu eram ceea ce s-ar putea numi „prudent"; omul acesta sărea rău peste cal, ca un soi de superparanoic.

Am așteptat. Ce mama dracului făceam? Dacă individul chiar era un hacker serios, până și să discut la telefon cu el era o idee proastă. Termenii eliberării mele spuneau că nu pot avea nicio legătură cu vreun hacker. Simpla asociere cu De Payne era suficient de riscantă. Un cuvânt al acestui Eric Heinz ar fi fost suficient ca să mă trimită înapoi într-o celulă de închisoare pentru încă doi ani. În ultimii doi ani de când eram din nou liber pe străzi, respectasem în mare regulile (cu excepția „spargerii" telefoanelor celulare Novatel). Mai aveam doar un an de eliberare condiționată. Atunci, de ce l-am sunat pe Heinz?

Iată-mă luând legătura cu Eric și liniștindu-mi conștiința cum că o fac ca un hatâr pentru fratele meu vitreg.

De unde puteam să știu că acest nevinovat apel telefonic avea să fie punctul de pornire pentru o nebunească aventură care îmi va schimba viața pentru totdeauna?

Când a venit la telefon pentru prima oară, Eric s-a ocupat în primul rând de aruncarea unor nade, ca să se asigure că

înțeleg că știe o grămadă despre hackuitul telefoanelor și al computerelor.

Mi-a zis ceva la modul: „Știi, am lucrat cu Kevin. Știi cine, celălalt Kevin, Poulsen“. Încerca să-și creeze o reputație pe spinarea unui hacker care deja fusese arestat pentru aranjarea concursurilor radio și pentru presupusul furt al unor secrete legate de securitatea națională.

Mi-a spus: „Am pătruns cu el în birourile companiilor de telefonie“. Dacă era adevărat că fusese din interiorul birourilor unor companii de telefonie, omul devenea pe bune interesant. Asta însemna că Eric are informații la prima mână despre folosirea și controlarea efectivă a echipamentului din centrale și alte clădiri ale companiilor de telefonie. Așa că a reușit să-mi capteze atenția. Afirmația lui Eric cum că știe o mare parte din tacticile lui Poulsen s-a dovedit o momeală eficientă.

Ca să se asigure că o înghit cu undiță cu tot, a presărat prin povestirea lui detalii despre niște centrale telefonice cum ar fi 1AESS, 5E și DMS-100 și a vorbit despre câteva sisteme cum ar fi COSMOS, Mizar, LMOS, dar și despre rețeaua BANCS, pe care a spus că el și Poulsen le-ar fi accesat prin telefon. Puteam vedea limpede că nu minte cu totul. Știa destul de multe despre cum funcționează sistemele. Și dădea impresia că face parte dintr-o mică echipă care ar fi lucrat cu Poulsen pentru a abțigui acele concursuri radio despre care ziarele spuneau că i-ar fi adus lui Poulsen câteva mașini Porsche.

Am discutat aproximativ zece minute. De-a lungul a câteva zile, poate o săptămână, l-am sunat de câteva ori pe Spiegel, ca să discut cu Eric.

Dar ceva nu-mi dădea pace. Eric nu vorbea ca alți hackeri. Mai degrabă aducea cu un detectiv de serial polițist. Îmi punea întrebări de tipul: „Ce proiecte ai mai avut în ultima vreme? Cu cine mai vorbești zilele astea?“.

Să-l întrebi pe un hacker asemenea lucruri echivala cu a intra într-un bar frecventat de spărgătorii de bănci și a întreba: „M-a trimis Ernie. Cine te-a mai ajutat la ultima spargere?“.

Așa că i-am spus: „Nu mai sunt hacker“.

„Nici eu nu mai sunt“, mi-a răspuns el.

Este replica standard prin care îți aperi pielea când discuți cu o persoană pe care nu o cunoști. Evident că mințea și că ideea era ca eu să-mi dau seama de asta. Probabil că și el știa că mint. În cazul meu totuși, era o afirmație adevărată. Nu pentru mult timp însă, tocmai din cauza acestui individ.

I-am spus: „Am un prieten cu care cred că ți-ar plăcea să discuți. Se numește Bob. Pe ce număr dorești să te sune?“.

„Spune-i să-l sune pe Henry, ca până acum“, mi-a răspuns el. „O să mă sune în apel de conferință.“

„Bob“ era pseudonimul ales de mine pe loc pentru Lewis De Payne.

Cu greu aș fi putut găsi un hacker care să aibă informațiile confidențiale furate de Eric. Da, îl târam pe Lewis și mai adânc în tenebrele hackingului. Dar dacă îl foloseam pe el pe post de om la înaintare, puteam să dobândesc informațiile de la Eric pe care eu și Lewis nu le dețineam, eu rămânând în același timp protejat.

De ce eram dispus să mă las ispitit de schimbul de informații cu Eric, când până și să-i adresez un cuvânt însemna pentru mine încălcarea termenilor eliberării condiționate? Păi gândiți-vă: trăiam în Las Vegas, un oraș pe care nu-l cunoșteam prea bine și care nu-mi plăcea prea mult. Treceam cu mașina pe lângă hoteluri și cazinouri de un prost-gust desăvârșit, toate proiectate să atragă turiștii și amatorii de jocuri de noroc. Viața mea era lipsită de orice bucurie, nici vorbă de senzațiile tari ale exercițiului intelectual trăite în vremurile când hackuiam companiile de telefonie. Unde era nivelul

crescut al adrenalinei din sânge dat de descoperirea unor fisuri în software, care îmi permiteau apoi un galop electronic de sănătate prin rețelele companiei? Unde erau palpitațiile din zilele când eram cunoscut în lumea hackerilor sub pseudonimul Condor? (Am ales inițial acest nume din admirație pentru un personaj care era eroul meu, spionul jucat de Robert Redford în *Cele trei zile ale Condorului*, un tip care era mereu cu un pas înaintea tuturor celorlalți.)

Iar acum Departamentul de Eliberări Condiționate îmi desemnase un nou ofițer supraveghetor, o persoană care părea să creadă că mi se oferiseră prea multe șanse în viață și că acum merit niște lecții. Omul a sunat la o companie care urma să mă angajeze și a pus întrebări de tipul „Kevin o să aibă acces la fondurile companiei?“, chiar dacă nu făcusem nici măcar un cent din activitatea de hacker, deși mi-ar fi fost atât de ușor. Asta m-a supărat rău.

Mi-au dat totuși slujba. Dar în fiecare zi, la plecare, mă percheziționau să nu am medii de stocare externe, cum ar fi dischete sau benzi magnetice. Doar pe mine și pe nimeni altul. Nu-mi plăcea deloc asta.

După cinci luni, am încheiat un uriaș proiect de programare și m-au concediat. Dar nu mi-a părut rău că plec.

Însă găsirea unei noi slujbe s-a dovedit dificilă, pentru că același ofițer de supraveghere suna mereu la posibilii angajatori și le punea mereu aceleași întrebări alarmante: „O să aibă acces la orice fel de informații financiare?“ și așa mai departe.

Astfel că eram nu numai șomer, ci și un om deprimat.

Cele două-trei ore pe care le petreceam în fiecare zi la sala de sport mi-au întărit mușchii; nu și mintea. M-am înscris la un curs de programarea computerelor și la unul de nutriție (pentru că încercam să aflu mai multe despre un stil de viață sănătos) la Universitatea Nevada din Las Vegas (UNLV). În prima săptămână de curs, am tot întrerupt stația de lucru,

apăsând încontinuu „Control-C", oprind astfel secvența de inițializare și obținând drepturi de administrator, adică acces la „rădăcina" sistemului (*root*). Peste câteva minute, a venit în sală *în goană* un administrator, strigând: „*Ce faci aici?*".

I-am zâmbit: „Am descoperit o vulnerabilitate. Uite, sunt în *root*".

Mi-a poruncit să plec de acolo și i-a spus ofițerului supraveghetor că am intrat în internet, cea ce nu era adevărat, dar i-a oferit un pretext pentru a mă obliga să-mi fac bagajul și să abandonez toate cursurile de programare.

Peste ani de zile, aveam să aflu că administratorul de sistem de la universitate i-a trimis unui individ pe nume Tsutomu Shimomura un mesaj cu subiectul „Despre prietenul nostru comun". Shimomura va avea o prezență importantă în capitolele finale ale acestei cărți, dar am fost șocat să aflu că își băgase nasul în toată povestea asta atât de devreme, când încă nu luaserăm niciodată legătura și pe când nici nu aveam habar de existența lui.

Deși m-au dat afară în șuturi de la cursul de programare de la UNLV, la cursul de nutriție am fost în fruntea clasei. Apoi m-am mutat la Clark County Community College, unde taxele școlare erau mai mici pentru localnici. De data asta am luat un curs în electronică avansată și un curs de eseistică.

Cursurile astea ar fi fost mai interesante dacă fetele ar fi fost destul de drăguțe sau măcar suficient de vioaie ca să-mi facă inima să bată mai repede. Dar ce vrei? Erau cursuri serale la un colegiu comunitar. Dacă vrei să întâlnești fete frumoase, nu le găsești seara la școală.

Când ești deprimat, recurgi la lucrurile care îți fac plăcere. Nu așa face toată lumea?

Cu Eric, îmi picase din cer ceva interesant. Ceva care îmi punea talentele la încercare mult mai intens. Ceva care putea să-mi aducă din nou adrenalina în sânge.

Crudul adevăr este că nu aș avea despre ce să scriu aici dacă nu aș fi trecut peste nefericirea produsă de Lewis și nu i-aș fi descris discuția cu Eric. El a fost de părere să marșăm în afacere, nerăbdător să-l încerce pe acel individ și să vadă dacă pare să fie cine spune.

Lewis m-a sunat a doua zi și mi-a spus că l-a contactat pe Spiegel și a vorbit cu Eric. Mi-a spus, surprinzător, că omul i-a plăcut.

Mai mult, era de părerea mea, cum că Eric „pare să știe o mulțime de chestii despre funcționarea internă și comutația de la Pacific Bell. Ar putea fi o sursă valoroasă de informații". Lewis era de părere că ar trebui să ne întâlnim cu el.

Eram pe cale să fac prima mutare din ceea ce avea să devină un complex joc de-a șoarecele și pisica — unul care avea să mă pună în mare pericol și care va necesita și ultima fărâmă de ingeniozitate din partea mea.

P2

ERIC

UN ACT CRIMINAL

Lwpi idlc sxs bn upiwtg axkt xc lwtc X bdkts xc lxiw wxb?

La începutul lui ianuarie 1992, m-a sunat tata din Los Angeles și mi-a spus că e îngrijorat pentru fratele meu vitreg Adam, unicul lui copil în afară de mine. Am invidiat dintotdeauna relația dintre Adam și tata, pentru că îmi văzusem tatăl doar rareori în primii ani ai copilăriei.

Adam locuia cu tata în Calabasas, lângă Los Angeles; era student la programul pregătitor pentru Drept de la Colegiul Pierce. Nu venise acasă în seara anterioară, iar tata a spus că nu-i stă în fire să nu vină acasă. Am încercat să-l liniștesc, dar ce poți spune când nu știi nimic despre situația de pe teren?

Îngrijorarea tatei s-a dovedit îndreptățită. Timp de câteva zile cumplite, a suferit ca un câine fără să aibă vreo veste de la Adam. Am încercat să-l consolez și să-l liniștesc, iar între timp i-am bombardat cu telefoane pe unchiul Mitchell și pe

Kent, prietenul lui Adam, plus că i-am trimis nu știu câte mesaje pe pager lui Adam însuși.

Peste câteva zile, m-a sunat din nou tata, plângând. Era distrus; îl găsiseră pe Adam în mașina lui, parcată la Echo Park, un loc des frecventat de drogați. Era mort. Dintr-o supradoză de droguri.

Eu și Adam am crescut separat, în alte orașe, cu excepția unei scurte perioade când am locuit cu tatăl nostru în Atlanta, dar în ultimii câțiva ani deveniserăm foarte apropiați. Deși eram frați vitregi, eram mai apropiați decât mulți frați buni. Inițial, când am reluat legătura la Los Angeles, nu puteam să sufăr noile lui preferințe muzicale — rap, hip-hop. Nu suportam să aud 2 Live Crew, Dr. Dre sau N.W.A. Dar cu cât am ascultat mai mult, cât timp eram împreună, cu atât a început să-mi placă mai mult, iar muzica a devenit o parte însemnată a legăturii dintre noi.

Iar acum el nu mai era…

Relația mea cu tata avea suișuri și coborâșuri. Dar era clar că acum avea nevoie de mine. L-am sunat pe ofițerul meu de supraveghere și am obținut permisiunea de a mă întoarce la Los Angeles pentru o vreme, ca să-l ajut pe tatăl meu să treacă prin perioada asta de după moartea lui Adam și să depășească deprimarea în care părea să se fi scufundat, chiar dacă știam că asta va amplifica propria mea tristețe. A doua zi eram deja în mașină, conducând spre vest pe I-15 prin deșert, pe drumul de cinci ore care ducea la Los Angeles.

Pe drum am avut timp să cuget. Moartea lui Adam nu prea avea nicio noimă. Trecuse și el, ca mulți alți puști, printr-o perioadă de rebeliune. La un moment dat, se îmbrăca în stilul lansat de trupele de tip „gotic". Era de-a dreptul jenant să fii văzut cu el în public. În acea perioadă, nu prea se înțelegea deloc cu tata și s-a mutat pentru o vreme cu mine și cu mama. Dar în ultima vreme, student la

colegiu fiind, părea să se fi regăsit pe sine. Chiar dacă încă folosea droguri recreaționale, o supradoză era foarte improbabilă, după părerea mea. Îl văzusem recent și nimic în comportamentul lui nu arăta că ar fi fost dependent de droguri. Iar tata mi-a spus că poliția nu a găsit nicio înțepătură de ac atunci când a descoperit cadavrul lui Adam.

Conduceam mașina în noapte spre casa tatei și am început să mă gândesc dacă nu cumva mi-aș putea folosi talentele de hacker ca să aflu cu cine fusese Adam în seara aceea și unde fusese.

Seara târziu, după plictisitorul drum de la Las Vegas, am tras în fața apartamentului tatei de pe Las Virgenes Road din orașul Calabasas, la cam patruzeci și cinci de minute de-a lungul coastei Santa Monica și la cam patruzeci de kilometri de ocean. L-am găsit absolut distrus pentru treaba cu Adam și tare bănuitor că la mijloc este o crimă. Viața obișnuită a tatei împărțită între contractele de afaceri, urmărirea știrilor la TV, citirea ziarului la micul dejun, excursiile la Channel Islands, de unde ieșea cu barca în larg, diversele servicii ocazionale de la sinagogă* — toată această viață tihnită era acum cu susul în jos. Știam că dacă mă mut cu el, vor fi probleme — este un om dificil —, dar asta nu avea să mă împiedice. Avea nevoie de mine.

Mi-a deschis ușa și am fost izbit de cât de distrus arăta, cu fața aia palidă a lui. Era o epavă. Începuse să chelească, era proaspăt ras și de constituție medie, dar acum parcă se comprimase brusc.

Poliția îi spusese deja: „Nu anchetăm acest tip de cazuri“.

---

* În sinagogi și în diverse biserici protestante, membrii comunității iau adesea cuvântul de la amvon, comentând în general probleme legate de tipul lor de credință, dar și altele de ordin comunitar. (*N.t.*)

Dar au descoperit că șireturile lui Adam fuseseră legate parcă de o persoană care era cu fața la el, nu în stilul în care le-ar fi legat el singur. O analiză mai amănunțită a găsit o înțepătură de ac la brațul lui drept, care se putea explica doar prin aplicarea injecției de către altcineva, pentru că ar fi fost foarte nefiresc să se injecteze singur cu mâna stângă: Adam era dreptaci. Era limpede că fusese cu altcineva atunci când a murit — cineva care îi administrase doza fatală, fie un alt drog, fie prea mult drog, apoi îi urcase trupul în mașină și o condusese până într-un loc rău-famat, al Los Angelesului, infestat de droguri și drogați, unde îl abandonase.

Dacă polițiștii nu voiau să miște un deget, eu urma să mă transform într-un detectiv particular.

Am luat în stăpânire fosta cameră a lui Adam și m-am scufundat în cercetatul prin înregistrările companiei de telefonie. Aveam doi suspecți de seamă, cu care discutasem la telefon după vestea cea rea dată de tata: cel mai bun prieten al lui Adam, Kent, care în principiu ar fi trebuit să fie cu el în weekendul trecut; și, din nefericire, unchiul meu Mitchell, care deja își făcuse viața praf din cauza drogurilor. În ultima vreme, Adam se apropiase mult de unchiul Mitchell. Tata avea o bănuială că Mitchell ar fi jucat un rol oarecare în moartea lui Adam; poate chiar un rol direct.

La înmormântare, ceremonia de rămas-bun a avut loc într-o cameră separată. Am mers acolo și l-am găsit pe Adam întins într-un sicriu deschis. Pentru mine, înmormântarea unei ființe apropiate era o experiență nouă și dificilă. Îmi amintesc cât de schimbat era — de nerecunoscut. Continuam să sper că sunt prins într-un soi de coșmar crud. Eram singur într-o cameră cu unicul meu frate și nu aveam să mai vorbesc niciodată cu el. Știu că e un clișeu, dar tristețea de atunci m-a ajutat să înțeleg cât de puțin timp aveam în viața asta.

Una din primele mele datorii la Los Angeles era să iau legătura cu ofițerul supraveghetor căruia îi fusese transferat cazul meu, anume cu Frank Gulla. Omul bătea spre cincizeci de ani, nu era prea înalt, dar era prietenos și calm, cu o atitudine relaxată față de reguli — de pildă, după ce m-a cunoscut mai bine, nu a mai insistat să respect regula întâlnirilor „obligatorii" lunare cu el. Când apucam să trec pe la biroul lui, îmi dădea să completez formularele pentru lunile din urmă, pe care el le data corespunzător. Cred că nu era la fel de îngăduitor cu inșii condamnați pentru chestii mai grave, dar am apreciat că se purta foarte firesc cu mine.

M-am adâncit în investigație. Eu și tata bănuiam amândoi că prietenul lui Adam, Kent, știe mai multe decât ne spune. Dacă își ușura conștiința discutând cu alte persoane? Dacă așa stăteau lucrurile, poate că era destul de neglijent și o făcea prin telefon...? Am mers cu mașina cu prietenul meu Alex până la Long Beach, unde locuia Kent. După ce am dat o raită prin complexul de apartamente din apropiere, am descoperit ce îmi trebuia: o linie telefonică fizică încă necuplată la niciun abonat. Un simplu apel la centrala locală a fost suficient pentru a convinge un tehnician să pună în paralel postul lui Kent cu linia nefolosită. Ken avea acum un cuplaj, fără să știe. Eu și Alex am montat un reportofon cu declanșare prin voce în interiorul cutiei de terminale a companiei, ca să înregistrăm orice cuvințel rostit la ambele capete ale liniei.

În următoarele câteva zile, am făcut drumul de patru ore și jumătate cu mașina de la casa tatei până la blocul din Long Beach în care ascunseserăm aparatul de înregistrat. De fiecare dată, recuperam banda din ziua anterioară și o înlocuiam cu una proaspătă, după care microcaseta o înfigeam în casetofonul meu portabil și ascultam discuțiile lui Ken în timp ce conduceam mașina înapoi spre casa tatei. Degeaba. Ore întregi de muncă și niciun rezultat.

Între timp, mă ocupam și cu întocmirea unei liste a persoanelor cu care a discutat unchiul Mitchell în orele de dinaintea morții lui Adam. Am fost în măsură să-mi aplic „ingineria socială“ pe angajații de la PacTel Cellular, obținând factura detaliată a unchiului, în speranța că aceasta va releva cu cine vorbise, dacă intrase sau nu în panică, dacă apelase la vreun prieten să-i ceară ajutorul.

Nimic.

Am încercat din nou la PacTel Cellular, sperând să aflu prin ce relee fuseseră transmise convorbirile unchiului Mitchell, poate ele vor arăta dacă a fost sau nu în apropiere de Echo Park, locul unde fusese abandonat trupul neînsuflețit al lui Adam. Dar nu am putut găsi pe nimeni care să aibă acces la informațiile dorite de mine. Fie PacTel nu înregistra această informație, fie pur și simplu nu reușeam să găsesc oameni care știau cum să acceseze această informație în baza de date și cum să o scoată de acolo.

Toate astea pentru o cauză bună, dar în ultimă instanță fără folos; doar că astfel am lunecat din nou în viața de hacker cu normă întreagă...

Mă aflam într-un impas. Am încercat toate tacticile posibile și nu ajunsesem nicăieri. Nu știam mai multe despre moartea lui Adam decât știusem din prima clipă a telefonului disperat al tatei. Eram furios și frustrat, sufeream că nu sunt în stare să-i dau tatei (și mie) satisfacția de a fi descoperit măcar o frântură de informație utilă.

Deznodământul acestui trist episod avea să vină abia mulți ani mai târziu.

Tata a încetat să mai vorbească cu unchiul Mitchell, convins că acesta este responsabil pentru moartea lui Adam. Cei doi frați nu aveau să-și mai vorbească până spre sfârșitul vieții tatei, când acesta era distrus de cancerul pulmonar.

Scriu aceste rânduri la puțin timp după moartea unchiului Mitchell. La adunarea familiei, una din fostele lui soții m-a luat deoparte. Jenată, mi-a spus: „Voiam de mult să vorbesc cu tine. Mitchell nu a fost un om prea bun. În noaptea în care a murit Adam, m-a sunat Mitchell. Era atât de tulburat, încât cu greu am putut înțelege ce spune. Mi-a spus că el și Adam se injectaseră cu heroină și că Adam a luat o doză prea mare și a intrat în șoc. Iar Mitchell a intrat în panică. L-a scuturat pe Adam, l-a băgat sub duș, dar în zadar.

M-a sunat să-mi ceară ajutorul. Am refuzat să mă implic. Atunci a sunat la un traficant pe care îl cunoștea, care l-a ajutat să-i pună pantofii lui Adam și să-i care trupul la mașina lui Adam. Au mers cu două mașini la Echo Park și l-au lăsat pe Adam mort în mașina lui, iar ei au plecat".

Deci tot timpul acesta tata avusese dreptate. În loc să sune la Urgență, Mitchell își sacrificase nepotul la care ținea, ca să-și apere propria piele.

Simt cum mă cuprinde furia chiar și acum, când scriu toate astea.

Crezusem în tot acest timp că Mitchell este implicat cumva și totuși acum, aflând adevărul, mi s-a făcut greață că există oameni capabili de asemenea lucruri și că unchiul meu murise fără să-și recunoască vina. Omul acesta, pe care îl iubisem și îl respectasem și care îmi fusese un model în viață, nu a fost capabil să-mi spună adevărul nici măcar pe patul de moarte.

C12

N-AI CUM SĂ TE ASCUNZI

Yhlt xak tzg iytfrfad RanBfld squtpm uhst uquwd ce mswf tz wjrwtsr a wioe lhsv Ecid mwnlkoyee bmt oquwdo't ledn mp acomt?

Mă implicasem atât de adânc în investigarea morții lui Adam, încât simțeam că am nevoie de un răgaz — trebuia să găsesc ceva care să-mi capteze atenția, ceva mai puțin emoțional. Iar pentru cei de-alde mine o asemenea distragere nu era greu de găsit: voi reveni la activitatea mea de căpătâi de când îl tatonam pe Neill Clift, britanicul care descoperise toate fisurile din securitatea sistemului de operare VMS al DEC. Cum să-l păcălesc să-mi dea toate „bug"-urile* (vulnerabilitățile) pe care le-a găsit?

* Noțiunea de „bug" (gâză, insectă), atât de des folosită azi, a fost introdusă de femeia-amiral Grace Murray Hooper de la Marina Militară a SUA, promotoarea primelor calculatoare

Din mesajele pe care le citeam, știam că Neill râvnea de multă vreme să capete o slujbă la DEC; poate că așa reușeam să-l agăț. Am păcălit British Telecom, care mi-a dat telefonul lui de acasă, deși era la secret, și l-am sunat, dându-mă drept Derrell Piper, care chiar era unul din inginerii de software de la Digital, de la colectivul de dezvoltare a VMS. I-am spus: „În acest moment, schema este blocată, totuși s-ar putea să angajăm niște ingineri pentru securitate. Cineva ne-a dat numele tău, pentru că ne-ai ajutat să găsim vulnerabilitățile din securitate și ni le-ai comunicat". Și i-am tot dat înainte despre niște manuale ale DEC pe care știam că el și le dorește.

La sfârșitul convorbirii, am spus: „Mă bucur că ne-am reauzit, după atâta vreme".

Hopa! Mare greșeală. Cei doi nu vorbiseră niciodată.

Mai târziu aveam să aflu că Neill l-a sunat pe bine-cunoscutul consultant în securitatea IT Ray Kaplan, despre care știa că mi-a luat un interviu în cadrul seriei de conferințe „Cunoaște-ți inamicul". Ray i-a redat o porțiune a înregistrării cu interviul.

Neill a avut nevoie doar de câteva clipe. El a confirmat. „Da, individul care m-a sunat este Kevin Mitnick." La următoarea noastră întâlnire, Ray mi-a spus: „Se pare că încă te folosești de «ingineria socială»".

Buimăcit, l-am întrebat: „Despre ce vorbești?".

„M-a sunat Neill. I-am pus o bucată din interviul cu tine. Ți-a recunoscut vocea și mi-a spus că l-ai apelat."

Evident, în tot acest timp păstrasem legătura cu Eric Heinz, care tot arunca pastile, aducând în discuție numele

---

electromecanice, după ce o molie a produs un scurtcircuit în prototipul Mark I. În registrul de evenimente, doamna amiral a scris „bug", termen care s-a extins azi la defectele de software. (*N.t.*)

lui Kevin Poulsen. Nu-l întâlnisem niciodată pe Poulsen, dar citisem destul de mult despre el ca să-i admir realizările de hacker. Era ciudat că nu ne întâlniserăm niciodată, că nu făcusem niciodată hackuri împreună, pentru că aveam cam aceeași vârstă și de fapt crescuserăm la câțiva kilometri distanță unul de celălalt. Mai târziu, avea să-mi spună că el s-a apucat de hackuit telefoanele la ceva timp după mine — eu eram deja celebru în comunitatea hackerilor, în vreme ce el era încă un neofit.

Eu și Lewis eram amândoi doritori să aflăm mai multe de la Eric despre ce făcuse împreună cu Poulsen. Într-o convorbire telefonică, Eric a început din nou să bată câmpii despre sistemele de la Pacific Bell pe care le luaseră sub control el și Poulsen. Toate numele de pe listă îmi erau cunoscute cu o excepție: nu auzisem niciodată de SAS.

„Ce e SAS?“, l-am întrebat eu.

„Este sistemul intern de testare, care se poate folosi pentru a monitoriza o linie telefonică.“

În limbajul companiilor de telefonie, „monitorizare“ e un cuvânt frumos pentru „spionat“.

I-am spus lui Eric: „Dacă ai acces la centrala de comutație, poți monitoriza un post când vrei“. Îmi închipuiam că înțelege ce spun: circuitele de comutație 1A ESS ale companiei de telefonie aveau o funcțiune de testare numită „talk & monitor“ („convorbire și monitorizare“) care îți permitea să intri pe o linie telefonică și să asculți convorbirea.

Eric mi-a spus: „SAS e mai bun“.

A susținut că el și cu Poulsen făcuseră o vizită nocturnă la centrala Sunset, din West Hollywood. Dar vizita le-a adus niște lucruri pe care nu le mai văzuseră până atunci. Locul era straniu: spre deosebire de alte centrale telefonice, era echipat cu terminale neobișnuite de computer și cu unități de bandă care „arătau de parcă erau de pe altă planetă“. Într-o cutie de mărimea unui frigider erau mai

multe echipamente care zumzăiau. Au dat de un manual care identifica dispozitivul drept unitatea pentru Servicii de Acces la Sistemul de Comutație (SAS, pe scurt). Iar când Poulsen a început să frunzărească manualul, și-au dat seama că SAS e făcut să testeze liniile telefonice, iar asta suna ca și cum adevăratul scop era să te conecteze la orice linie telefonică.

Dar era doar ca să verifici că linia funcționează? Sau puteai să și tragi cu urechea la convorbiri?

Poulsen a început să se joace cu terminalul de control al SAS. A introdus numărul unui telefon public pe care îl folosea adesea și a confirmat că da, poți să intri pe linie și să asculți convorbirea în curs.

S-a întors la centrală în altă noapte, cu un reportofon, ca să poată înregistra ce date sunt emise de echipamentul SAS. Voia să încerce să descifreze protocolul acasă și să capete și el aceleași puteri.

Trebuia să am acces la acest sistem! Dar când am cerut detalii, Eric a dat înapoi și a schimbat rapid subiectul.

Am început să cercetez problema chiar de a doua zi.

Acest misterios SAS era exact ce lipsea din viața mea: un puzzle de rezolvat, o aventură cu riscuri. Nu-mi venea să cred că în atâția ani de hackuit prin telefonie nu auzisem de el. Palpitant. *Iată ceva ce trebuia să înțeleg.*

Din experiența vizitelor mele nocturne la centralele companiilor de telefonie, ca și din citirea tuturor manualelor acestor companii pe care apucasem să pun mâna aplicându-mi „ingineria socială“ pe pielea angajaților lor încă de la vârsta liceului, cunoșteam foarte multe despre diversele departamente, procese, proceduri și numere interioare de la Pacific Bell. Probabil că în interiorul companiei nu erau prea mulți cei care cunoșteau structura și funcționalitatea organizației mai bine decât mine.

Am început prin a suna la diverse departamente interioare. Începeam în mod normal cu „sunt de la tehnic. Grupul vostru are SAS?“. După cinci-șase apeluri, am găsit un tip la o centrală din Pasadena care știa despre ce vorbesc.

Cred că pentru cei mai mulți partea cea mai grea a unei asemenea farse este să găsești o modalitate de a pune mâna pe informația dorită. Eu voiam să capăt acces la SAS, dar și la comenzile prin care să-l pot controla. Dar voiam să fac acest lucru într-un mod mai puțin riscant decât metoda aleasă de Eric și Kevin Poulsen; voiam să o fac fără să pătrund fizic în vreo clădire a Pacific Bell.

I-am cerut individului de la Pasadena care știa ce este SAS să scoată de pe raft un manual. A revenit la telefon și i-am cerut să-mi spună ce scrie la rubrica de drepturi de autor.

Drepturi de autor?

Da. Asta îmi dădea numele companiei care crease produsul. Dar acolo am dat de o barieră. Respectiva companie dăduse faliment.

Baza de date LexisNexis are o mulțime de fișiere online conținând vechi articole din ziare și reviste, informații legale și materiale ale corporațiilor. Probabil că ați ghicit, dacă o companie a intrat în groapă nu înseamnă că LexisNexis a șters informațiile pe care le deținea despre ea. Am aflat numele unor indivizi care lucraseră la compania care a produs SAS, inclusiv al unuia din responsabilii de proiect. Compania avusese sediul în California de Nord. Am cercetat în zona cu pricina și am aflat numărul de telefon al acestui responsabil de proiect.

Omul era acasă atunci când l-am sunat. I-am spus că sunt de la tehnic, de la Pacific Bell, că vrem să facem niște îmbunătățiri specifice la „infrastructura noastră SAS“ și că trebuie să discut cu cineva care cunoaște tehnologia respectivă. Omul nu a bănuit absolut nimic. Mi-a spus că trebuie să

aștept câteva minute, după care a revenit la telefon și mi-a dat numele și numărul de telefon ale inginerului care condusese echipa de dezvoltare a produsului.

Mai aveam încă un lucru de făcut înainte de a plasa crucialul apel. La vremea aceea, toate numerele interioare ale Pacific Bell începeau cu prefixul 811; oricine avusese legături de afaceri cu compania probabil că știa acest lucru. Am intrat într-o centrală de comutație a Pacific Bell și am înființat un număr 811 nealocat, după care i-am făcut o redirecționare către un telefon celular clonat pe care îl foloseam în ziua aceea.

Îmi amintesc și azi ce nume am folosit când am chemat inginerul dezvoltator al SAS: Marnix van Ammers, numele unui inginer de comutație de la Pacific Bell. I-am servit aceeași poveste cum că voiam să integrăm unităților noastre SAS. „Am manualul de utilizator", i-am spus, „dar nu mă ajută pentru ce vrem noi să facem. Ne trebuie protocoalele efective care sunt folosite între echipamentul SAS din centrele noastre de testare și centralele telefonice."

Pronunțasem într-o doară numele unui șef de la vechea lui companie și foloseam un nume real al unui inginer de la Pacific Bell. Și nu păream deloc neliniștit; nu mă împiedicam în cuvinte. Nimic din spusele mele nu l-a alarmat. Mi-a spus: „S-ar putea să mai am fișierele pe computer. Stați puțin".

După câteva minute, a revenit la telefon. „Gata, le-am găsit. Unde vreți să vi le trimit?"

Eram prea nerăbdător ca să mai aștept poșta. „Ăștia sunt călare pe mine", i-am spus. „Le puteți trimite prin fax?" Mi-a spus că era prea mult material ca să-l trimită prin fax, dar putea să trimită prin fax niște pagini pe care le considera de cea mai mare utilitate, apoi îmi putea trimite prin poștă o dischetă cu toate fișierele. În ce privește faxul, i-am dat un număr pe care îl cunoșteam pe de rost. Evident, nu era un fax al Pacific Bell, dar era din aceeași zonă de prefixe. Era un număr de la un centru de copiere care îmi era la îndemână.

Era destul de riscant, pentru că toate mașinile, atunci când trimit un fax, afișează numele mașinii la care se conectează. De fiecare dată îmi făcusem griji că cineva o să vadă micul mesaj care zicea „Centrul de copiere Kinko’s numărul 267“ sau ceva pe-acolo: un semnal clar. Dar din câte îmi amintesc, nimeni nu s-a sesizat.

Cu poșta era la fel de ușor. I-am dat inginerului adresa unuia dintre acele locuri în care poți închiria o cutie poștală și la care ți se pot păstra pachetele, după care i-am dat numele angajatului de la Pacific Bell pe care îl întruchipam, Marnix van Ammers. I-am mulțumit, apoi am mai pălăvrăgit puțin. Această pălăvrăgeală aduce o tușă ușor prietenească și lasă interlocutorul cu o impresie plăcută, limitând serios și bănuielile ulterioare.

Chiar dacă practicam de ani de zile arta „ingineriei sociale“, nu puteam să nu fiu uimit și chiar puțin îmbătat de succesul avut. E unul din acele momente în care simți că ai putea să zbori, că parcă ai câștigat un premiu colosal în Las Vegas — endorfinele îți străbat tot corpul.

În aceeași după-amiază am mers cu mașina la firma care închiria căsuțe poștale, rezervând una pe numele lui Van Ammers. Regulamentul cerea să le arăt un act de identitate. Nicio problemă. Le-am explicat: „Tocmai m-am mutat din Utah și mi-au furat portmoneul cu actele. Am nevoie de o adresă la care să-mi trimită o copie a certificatului de naștere, ca să pot să-mi scot alt permis de conducere. Vă arăt actul îndată ce-mi sosește“. Da, încălcau regulamentul poștal dacă îmi închiriau o cutie poștală fără un act de identitate, dar firmele astea sunt întotdeauna doritoare să atragă clienții; nu vor să refuze pe nimeni. Adesea, tot ce îți trebuie este o explicație plauzibilă.

În aceeași seară, aveam în mâini faxul — informația de bază care, speram eu, mă va ajuta să interceptez toate liniile telefonice din California de Sud. Dar încă trebuia să văd cum pot folosi protocoalele SAS.

*

Lewis și cu mine am atacat problema funcționării SAS din mai multe direcții diferite. Sistemul îi conferea unui tehnician capacitatea de a se conecta la orice linie telefonică, pentru a rula teste care să arate dacă un abonat aude zgomote pe linie sau dacă are orice altă problemă. Tehnicianul îi comanda SAS să formeze un număr de la acea centrală care făcea comutația pentru postul telefonic testat. Astfel se iniția un apel către o componentă a infrastructurii SAS de la centrală numită RATP („Punct pentru testarea de la distanță").

Acesta era primul pas. Pentru a avea semnal audio de pe linie — voci, zgomote, fâșâitul de fond sau orice altceva — tehnicianul trebuia să stabilească o conexiune audio cu unitatea SAS din centrală. Aceste unități erau proiectate cu o măsură de securitate foarte ingenioasă: aveau în memorie o listă de numere telefonice prestabilite. Tehnicianul trebuia să trimită unității SAS o comandă de formare a unuia dintre aceste numere prestabilite — numărul telefonic al locului din care lucra el.

Cum să ocolești o asemenea măsură inteligentă de securitate care pare a fi infailibilă?

Ei bine, a reieșit că nu e atât de greu. Trebuie doar să fii tehnician la compania de telefonie sau un hacker în ale telefoanelor ca să înțelegi cum merge, dar iată ce am făcut: am format de la telefonul meu numărul liniei telefonice despre care știam că o va folosi SAS pentru apelul spre exterior, apoi i-am comandat imediat unității SAS să sune înapoi un număr autorizat, programat în memorie.

Când SAS a ales linia pentru apelul exterior, de fapt a răspuns apelului meu telefonic. Dar aștepta un ton de apel și nu putea obține niciunul, pentru că eu țineam linia blocată.

Drept care am început să mormăi constant *mmmmmmmmmmmmmm*.

Nu puteam să imit exact sunetul dorit, pentru că un ton de apel din Statele Unite constă de fapt în suprapunerea a două frecvențe. Însă nu conta, pentru că echipamentul nu era făcut să măsoare frecvențele cu precizie. Doar avea nevoie de ceva ce aducea cu un murmur. Iar *mmmmmmm*-ul, scos parcă dintr-o reclamă la supă, era destul de bun.

În acest moment, SAS a încercat să formeze numărul de apel exterior, pe care nu l-a putut apela, pentru că eu eram deja conectat la linia pe care încerca să o contacteze.

Pasul final: de la computerul meu, am tastat comenzile criptate care îi spuneau unității SAS să-mi dea numărul liniei telefonice de abonat pe care voiam s-o monitorizez.

La prima noastră încercare, eram atât de emoționat, că abia dacă mai puteam respira.

A mers!

Ulterior, Lewis avea să-mi spună: „Kevin, parcă înnebuniseși, valsai în cercuri. Parcă am fi pus mâna pe Sfântul Graal".

Puteam spiona de la depărtare orice număr din rețeaua companiei Pacific Bell!

Dar între timp eram tot mai paranoic, voiam să știu care e treaba cu acest Eric. Prea multe lucruri legate de el băteau la ochi.

Nu părea să aibă o slujbă. Cum își permitea să frecventeze cluburile despre care vorbea? Locuri unul și-unul, cum ar fi Whiskey à Go-Go, unde cântaseră Alice Cooper și The Doors, unde veniseră zeii rockului din vechime, unde venise adesea Jimi Hendrix însuși la câte un concert de improvizație.

Și care era treaba de nu ne dădea numărul lui de telefon? Eric nu mi-a dat nici măcar numărul lui de *pager*. Foarte suspect.

Eu și cu Lewis am discutat situația și am decis că trebuie să aflăm ce se întâmplă. Primul pas: de trecut prin vălul de ceață cu „nu vă dau numărul meu de telefon". Apoi, după ce-i aflam numărul, găsirea adresei lui.

Pe vremea aceea, abonații din California nu aveau serviciul de identificare a apelantului, deoarece Comisia Utilităților Publice era paranoică în privința apărării intimității și încă nu autorizase folosirea serviciului. Dar cele mai multe companii de telefonie, între care și Pacific Bell, aveau centrale telefonice inventate la Bell Labs și produse de AT&T și în comunitatea hackerilor telefonici toată lumea știa că în software-ul acestor centrale era deja inclus serviciul de identificare a apelantului (*Caller ID*).

În clădirea în care își avea birourile prietenul meu Dave Harrison, o cutie-terminal de la parter servea sute de linii telefonice. Am mers tiptil la cutia cu pricina, pentru că foarte aproape era postat un paznic, dar care din fericire nu avea vizibilitate directă. Folosind un microreceptor de tehnician de linie pe care îl avea Dave prin birou, m-am conectat la câteva perechi, căutând o linie care avea ton de apel. Am găsit una și am format un cod special, care îmi dădea numărul postului respectiv. Acesta era numărul-momeală pe care aveam să i-l dau lui Eric ca să mă sune.

Apoi Dave a pus perechea în paralel la terminal, conectându-le printr-o linie telefonică fizică neutilizată, care trecea prin biroul lui. Am revenit sus, la el în birou, am conectat un telefon la linia astfel deturnată și am atașat la el o cutie care afișa numărul apelant.

De la vechiul meu terminal VT100, am format numărul centralei de pe Webster Street și am adăugat la linia-momeală serviciul de identificare a apelantului.

M-am întors acasă la tata, în Calabasas, am pus ceasul să sune la ora 3:30 noaptea și m-am culcat. Când a sunat alarma, i-am trimis un apel pe pager lui Eric, care între timp

se mai relaxase, suficient cât să-mi dea numărul lui de pager. I-am dat numărul telefonului-momeală la care să mă sune. Iar când Eric va forma numărul, serviciul de identificare a apelantului îi va capta numărul între primul și al doilea semnal de sonerie, trimițând către aparatul din biroul lui Dave numărul său de telefon. Și cu asta am să te prind eu!

Dave ducea practic o viață de schimnic; el trăia și dormea în propriul birou. Am așteptat până când am crezut că Eric va fi receptat apelul meu către pagerul său și mă va fi apelat și apoi l-am sunat pe Dave. Era ora 3:40 a.m. A trebuit să tot sun până mi-a răspuns, absolut furios. „*Ce dracu vrei?*“, mi-a urlat el în ureche.

„Ai primit numărul apelantului?“

„*Da!*“

„Dave, e foarte important. Ce număr e?“

„*Sună-mă de dimineață!*“, a strigat el, după care a trântit telefonul.

M-am culcat la loc și am reușit să dau de el abia în după-amiaza următoare, când mi-a citit cuminte numărul de telefon al apelantului: 310 837-5412.

Bun, deci aveam numărul lui Eric. Urma să dau de adresa lui.

M-am dat drept tehnician de teren și am sunat la Pacific Bell, la MLAC (Centrul de Alocare Mecanică a Liniilor Telefonice), cunoscut și sub numele mai simplu de „Biroul de Asignări de Numere“. Mi-a răspuns o doamnă, căreia i-am spus: „Bună, sunt Terry, sunt pe teren. Îmi trebuie F1 și F2 pentru 310 837-5412“. F1 era indexul cablului subteran care pornea de la centrală, iar F2 era cablul secundar, care conecta un domiciliu sau o clădire de birouri la concentratorul care deservea zona și care în final se conecta la F1 și apoi la centrală.

„Terry, care e codul tău de tehnician?“, m-a întrebat ea.

Știam că n-o să verifice — nu verificau niciodată. Era suficient să dai un număr din trei cifre și n-aveai probleme câtă vreme te arătai foarte sigur pe tine și nu ezitai.

„Șase trei șapte“, i-am zis, alegând un număr la întâmplare.

„F1 e pe cablul 23 per 416, legat la borna 416“, mi-a spus ea. „F2 e pe cablul 10204 per 36, legat la borna 36.“

„Unde e nișa telefonică?“

„Este la adresa South Sepulveda nr. 3636.“ Asta era adresa nișei, unde tehnicianul de teren făcea puntea de conectare a postului abonatului.

Până acum, toate informațiile cerute nu mă interesau prea tare. Erau doar menite să arate că sunt pe bune cine spun că sunt. Ceea ce mă interesa cu adevărat era următoarea informație.

„Care este adresa abonatului?“, am întrebat.

„Este tot South Sepulveda nr. 3636“, mi-a spus ea. „Linia funcționează pe perechea 107B.“

Am întrebat: „Mai aveți vreun număr cuplat la apartamentul 107B?“.

„Da, mai avem încă unul“, mi-a spus ea, și mi-a dat al doilea număr, împreună cu F1 și F2 aferente. Simplu ca bună ziua. Avusesem nevoie de doar câteva minute ca să aflu adresa lui Eric și ambele lui numere de telefon.

Când folosești „ingineria socială“, sau „prefacerea“, te erijezi în actor, joci un rol. Am auzit și alți inși încercând să se dea drept altcineva. Dureros de nostim. Nu oricine poate să urce pe o scenă și să convingă un public. Nu toți cei care se prefac rămân nepedepsiți...

Dar pentru cei ca mine, care stăpânesc această artă cameleonică, lucrurile devin ușoare, ești ca un campion de popice care trimite bila pe culoar. Ca și acel campion, nu mă aștept să le dobor pe toate de fiecare dată. Dar, spre

deosebire de un campion de popice, dacă eu dau greș, am dreptul să mai încerc o dată, fără să fiu penalizat la puncte…

Când cunoști jargonul și terminologia, devii credibil. Ești un tip din sistem, ești un coleg care combate în tranșee așa cum fac și țintele tale, iar acestea nu-ți contestă aproape niciodată autoritatea. Sau nu o făceau pe vremea aceea.

De ce era doamna de la Asignările de Numere atât de dispusă să-mi dea răspunsuri la toate întrebările? Pur și simplu pentru că i-am dat un răspuns corect și pentru că am pus întrebările potrivite, folosind jargonul adecvat. Să nu credeți că funcționara de la Pacific Bell care mi-a dat adresa lui Eric ar fi fost imprudentă sau tâmpită. În general, persoanele de la birouri îți acordă încredere atunci când cererile tale par să fie autentice.

Așa cum am aflat de la o vârstă fragedă, oamenii sunt pur și simplu prea naivi.

Poate că revenirea mea în lumea hackerilor era scuzabilă, sau măcar pe jumătate explicabilă, justificată fiind de dorința mea de a rezolva enigma morții fratelui meu vitreg. Dar mi-am dat seama brusc că am fost absolut idiot: folosisem una dintre cele trei linii telefonice din apartamentul tatălui meu pentru a comite tot felul de operațiuni de „inginerie socială“ la Pacific Bell, pentru a căuta indicii legate de moartea lui Adam și pentru a discuta cu Lewis.

Toate acestea erau clar încălcări ale termenilor eliberării mele condiționate. Dacă agenții federali urmăreau liniile telefonice ale tatei? Dacă auziseră toate aceste convorbiri?

Trebuia să aflu ce știe FBI-ul.

013

INTERCEPTORUL TELEFONIC

Zkdw lv wkh qdph ri wkh SL ilup wkdw
zdv zluhwdsshg eb Sdflilf Ehoo?

Până și paranoicii au uneori dușmani cât se poate de adevărați. Într-o bună zi, am avut senzația că sunt mereu urmărit — de fapt, că cineva îmi ascultă convorbirile telefonice.

Iar ideea asta m-a speriat pe bune. Am intrat în panică: dacă mă sună ofițerul supraveghetor și îmi spune să vin la una din vizitele obligatorii, cu gândul să mă trimită din nou la răcoare, la închisoarea federală, poate chiar la izolare? Eram speriat de moarte.

Serviciile noastre telefonice de la domiciliu erau furnizate de centrala din Calabasas a companiei PacBell, care acoperea un teritoriu restrâns; așa că, mi-am închipuit eu, dacă era vreo supraveghere telefonică, eu eram ținta probabilă. Am sunat la centrală și am cerut să vorbesc cu un tehnician.

„Bună“, am zis eu. „Sunt Terry Atchley, de la serviciul de securitate. Cred că avem niște echipament la voi. Suntem în penurie de echipament de monitorizare și vrem câteva cutii înapoi, pentru orice eventualitate. Poți să te duci până la rafturi să vezi dacă am instalat vreuna?“ Tehnicianul de la circuite m-a întrebat cum arată. Hopa! Nu știam. M-am bâlbâit puțin și i-am spus: „Depinde de modelul pe care l-am instalat acolo. E probabil o cutie mică cu o imprimantă miniaturală atașată, care înregistrează numerele formate“.

S-a dus să vadă. Eram cumplit de emoționat și m-am plimbat agitat prin cameră până să revină. Mă rugam să nu găsească nimic.

În fine, s-a întors la telefon. „Da“, mi-a spus el. Inima a început să-mi bată năvalnic, cu adrenalina pompându-mi prin toate venele.

„Am găsit trei cutii de-ale voastre. Sunt cutii cenușii mici, dar, din câte îmi dau seama, nu au imprimante“, mi-a spus tehnicianul.

Trei cutii — probabil una pentru fiecare linie a apartamentului pe care îl împărțeam cu tata. La dracu'! Era de rău.

„Bun“, i-am spus. „Dacă nu mai avem nevoie de ele acolo, o să vină cineva să le salte mâine. Vrei să-mi spui ce fel de legături sunt acolo?“

„La care?“

„Să încercăm cu prima cutie.“

Tehnicianul m-a întrebat ce conexiune anume să urmărească. Altă întrebare la care nu știam ce să răspund. Mi-a spus că acea cutie are două conexiuni. „Hai să le urmărim pe amândouă, să vedem unde merg“, i-am spus.

După câteva minute de așteptare neliniștită, l-am auzit cum revine la telefon. „A trebuit să mă uit prin tot repartitorul“, mi-a spus. Am înțeles ce spune: era supărat că a trebuit să urmărească niște fire telefonice până la mama dracului prin acel dulap de distribuție. Mai mult, mi-a spus: „La o

conexiune, abia aud tonul de o mie de hertzi“. Asta era ciudat. „La cealaltă conexiune, am ton de apel.“

Dar nu voi fi în stare să înțeleg cum funcționează aceste cutii dacă nu știu la ce se conectează. I-am spus să deconecteze cutia de la repartitor și să facă o verificare de linie, ca să afle ce numere erau conectate la fiecare circuit al cutiei. „Bun, am nevoie de câteva minute“, mi-a răspuns el.

Verificarea liniilor era o chestie de rutină. Tehnicianul pur și simplu se conecta la linie cu microreceptorul lui de serviciu și forma codul care dădea numărul telefonului.

Dar partea cu o mie de hertzi nu prea îmi dădea pace. Interesant. Nu aveam idee ce înseamnă, dar nu aveam timp să meditez la problemă. Inima îmi bătea tare, transpiram de frică, așteptând să-mi citească unul din numerele de telefon ale tatei.

În fine, a revenit la telefon și mi-a dat cele două numere la care era conectată una dintre cutii. Niciunul nu-i aparținea tatălui meu.

Am răsuflat ușurat pe tăcute. În sfârșit, puteam să respir. Parcă mi s-ar fi ridicat de pe piept o tonă de cărămizi.

Dar celelalte două cutii? Tehnicianul s-a arătat puțin cam morocănos când i-am spus că trebuie să urmărească unde duc și celelalte două. Dar nu voia să aibă necazuri plângându-se prea tare. De data asta, a durat ceva mai mult până s-a întors cu numerele urmărite prin celelalte două cutii. Din nou, niciunul dintre ele nu-i aparținea tatălui meu.

Nu-mi urmărea nimeni telefonul.

Abia așteptam următorul pas: să sun la numerele asignate fiecărei cutii.

Mai întâi am încercat numerele pentru mia de hertzi. A sunat de trei ori și apoi mi-a răspuns cu un *beep-beep-beep*. Am încercat din nou. Și încă o dată. Ori de câte ori sunam, același lucru. Ce să însemne? Poate că aștepta un soi de cod.

Oricare ar fi fost explicația, era evident că nu era vorba de linia urmărită.

Explorarea și descoperirea secretului acestui tip de număr aveau să fie palpitante.

La celălalt număr conectat la prima cutie mi s-a răspuns cu un „alo“ — deci probabil era persoana interceptată. Din pură curiozitate, am sunat la Centrul de Alocare Mecanică a Liniilor Telefonice, ca să aflu cine e nefericita victimă a interceptării.

Nu era domnul sau doamna Cutare; era o companie numită Teltec Investigations. Am încercat liniile celei de-a doua cutii, apoi la cea de-a treia. Toate trei urmăreau una și aceeași companie, Teltec Investigations.

În aceeași seară, la cină, i-am spus tatei că am verificat dacă nu cumva liniile noastre telefonice sunt puse sub urmărire. El și-a dat ochii peste cap. Cred că știu la ce se gândea: *Fiul meu probabil trăiește într-o fantezie în genul James Bond dacă el crede că s-ar obosi careva să-i urmărească telefonul. Așa ceva se întâmplă doar în filmele de spionaj.*

Am încercat să-l conving că e o posibilitate foarte serioasă, deși nu era cazul să ne facem griji. Existau în cartier posturi telefonice ascultate, dar ele nu erau ale noastre, ci aparțineau unei companii numite Teltec Investigations.

I-am zâmbit și i-am spus că nu avem pentru ce să ne facem griji. El s-a uitat surprins la mine. „Teltec?!“

Am înclinat din cap.

Încă una dintre coincidențele care arată ce mică e lumea: tata știa de Teltec; mi-a spus că este o firmă de detectivi particulari. Angajau detectivi independenți și copoi care urmăreau parteneri de afaceri care își arogau mai mult decât partea lor cuvenită din profit, bărbați care divorțau și care aveau grămezi de bani ascunși prin conturi bancare și așa mai departe. În plus, „îl cunosc pe Mark

Kasden, managerul de acolo“, mi-a spus tata. După care a adăugat: „Ce-ar fi să-l sun? Pun pariu că ar vrea să afle și el ce ai descoperit“.

„De ce nu?“, i-am spus. Credeam că tipul o să aprecieze informația.

Peste douăzeci de minute, o bătaie în ușa apartamentului. Kasden nu a pierdut vremea și a venit imediat. Tata l-a invitat în casă și a făcut prezentările. Omul era scund și îndesat, dar musculos, cu o coadă scurtă, care probabil era menită să-i ascundă chelia din creștet. Nu se potrivea deloc cu ideea mea despre detectivi particulari, de tipul lui Sam Spade sau Anthony Pellicano, deși ulterior aveam să aflu că este unul din acei proprietari pasionați de Harley-Davidson care vorbeau despre motocicletele lor cu mare afecțiune. Și era mereu la vânătoare de fuste, mereu concentrat asupra următoarei lui cuceriri.

M-am uitat la omul acela și m-am întrebat pentru ce este firma lui anchetată, deși eram sigur că n-o să-mi împărtășească nimic care să-l incrimineze. I-am explicat că verificasem dacă liniile tatălui meu sunt ascultate.

„Nu sunt“, i-am spus, „dar trei linii de la Teltec sunt monitorizate.“

Reacția lui a fost similară cu a tatălui meu. S-a uitat de parcă s-ar fi gândit: *Uite, puștiul ăsta bate câmpii. Nu are cum să știe dacă un telefon e ascultat sau nu.* Eram foarte doritor să arăt ce știu. Mă simțeam tare șmecher, pentru că în mod obișnuit sunt niște lucruri pe care le ții pentru tine, dacă nu vrei să ajungi într-un dormitor comun, la închisoare.

„Credeți că nu sunt în stare să descopăr dacă un telefon e supravegheat? Pot să monitorizez pe cine doresc, folosind doar computerul meu și orice linie telefonică.“

Figura lui exprima fără echivoc: *De ce îmi pierd vremea cu tâmpitul ăsta?*

Am întrebat dacă dorește o demonstrație. A răspuns, sceptic și persiflant: „Da, sigur. Să vedem dacă poți să asculți telefonul prietenei mele". Mi-a spus că aceasta locuia în Agoura Hills.

Aveam în carnet scrise toate numerele de dial-up ale RATP-urilor (puncte de acces pentru testare) sistemelor de verificare din câteva centrale din Valea San Fernando. Am căutat numărul de acces pentru centrala din Agoura, care deservea zona prietenei detectivului. Erau listate patru numere.

Știam că numerele tatălui meu nu erau ascultate, deci puteam să folosesc unul din ele pentru a apela sistemul de testare. Fiind o convorbire locală, nu apărea în factura telefonică, deci mai târziu nimeni nu putea găsi dovezi că aș fi format numărul sistemului de testare de la aceste telefoane. M-am așezat la computerul meu — mă rog, era al unui prieten, dar tata era de acord să spună că e al lui dacă pica pe neașteptate ofițerul de supraveghere, pentru că eu nu aveam voie să folosesc computerele decât cu o autorizare prealabilă. Am folosit modemul computerului pentru a forma numărul unității de testare de la centrala Agoura.

Pe a doua linie aparținând tatălui meu, am sunat alt număr și am pus telefonul pe speaker. Cei de față auzeau cum sună: *ring, ring, ring*.

Apoi am bătut niște comenzi pe computer. Brusc, sunatul a încetat și s-a auzit un clic puternic, ca și cum cineva ar fi ridicat receptorul. Au privit surprinși cum mormăiam cu putere în microfon: *mmmmmmmmmmmmmm*. S-a auzit îndată o serie de tonuri de tastare, ca și cum cineva ar fi ridicat telefonul și ar fi început să formeze un număr.

I-am cerut lui Mark numărul telefonului prietenei, în timp ce dădeam o serie de comenzi prin computer. Deja ascultam telefonul prietenei.

Draci. Nu era la telefon, linia era moartă.

„Mark, prietena ta nu vorbește acum la telefon", i-am spus. „Încearcă să o suni de pe telefonul tău celular." El și-a scos telefonul celular și a folosit formarea rapidă, în timp ce tata se uita la mine neîncrezător, ca și cum ar fi văzut vreun Houdini amator care comite un număr pe care nu-l prea cunoaște.

Difuzorul telefonului tatei a început să bârâie, deci se forma un număr. După ce a sunat de patru ori, am auzit robotul telefonic preluând controlul, apoi vocea prietenei lui, cu mesajul de întâmpinare. „Lasă-i un mesaj", am spus eu, zâmbind cu gura până la urechi. În timp ce el vorbea în telefon, îi auzeam cuvintele clar prin difuzorul telefonului tatei.

Lui Mark efectiv i-a căzut falca. A făcut ochii mari și s-a uitat la mine cu admirație și teamă. „E absolut incredibil", a spus el. „Cum ai făcut-o?"

I-am răspuns cu replica devenită deja un clișeu între timp: „Dacă îți spun, va trebui să te ucid".

Pe când ieșea, mi-a spus: „Cred că o să păstrăm legătura". Ideea de a lucra pentru o firmă de detectivi particulari mi se părea fantastică. Poate o să învăț niște metode de investigații nemaipomenite. M-am uitat cum iese pe ușă, sperând că o să ne reîntâlnim.

C14

ASCULTĂ-MĂ CA SĂ TE-ASCULT

Plpki ytw eai rtc aaspx M llogw qj wef ms rh xq?

La câteva zile după întâlnirea cu Mark Kasden, prietenul tatei de la firma de detectivi particulari, am pornit pe lungul drum până la Las Vegas, ca să iau niște haine și alte bunuri personale. Departamentul de Eliberări Condiționate îmi acceptase cererea de a mă muta la tatăl meu, pe termen lung.

L-am părăsit pe tata dimineața, devreme, la o oră care nu se potrivea deloc cu stilul meu nocturn de viață, dar care mă ajuta să evit ora de vârf în trafic. Plănuisem ca pe drum să comit o ușoară „inginerie socială“, ca să investighez cutiile de monitorizare pe care le descoperisem, cele de care mă temusem că ar supraveghea liniile telefonice ale tatei.

Am virat pe autostrada 101, apoi spre est, pe I-10, care ducea spre est, prin deșert. Aveam la îndemână telefonul mobil, ca de obicei, clonat pe numărul altcuiva.

Lucru nostim autostrăzile astea publice. Cu câteva săptămâni înainte, îmi tăiase drumul un ins într-un BMW. Vorbea de zor la un telefon mobil și a schimbat brusc benzile, trecând razant pe lângă mine și speriindu-mă de moarte. Am trecut amândoi foarte aproape de moarte.

Mi-am înhățat telefonul celular și am efectuat unul din apelurile mele false către Direcția de Permise de Conducere (DMV), dându-i numărul de înregistrare al BMW-ului și obținând numele și adresa proprietarului. Apoi am sunat un departament interior al lui PacTel Cellular (la vremea aceea, sudul Californiei avea doar două companii de telefonie mobilă, deci aveam cincizeci la sută șanse să nimeresc din prima), am dat numele și adresa individului și am aflat că da, are un cont la PacTel Cellular. Doamna mi-a dat numărul și la nu mai mult de cinci minute după ce măgarul mi-a tăiat fața, l-am sunat și mi-a răspuns. Încă tremuram de furie. I-am strigat: „*Ascultă, băi jigodie tâmpită, acum cinci minute aproape ne-ai omorât pe amândoi. Sunt de la DMV. Dacă mai faci vreo cascadorie de-asta, îți anulăm permisul de conducere!*“.

Cred că și la ora asta se întreabă cum a putut să-i afle numărul de telefon un alt șofer de pe autostrada publică. Aș vrea să cred că apelul meu l-a speriat de moarte.

Dar, sincer să fiu, lecția asta — că e periculos să folosești telefonul mobil în timp ce conduci — nu a avut vreun efect pe termen lung nici asupra mea. Îndată ce am scăpat de zgomotele de mașină și de claxoanele orei de vârf și am apucat-o pe autostrada spre Vegas, eram și eu călare pe telefon. Am sunat mai întâi un număr care mi se întipărise în memorie: cel al centrului de comutație al Pacific Bell care servea toate circuitele de comutație din Valea San Fernando și împrejurimi.

„Canoga Park SCC, aici Bruce“, mi-a răspuns un tehnician.

„Salut, Bruce“, i-am spus eu. „Sunt Tom Bodett, de la tehnic, din Pasadena.“

Era un nume foarte cunoscut la vremea aceea: Bodett era scriitor și actor și făcuse o serie de reclame la radio pentru lanțul hotelier Motel 6, terminate cu: „Sunt Tom Bodett și las lumina aprinsă pentru voi". I-am aruncat omului primul nume care mi-a trecut prin cap. Dar se pare că Bruce nu s-a prins, așa că am continuat. „Cum merge treaba?", l-am întrebat.

„Merge bine, Tom. Ai nevoie de ceva?"

„Lucrez la un caz mai ciudat, un deranjament din Calabasas. Ne dă un ton de frecvență înaltă, sună ca o mie de hertzi. Încercăm să aflăm de unde vine apelul inițial. Vrei să arunci un ochi?"

„Desigur. La ce interior te găsesc?"

Bruce nu-mi recunoscuse vocea, dar sunt sigur că știa cine sunt. Fusese ani de zile ținta mai multor înșelăciuni prin „inginerie socială", fie din partea mea, fie a altor hackeri și fusese păcălit de suficient de multe ori ca să fie bănuitor și prudent. Așa că ori de câte ori primea un telefon de la un necunoscut care spunea că e angajat al companiei, îi cerea numărul de birou — care trebuia să fie un număr de interior de la Pacific Bell. Închidea telefonul și apoi te suna el pe tine.

Cei mai mulți hackeri de telefoane fie nu se obosesc să-și instaleze un număr de interior, fie nu știu cum. Ei încearcă să se retragă cu vreo scuză cusută cu ață albă, de tipul „tocmai m-au chemat la o ședință". Dar Bruce le fumase pe toate astea și nu-l mai păcăleai așa ușor. De aceea, înainte să-l sun, convinsesem un angajat al Pacific Bell că sunt un inginer al companiei trimis la Los Angeles să rezolve o problemă tehnică și că aveam nevoie de un număr local temporar. După ce acesta a fost înființat, am pus pe el serviciul de redirecționare a apelului către telefonul mobil pe care îl foloseam în ziua aceea. Iar atunci când Bruce a sunat la numărul de interior al companiei, a sunat la telefonul meu mobil.

„Serviciul Tehnic, aici Tom“, am răspuns eu.

„Tom, aici Bruce, îți răspund la apel.“

„A, mulțumesc, Bruce. Poți să arunci un ochi pe numărul acesta — 880-0653 — pornind de la centrala din Calabasas? Mă interesează originea lui.“ Pe limba neofiților, îi ceream să vadă din ce regiune venea apelul.

„Da, stai o clipă“, mi-a spus el.

Aveam emoții mari. Dacă Bruce auzea vreun claxon de mașină sau alt zgomot de fond care nu putea proveni dintr-un birou, se prindea. Era o chestie mult prea importantă — adică mult prea interesantă — ca să o dau în bară.

Îl auzeam pe Bruce cum bate în taste și știam precis ce face: o căutare în circuitele de comutație, ca să urmărească apelul.

„Okay, Tom, apelul provine de pe cablul urban LA70“ — adică era o convorbire interurbană, din afara zonei Los Angelesului.

Apoi Bruce mi-a furnizat informațiile privind trunchiurile folosite, necesare ca să urmăresc apelul mai departe. Eu l-am mai rugat să-mi dea și numărul centralei care deservea tandemul LA70. Încă o dată a fost de mare ajutor ciudata mea capacitate de a reține numere de telefon. Nu era nevoie să conduc cu o mână, ca să mâzgălesc numărul cu cealaltă. (De fapt, cele mai multe numere de telefon și nume de persoană din cartea de față sunt cele reale, care încă îmi sunt întipărite în memorie, chiar și după douăzeci de ani.)

La sfârșitul convorbirii, i-am spus: „Bruce, nu mă uita, probabil că o să mai am nevoie de ajutorul tău“. Speram să-și amintească de mine data viitoare și să nu mă mai bage în toată rutina aia cu numărul de interior.

Am sunat la centrală și mi s-a răspuns: „LA70, aici Mary“.

Am spus: „Bună, Mary, sunt Carl Randolph, de la San Ramon, de la tehnic. Am un circuit pe care îl urmăresc și se

pare că originea e la centrala voastră“. După toate aparențele aveam o credibilitate beton, pentru că Mary nu a ezitat o clipă, cerându-mi să-i dau trunchiurile. I-am dat informația și m-a pus pe așteptare, cât timp ea verifica. Întrucât hackerii rareori atacau centralele de transfer, nici nu s-a obosit să-mi verifice identitatea.

Mary a revenit la telefon. „Carl, am identificat trunchiurile date de tine. Apelul provine de la San Francisco 4E.“ Mi-a dat trunchiurile și informația de rețea pe care le găsise. I-am mai cerut numărul acelei centrale 4E, pe care a avut amabilitatea să-l caute și să mi-l dea.

Mă apropiam de Autostrada Interstatală 15. Drumul mă ducea prin Pasul Cajon, o trecătoare între munții San Bernardino și munții San Gabriel, în care semnalul telefonic se pierde adesea. Trebuia să aștept până la Victorville, de cealaltă parte a pasului.

Între timp, am pornit radioul mașinii și am fost răsfățat cu niște vechi hituri din anii 1950. Disc-jockey-ul de la postul „K-Earth-101“ a spus: „Dăm o mie de dolari pe oră fericitului al șaptelea apelant după ce auziți sloganul lui K-Earth — «radioul cu cele mai tari hituri clasice»“.

Ei! Ce bine mi-ar prinde o mie de parai! Dar ce rost avea să încerc? Nu câștigasem în viața mea niciun asemenea concurs în care intrasem. Dar ideea mi s-a înfipt în minte și în cele din urmă se va transforma din fantezie în ispită.

Mă apropiam de Victorville, așa că am sunat la numărul dat de Mary și am dat de un ins care mi-a spus că se numește Omar. „Salut, Omar, sunt Tony Howard de la Centrul de Asistență pentru Sisteme Electronice din California de Sud“, i-am spus. „Avem o situație ciudată aici. Tocmai urmărim un circuit și am dat de un ton de o mie de hertzi.“ I-am dat trunchiurile de la cablul urban din Los Angeles, iar el s-a dus să verifice.

Am trecut de Victorville și intram într-o porțiune pustie a deșertului și îmi era din nou teamă că voi pierde semnalul telefonului. Am încetinit de la viteza mea normală de drum liber, de cam 130 km/h, ca să nu mă depărtez prea rapid de Victorville.

După o vreme, Omar a revenit la telefon: „Am auzit și eu tonul înalt“, mi-a spus el, și mi-a imitat acel „*iiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii*“, ceea ce aproape m-a făcut să râd — auzisem și eu tonul și nu era nevoie să aud tentativa lui de a-l copia.

Omar mi-a spus că apelul provenea din Oakland. „Ca lumea“, am zis eu. „Mulțumesc, mi-ai fost de mare ajutor. Dă-mi informația de trunchi de la centrala voastră, ca să-l pot urmări mai departe.

A dat comanda de căutare și mi-a dat informația.

Următorul apel a fost către Centrul de Control al Comutației din Oakland. „Încercăm să găsim originea unui apel de la 4E din San Francisco“, am spus, furnizând informația de trunchiuri și cea de rețea. Tehnicianul m-a pus pe așteptare, apoi a revenit și mi-a dat un număr: 510 208-3XXX.

Urmărisem apelul telefonic până la origine. Era numărul de telefon care suna la unele din cutiile de la centrala telefonică din Calabasas care monitorizau telefoanele de la Teltec.

Tot voiam să știu dacă tonul acela de o mie de hertzi se va schimba vreodată. Iar dacă da, ce se va întâmpla? O să aud un semnal de transfer de date? Sau o să aud o convorbire telefonică?

L-am sunat din nou pe Omar. „Bună, s-a schimbat ceva la tonul acela?“

El mi-a spus că l-a ascultat cam cincisprezece minute și că nu remarcase nicio schimbare.

L-am întrebat: „Este posibil să pui un microfon lângă difuzor, ca să aud tonul? Vreau să fac niște teste“. A spus că o

să pună telefonul chiar lângă difuzor și că pot pur și simplu să închid telefonul când voi fi terminat.

Era excelent; ascultând tonul prin telefonul meu celular, era de parcă trăgeam cu urechea la trăgătorii cu urechea de la NSA. Îi ascultam pe cei care ne ascultau — ironia sorții, nu-i așa?

Acum eram emoționat, dar și entuziasmat în același timp. Doar că această acțiune de „inginerie socială“, întinsă pe câteva ore, îmi adusese o durere în urechi și un braț înțepenit de atâta ținut telefonul la ureche.

Intram pe porțiunea de deșert care ducea la Barstow, aflat la jumătatea drumului spre Las Vegas, unde acoperirea era de tot rahatul, așa că am pierdut legătura. La naiba!

L-am sunat din nou pe Omar, el a refăcut conexiunea, iar eu am ascultat din nou tonul de o mie de hertzi provenind din difuzoarele lui. Speram ca tonul să se termine la un moment dat și să-mi dea măcar un indiciu despre ce se întâmplă, despre ce înseamnă acel ton.

În câmpul vizual îmi apăruse un complex care servea drept loc de tras pentru camionagiii de tonaj greu, zi și noapte. Am tras și eu acolo, am făcut plinul la rezervorul mașinii și apoi am hotărât să-l sun pe tata, care încă suferea de pe urma morții lui Adam.

Întrucât telefonul celular era ocupat cu interceptia, am descoperit un telefon public pentru a-l suna pe tata. Am format numărul și am așteptat să sune. Tonul de frecvență înaltă din telefonul celular a încetat brusc.

Ce mama dracului?

Am înhățat mobilul și l-am ținut la urechea cealaltă.

Am auzit în receptorul telefonului public „alo“-ul tatei.

L-am auzit prin telefonul public și *în același timp* și prin telefonul celular!

Paștele!!!

Nu-mi venea să cred.

Deci nu-i mai interceptau pe cei de la Teltec... interceptau telefonul tatălui meu. Mutaseră ținta.

Pe noi ne ascultau!

Rahat!

Am încercat să par liniștit, dar poruncitor, insistent. „Tată, te rog să te duci la telefonul public de la Village Market, de peste drum. Am niște vești importante despre Adam", i-am spus tatei.

Trebuia să rostesc cuvinte nevinovate, ceva care să nu trezească bănuielile celui care asculta pe linie.

„Kevin, ce se întâmplă?", mi-a răspuns tata, furios pe mine. „M-am săturat de jocurile tale prostești de-a James Bond."

Am insistat și în final am reușit să-l conving.

Transpiram din greu. De cât timp îmi interceptau convorbirile fără să știu? Prin minte îmi galopau mii de întrebări. Oare Teltec chiar era ținta lor, sau era o schemă foarte complexă, pusă la cale de departamentul pentru securitate al Pacific Bell, ca să mă tragă pe sfoară — adică o modalitate de a-i aplica „ingineria socială" unui hacker? Îmi bătea inima cu putere, în timp ce încercam să-mi amintesc tot ce spusesem sau făcusem în casa tatălui meu. Ce au auzit oare? Cât de multe știu?

După cinci minute, am sunat la telefonul public de la Village Market. „Tată", i-am spus, „du nenorocitul acela de computer undeva afară din casă. Trebuie! Acum! Nu mai pierde timpul! Circuitele alea de ascultare nu mai sunt pe Teltec, indivizii ne ascultă pe noi! Trebuie să scoți computerul din casă imediat — te rog!

A fost de acord, dar părea foarte supărat la telefon.

Următorul telefon i l-am dat lui Lewis, cu același mesaj: „Trebuie să intrăm în modul «curățenie»". Am căzut de acord că fiecare își va ascunde însemnările și dischetele în locuri în care nimeni nu va fi în stare să le găsească.

Să încerce domnul guvern să ne dea în judecată. Nu ai probe, nu ai proces.

Am ajuns la casa mamei din Las Vegas un pachet de nervi. Revedeam obsesiv în minte iar și iar toate conversațiile telefonice pe care le-ar fi putut intercepta.

Dacă m-au auzit discutând cu Lewis despre sistemul de testare a liniilor telefonice? Dacă m-au auzit aplicând „ingineria socială“ departamentelor interioare de la Pacific Bell? Numai închipuindu-mi toate aceste posibilități și simțeam cum mă roade ulcerul. Aproape că mă așteptam să se prezinte la ușă șerifii federali cu ofițerul meu supraveghetor, ca să mă aresteze.

Trebuia să știu când începuse acea ascultare a liniilor tatălui meu.

Poate că dacă știam cine a comandat intercepția, aș fi găsit o metodă de a descoperi dacă au aflat ceva ce ar trebui să mă îngrijoreze.

În ultima vreme, companiile de telefonie fuseseră efectiv asaltate de hackeri și de detectivi particulari; de aceea, ele au început să ceară verificări. Așa că am sunat la dispecerat, acel birou al Pacific Bell care distribuia misiunile tehnicienilor de teren, și am spus: „Am aici o problemă nasoală rău, trebuie să mai sun niște tehnicieni. Cine e de serviciu în seara asta?“.

Operatoarea mi-a dat patru nume și patru numere de pager. Am trimis mesaj tuturor să mă sune la telefonul interior al Pacific Bell pe care îl înființasem, apoi am reprogramat redirecționarea apelurilor spre numărul pe care îl foloseam în mod curent pe telefonul mobil. Când fiecare tehnician îmi răspundea la apelul dat pe pager, mă lansam într-un scenariu în care aveam „de pus la punct o bază de date“.

De ce? Pentru că ceea ce le ceream era o informație foarte sensibilă, iar ei nu o dădeau primului venit. Așa că

pretextul meu era: „Pun la punct o bază de date cu persoanele care trebuie sunate când apar probleme critice". A trebuit să le pun, pe rând, întrebări nevinovate de genul: „Vreți să-mi spuneți numele, vă rog? De care dispecerat aparțineți? Cine este șeful dvs.?". După ce intram în rutina întrebare-răspuns, puneam întrebările care de fapt mă ardeau: „Ce UUID aveți? Și ce cod de tehnician?".

De fiecare dată am obținut ceea ce am dorit, fiecare tehnician dând cei doi parametri de verificare (UUID, sau identificatorul unic universal și codul de tehnician), numele șefului și numărul de verificare. Simplu ca bună ziua.

Cu aceste elemente de acreditare, puteam acum să sun din nou Biroul de Asignări de Numere, următorul departament de la care aveam nevoie de informații.

După ce mi-au verificat parametrii, mi-am formulat cererea astfel: „Am de instalat un număr de interior, aici la centrala din Calabasas — este un număr de-al nostru. Puteți să găsiți contactul persoanei care a plasat ordinul de instalare?".

În esență, le ceream numărul de telefon al persoanei care dăduse ordinul să se înființeze linia — în cazul de față, linia cu tonul de o mie de hertzi de la cutia care urmărea unul din telefoanele tatălui meu.

Doamna s-a ridicat de pe scaun ca să caute, apoi a revenit și mi-a spus: „Ordinul a fost plasat de serviciul de securitate de la Pacific Bell; numele de contact este Lilly Creeks". Și mi-a dat un număr de telefon care începea cu un prefix de San Francisco.

Următoarea fază avea să fie plăcută: să aplici „ingineria socială" pe pielea Departamentului de securitate.

Am pornit televizorul și am găsit o emisiune care avea în fundal o discuție, am dat volumul încet, ca să pară ca niște voci care se aud ocazional peste zgomotul de fond din birou.

Trebuia ca ținta mea să creadă că sunt într-o clădire cu alte persoane.

Apoi am format numărul.

„Lilly Creeks“, mi s-a răspuns.

„Bună, Lilly“, am spus. „Sunt Tom de la repartitorul din Calabasas. Avem câteva din cutiile voastre aici și trebuie să le deconectăm. Mutăm niște echipament greu și ne stau în cale.“

„Nu puteți deconecta cutiile noastre“, mi-a răspuns ea cu o voce care se învecina cu țipătul.

„Uite ce e, nu avem cum să le ocolim. Dar le putem pune la loc mâine după-amiază.“

„Nu“, a insistat ea. „Chiar trebuie să ținem conectate cutiile acelea.“

Am suspinat cât să mă audă; speram să sune a oftat exasperat și iritat. „Trebuie să mutăm azi o grămadă de echipament. Sper că e cu adevărat important“, am spus. „Dar să văd ce pot face.“

Am pus telefonul mobil pe mut și am așteptat. După ce i-am ascultat răsuflarea în microfon cam cinci minute, am revenit la discuție. „Ce zici de asta? Stai pe linie, eu deconectez cutiile, mutăm echipamentul la locul lui și apoi ți le reconectez. E cea mai bună alternativă din partea mea. Ce zici?“

A acceptat, cam fără chef. I-am spus că o să dureze câteva minute.

Am pus iar telefonul pe mut. Folosind un alt telefon mobil, am sunat la repartitorul din Calabasas și i-am explicat insului de la telefon că sunt de la securitate, de la Pacific Bell, dându-i cele trei numere și echipamentul corespunzător. El a trebuit să se uite în COSMOS, ca să afle de unde anume veneau liniile. După ce a găsit liniile fizice în repartitor, a ridicat comutatorul de la fiecare și deci a întrerupt conexiunea.

De la pupitrul ei, doamna Creeks a fost în măsură să confirme întreruperea fiecărei conexiuni.

Așteptând ca tehnicianul de la repartitor să revină la telefon și să-mi confirme că deconectase puntea, am mers la frigider și am scos o sticlă de suc, cu care să mă delectez în timp ce mi-o închipuiam pe Lilly așteptând tot mai neliniștită cu telefonul la ureche.

Apoi a venit partea pentru care montasem toată această acțiune din capul locului. Revenind la convorbirea cu Lilly, am spus: „Gata, am terminat aici. Vrei cutiile reconectate?“.

Mi-a spus iritată: „Normal“.

„Am nevoie de informația de conectare pentru fiecare linie care intră în cele trei cutii.“ Probabil s-a gândit că sunt un tehnician cam încet la minte, că doar folosisem întrerupătoarele alea cu câteva minute mai devreme și știam unde sunt, dar cererea era destul de plauzibilă, pentru că văzuse cum a căzut conexiunea: era clar că vorbește cu tehnicianul de la repartitorul din centrală.

Mi-a dat informația cerută. I-am spus: „Bun, revin imediat“.

Am pus din nou telefonul pe mut și am sunat tehnicianul de la centrala din Calabasas și i-am cerut să reconecteze cablurile „la cutiile noastre de securitate“.

Când a terminat, i-am mulțumit și am revenit la telefonul celălalt. „Hei, Lilly“, am spus, „am reconectat totul la loc. Toate trei merg cum trebuie?“

Mi-a spus, vădit ușurată: „Totul își revine acum. Totul pare să meargă bine“.

„Bun. Dar ca să fim siguri că totul e în ordine, la ce numere de telefon se conectează cutiile? Aș face o verificare de linie, să știu că totul e conectat cum trebuie.“

Mi-a dat numerele.

Rahat. Nu ascultau doar o linie telefonică a tatălui meu. Le ascultau pe toate! Adio discuții de la telefoanele tatei, asta era sigur.

Dar încă trebuia să aflu când fuseseră inițiate aceste ascultări, ca să pot să-mi dau seama ce discuții fuseseră interceptate.

Mai târziu, eu și Lewis am vrut, de amorul artei, să ascultăm alte telefoane puse sub urmărire de Pacific Bell.

Era un clenci: ca măsură suplimentară, cutiile nu începeau să monitorizeze o linie decât dacă le furnizai un PIN — numărul personal de identificare. Mi-a venit o idee: era cu bătaie lungă, cu șanse de reușită practic nule, totuși am încercat-o.

Mai întâi, trebuia să fiu în stare să sun cutia de monitorizare de la centrală. Așa că am sunat la centrală și i-am spus tehnicianului de repartitor care mi-a răspuns la telefon: „Deconectează interceptorul de la linia urmărită, ca să fac niște teste". El a făcut asta, iar conexiunea de interceptare inițiată de serviciul de securitate de la Pacific Bell a fost întreruptă.

Am format numărul cutiei și am început să ghicesc parolele care ar fi putut fi setate de producător: „1234"… nimic. „12345"… nimic. Și așa mai departe până la ultima care am zis eu că merită încercată: „12345678".

Bingo! Incredibil, inșii de la serviciul de securitate de la Pacific Bell nu schimbaseră codul PIN inițial al cutiilor.

Având parola, acum aveam o tehnică imbatabilă care îmi permitea să ascult orice interceptare telefonică a companiei Pacific Bell, oriunde în California. Dacă aflam că cei de la securitate montaseră una din cutiile lor la centrala de la Kester sau în cea de la Webster, îl rugam pe tehnicianul de cadru să decupleze linia folosită de Pacific Bell pentru a suna cutia de monitorizare și apoi apelam eu însumi cutia și introduceam PIN-ul de fabrică, același pentru toate cutiile. Apoi eu și Lewis ascultam și încercam să ne dăm seama cine era interceptat.

O făceam, cum am zis, de amorul artei, doar pentru că puteam, cam de două sau chiar trei ori pe săptămână. După

ce identificam ținta, sunam la Biroul de Nume și Adrese de Abonați al Pacific Bell, dădeam numărul de telefon și ni se dădea numele persoanei care era supravegheată. O dată ni s-a spus că telefonul era sub numele Onorabilului Cutare. Am operat o scurtă căutare și am aflat tot restul: era interceptat telefonul unui judecător federal.

Pentru mine și pentru Lewis, să ascultăm acțiunile de interceptare era un joc, o provocare. Pentru investigatorii de la serviciul de securitate de la Pacific Bell, era chiar meseria lor. Dar unul dintre acești anchetatori, Darrell Santos, avea să aibă parte de o surpriză. A venit într-o dimineață la lucru ca să vadă ce s-a mai înregistrat de pe liniile interceptate ale tatălui meu, descoperind că tot sistemul electronic de supraveghere al Pacific Bell se oprise. Nu se mai făcea nicio interceptare audio. Totul era mort. Santos a sunat la centrala de la Calabasas și a întrebat: „Cutiile noastre mai funcționează acolo?".

„A, nu", i s-a răspuns. „A sunat serviciul de securitate din Los Angeles și ne-a spus să le deconectăm."

Santos i-a spus tehnicianului: „Nu avem niciun birou de supraveghere electronică în California de Sud: facem totul din California de Nord. Deci nu există niciun serviciu de securitate în Los Angeles".

În noaptea cu pricina, Santos a zburat de la sediul din San Francisco la Los Angeles și a reatașat cu mâna lui tot echipamentul de supraveghere. Ca să se asigure că tehnicienii nu vor mai fi păcăliți iarăși și puși să le deconecteze, a ascuns cutiile în rafturile de deasupra echipamentului de comutație.

Mult mai târziu, pe când dădea o declarație pentru cartea de față, Santos avea să-și amintească: „Era o chestie foarte serioasă, pentru că de data asta ne lovea chiar în bătătura noastră, devenise o chestie personală. Kevin asculta

convorbirile *noastre*, când de fapt noi eram cei care încercam să ascultăm convorbirile *lui*. Apoi ne-a tăiat circuitele de interceptare. Ne-a făcut să schimbăm radical modul în care vorbim la telefon și în care lăsăm mesaje. A trebuit să creăm noi metode de a ne acoperi urmele, pentru că trebuia să protejăm integritatea a ceea ce făceau oamenii legii, toată treaba aia cu mandatul dat de un judecător".

Poate că era mai bine că nu știam la vremea aceea ce dureri de cap le produceam — altminteri, probabil că de mândrie n-aș mai fi încăput pe ușă.

Și poate că aș fi fost foarte măgulit să fi știut, la vremea aceea, că ori de câte ori se întâmpla ceva la Pacific Bell, eu eram automat primul suspect. După spusele lui Santos, Kevin Poulsen fusese numărul unu pe lista lor internă de suspecți. După ce Poulsen a ajuns în spatele gratiilor, lista revizuită avea în vârf un alt nume: al meu. Dosarul pe care mi l-au întocmit începea chiar de la zilele mele de infractor juvenil și era gros cât o carte de telefon a unui oraș mare.

Santos a spus: „Mai existau hackeri care făceau o mulțime de chestii, dar după părerea mea Kevin era cel pe care toți încercau să-l imite. Mi se părea că eu sunt pisica și Kevin e șoarecele, dar uneori era exact invers".

Și a adăugat: „Primeam multe informații de la tipii de la securitate din alte companii, care ne spuneau: «Avem un caz, un tip care ne face bucata, crezi că ar putea fi Kevin?». De câte ori se întâmpla câte ceva, primul pe care îl suspectau era întotdeauna Kevin".

Cum ziceam, m-ar fi umplut de mândrie să aflu toate astea la vremea aceea, dar atunci eram foarte frustrat. Talentele mele nu mă ajutaseră să aflu cum e cu povestea lui Eric Heinz. Și eu, și Lewis trecuserăm și răstrecuserăm împreună în revistă toate indiciile care ne făceau să ne îndoim de el. Evident, știa o mulțime de lucruri despre

sistemele telefonice și funcționarea lor, chiar și niște chestii despre care nu aveam habar nici măcar eu și Lewis. Dar, A) nu era dispus să împărtășească mai nimic cu noi din lucrurile pe care nu le știam deja. Și B) punea mereu *acel* gen de întrebări pe care un hacker pur și simplu nu le pune altor hackeri: „Cu cine mai lucrezi?“ și „Ce intervenții ai mai făcut în ultima vreme?“ și așa mai departe.

Venise vremea să ne întâlnim față în față cu acest individ și să vedem dacă știindu-l mai bine o să fim mai puțin bănuitori. Iar dacă era un hacker autentic, poate chiar mă ajuta să aflu când au fost plasate acele ordine de ascultare pe telefoanele tatălui meu.

015

„CUM AIA MĂ-SII AȚI PUS MÂNA PE AȘA CEVA?“

Ituot oaybmzk ymwqe ftq pqhuoq ftmf Xqiue geqp fa buow gb mzk dmpua euszmxe zqmd Qduo?

Destul de surprinzător, Eric era mai mult decât doritor să ne întâlnească, să luăm cina împreună. Am stabilit să ne vedem peste câteva zile la un restaurant din rețeaua Hamburger Hamlet, de lângă West Los Angeles. Lewis și cu mine eram ca pe ghimpi, așa că el mi-a spus că o să aducă niște echipament special, ca să ne mai atenueze paranoia.

M-am întâlnit cu Lewis în parcare, cam cu o jumătate de oră mai devreme. Când am intrat în mașina lui Lewis, acesta asculta preocupat un scaner radio. Nu a trebuit să întreb ce anume ascultă: scanerul era programat să recepționeze toate frecvențele folosite de FBI, Serviciul Secret și Poliție. Și altele pe lângă acestea, pentru că agenții federali se ocupau de toți cei pe care îi considerau tari la tehnologie și adesea

recurgeau la trucuri cum ar fi folosirea frecvențelor altor agenții, de exemplu Biroul Închisorilor sau Agenția Antidroguri sau chiar Serviciul de Inspecție Poștală, între altele. Așa că Lewis programase și frecvențele acelea.

Scanerul nu prindea semnale de la depărtare, numai pe cele suficient de puternice ca să știi că vin de aproape. În epoca aceea, aproape toate departamentele de poliție erau deja suficient de sofisticate ca să-și încripteze traficul. Dar nu aveam nevoie să știm ce spun, ci doar dacă ce spuneau, spuneau de aproape. Dacă frecvențele oamenilor legii începeau să bâzâie, o luam din loc de urgență.

Deocamdată, totul era liniștit, dar pentru orice eventualitate Lewis a mai băgat în buzunar niște dispozitive electronice interesante și apoi am ieșit din mașină.

Căzuserăm de acord asupra acestui restaurant pentru că era un loc convenabil. Hamburger Hamlet s-a dovedit a avea un decor retro de oglinzi, alamă și țiglă, care avea drept efect transformarea conversațiilor din acel loc supraaglomerat într-un bâzâit zgomotos. Perfect, pentru că voiam să ne asigurăm că nimeni nu ne poate auzi de la masa învecinată.

Eric ne spusese să ne uităm după un tip cu părul blond până la umeri și cu un laptop. Chiar și între indivizii ăia cu față de Hollywood care mușcau cu poftă din niște hamburgeri cât cărămida, nu ne-a fost deloc greu să-l detectăm. Era subțirel, purta o cămașă de mătase, deschisă cât să-i arate pieptul, și arăta ca un muzician de rock — sau poate mai curând ca acel individ la care reacția standard era: „Îi știu fața ăstuia, dar nu reușesc să-mi amintesc la ce trupă cântă“.

Ne-am salutat, ne-am prezentat, ne-am așezat și i-am spus-o verde în față: nu avem niciun motiv să te credem. Eu și cu Lewis am adus fiecare câte un scaner de mână Pro-43, produs de RadioShack, și le-am pus la vedere, pe masă. Lewis mai adusese și un detector optico-electronic de frecvențe radio — un dispozitiv care detecta semnalele transmise de

un microfon ascuns asupra unei persoane — și le-am trecut fără jenă peste hainele lui Eric. Nu am detectat nimic.

Tot timpul cât am fost acolo, Eric părea să fie intens preocupat de scrutarea orizontului pentru găsirea vreunei companii feminine, în timp ce ne spunea nonstop povești despre cât de plină e agenda lui amoroasă și ne dădea detalii despre escapadele lui sexuale. Lewis părea înclinat să accepte, ba chiar să-i încurajeze litania de înfumurare, dar eu nu am avut niciodată încredere în tipii care simt nevoia să se dea în fața altora drept cei mai tari Romeo din parcare. M-a făcut să mă întreb dacă măcar o parte din informațiile furnizate de Eric despre companiile de telefonie — unicul scop al misiunii noastre — ar fi de crezut, asta dacă am fi *reușit* să-i smulgem vreo lămurire.

Totuși, la un moment dat — în sfârșit! — a aruncat în discuție o pastilă care chiar mi-a trezit interesul. A susținut că are o cheie universală pentru centralele companiilor de telefonie, de pe vremea când el și Kevin Poulsen făceau vizite nocturne la centralele din întreg Los Angelesul.

Eu mai mult ascultam, pentru că nu aveam voie să am nicio interacțiune cu alți hackeri și de aceea îl rugasem pe Lewis să vorbească pentru amândoi. Eric s-a lăudat că a fost inginer de sunet pentru turnee, dar nu ne-a dat numele niciunei trupe pentru care lucrase, ceea ce după părerea mea însemna că erau niște trupe de care nu auzise nimeni vreodată. Apoi a încercat să ne impresioneze cu lucruri pe care el le avea, dar noi sigur nu le aveam: pe lângă cheile universale sau codurile de la ușile din toate birourile centralelor, mai susținea că are și o cheie universală pentru toate nișele — cutiile companiei de telefonie risipite de-a lungul străzilor din fiecare oraș, la care merg tehnicienii de teren când trebuie să facă legătura telefonică pentru domicilii sau firme. Parcă încerca să ne ispitească, să-i spunem: „Ne lași și pe noi să venim la una din spargerile tale?".

Apoi a început să vorbească despre cum au pătruns ei noaptea în birourile companiei de telefonie, el, Kevin Poulsen și alt hacker, Ron Austin, pentru a culege informații și a căpăta acces la sistemele interne ale Pacific Bell. Dar cum a fost cu hackuirea concursului radio, când Poulsen a dat lovitura cu două Porsche? Plus, a spus Eric, două vacanțe în Hawaii.

Eric ne-a spus că și el căpătase din acel atac informatic un Porsche.

Un lucru totuși nu părea să sune adevărat. Ne-a spus cum l-au prins agenții federali pe Poulsen. Au aflat că își face cumpărăturile la Hughes Market, așa că au tot continuat să apară pe acolo, arătând personalului fotografia lui Kevin. Iar când, într-o zi, Poulsen s-a prezentat, ne-a spus Eric, câțiva din angajații de la magazin l-au recunoscut. L-au înhățat și l-au ținut prizonier până când au sosit polițiștii.

Lewis, care trebuia musai să arate cât de deștept e el, și-a scos telefonul Novatel PTR-825 și a ținut un discurs important despre cum a schimbat el ESN-ul telefonului. Așa că Eric s-a lăudat și el că a făcut același lucru cu telefonul lui, un Oki 900, ceea ce nu era mare scofală, pentru că deja exista software online care făcea treaba asta. Apoi a început să vorbească despre un repetor de radioamatori pe frecvența de 147,435 MHz, cel pe care eu îl numeam „Casa animalelor". Aha, n-aș fi crezut că știe și despre asta, iar de aici încolo va trebui să fiu foarte atent ca nu cumva să spun pe frecvența aia vreun lucru pe care Eric n-ar trebui să-l afle de la mine.

Apoi am trecut la subiectul nostru de major interes: hackuitul Pacific Bell. Eric încerca evident să ne câștige încrederea, pentru că el avea acces la toate sistemele de la Pacific Bell.

Bun, la ora aia credeam că sunt foarte puțini hackeri de telefoane — practic niciunul — care să știe mai multe despre sistemele companiei Pacific Bell decât mine sau Lewis. Și totuși, Eric părea să aibă cunoștințe care erau la nivelul nostru. Foarte impresionant.

Atunci mi s-a aprins becul: a susținut că Poulsen intrase în biroul lui Terry Atchley, de la securitatea companiei Pacific Bell, unde a pus mâna pe dosarul propriu... și pe al meu. Și a mai spus că Poulsen a făcut o copie a întregului meu dosar, pe care i-o făcuse cadou lui. Lui Eric.

„Ai copia dosarului meu?“

„Da.“

Chiar dacă era vorba de un dosar furat din biroul lui Terry Atchley cu câțiva ani în urmă, i-am spus: „Omule, chiar vreau să văd copia dosarului“.

„Nu știu precis unde este. Va trebui să o caut.“

„Măcar dă-mi o idee despre ce e înăuntru. Cât știu ei despre ce făceam la vremea aia?“

A devenit brusc necomunicativ, a început să o ia pe lângă întrebarea mea, în loc să dea un răspuns. Fie nu a văzut niciodată dosarul, fie nu voia să-l dea, din cine știe ce motiv. Eram supărat că nu-mi spune despre ce e vorba în dosar. Dar nu am vrut să împing lucrurile prea departe, mai ales că era prima noastră întâlnire.

Discuția a continuat, dar Eric a revenit mereu la întrebarea ce facem acum — adică ce mai hackuim. Asta *nu* se face. Lewis și cu mine i-am dat amândoi variațiuni diferite pe tema „tu ne spui ceva din ce vrem să știm, noi îți spunem câte ceva din ce vrei să știi“.

Venise vremea ca Lewis și cu mine să-l zdruncinăm serios pe acest ins care ne căuta compania. Lewis și-a jucat rolul cu maximum de eficiență. Cu un glas arogant ca dracu’, a spus: „Eric, avem un cadou pentru tine“. A scos o dischetă, a întins-o peste masă și, cu un tupeu maxim, a înfipt-o în laptopul lui Eric.

După câteva secunde de foșnete ale dischetei, pe ecran a apărut o fereastră: era o listă cu toate protocoalele pentru SAS, sistemul de testare al companiei de telefonie, cu elemente cum ar fi comanda „;ijibe“, care îi spunea unității SAS să efectueze

o sarcină de genul „raportează starea actuală". Erau comenzi ascunse, adânc îngropate în sistemul de control al SAS, de care tehnicienii de test ai companiei habar nu aveau și nici nu aveau nevoie de ele, dar care îți ofereau asupra SAS un control mult dincolo de ce puteau face numiții tehnicieni.

Eric știa destule despre SAS ca să-și dea seama că lista este autentică și că era ceva la care el nu avusese în viața lui acces.

Arăta atât șocat, cât și supărat că eu și Lewis fuseserăm în stare să obținem ceva ce el nu avea. Cu o voce joasă, a mârâit: „Cum aia mă-sii ați pus mâna pe așa ceva?". Mi s-a părut ciudat: de ce să fie furios? Poate o fi fost invidia, neplăcerea că el citise doar manualul pentru utilizatori, fără să fi avut acces la documentele producătorului, care ne dădeau mult mai multe secrete și puteri.

Eric a început să citească documentul de pe ecran și a văzut clar că acolo sunt și toate specificațiile și cerințele funcționale. A văzut că era o bogată sursă de informații, care i-ar oferi oricărui hacker în ale telefoanelor puteri la care nu putea decât să viseze.

Asta se întâmpla la cam o lună după ce el îmi semnalase pentru prima oară la telefon existența SAS. Mai bulversant era faptul că nu-i arătam o fotocopie, ci un fișier digital. Vedeam cum i se învârt rotițele — nu putea să înțeleagă cum ar putea să facă ce am făcut eu, adică să pună mâna pe notele de proiect ale producătorului și nu oricum, ci în versiunea lor electronică, iar acestea probabil că nu existau nicăieri la PacBell.

A întrebat din nou: „Cum… aia… mă-sii… ați pus mâna… pe… așa ceva?".

I-am spus ceea ce îi spusesem deja de mai multe ori: „Când începi să împărtășești chestii de-ale tale, începem să împărtășim și noi de-ale noastre". În vreme ce eu spuneam asta, Lewis a întins mâna, a scos discheta din computer și a băgat-o în buzunar.

Eric ne-a avertizat: „FBI-ul știe despre SAS pentru că știe că îl folosea și Poulsen. Îl urmăresc îndeaproape. Probabil că au pus capcane la toate numerele".

Pe un ton aproape de ostilitate, ne-a spus: „Țineți-vă departe de asta. O să vă prindă dacă folosiți acest sistem". Dacă era un avertisment prietenesc, de ce atâta emoție...?

În acest moment, Eric a spus că trebuie să dea o raită la budă, s-a ridicat și s-a îndreptat spre toaleta bărbaților. Pentru orice hacker demn de acest titlu, este absolut normal să aibă în computer tot felul de fișiere și parole care l-ar putea trimite direct la mititica. Dacă ești hacker și ieși cu laptopul undeva, nu-l pierzi nici măcar o secundă din ochi, nici măcar când te ridici de la masă pentru un minut sau două să te ușurezi. Și totuși, Eric s-a ridicat ca o floare și și-a lăsat calculatorul nu numai pe masă, ci și mergând, ca o invitație să verifici ce poți găsi acolo cât timp el e plecat. Lewis și-a scos dintr-o mișcare contorul de frecvențe și l-a trecut peste calculator înainte-înapoi. Nimic. Computerul nu emitea conversația noastră către nicio echipă de platfusiști* sau de agenți federali care să pândească prin apropiere, gata să sară pe noi.

M-am aplecat deasupra laptopului și i-am spus ceremonios lui Lewis: „Domnule, individul ăsta chiar se pricepe!". Desigur, o zisesem în bătaie de joc, doar pentru că eram sigur că există vreun microfon minuscul plantat pe undeva prin calculator. Altfel *nu* l-ar fi lăsat pe masă. Adică ești paranoic săptămâni întregi și nu ne dai nici măcar numărul de pager, iar acum brusc ne dai acces la laptopul tău? Ia mai dă-o încolo!

---

* Termen de batjocură (*flatfoot*) la adresa poliției locale, ai cărei membri nu sunt obligați să treacă baremuri fizice, spre deosebire de mult mai bine antrenații agenți ai FBI. (*N.t.*)

Mi-am închipuit că are vreun amic la altă masă, care se uită la noi ca nu cumva să înhățăm calculatorul și să ne topim. Altfel nu ar fi îndrăznit să lase un computer cu tone de informație care puteau să-l trimită la închisoare pe mâna a doi inși pe care îi întâlnea pentru prima oară.

Când am terminat cina și am dat să plecăm, Eric ne-a întrebat dacă avem o mașină; poate îl lăsam și pe el undeva pe drum; nu era departe. Da, am zis, de ce nu?

A luat-o pe coarda prietenească, spunându-mi că acum nu multă vreme, pe când bătea Sunset Boulevard pe motocicleta lui, o mașină a virat stânga exact când trecea el. Impactul l-a trimis peste mașină; a lovit asfaltul atât de tare, încât și-a rupt piciorul între genunchi și gleznă, partea de jos atârnând sub un unghi de nouăzeci de grade. Doctorii și fizioterapeuții au lucrat la refacerea piciorului timp de cinci luni, până când în final Eric le-a spus să i-l amputeze. Dar proteza era atât de bună, încât după fizioterapia de reabilitare putea să meargă fără să șchiopăteze vizibil.

Probabil că povestea era menită să-mi capteze empatia. După care, a schimbat foaia și a spus: „Sunt furios pe treaba asta a voastră cu SAS. După doar patru săptămâni, aveți mai multă informație decât mine pe tema asta".

Am folosit prilejul ca să-l înțep puțin: „Știm mult mai multe decât crezi, Eric".

Dar eram încă prudent, așa că i-am spus: „Lewis și cu mine nu mai suntem activi; doar vrem să schimbăm informații".

A ieșit din mașină ca să intre într-un club de jazz de pe Sunset Boulevard, iar eu mă gândeam: uite un ins cu un intelect ascuțit și cu minte agilă. În ciuda bănuielilor mele, încă speram că eu și Lewis vom putea face schimb de informații cu el, la un moment dat.

016

CUM SĂ-I STRICI CHEFUL LUI ERIC

Kwth qzrva rbq lcq rxw Svtg vxcz zm vzs
lbfieerlnsem rmh dg ac oef'l cwamu?

Încă de la cina pe care am luat-o cu Lewis și cu Eric, mă tot gândeam la cheia aia pe care spunea că o are și care îi permitea accesul la orice centrală a Pacific Bell. Am decis să-l întreb dacă nu putea să-mi împrumute cheia. Nu voiam să-i spun ce vreau să fac cu ea, dar planul meu era să intru în centrala de la Calabasas, să pun stăpânire pe computerul COSMOS și să încerc să aflu când au fost puse firele de ascultare pe liniile telefonice ale tatei. Și mai voiam să aflu dacă există pe undeva prin COSMOS vreo indicație să nu se transmită nicio informație sau să fie chemată securitatea dacă întreabă careva de liniile acestea.

Îndată ce am fi intrat în centrală, aș fi fost în măsură să văd ce cutii sunt conectate la liniile tatei și să verific numerele

folosite de interceptori pentru a intra în ele. Iar când aș fi avut numerele respective, puteam să le caut în COSMOS și să aflu data la care fuseseră activate aceste numere, care mi-ar fi spus când a început supravegherea liniilor.

Într-o seară de februarie, pe la ora 22:00, eu și Lewis am mers cu mașina la blocul în care locuia Eric, la adresa pe care o obținusem de la Pacific Bell după ce eu obținusem numărul lui folosind șmecheria cu funcția de identificare a apelantului. Clădire impresionantă, un complex de apartamente cam prea estetic și cu ștaif pentru un ins ca el — o clădire pe două niveluri, cu stucaturi, întinsă mult pe orizontală, cu intrare încuiată și cu poartă la garaj telecomandată. Am așteptat până când a ieșit cineva din garaj și am intrat pe jos. Puteam să descriu locul înainte să-l fi văzut. Hol cu mochetă, terenuri de tenis, bazin de înot cu jacuzzi, palmieri, cameră de recreere cu un televizor mare.

Ce făcea un hacker care bătea cluburile de noapte într-un complex făcut pentru mahării din corporații și pentru inșii care veneau cu decont pe banii companiei la Los Angeles în delegații scurte?

Apartamentul 107B era cam la mijlocul unui hol lung. Lewis și cu mine am lipit pe rând urechile de ușă, sperând că vocile din interior ne vor da o idee despre cine e acolo. Dar nu am auzit nimic.

Am găsit drumul spre camera de relaxare și am sunat de la un telefon public la apartamentul lui Eric. În timp ce Lewis forma numărul, eu zâmbeam, amuzat, pentru că orice hacker care se respectă știe pe de rost numerele telefoanelor publice din propriul complex de apartamente. Dacă era atât de bun pe cât pretindea, Eric ar fi adăugat serviciul de identificare a apelantului la linia proprie și și-ar fi dat seama pe loc că-l sunăm chiar din clădire.

Bietul de el. S-a înfuriat că i-am găsit numărul, dar s-a înfuriat și mai rău că îl sunam de la doar câțiva metri. I-am

spus că vrem să discutăm. Răspunsul lui a fost „nu primesc hackeri sus“. În fine, ne-a spus să-i acordăm cinci minute, după care va coborî să ne întâlnească în sala de recreere.

Am fost încă o dată izbit de cât de mult aduce a muzician rock, cu statura lui zveltă și cu cămașa lungă. S-a uitat la noi, nu-i venea să creadă. „Trebuie să-mi respectați dreptul la intimitate“, a șuierat el. „Cum m-ați găsit?“ Era nervos, parcă veniserăm să-l împușcăm.

Răspunsul meu era menit să-l chinuiască: „Sunt foarte bun la ceea ce fac“. I-am spus-o cu un rânjet larg de tipul „ți-am pus-o“.

A tot revenit la tema preferată a zilei, adică „respectați-mi intimitatea“.

I-am spus: „Nu am venit să-ți încălcăm intimitatea, am venit să-ți cerem ajutorul. Credem că telefoanele unui prieten sunt ascultate de Pacific Bell. Ai spus că ai cheia de la centrală. Vreau să mă ajuți să aflu cum stă treaba“.

Evident, „prietenul“ eram chiar eu și nu încăpea niciun „credem“ în toată afacerea.

„Care e centrala?“, a întrebat el.

Nu voiam să-i dau detalii. „E o centrală satelit ESS“, i-am spus eu, identificând tipul de centru de comutație. „Nu are personal noaptea.“

„Cheia nu e aici acum“, a spus el, „nu vreau să fiu arestat“.

„Pot să o împrumut?“

Nu prea se simțea în largul lui să facă nici asta.

În momentul acela, i-am mărturisit. „Uite ce e, nu e un prieten. Am aflat că interceptează liniile tatălui meu și sunt speriat, pentru că nu știu cât de multe au aflat. Nu știu nici cine e pe fir și nici când au început.“

M-a întrebat de unde știu și i-am spus cum i-am aplicat „ingineria socială“ tehnicianului de repartitor de la Calabasas, care mi-a spus tot ce voiam. Am încercat astfel să-i spun că poate avea încredere în mine. Îl rugam efectiv

și încercam să-i transmit cât de urgentă e situația, pe ideea că nu era loc de amânare. Chiar voiam să se ducă să aducă cheia, în timp ce eu îl așteptam acolo.

„Eric“, i-am spus, „dacă aflu că au destule dovezi ca să mă trimită la închisoare, va trebui să dispar.“ Am discutat toți trei o vreme ce țări au și ce țări nu au tratat de extrădare cu Statele Unite.

L-am presat din nou pe tema intrării în centrală, dar Eric nu voia să promită nimic; mi-a spus că mă anunță el. Am stat mult timp să discutăm cum ascultă companiile de telefonie convorbirile abonaților. Chiar mi-a spus că se duce în fiecare săptămână în centrala lui, ca să verifice că nu e niciun DNR (înregistrator de numere formate) atașat la linia lui.

Tot nu voia să-mi dea cheia, dar a spus că mă va însoți bucuros la centrală și că va intra cu mine. Dat fiind că nu aveam încredere absolută în el, i-am dat doar unul dintre cele trei numere de monitorizare și nu i-am dat a înțelege că le-aș cunoaște pe celelalte. Era un fel de test, să văd dacă e sau nu de încredere.

În fine, Lewis și cu mine i-am urat noapte bună și am plecat.

Cei care instalaseră echipamentul de interceptare puteau să fi adunat deja suficiente dovezi ca să mă trimită înapoi în închisoare, așa că faptul că nu știam ce și cât auziseră ei mă speria de moarte; aveam niște intuiții funeste. Uneori îmi era prea teamă ca să dorm acasă, așa că mă cazam la vreun motel ieftin ca să mai scap de neliniștea aceea.

Urma să mergem împreună la centrală, dar în următoarele zile Eric mi-a tot servit scuze cum că nu poate în seara asta, de ce să nu mergem mâine, că el are de lucru pe weekend. Între timp, am devenit mai prudent. Avea un comportament suspect. Eram tot mai neliniștit în legătură cu riscurile pe care mi le asumam. I-am spus: „Eu nu intru; stau doar de

șase“. În sfârșit, am ales o dată; totul era aranjat să mergem în noaptea următoare.

Dar dimineața următoare m-a sunat și mi-a spus: „Am mers acolo singur, noaptea asta“ și mi-a dat numerele de monitorizare — într-adevăr, erau cele corecte. Mi-a spus că se uitase la numere în COSMOS. Numerele fuseseră înființate pe 27 ianuarie, așa că acele cutii fuseseră probabil conectate cândva după acea dată.

L-am întrebat cum a trecut de lacătul de la poartă. Mi-a spus că nu a fost niciun lacăt. Dar treceam zilnic pe acolo, când plecam cu mașina de la casa tatălui meu; și zilnic era acolo un lacăt. Asta mi-a declanșat toate alarmele. Acum eu eram cel cu palpitații. De ce îmi vindea gogoașa asta, în asemenea condiții, când știa că este atât de important pentru mine?

Va trebui să fiu mereu în gardă cu acest individ. Pur și simplu nu se putea avea încredere în el.

Dar secretul domiciliului său nu mai era un secret, îl zdruncinaserăm. Întregul episod nu făcea decât să sporească misterul… iar eu eram pe punctul de a descifra enigma.

C17

ÎN SPATELE CORTINEI

Epib qa bpm vium wn bpm
ixizbumvb kwuxtmf epmzm
Q bziksml lwev Mzqk Pmqvh?

Acum, că aveam acces la sistemul de testare pentru centrale (SAS), Lewis și cu mine am vrut să obținem numerele de dial-up pentru toate centralele, ca să putem monitoriza orice telefon din zona de acoperire a Pacific Bell. Decât să aplicăm de fiecare dată „ingineria socială“ pe pielea vreunui angajat de la companie, ca să ne dea numărul de dial-up, voiam să le avem pe toate deodată.

Aflasem de la un angajat din Pasadena, tipul care mi-a citit la telefon drepturile de autor din manualul SAS, cum folosesc ei acest sistem. Tehnicianul care efectua testarea liniei forma manual numărul de dial-up pentru punctul de acces (RATP) al centralei de care ținea linia care era testată.

Tehnicienii aveau o listă de numere de dial-up pentru RATP-uri din toate centralele de care se ocupau.

O mică problemă: cum să fac rost de o copie a listei numerelor de dial-up SAS pentru toate centralele, când eu nu știam nici măcar cum se numește nefericita aia de listă? Apoi mi-am dat seama că s-ar putea să existe o cale. Poate că informația era deja disponibilă într-o bază de date. Am sunat biroul de la Pasadena care folosea SAS-ul pentru a testa liniile când un abonat avea probleme cu telefonul. M-am prezentat ca fiind „de la tehnic" și am întrebat dacă pot să verific niște numere de dial-up SAS din baza lor de date. „Nu", a venit răspunsul. „Nu există bază de date, avem doar lista pe hârtie."

Hait! L-am întrebat: „Pe cine sunați când aveți o problemă tehnică cu o unitate SAS?".

Încă un exemplu de cât de mult vor oamenii să te ajute atunci când au motive să creadă că ești un coleg de-al lor: omul mi-a dat numărul de telefon al unui birou al Pacific Bell din Valea San Fernando. Majoritatea oamenilor sunt atââââât de doritori să ajute.

Am sunat acolo, am dat la telefon peste unul dintre șefi și i-am spus: „Sunt de la San Ramon, de la tehnic", adică de la una dintre unitățile tehnice principale ale Pacific Bell din California de Nord. „Punem numerele dial-up ale SAS într-o bază de date, așa că vrem să împrumutăm o listă completă cu toate numerele. Aveți cumva așa ceva?"

„Am", a spus el, înghițind povestea mea fără ezitare, pentru că era un individ foarte adânc îngropat în schema organizatorică a companiei Pacific Bell și nici prin cap nu i-ar fi trecut că un ins venit din afară ar putea ajunge până la el.

„E prea lungă pentru fax?"

„Cam o sută de pagini."

„Atunci aș dori să vin să împrumut un exemplar pentru câteva zile. Sau vin eu în persoană, sau trimit pe cineva. E bine așa?"

Și mi-a spus unde se găsește biroul lui.

Alex a fost din nou entuziasmat să iasă la înaintare pentru mine. Îmbrăcat într-un costum de om de afaceri, a mers cu mașina la unitatea tehnică a Pacific Bell din Valea San Fernando. Dar omul nu i-a dat doar pachetul, așa cum ne așteptaserăm. L-a tot pisat pe Alex să-i spună la ce îi trebuie informația.

A fost un moment jenant. Era primăvară în California de Sud. Afară era cald; iar Alex purta mănuși.

Când individul a văzut că Alex are mănuși, s-a uitat la el și i-a spus: „Pot să văd un act de identitate?".

Încă un moment penibil.

Puține lucruri în viață sunt mai valoroase decât capacitatea de a gândi rapid atunci când situația i-ar întoarce cu roatele în sus pe cei mai mulți.

Alex i-a spus nonșalant: „Nu lucrez la Pacific Bell. Sunt de la vânzări și merg la ședința companiei Pacific Bell din centru. M-au rugat să le fac un serviciu, să ocolesc puțin și să ridic un pachet".

Omul s-a uitat la el o clipă.

Alex i-a spus: „E în regulă. Dacă asta vi se pare o problemă, nu e mare scofală". Și a făcut stânga împrejur, ca și cum ar fi vrut să plece.

Omul i-a spus: „Nu, stai. Uite". Și i-a întins pachetul lui Alex.

Când mi-a prezentat biblioraftul care conținea toate numerele de dial-up SAS ale tuturor centralelor din California de Sud, Alex avea un zâmbet larg, de tipul „am făcut-o!".

După ce am copiat paginile, Alex a mers la un oficiu comercial public de facturare al Pacific Bell și a convins o secretară să pună pachetul în poșta intradepartamentală, pentru a-i fi returnat omului care i-l împrumutase — astfel ne acopeream urmele, evitând orice întrebări despre un biblioraft lipsă, care ar fi putut conduce la concluzia că SAS fusese deconspirat; în același timp, Alex rămânea incognito.

Într-o zi, am avut impresia că și Lewis ar putea fi ținta unei anchete. Am verificat, ca să fiu sigur, și am descoperit că sunt interceptate toate telefoanele companiei la care lucra Lewis, Impac Corporation. De ce? Să aibă Eric vreo legătură cu toate astea? Eu și Lewis am decis să-l sunăm pe Eric, să vedem dacă îl putem încolți și să ne spună totul.

Lewis a făcut apelul, iar eu ascultam și dădeam indicații de regie.

Eric a răspuns cu un *hmm* neutru. În final, a spus: „Se pare că aveți probleme, băieți". Mulțumesc, mare ajutor, ce să zic.

Eric a întrebat: „Care este unul din numerele de monitorizare? Aș vrea să sun ca să văd ce obțin". Lewis i-a dat un număr de monitorizare care era folosit pentru interceptarea uneia dintre liniile de la Impac: 310 608-1064.

Lewis i-a spus: „Încă un lucru ciudat — acum am un interceptor și pe numărul din apartamentul meu".

„Ciudat, într-adevăr", i-a răspuns Eric.

Lewis, din nou: „Ce crezi că se întâmplă, Eric? Kevin mă tot bate la cap cu întrebările astea. Ar vrea să emiți și tu niște ipoteze. Să fie la mijloc oamenii legii?".

„Nu știu."

Lewis a insistat: „Spune da, ca să nu mai pună întrebări".

Eric a răspuns: „Cred că nu. Cred că e doar compania de telefonie".

„Păi dacă monitorizează toate liniile de la locul meu de muncă, vor avea de ascultat mii de convorbiri telefonice pe lună", i-a răspuns Lewis.

A doua zi, cu mine ascultând prin difuzor, Eric l-a sunat pe Lewis, care a întrebat direct: „Suni de pe o linie sigură?".

Eric i-a răspuns: „Da, sun de la un telefon public" și apoi s-a lansat iar în tirada de plângeri cu „trebuie să-mi respectați intimitatea".

Apoi, ca din senin, l-a întrebat pe Lewis: „Ai cumva instalate servicii CLASS la slujbă?“.

Se referea la „serviciile de semnalizare locală“, cum ar fi afișarea apelantului, redirecționarea selectivă, răspunsul automat și alte servicii, care nu erau accesibile publicului larg. Dacă ar fi spus da, Lewis ar fi mărturisit că a comis o infracțiune.

Înainte ca Lewis să aibă șansa de a nega, am auzit la capătul dinspre Eric un sunet clar ce indica un apel în așteptare.

I-am spus lui Lewis: „De când au telefoanele publice servicii de punere în așteptare?!“.

Eric a mormăit că trebuie să părăsească telefonul pentru o clipă. Când a revenit, l-am provocat să spună dacă într-adevăr sună de la un telefon public. Eric și-a schimbat povestea, spunând acum că sună de la telefonul prietenei lui.

În timp ce Lewis continua convorbirea, eu am sunat la apartamentul lui Eric. Mi-a răspuns un bărbat. Am încercat din nou, poate formasem greșit. Același om. I-am spus lui Lewis să-l preseze pe tema asta.

Lewis a spus: „La telefonul tău de acasă răspunde un individ. Ce dracu' ai de spus despre treaba asta, Eric?“.

Răspunsul lui a fost „nu pricep ce vrei să-mi spui“.

Dar Lewis nu-l lăsa. „Cine e în apartamentul tău, Eric?“

„Nu știu ce se întâmplă. Nu ar trebui să fie nimeni în apartamentul meu. Mă duc să verific“, a răspuns Eric. „Cu toată tevatura asta, o să trec pe modul «securitate». Țineți-mă la curent.“ Și a închis.

Atât de multe minciuni despre lucruri mici, care nu contează.

Eric devenea un mister care merita rezolvat, pe picior de egalitate cu cutiile de interceptare. Deocamdată, tot ce aveam erau trei numere provenind de undeva din Oakland, conectate la cutii.

Unde își aveau originea, fizic, apelurile de monitorizare? Nu era foarte dificil de aflat. Pur și simplu am sunat la MLAC, centrul de alocare mecanică a liniilor telefonice, am furnizat unul dintre numerele de telefon și mi s-a dat adresa fizică a liniei telefonice alocate: str. Webster nr. 2150, Oakland, birourile Departamentului de securitate al Pacific Bell. Inițial avuseseră sediul la San Francisco, dar se mutaseră în partea cealaltă a golfului.

Minunat. Dar era doar unul dintre numere. Voiam să cunosc *totul* despre numerele folosite de securitatea de la Pacific Bell ca să se lege la cutiile lor secrete de monitorizare. I-am cerut doamnei de la MLAC să se uite la ordinul de serviciu original prin care se înființase numărul deja descoperit de mine. După cum mă așteptam, ordinul arăta că se înființaseră în același timp mai multe numere — cam treizeci. Iar ele își aveau originea în ceea ce eu am numit „camera de interceptare“, unde erau înregistrate toate telefoanele urmărite. (De fapt, după cum aveam să aflu mult mai târziu, nu exista o sală specializată în asemenea interceptări. Când începea o convorbire pe oricare dintre liniile supravegheate, aceasta era captată de un aparat de înregistrare cu declanșare prin voce aflat pe biroul anchetatorului care se întâmpla să investigheze cazul, pentru a fi ascultată oricând considera el — sau ea — că e cazul.)

Acum, că aveam numerele de monitorizare, trebuia să-mi dau seama care de unde sună. Mai întâi, am apelat fiecare dintre numere, știind că acelea care nu-mi dau un ton de ocupat nu sunt active; pe acelea le-am ignorat.

Pentru toate celelalte, acelea care erau folosite pentru intercepții, am sunat la centrul de calcul Oakland și am aplicat „ingineria socială“ asupra unui tehnician, pe care l-am convins să-mi dea o comandă QCM (afișarea numerelor apelate) pe circuitul de comutație DMS-100 care deservea acel număr. QMC dă ultimul număr format de telefonul respectiv.

Cu această nouă informație, acum aveam o listă a numerelor de dial-up de monitorizare pentru toate interceptările telefonice din statul California.

Codul de zonă și prefixul numărului de monitorizare mă ajutau să identific centrala din care se realiza interceptarea. Dacă eu și Lewis cunoșteam pe cineva care avea un număr deservit de centrala respectivă, unde era activă o cutie, eu sunam la centrală și spuneam că sunt de la securitatea de la Pacific Bell și le explicam: „Avem una din cutiile noastre la voi. Vă rog să ne dați traseul legăturii“. După câțiva pași, aveam numărul telefonului-țintă pe care era pusă interceptarea. Dacă nu aparținea vreunei persoane cunoscute, exploram următorul număr de urmărire.

Am continuat să verific interceptările, ca măsură de siguranță, fiind mereu în gardă, în timp ce încercam să-mi dau seama în ce ape se scaldă Eric. Mi-a venit în minte o abordare la care nu mă gândisem înainte. Am sunat la Centrul de Control al Comutației care administra centrala care îi furniza lui Eric servicii telefonice și am convins tehnicianul să îmi dea un LHB, un „segment de istorie a liniei“, o metodă de a obține un raport privind ultimul număr telefonic format de la un telefon deservit de un circuit de comutație 1A ESS.

După aceea, am început să sun și să cer LHB-uri de câteva ori pe zi, ca să aflu ce numere sună.

Când am auzit unul din acele numere apelate, m-au trecut sudorile reci. Eric sunase la 310 477-6565. Nu era nevoie să-l mai caut. Era un număr care mi se întipărise în memorie:

Sediul din Los Angeles al FBI!

Fir-ar al dracului!

L-am sunat pe Lewis la lucru de pe telefonul meu celular clonat și i-am spus: „Pornește radioul tău de amatori“. El știa că de fapt îi comunic altceva, cu totul diferit: „Pornește

telefonul tău mobil clonat". (Era acel tip de om care preferă să se concentreze asupra unui singur lucru la un moment dat; când se ocupa de treaba pe care o avea de făcut, își oprea telefonul mobil și pagerul, ca să nu-i întrerupă șirul gândurilor.)

Când am ajuns să vorbim de pe un telefon mobil sigur, i-am spus: „Amice, am pus-o. Am făcut un LHB pe linia lui Eric. Omul, naiba să-l ia, sună la FBI!".

Nu a părut deloc îngrijorat. Cu totul lipsit de emoții. *Poftiiiim?!*

Mă rog, poate că mai era lume prin birou și nu putea reacționa. Sau poate era aroganța lui tipică, acea atitudine de superioritate, ideea că el este invulnerabil.

I-am spus: „Trebuie să-ți dispară din apartament și din birou toate dischetele și toate însemnările. Tot ce are vreo legătură cu SAS trebuie să depozitezi într-un loc sigur. Eu am să fac la fel".

Nu părea să creadă că un apel la FBI e chiar o mare scofală.

„*Fă cum ți-am zis!*", i-am spus, încercând să nu urlu la el.

Bunul-simț mi-a dictat următorul apel, la Biroul de Nume și Adrese al Pacific Bell. Era un efort rutinier, dar a produs un rezultat neașteptat. O domnișoară veselă mi-a răspuns și mi-a cerut PIN-ul; i-am dat unul pe care îl furasem cu câteva luni în urmă, când am intrat în baza de date CNL, după care i-am dat cele două numere ale telefoanelor din apartamentul lui Eric.

„Primul, 310 837-5412, e listat pe numele Joseph Wernle, din Los Angeles", mi-a spus ea. „Și e secretizat." Adică era acea informație pe care compania telefonică nu ți-o furnizează. „Al doilea, 310 837-6420, este tot pe numele Joseph Wernle și e de asemenea secretizat." Am rugat-o să-mi spună numele literă cu literă.

Deci numele „Eric Heinz“ era fals, iar numele lui real era Joseph Wernle. Sau poate că Eric avea un coleg de apartament… Ceea ce părea foarte improbabil pentru un ins care avea câte-o altă femeie în fiecare seară. Sau poate că a înregistrat telefonul sub un nume fals…

Cel mai probabil, Eric Heinz era un nume fals, iar Joseph Wernle era numele lui real. Trebuia să aflu cine este *cu adevărat* acest individ și trebuia să o fac *repede*.

De unde să încep?

Poate că formularul de cerere pentru închiriere pe care îl depusese la complexul de locuințe conținea informații — referințe sau orice altceva.

The Oakwood Apartments, unde îi făcusem eu și Lewis vizita-surpriză, s-a dovedit a fi doar una dintre multele proprietăți deținute la nivel național de un conglomerat imobiliar. Apartamentele erau închiriate companiilor care trimiteau angajați în delegații sau unor persoane recent mutate într-un oraș nou și care aveau nevoie de un acoperiș deasupra capului până găseau un bârlog convenabil. Azi, compania se descrie pe sine ca fiind „cea mai mare companie din lume pentru soluții de cazare prin închiriere“.

Ca să lămuresc lucrurile, am găsit numărul de fax al sediului mondial al Oakwood, apoi am hackuit un circuit de comutație al unei companii de telefonie și am făcut temporar o deviere de apel a liniei telefonice, astfel încât orice fax care intra era transferat la faxul unui centru de copiere din Santa Monica.

Am sunat la sediul corporației Oakwood, am cerut numele unui manager, apoi am sunat la biroul de închirieri din clădirea lui Eric. Mi-a răspuns o domnișoară cu o voce plăcută și foarte săritoare. M-am dat drept managerul al cărui nume îl obținusem și i-am spus: „Avem niște probleme legale cu unul dintre chiriașii de acolo. Te rog să-mi trimiți prin fax formularul de cerere al lui Joseph Wernle“. Ea mi-a

spus că o să se ocupe imediat de asta. M-am asigurat că numărul de fax de la sediul cel mare era exact cel pe care îl deviasem eu spre centrul de copiere Kinko's.

Am așteptat până când am crezut că faxul va fi fost trimis, apoi am sunat la centrul unde fusese trimis faxul. I-am spus managerului de acolo că sunt supervizor la un alt Kinko's și i-am explicat: „Am aici un client care așteaptă un fax. Tocmai și-a dat seama că a dat numărul de fax de la alt centru de copiere". Le-am cerut să localizeze faxul și să-l retrimită la centrul „meu". Acest al doilea pas era menit să împiedice orice sticlete federal să-și dea seama de munca mea. Numesc asta „spălare de faxuri".

Peste o jumătate de oră, am oprit la centrul Kinko's de lângă mine și am cules faxul, plătind cu bani-gheață.

Dar după atâta efort cererea nu m-a lămurit în niciun fel. Nu a făcut decât să sporească misterul. În general, corporațiile-proprietari ai unor complexuri de locuit cer informații detaliate, ca să se asigure că noii clienți nu pun riscuri financiare. Dar în acest caz Oakwood îi închiriase un apartament unui ins care practic nu furnizase nimic. Nici referințe, nici conturi bancare, nici adrese anterioare.

Și, cel mai semnificativ, nu se menționa nicăieri numele lui Eric. Apartamentul fusese închiriat pe același nume pe care apărea și serviciul telefonic, Joseph Wernle. Unica informație din întreaga cerere era un număr de telefon: 213 507-7782. Și chiar și asta era o chestie curioasă. Nu era un număr într-un birou, ci, așa cum am aflat cu ușurință, un număr de mobil furnizat de PacTel Cellular.

Dar măcar mi-a furnizat un fir pe care să-l urmăresc.

Am sunat la PacTel Cellular și am aflat numărul magazinului care vânduse telefonul celular listat în cererea de închiriere a lui Eric: One City Cellular, din cartierul Westwood din Los Angeles, o zonă care includea și campusul universității

din California. Am sunat la magazin sub pretextul că vreau informații despre contul „meu".

„Cum vă numiți, domnule?", m-a întrebat doamna de la celălalt capăt al liniei.

I-am spus: „Ar trebui ca telefonul să fie trecut la «Guvernul SUA», sperând că ea va corecta eroarea… asta dacă *a existat* vreo eroare.

Și în același timp sperând că ea este destul de amabilă încât să-mi dea numele contului.

Mi l-a dat. „Sunteți Mike Martinez?", m-a întrebat ea.

Ce mama dracului?

„Da, sunt Mike. Apropo, puteți repeta numărul meu de cont?"

Îmi asumam un risc, dar era o funcționară la un magazin de telefoane mobile, nu un reprezentant bine antrenat al Serviciului clienți de la compania de telefonie mobilă. Nu avea nicio bănuială și mi-a citit numărul contului.

Heinz… Wernle… Martinez. Ce mama dracului se petrece aici?

Am sunat din nou la magazinul de telefoane mobil. Mi-a răspuns aceeași domnișoară. Am închis, am așteptat puțin și am încercat din nou. De data asta, a răspuns un individ. I-am dat numele „meu", numărul telefonic și numărul de cont. „Am pierdut ultimele trei facturi", i-am spus, cerându-i să mi le trimită pe loc prin fax. „Am șters din greșeală lista de contacte din telefonul mobil și îmi trebuie facturile ca să o reconstitui", am spus eu.

În doar câteva minute, îmi trimitea facturile prin fax. M-am grăbit spre Kinko's, conducând rapid, dar atent totuși ca să nu mă tragă poliția pe dreapta. Voiam să aflu cât mai devreme posibil ce se află în acele facturi.

Faxul s-a dovedit a fi mult mai scump decât scontasem. M-am uitat la facturile lui Martinez și mi-a căzut falca. Fiecare dintre cele trei facturi lunare era lungă de aproape

douăzeci de pagini, cu peste o sută de convorbiri. Multe dintre ele erau cu codul de zonă 202 — Washington, D.C. — plus *o puzderie* de apeluri către 310 477-6565, adică sediul FBI de la Los Angeles.

Rahat! Încă o confirmare că Eric trebuie să fie agent FBI. Situația devenea tot mai îngrijorătoare ori de câte ori răsturnam un bolovan. Toate indiciile mă conduceau spre inșii pe care voiam să-i ocolesc cel mai mult.

Ia stai un pic. Nu era unica posibilitate. Noul meu „prieten" Eric Heinz putea într-adevăr să fie agent, dar dacă mă gândeam mai bine, era totuși greu de crezut — știam deja că face mai mult decât să frecventeze cluburi de rock-and-roll. Persoanele din anturajul lui îl includeau pe intermediarul nostru inițial Henry Spiegel, care îmi spusese că pe vremuri o angajase pe Susan Headley, adică Susan Thunder, acea prostituată-hacker care mă arătase cu degetul după ce pătrunsesem la centrul COSMOS și care într-un rând chiar îmi tăiase cablul telefonic de la complexul de apartamente al mamei, din răzbunare. Și mai erau și poveștile lui Eric, care spunea că făcea sex în fiecare noapte cu câte o altă stripteuză.

Nu, categoric nu părea a fi genul de om în stare să treacă de procesul riguros de filtrare a candidaților de la FBI. Așa că mi-am închipuit că nu e niciun fel de agent. Poate că era doar un ins pe care FBI îl avea la mână cu ceva, pe care îl puseseră la muncă — un informator confidențial, adică un turnător. Dar de ce?

O singură explicație avea noimă: FBI-ul încerca să prindă niște hackeri.

FBI-ul mă mai avusese în colimator mai înainte și a făcut astfel încât arestarea mea să se bucure de o acoperire în presă imensă. Iar acum, dacă nu mă înșelam, Biroul îmi flutura prin fața ochilor o momeală. Punându-mă în contact cu

Eric, agenții comiteau echivalentul fluturării unei sticle de scotch pe sub nasul unui alcoolic care „s-a lăsat“, ca să vadă dacă va cădea sau nu din nou în patimă.

Cu patru ani înainte, în 1988, *USA Today* chiar suprapusese figura mea peste o fotografie imensă a lui Darth Vader, pe prima pagină a secțiunii economice, botezându-mă „Darth Vader al lumii hackerilor“ și bătând monedă pe mai vechea etichetare „Hackerul părții întunecate“.

Deci poate că nu ar trebui să par surprins că FBI-ul a decis să mă considere o prioritate.

Și nici nu le era greu. La urma urmei, când eram foarte tânăr, procurorii au considerat că fac un lucru îndreptățit aiurindu-l pe judecător cu povestea aceea absurdă cum că eram în stare să lansez o rachetă nucleară sunând la NORAD și fluierând în telefon. Îmi era al naibii de limpede că nu vor ezita să o facă din nou, acum, că aveau această șansă.

Adresa de pe factura telefonică a lui Mike Martinez s-a dovedit a fi a unui birou de avocați din Beverly Hills.

Am sunat la biroul de avocatură, susținând că sunt de la One City Cellular, care îi vânduse lui Martinez telefonul. „Ați rămas în urmă cu plata“, i-am spus fetei care mi-a răspuns. „Păi nu noi plătim facturile“, mi-a spus ea. „Noi doar le trimitem mai departe la o cutie poștală din Los Angeles“ și mi-a dat numărul cutiei și adresa — Federal Building*, de pe bulevardul Wilshire nr. 11000. Da, era de rău.

Am sunat apoi la Inspecția Poștei din Pasadena. „Vreau să depun o plângere“, am spus. Cine este inspectorul pentru zona Westwood din Los Angeles?“

---

* Orice oraș important din Statele Unite are o clădire aparținând guvernului federal (Federal Building), în care își au sediul diverse agenții federale. (*N.t.*)

Folosind numele inspectorului, am sunat la oficiul poștal din Federal Building, am cerut dirigintele și am spus: „Vreau să vă uitați pe cererea pentru această cutie poștală și să-mi dați numele și adresa petentului“.

„Cutia poștală este înregistrată pe numele FBI-ului, aici, la Wilshire nr. 11000.“

Vestea nu mai constituia o surpriză pentru mine.

Deci cine era persoana care se dădea drept Mike Martinez? Și ce relație avea această persoană cu FBI-ul?

Voiam cu disperare să știu cât de multe știe guvernul despre mine, dar nu avea sens să sap mai departe. Ar fi însemnat să mă scufund tot mai adânc în problemă și să măresc probabilitatea de a fi în cele din urmă încolțit și trimis înapoi la închisoare. Iar asta nu puteam suporta. Dar oare chiar voi putea rezista acestui impuls?

C18

ANALIZĂ DE TRAFIC

Khkp wg wve kyfcqmm yb hvh TBS oeidr
trwh YhbMmCiwus wko ogvwgxar hr?

V-ați plimbat vreodată pe o stradă întunecată sau printr-o parcare de mall noaptea, foarte târziu, când nu mai e în jur nimeni și ai senzația că te privește sau te urmărește cineva?

Pun pariu că v-a înghețat sângele în vine.

Așa mă simțeam eu apropo de misterul numelor Wernle și Martinez. Erau persoane reale sau doar niște pseudonime ale lui Eric Heinz?

Știam că trebuie să abandonez căutările și să nu mai încerc niciodată să revin la o viață de hacker… dar poate că, înainte de asta, mai rezolv măcar o bucățică din enigmă. Factura telefonică de pe numele Martinez îmi arăta pe cine sunase individul. Poate că găsesc niște indicii dacă aflu cine îl sunase *pe el*.

Pentru asta trebuia să efectuez ceea de eu numesc o „analiză de trafic". Procesul începe prin a obține factura telefonică detaliată a unei persoane al cărei număr l-ai identificat, extrăgând informații din această factură. Pe cine suna mai des? Cine îl suna pe el? Suna uneori sau poate primea apeluri telefonice în succesiune rapidă de la anumite persoane? Există persoane pe care le sună îndeobște dimineața? Sau seara? Sunt convorbirile cu un anumit număr deosebit de lungi? Sau deosebit de scurte? Și așa mai departe.

Apoi faci aceeași analiză cu oamenii pe care această persoană îi sună cel mai des.

După aceea te întrebi cu cine conversează și *aceștia din urmă*...

Cred că ați început să vă faceți o idee: era un efort imens, un proces care avea să-mi ocupe o bună bucată din timpul liber, multe ore pe zi. Dar trebuia să știu. Nu aveam cum să ocolesc problema. Era un efort absolut necesar, indiferent de riscuri.

Simțeam că viitorul meu depinde de el.

Aveam deja facturile pe ultimele trei luni ale celularului lui Martinez. Pentru început, trebuia să pătrund la PacTel Cellular și să aflu unde sunt localizate în rețea detaliile în timp real ale apelurilor, ca să pot căuta toți clienții lui PacTel care sunaseră pe pagerul lui Eric, care îi lăsaseră mesaje vocale sau îl sunaseră acasă.

Hei, uite o idee și mai bună: dacă tot urma să hackuiesc PacTel, puteam să trag și înregistrările Serviciului clienți pentru toate numerele apelate de Martinez în rețeaua lor și astfel puteam afla cine e proprietarul telefonului apelat.

Nu știam prea multe pe atunci despre denumirile convenționale pentru sistemele interne ale companiei, așa că am început prin a suna la serviciul public de relații cu clienții, folosit de persoanele care vor să se aboneze la un

serviciu sau altul. M-am dat drept un ins de la serviciul interior cu clienții și am întrebat: „Folosiți CBIS acolo?“ (prescurtarea dată de unele companii de telefonie Sistemului de Facturare Informatică a Clienților — *Customer Billing Information System*).

„Nu“, mi-a răspuns doamna de la serviciul relații cu clienții. „Folosesc Sistemul CMB (*Customer Management and Billing*).“

„Bun, în regulă. Mulțumesc oricum.“ Și am închis, dar acum posedam acea informație care îmi putea conferi credibilitate. Am sunat la Departamentul Telecomunicații, departament intern, am dat numele pe care îl obținusem, al unui manager de la contabilitate, și am spus că avem un contractor care vine să lucreze în clădire și are nevoie de un număr desemnat, ca să poată primi mesaje vocale. Am format numărul și am pus parola „3825“. Apoi am lăsat un mesaj de întâmpinare: „Sunt Ralph Miller. Nu sunt în birou, vă rog să lăsați un mesaj“.

Apoi am sunat la Departamentul IT, ca să aflu cine se ocupă de CMB; era un ins pe nume Dave Fletchall. Când am dat de el, prima întrebare a fost: „La ce număr te găsesc?“. I-am dat interiorul cu mesajul de întâmpinare proaspăt înregistrat.

Apoi am abordat problema prin metoda „o să fiu plecat, am nevoie de acces din afară“, iar el a spus: „Pot să-ți dau numărul de acces, dar din motive de securitate nu avem voie să dăm parolele prin telefon. Unde ai biroul?“.

I-am spus: „Azi nu sunt la birou. Pune-l într-un plic sigilat și lasă-l la Mimi, te rog“, am zis eu, dându-i numele secretarei din același departament, pe care îl descoperisem în cadrul acțiunii de recunoaștere a terenului.

Nu i s-a părut deloc rea ideea.

„Poți să-mi faci un serviciu?“, am mai spus. „Sunt în drum spre o ședință, vrei să suni la interiorul meu și să lași numărul de dial-up?“

Nici ideea asta nu i s-a părut deloc rea.

În aceeași după-amiază, am sunat-o pe Mimi și i-am spus că sunt reținut la Dallas, așa că o rog să deschidă plicul pe care mi l-a lăsat Dave Fletchall și să-mi citească informația din el; ceea ce ea a și făcut. I-am spus să facă hârtia ghem și să o arunce la coș, pentru că nu mai aveam nevoie de ea.

Endorfinele îmi galopau prin creier, iar degetele mele efectiv zburau pe taste. Era o acțiune palpitantă.

Dar aveam întotdeauna într-un colțișor al minții teama că inșii pe care îi „manipulam" s-ar putea să se prindă în toiul acțiunii și să-mi furnizeze informații false, în speranța că mă vor prinde și fizic.

De data asta, n-a fost nicio problemă. A mers, ca de obicei.

Mă rog, nu în întregime. Am ajuns la sistemul CMB, care, convenabil, s-a dovedit a fi un computer VAX, care rula sistemul meu de operare preferat, VMS. Dar nu eram pe bune un angajat al PacTel Cellular și deci nu aveam un cont de acces la computer.

Am sunat la Departamentul contabilitate, m-am dat drept un coleg de la IT și am cerut să discut cu cineva care este logat chiar în clipa aceea la CMB.

La telefon a venit Melanie. I-am spus că lucrez cu Dave Fletchall de la IT și că încercăm să rezolvăm o problemă cu CMB-ul — are cumva câteva minute ca să mă ajute?

Cum să nu?

Am întrebat-o: „Ți-ai schimbat parola în ultima vreme? Pentru că tocmai am făcut o actualizare la softul de schimbat parolele și vreau să fiu sigur că merge".

Nu, nu își schimbase parola în ultima vreme.

„Melanie, care e adresa ta de e-mail?" La PacTel Cellular, adresa de e-mail a unui angajat este și numele său de utilizator, iar pentru a mă loga în sistem aveam nevoie de numele ei de utilizator.

I-am cerut să închidă toate aplicațiile curente, să dea logout din sistem și apoi să facă din nou login, ca să pot determina dacă e în stare să acceseze interfața de comandă a sistemului de operare. După ce mi-a confirmat, i-am spus: „Te rog să bați «set password»“.

Acum se uita la un prompt care îi spunea „Old password“.

„Bate vechea ta parolă, dar nu-mi spune care este“, și i-am ținut o lecție prietenească cum că parola nu se dă absolut nimănui, niciodată.

În acel moment, avea în față promptul de „New password“.

Dar în același moment eu eram deja conectat prin dial-up și așteptam.

„Acum bagă «pactel1234» și când primești noul prompt, bagă din nou parola. Și apasă Enter.

În momentul în care am auzit-o terminând de bătut, m-am logat cu numele ei de utilizator și cu parola „pactel1234“.

Am trecut apoi pe modul „atenție distributivă“, cu creierul meu împărțit între mai multe sarcini. Băteam febril un program de cincisprezece linii care urma să exploateze o vulnerabilitate a sistemului VMS pe care nu apucaseră să o peticească, apoi am compilat programul și l-am rulat, trăgându-mi un cont nou și dându-i acestui cont privilegii depline de sistem.

În tot acest timp, îi dădeam simultan instrucțiuni Melaniei. „Acum te rog să ieși din cont... Acum loghează-te din nou cu noua parolă... Merge bine? Minunat. Acum deschide toate aplicațiile pe care le foloseai înainte și vezi dacă funcționează cum trebuie... Da? Perfect.“ Apoi am dirijat-o din nou prin procesul de setare a parolei, avertizând-o să nu-mi spună nici mie și nici altcuiva noua parolă pe care o introducea.

Aveam acum acces la grupul de calculatoare VMS al PacTel, adică aveam acces la informațiile conturilor

clienților, la facturi, la numere electronice de serie și la multe alte informații. Era o lovitură uriașă. I-am spus Melaniei cât de mult îi apreciez ajutorul.

Dar asta nu însemna că puteam să zburd liber pe miriște. Am petrecut următoarele câteva zile aflând unde sunt păstrate facturile detaliate și ce trebuie să fac pentru a avea acces la aplicațiile pentru serviciul clienți, ca să fiu în măsură să aflu nume, adrese și alte informații ținând de orice cont telefonic.

Facturile detaliate erau pe un disc *uriaș*, care păstra informații aproape în timp real cu fiecare apel spre și dinspre clienții din regiunea Los Angeles pe ultimele cam treizeci de zile — deci o grămadă de fișiere cu adevărat uriașe. Puteam să caut direct în sistem, dar fiecare căutare îmi lua între zece și cincisprezece minute, cu aproximație.

Aveam deja numărul de pager al lui Eric, așa că acesta a fost punctul meu de intrare. Mai sunase cineva din rețeaua PacTel pe pagerul lui Eric, 213 701-6852? Dintre cele sub zece apeluri, două mi-au sărit în ochi. Iată listingul, exact cum apărea în fișierul de la PacTel:

2135077782 0 920305 0028 15 2137016852 LOS ANGELE CA
2135006418 0 920304 1953 19 2137016852 LOS ANGELE CA

Numerele care sunt precedate de „213“ sunt cele de la care s-a făcut apelul. Grupele de cifre care încep cu „92“ indică anul, data și ora — deci primul apel a fost făcut pe 5 martie 1992, la ora 00:28.

Am recunoscut primul număr: era numărul de telefon din cererea de închiriere a lui Eric, despre care știam deja că este în sistem sub numele de Mike Martinez. Încă o dată, un uriaș semnal de alarmă. Crezusem că „Martinez“ este un nume fals al lui Eric. Sau că Eric este un nume fals al lui

Martinez. Dar acum asta nu mai avea nicio logică, pentru că Martinez n-o să-și apeleze propriul număr de pager.

Deci pe cine a mai sunat Martinez și cine l-a sunat pe el?

Am dat o căutare prin înregistrările cu facturile lui PacTel, ca să aflu. Faptul că suna la FBI nu era nicio noutate, pentru că deja dădusem peste această informație după ce obținusem numărul lui de telefon de pe cererea de închiriere a lui Eric. Nu puține apeluri ale lui erau spre și dinspre alte telefoane celulare furnizate de PacTel; am scris în carnet aceste numere. Apoi am început să examinez înregistrările din sistem pentru fiecare dintre aceste conturi.

Toate aceste nume din lista mea aparțineau unor indivizi care erau frecvent în contact unul cu altul, ca și cu sediul FBI din Los Angeles și cu alte agenții juridice sau polițienești.

Rahat! Știam pe de rost prea multe din aceste numere de telefon. Numărul de la birou și cel de celular al lui Terry Atchley, de la securitatea companiei Pacific Bell. Un manager al aceleiași securități, cu sediul în California de Nord, John Venn. De asemenea, pagerul, robotul telefonic și telefoanele de acasă ale lui Eric. Și numerele diverșilor agenți FBI (numerele lor directe începeau toate cu același cod de zonă, cu același subcod și aveau aceeași cifră la extensie: 310 996-3XXX). Acest ultim grup arăta clar că Martinez, personal, era agent. Am putut astfel să întocmesc o listă cu alți agenți, probabil făcând parte din aceeași echipă.

Celălalt apel către pagerul lui Eric care mi-a sărit în ochi venea de la 213 500-6418. Ei bine, săpând în direcția acestui număr am dat peste o mină de aur. Erau puține apeluri scurte, de seară, spre un număr interior de la FBI. Ce explicație să fi fost? Omul își verifica mesajele vocale.

Am format numărul.

„Aici Ken McGuire, vă rog să lăsați un mesaj."

Cine mama dracului este Ken McGuire? Și de ce mama dracului e pus să mă prindă?

Am apăsat butonul „0“, așteptându-mă să dau de un recepționist.

Dar mi-a răspuns o doamnă: „Divizia Infracțiuni Intelectuale*, echipa trei“. Am pus o serie de întrebări nevinovate și încă o piesă a mozaicului ajungea pe locul potrivit: agentul Ken McGuire făcea parte din echipa FBI denumită WCC3 (White Collar Crime 3). Probabil că era agentul care răspundea de informatorul Eric.

Toată povestea asta devenise o aventură fascinantă. Spre sfârșitul lungii mele „analize de trafic“, întocmisem o listă de persoane de la FBI care erau în strânsă și constantă legătură cu agenții și personalul auxiliar care, îmi închipuiam eu, voiau să mă dărâme.

Rahat!

Dar cine altul a avut suficient sânge să investigheze FBI-ul exact când îl investiga FBI-ul pe el?

Totul se limpezea și era clar că mă așteaptă furtuna. Trecusem de mult de punctul fără întoarcere, dar nu mă vor doborî fără luptă…

---

* Infracțiunile intelectuale (*white collar crimes* — infracțiuni ale „gulerelor albe“) sunt acele infracțiuni nonviolente care presupun finețe și exclud în general violența: falsuri de tablouri, vânzări de informații financiare discrete, scheme foarte complexe de păcălire a persoanelor cu bani, mai nou hackerii etc. (*N.t.*)

C19

REVELAȚII

Rcvo dn ivhz ja ocz omvinvxodji oj adiy v kzmnji’n njxdvg nzxpmdot iphwzm pndib oczdm ivhz viy yvoz ja wdmoc?

Ni se tot spune că dosarul nostru medical este confidențial, că alți ochi îl văd doar cu acordul nostru expres. Dar adevărul este că orice agent federal, orice polițist, orice procuror care va convinge un judecător că are motive serioase poate să intre în contul tău de pacient și să ceară o listă cu toate rețetele tale și cu datele tuturor vizitelor tale de reumplere a sticluțelor. *E de speriat.*

De asemenea, ni se spune că toate înregistrările legate de noi de la agențiile guvernamentale — IRS (Fisc), SSA (Administrația Securității Sociale), DMV (Direcția de Permise de Conducere) din fiecare stat și așa mai departe — sunt la adăpost de orice priviri curioase. Poate că azi sunt ceva mai sigure decât înainte — deși mă cam îndoiesc —, dar la

vremea mea să obțin o informație pe care o doream cerea un efort minim.

De pildă, am compromis întreaga Administrație a Securității Sociale printr-un atac elaborat de „inginerie socială". A început cu obișnuita perioadă de documentare — diversele departamente ale agenției, unde își au ele sediul, cine sunt supervizorii și managerii fiecăruia, jargonul standard interior și așa mai departe. Diverse solicitări erau prelucrate de grupuri speciale numite „Mods", cred că un soi de prescurtare de la „Module", fiecare acoperind un set de numere de securitate socială (SSN). Am obținut prin „inginerie socială" numărul unui astfel de modul și în final am ajuns să vorbesc cu o membră a personalului acestuia, care mi-a spus că se numește Ann. I-am spus că sunt Tom Harmon, de la Biroul inspectorului general care ținea de agenție.

I-am spus Annei: „Vom avea nevoie de ajutorul dumneavoastră permanent", explicându-i că, deși oficiul nostru se ocupa de mai multe cazuri de fraudă, nu aveam acces la MCS-uri (prescurtarea de la „Sistemul Modernizat de Solicitări", un nume potrivit ca nuca în perete, dar amuzant, pentru sistemul lor computerizat centralizat).

Din momentul acelei convorbiri inițiale, am devenit prieteni prin telefon. O puteam suna pe Ann să-i cer să verifice orice doream — numere de securitate socială, date și locuri de naștere, numele de dinainte de căsătorie ale mamelor, beneficii pentru handicap, salarii și așa mai departe. Ori de câte ori sunam, ea lăsa baltă tot ce făcea și se uita după ce îi ceream eu.

Se pare că Annei îi plăcea la nebunie să discute cu mine. Era evident că îi plăcea să facă pe ajutorul unui ins de la Biroul inspectorului general, care efectua aceste importante anchete împotriva oamenilor care comiteau fraude. Presupun că îi întrerupeam astfel munca de rutină, deloc

plăcută. Ea chiar mi-a sugerat lucruri care ar merita să fie căutate: „Oare nu ar ajuta numele părinților?“. După care trecea printr-o serie de etape pentru a găsi informația.

Într-un rând, am greșit și am întrebat-o: „Cum e vremea azi pe la voi?“.

Dar eu cică lucram în același oraș cu ea. Ea mi-a răspuns: „Nu știi cum e vremea afară?“.

Mi-am revenit repede: „Azi sunt la Los Angeles, cu un caz“. Probabil că și-a închipuit că munca mea presupune multe deplasări.

Am fost prieteni prin telefon cam trei ani, făcând glume și bucurându-ne de senzația dată de o treabă bine făcută.

Dacă ne-am fi întâlnit în persoană, aș fi sărutat-o, ca să-i mulțumesc pentru minunatul ajutor pe care mi l-a dat. Ann, dacă citești rândurile astea, sărutul meu te așteaptă.

Cred că detectivii reali trebuie să aibă multe piste diferite de urmat atunci când lucrează la un caz, iar unele dintre aceste indicii au nevoie de timp pentru a fi urmate. Nu uitasem de contractul de închiriere al lui Eric, care era pe numele unui anume Joseph Wernle; pur și simplu încă nu urmărisem acest fir. Era una din acele situații în care mă jucam de-a detectivul și apelam la amica mea de la securitatea socială, Ann.

Ea a intrat în baza de date și a scos un fișier „Alphadent“, folosit pentru descoperirea numărului de securitate socială al unei persoane când îi cunoșteai numele și data nașterii.

Apoi am cerut un „Numident“, care dă locul și data nașterii, numele tatălui și numele de fată al mamei.

Joseph Wernle se născuse la Philadelphia, fiul lui Joseph Wernle Sr. și al soției acestuia, Mary Eberle.

Apoi Ann a rulat un DEQY pentru mine — adică o „căutare detaliată a veniturilor“ („*detailed earnings query*“),

care conținea istoria locurilor de muncă și înregistrarea veniturilor.

Poftim? *Cum mama dracului?*

Joseph Wernle Jr. avea patruzeci de ani. Judecând după dosarul lui de la Securitatea Socială, acest om nu câștigase în viața lui un ban.

Nu avusese în viața lui o slujbă.

Ce puteai să crezi în acest moment?

Omul exista, pentru că Securitatea Socială avea dosarul lui. Dar nu avusese niciodată o slujbă și nu câștigase niciodată vreun ban.

Cu cât săpam mai mult în trecutul lui, cu atât mai interesantă devenea întreaga afacere. Nu avea nicio noimă și de aceea eram cu atât mai hotărât să descopăr adevărul.

Bine măcar că acum aveam numele părinților lui.

Parcă mă jucam de-a Sherlock Holmes.

Joseph Wernle Jr. — fiul — se născuse la Philadelphia. Poate că părinții lui încă locuiau acolo, sau poate undeva în jur. Am sunat la informații folosind codul de regiune 215, care acoperea atât Philadelphia, cât și împrejurimile (pe vremea aceea); am găsit trei bărbați cu numele Joseph Wernle.

Am început să sun numerele date de telefonista de la informații. La a doua încercare, mi-a răspuns un bărbat. Am întrebat dacă este domul Wernle, iar el a spus că da.

„Aici Peter Browley, de la Administrația Securității Sociale“, am început eu. „Mă întreb dacă ați putea să ne acordați câteva minute din timpul dumneavoastră.“

„Despre ce este vorba?“

„Securitatea Socială plătește beneficii unui anume Joseph Wernle, iar înregistrările par să se fi amestecat cumva în sistemul nostru. Se pare că plătim beneficii cui nu trebuie.“

Am făcut o pauză și am lăsat să se așeze noutățile în mintea lui și să se perpelească puțin, ca să-l dezechilibrez

un pic. A așteptat fără să spună nimic. Am continuat: „Soția dumneavoastră se numește Mary Eberle?".

„Nu", mi-a răspuns el. „Mary e sora mea."

„Atunci, aveți un fiu pe nume Joseph?"

„Nu." Iar după un timp a adăugat: „Mary are un fiu care se numește Joseph Ways. Dar nu poate fi el. El trăiește în California".

Lucrurile începeau să capete sens. Începeam să ajungem undeva. Dar lucrurile nu se opreau aici: omul de la capătul liniei nu terminase încă de vorbit.

„Este agent FBI."

Fir-ar al dracului!

Deci nu exista niciun ins numit Joseph Wernle Jr. Un agent FBI numit Joseph Ways adoptase o identitate falsă, folosind nume reale din familia lui, pe care și le putea aminti ușor. Iar agentul respectiv se dădea drept un hacker pe nume Eric Heinz.

Sau cel puțin asta era deducția cea mai la îndemână, bazată pe ceea ce știam acum.

Data viitoare când am încercat să-l sun pe Eric la telefonul lui fix, numărul era deconectat.

Încă de la începuturile carierei mele de hacker, decisesem că nu strică să am acces permanent la altă companie, care se ocupa de alte servicii esențiale în zona Los Angelesului, Departamentul Apei și Electricității, pe scurt DWP (*Department of Water and Power*). Toată lumea are nevoie de apă și electricitate, așa că furnizorii acestor bunuri par a fi o sursă de informații extrem de prețioasă pentru găsirea adresei cuiva.

DWP avea o unitate cunoscută sub numele de „Biroul Special", care se ocupa de telefoanele primite de la oamenii legii. Angajații acestui birou erau bine instruiți în a verifica

dacă apelanții sunt pe lista persoanelor autorizate să primească informații despre clienți.

Am sunat la sediul central al DWP și am spus că sunt polițist; le-am spus că sergentul nostru care are numărul de telefon al Biroului Special e în misiune și că avem nevoie din nou de număr. Mi l-au dat fără probleme.

Următorul apel a fost la Divizia de investigații speciale, o unitate de elită a Poliției din Los Angeles. Mi se părea cinstit să-i includ și pe acești indivizi în toată comedia, pentru că ei erau cei care ne urmăriseră pe mine și pe Lenny la Colegiul Pierce cu câțiva ani înainte. Am cerut să vorbesc cu un sergent, iar la telefon a venit I.C. Davidson. (Îmi amintesc bine numele, pentru că l-am folosit multă vreme, ori de câte ori aveam nevoie de o informație de la DWP.)

I-am spus: „Domnule sergent, sunt de la Biroul Special al DWP. Punem la punct o bază de date cu persoanele autorizate pentru cereri din partea autorităților și vă sun să aflu dacă polițiștii din divizia dumneavoastră mai au nevoie de accesul de la Biroul Special".

„Absolut", a răspuns el.

Am început, ca de obicei, prin a-l întreba dacă e pe listă, ocazie cu care i-am aflat numele.

„Bun, câți polițiști de la dumneavoastră trebuie să fie pe listă?"

El mi-a dat un număr.

„Bun, dați-mi numele și eu le asigur autorizarea pentru încă un an." Era foarte important ca acești oameni să aibă acces la informațiile de la DWP, așa că omul mi-a citit cu răbdare și mi-a spus numele lor pe litere.

Peste câteva luni, Biroul Special a adăugat o parolă la procesul lui de verificare. Nicio problemă: am sunat la Unitatea pentru Crimă Organizată de la LAPD și am cerut să discut cu un locotenent.

M-am prezentat drept „Jerry Spencer de la Biroul Special“ și mi-am ales gambitul de deschidere, o versiune ușor modificată a celui inițial: „Apropo, sunteți autorizat pentru Biroul Special?“.

El mi-a răspuns că da.

„Bun. Cum vă numiți, domnule?“

„Billingsley. David Billingsley.“

„Un moment, să vă caut pe listă.“

Am făcut o pauză și am foșnit niște hârtii. Apoi am spus: „A, da. Aveți parola 0128“.

„Nu, nu, nu. Parola mea este 6E2H.“

„Aha. Îmi pare rău, este un alt David Billingsley.“ Abia îmi puteam stăpâni râsul. Apoi l-am făcut să se uite pe lista cu polițiștii de la Crimă Organizată autorizați pentru Biroul Special, dându-mi numele și parolele lor. În acest moment, eram binecuvântat pe viață. Nu m-ar mira dacă unele din parolele acelea ar fi și azi valabile.

Având acces la Biroul Special al DWP, nu au fost necesare decât cinci minute ca să descopăr noua adresă a lui Eric: se mutase într-un alt apartament din aceeași clădire. Lewis și cu mine ne-am prezentat la noua adresă, iar trei săptămâni mai târziu nu mai locuia nici acolo și își schimbase numărul de telefon — dar era oare în aceeași clădire?

Noua linie telefonică era listată pe același nume ca înainte, Joseph Wernle. Dacă Eric chiar trecuse pe „modul securizat“, după cum ne anunțase că o să facă, de ce naiba încă folosea același nume? Era un individ care se declara hacker serios, dar nu părea să aibă idee cât de multe pot să aflu despre el. Încă eram departe de a lămuri toate necunoscutele, dar știam că trebuie să continui, acum, că eram tot mai aproape de adevăr.

C20

FLAGRANT DELICT PE STIL INVERS

Wspa wdw gae ypte rj gae dilan lbnsp loeui V tndllrhh gae awvnh „HZO, hzl jaq M uxla nvu?“

Direcția de Permise de Conducere (DMV) a statului California avea să devină una dintre sursele mele cele mai importante de informații și, ulterior, avea să mă ajute să scap ca prin urechile acului. Cum am căpătat accesul la DMV e o poveste în sine.

Primul pas: să aflu ce număr de telefon folosesc polițiștii pentru apelurile oficiale la DMV. Am sunat la sediul șerifului din Orange County, am cerut legătura la Unitatea Telex și i-am cerut ajutorului care mi-a răspuns: „Îmi trebuie numărul DMV, ca să aflu cum a rămas cu o fotografie de pe un permis auto, pe care am cerut-o acum două zile“.

„Cu cine vorbesc?“ a întrebat el.

„Sunt locotenentul Moore“, i-am spus. „Am sunat la 916 657-8823, dar numărul acesta pare să nu mai funcționeze.“

În favoarea mea lucrau trei elemente. Mai întâi, îl contactasem pe ajutor pe un număr intern, de pe care nu avea motive să creadă că l-ar putea suna cineva din afara departamentului șerifilor. Al doilea, mi-am asumat un risc mic, dar rezonabil, dându-i un număr eronat, dar care, eram aproape sigur, avea codul de zonă și prefixul corecte, pentru că la vremea aceea (după cum am spus mai devreme) DMV avea asignat prefixul 657, deci era foarte probabil ca oamenii legii să folosească un număr de tipul 916 657-XXXX. Ajutorul șerifului a remarcat că am totul corect, mai puțin ultimele patru cifre. Iar pe locul trei, mă avansasem la gradul de locotenent. Persoanele din poliție și de la departamentul șerifilor gândesc ca militarii: nimeni nu vrea să zică „nu“ unui ins cu epoleții blindați.

Pe scurt, mi-a dat numărul corect.

Apoi aveam nevoie să știu câte linii telefonice erau în biroul care se ocupa de apelurile de la instituțiile de administrație internă și ce număr avea fiecare linie. Aflasem că statul California folosește o centrală de comutație a Northern Telecom, DMS-100. Am sunat la Departamentul Telecomunicații al statului California și am spus că trebuie să discut cu tehnicianul care a lucrat la centrala DMS-100. Tehnicianul la care am fost transferat a acceptat ideea că sunt de la Centrul pentru Asistență Tehnică al Northern Telecom din Dallas, așa că mi-am început jocul: „În versiunea actuală a softului, aveam o problemă care survine intermitent, anume că unele apeluri telefonice sunt redirecționate către alt număr. Am produs o soluție, un mic program de actualizare, și nu veți mai avea problema respectivă. Dar nu pot găsi în baza noastră de date cu clienți numărul de dial-up de la centrul vostru de comutație“.

Ajunsesem la partea cu adevărat dificilă. Îmi plăcea să fac asta folosind cuvinte care nu-i mai lăsau interlocutorului nicio șansă de obiecție. Deci i-am spus: „Bun, ce număr de

dial-up aveți și când ar fi un moment propice pentru aplicarea soluției?“.

Tehnicianul mi-a dat bucuros numărul de accesare a circuitului de comutație, ca să nu fie nevoit să aplice el însuși actualizarea.

Încă de pe atunci, unele circuite de comutație (centrale), cum ar fi cele de corporație, erau protejate cu parole. Numele de cont din fabrică era extrem de ușor de ghicit: „NTAS“, prescurtare de la „Northern Telecom Assistance Support“. Am format numărul dat de tehnician, am băgat numele contului și am început să încerc diverse parole.

„ntas“? Nimic.

„update“? Tot nimic.

Dar „patch“? Nici atât.

Așa că am încercat o altă parolă de care știam că e folosită pentru accesul la alte centrale Northern Telecom din companiile de sub umbrela lui Regional Bell Operating: „*helper*“ (în traducere, „asistent“).

Bingo!

Northern Telecom voia să le facă viața cât mai ușoară tehnicienilor proprii de la întreținere, așa că toate circuitele de comutație foloseau *aceeași* parolă. Mare tâmpenie! Dar ce bine îmi prindea!

Știind numele de cont și parola, aveam acum acces absolut la centralele de comutație și un control total asupra numerelor care aparțineau DMV din Sacramento.

*

De la computerul meu, am investigat numărul de telefon de acces al oamenilor legii și am aflat că unitatea are de fapt douăzeci de linii într-un „grup de redistribuire“ — adică dacă numărul dat polițiștilor era într-o convorbire, următorul apel era distribuit automat numărului următor din

listă disponibil din grupul de douăzeci. Circuitul de comutație pur și simplu redirecționa apelul către următoarea linie neocupată.

Am decis să rezerv pentru uzul meu personal al optsprezecelea număr din listă (pentru că mai jos pe listă ar fi însemnat să primesc apeluri doar când erau foarte ocupați, iar mai sus pe listă însemna să fiu bombardat nonstop cu telefoane). Am introdus în circuitul de comutație comenzile de adăugare a serviciului de redirecționare, ca să transfer activ apelurile venite pe linia respectivă spre telefonul meu celular clonat.

Cred că în perioada respectivă nu erau mulți hackeri atât de îndrăzneți. Au început să curgă telefoane de la Serviciul Secret, Biroul Funciar, Biroul Narcotice și Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc.

Fiți atenți! Am primit chiar și apeluri de la agenți FBI — adică inșii care aveau autoritatea să-mi pună cătușe și să mă îmbrace în dungi.

De câte ori sunau acești oameni, crezând că vorbeau cu cineva de la DMV, ceream elementele de autentificare — nume, agenție, codul solicitantului, seria permisului de conducere, data nașterii și așa mai departe. Dar nu riscam nimic, pentru că niciunul dintre ei nu avea nici cea mai mică idee despre faptul că insul de la celălalt capăt al liniei nu lucrează la DMV.

Recunosc că atunci când primeam vreunul din acele telefoane, în special de la oamenii legii, abia îmi stăpâneam un rânjet de satisfacție.

Într-un rând, am primit unul din aceste apeluri pe când luam masa cu alte trei persoane la Bob Burns, un restaurant de lux specializat în cărnuri din Woodland Hills. Le-am spus celorlalți de la masă să-și țină gura când a sunat celularul, iar ei s-au uitat la mine parcă întrebându-se dacă nu mi-am pierdut mințile. Apoi m-au auzit răspunzând: „DMV, cu ce vă pot fi de folos?". După care au virat la uitătura de tipul „ce

mai pune Mitnick la cale?“. Între timp, ascultam telefonul și băteam cu degetele mâinii stângi în masă, ca și cum aș fi bătut la o tastatură.

Ceilalți de la masă s-au prins într-un final și le-a căzut falca.

De îndată ce am avut suficient de multe elemente de identificare, am intrat din nou prin dial-up pe circuitul de comutație și am dezactivat temporar redirecționarea, până când voi avea din nou nevoie de alte informații.

În sfârșit, „spargerea“ DMV-ului m-a binedispus. Era un instrument extrem de prețios, care se va dovedi ulterior foarte util.

Dar încă eram disperat să aflu cât de multe știau cei de la FBI, ce dovezi aveau și cât era de mare rahatul în care intrasem; și dacă puteam cumva să ies din el. Mai aveam timp să-mi salvez pielea?

Știam că e o prostie să insist în investigarea lui Eric. Dar, ca de atâtea ori în trecut, eram absolut sedus de aventură și de provocarea intelectuală.

Aveam o enigmă; trebuia să o rezolv. Nu aveam de gând să mă opresc.

Mark Kasden de la Teltec m-a sunat și m-a invitat să iau masa de prânz împreună cu el și cu Michael Grant, fiul proprietarului companiei.

M-am întâlnit cu Mark și Michael la restaurantul Coco, de lângă biroul lor. Michael era un tip îndesat, scund, care părea să fie foarte plin de el, până într-acolo încât era obraznic. Celor doi li se părea amuzant să mă tragă de limbă, să mă facă să le povestesc experiențele mele. Le-am arătat limpede ce succes am avut cu „ingineria“ mea socială, metodă folosită și de ei, dar sub numele de „abureală“. S-au arătat impresionați de vastele mele cunoștințe în materie de computere și mai ales în privința companiilor de telefonie. Au

fost și mai impresionați de experiența mea în a afla adresele, numerele de telefon și alte informații despre diverși indivizi. Găsirea unor oameni părea să fie o parte importantă a afacerilor lor, un proces numit de ei „localizare".

După prânz, m-au luat la biroul lor, aflat la etajul unui mic complex comercial. Aveau un hol de primiri, cu recepție, apoi un set de birouri individuale pentru fiecare dintre cei trei detectivi și pentru cei trei șefi.

Peste o zi sau două, Mark a venit la tatăl meu acasă ca să-mi spună: „Vrem să lucrezi pentru noi". Salariul nu era deloc impresionant, dar era mai mult decât suficient pentru a-mi duce zilele.

Mi-au dat titlul de „cercetător", ca să nu trezim bănuielile ofițerului meu de supraveghere.

Mi-au dat propriul meu birou, mic și mobilat cât se poate de spartan: pupitru, scaun, computer și telefon. Nicio carte, nimic decorativ: niște pereți absolut goi.

Am descoperit că Michael este un tip inteligent, un individ cu care poți purta o conversație. Discuțiile cu el mi-au ridicat serios moralul, pentru că atunci când îi arătam diverse lucruri pe care eu le puteam face și angajații lui nu, mă recompensa arătând o admirație ieșită din comun.

Ceea ce voiau de la mine Mark și Michael în primul rând era să mă concentrez asupra unei situații pe care ei nu o înțelegeau. Era vorba despre supravegherea descoperită de mine a telefoanelor Teltec — ce treabă puteau avea cu activitatea lor agențiile de afaceri interne?

Aveau două nume ale unor inși care s-ar fi putut să se ocupe de caz din partea adversarului: detectivul David Simon, de la Departamentul Șerifilor din comitatul Los Angeles, și Darrell Santos, de la securitatea companiei Pacific Bell. „Știi cum să supraveghezi telefonul detectivului?", m-a întrebat unul dintre șefi.

„Sigur, dar e prea riscant", am spus eu.

„Bun, vezi ce poți să afli despre ancheta lor“, mi s-a spus.

Cu timpul, aveam să descopăr ceea ce îmi ascundeau măgarii de la Teltec: detectivul condusese o echipă care efectuase un raid la birourile lor cu câteva luni în urmă, pentru că foloseau parole neautorizate pentru a accesa rapoartele de credit emise de compania de profil — TRW.

A fost foarte bine că nu am vrut să investighez un polițai. Dar cu securitatea de la PacBell era altă poveste. Mi se părea distractiv să-mi pun la încercare ingeniozitatea, o încercare care promitea să mă satisfacă pe deplin.

C21

DE-A ȘOARECELE ȘI PISICA

4A 75 6E 67 20 6A 6E 66 20 62 68 65 20 61 76 70 78 61 6E 7A 72 20 7476 69 72 61 20 67 62 20 47 72 65 65 6C 20 55 6E 65 71 6C 3F

Ca să-i dea satisfacție lui Bonnie, Lewis a lăsat-o mai moale cu hackuitul, așa că am ajuns să-l am de partener pe un amic de-al lui. Terry Hardy categoric nu era un tip de duzină. Înalt și cu o frunte înaltă, avea o voce monotonă, ca de robot. L-am poreclit „Klingonian", după specia extraterestră din *Star Trek*, pentru că ni se părea că are oarece trăsături fizice ale klingonienilor. Era un soi de savant și putea să poarte o conversație cu tine privindu-te în ochi, iar între timp să bată la computer cu o viteză de optzeci și cinci de cuvinte pe minut. Era o priveliște incredibilă. Și deosebit de enervantă.

Într-o zi, eram cu Terry și cu Lewis, plus Dave Harrison, la biroul acestuia din urmă. Am zis: „Ia să vedem dacă

putem face rost de parola de căsuță vocală a lui Darrell Santos“. Dacă reușeam, mi-aș fi demonstrat valoarea în fața șefilor de la Teltec. Dar eram oare în stare?

Am sunat la centrala care deservea numerele telefonice de la birourile securității de la PacBell și am pus tehnicianul să verifice cablul și perechea pentru un număr pe care i l-am dat eu: numărul investigatorului de la securitatea lui PacBell, Darrell Santos.

Scopul meu era să realizez un sistem de monitorizare, adică o conexiune „SAS“ pe care să o pun pe linia lui Santos, dar voiam să o fac într-un anume fel. Din studiile mele asupra SAS, aflasem că exista ceva ce se numea „papuc SAS“, o conexiune fizică, efectivă, care avea avantajul că îți permitea să intri pe o linie și să rămâi acolo, ascultând toate convorbirile respectivului abonat. Iar prin această metodă nu mai existau acele clicuri care trădau intrarea SAS pe fir.

Oare ce ar fi gândit tehnicianul dacă ar fi știut că telefonul la care atașam sistemul de monitorizare era chiar al securității de la PacBell?

Picasem cum nu se putea mai bine. Îndată ce am intrat pe linie, am auzit un glas de femeie: „Vă rugăm să introduceți parola“. Întâmplător, Terry Hardy era lângă mine în acel moment. O altă calitate neobișnuită din multele lui ciudățenii era că avea o aptitudine rară: putea asculta tonurile tastelor telefonice apăsate și să-ți spună ce număr a fost sunat.

Am zbierat spre Lewis și Dave să facă naibii *liniște* și apoi i-am spus poruncitor lui Terry să asculte. S-a apropiat de difuzor la timp ca să audă tonurile tastelor apăsate de Santos când și-a băgat parola pentru mesaje vocale.

Terry a rămas nemișcat, parcă pierdut în gânduri. Asta cam douăzeci de secunde. Nu am îndrăznit să zic nici pâs.

Apoi a spus: „Cred că este 1313“.

Am stat toți acolo înlemniți timp de două-trei minute, cât timp Santos — și noi patru împreună cu el — își asculta

mesajele vocale. După ce a întrerupt legătura, am sunat numărul de acces al căsuței lui vocale și am băgat parola „1313".

Mergea.

Eram de-a dreptul electrizați. Dave, Lewis, Terry și cu mine am sărit prin birou ca niște nebuni, bătându-ne palmele.

Eu și Terry am folosit aceeași procedură și am obținut în cele din urmă și parola căsuței vocale a lui Lilly Creek, specialista în securitate de la PacBell care demarase urmărirea telefonului fix al tatălui meu.

Am început să-mi fac un program zilnic de verificare a ambelor căsuțe vocale, adesea după orele de lucru, când era foarte probabil că nu vor suna ei înșiși în același timp; ar fi fost un semnal de alarmă foarte serios dacă ar fi primit mesajul că cineva le folosește căsuța vocală.

În următoarele câteva săptămâni, am ascultat o serie de mesaje lăsate de detectivul Simon, care îl ținea pe Santos la curent cu progresul anchetării lui Teltec. Șefii mei au aflat ușurați că detectivul nu-i avea în vizor cu nimic nou. (O altă coincidență care arată ce mică e lumea: detectivul Simon — care încă lucrează la Departamentul Șerifilor din Los Angeles, acum fiind un soi de șef adjunct — este chiar fratele geamăn al coautorului meu, Bill Simon.)

*

În toiul tuturor acestora, îmi aminteam din când în când de acea chinuitoare informație pe care o primisem despre capetele de acuzare împotriva lui Kevin Poulsen, o acțiune la care Eric spusese că a luat parte: concursul radio care, chipurile, i-ar fi adus lui Eric un Porsche, iar lui Poulsen însuși alte două. În alte momente, îmi aduceam aminte de concursul pe care îl auzisem la radio pe când conduceam

mașina spre Las Vegas în ziua aceea cumplită, la scurt timp după moartea fratelui meu vitreg. În fine, cele două subiecte s-au ciocnit în capul meu.

Eric ne spusese lui Lewis și mie că Poulsen folosise la concursul radio un gambit bazat pe hackuirea unui circuit de comutație de la centrala principală care se ocupa de liniile telefonice ale stației radio. Aveam impresia că există o metodă de a face toate astea fără să fie nevoie să mă obosesc cu circuitul de comutație. Postul de radio KRTH emitea dintr-un loc nu departe de biroul lui Dave și era servit de aceeași centrală telefonică.

Pentru început, aveam nevoie de un telefon cu alt număr decât numărul 800xxxxxxx dat de disc-jockey pe post. Am sunat un departament intern de la PacBell și am cerut „numărul POTS" al acestui număr ce începea cu 800. („POTS" este abrevierea — țineți-vă bine — de la „plain old telephone service". Este un termen standard folosit curent în companiile telefonice pentru serviciul telefonic analogic clasic.) Aveam nevoie de numărul POTS pentru că numărul care începea cu 800 folosit pentru concursul radio avea o „piedică" (*choke*) pe el, care limita fluxul de apeluri telefonice care veneau din fiecare subzonă din jurul stației, iar planul meu nu ar fi mers dacă apelurile mele ar fi fost „împiedicate". Doamna cu care am vorbit nici măcar nu m-a întrebat cum mă numesc sau dacă lucrez la Pacific Bell; pur și simplu mi-a dat numărul.

Am programat, fiind în biroul lui Dave Harrison, funcția de apel rapid pe toate cele patru linii telefonice ale lui, astfel încât tot ce trebuia să fac ca să accesez direct linia analogică era să apăs „9#". Mă bazam pe faptul că apelurile efectuate prin numărul ce începea cu 800 necesitau un timp ceva mai lung pentru conectare. În plus, numerele de la biroul lui Dave erau comutate prin aceeași centrală cu cea a numărului stației radio, deci telefoanele noastre primeau legătura instantaneu. Dar aceste avantaje minuscule, plus folosirea

mai multor linii telefonice, erau suficiente pentru a înclina balanța?

După ce am pus toate astea la cale, Lewis, Terry Hardy, Dave și cu mine ne-am plasat fiecare la un telefon, gata să sunăm. Abia așteptam anunțarea concursului. Al șaptelea apelant era de fiecare dată câștigătorul. Noi trebuia să tot sunăm până când unul dintre noi devenea al șaptelea apelant.

Îndată ce am auzit semnalul de începere a concursului — jingle-ul cu „cele mai tari hituri pe frecvența noastră" — am și apăsat rapid „9#". De fiecare dată când se făcea legătura și DJ-ul spunea „ești apelantul cu numărul cutare" și ne dădea un număr mai mic de șapte, închideam și tastam din nou rapid „9#". Și asta iar și iar.

La al treilea asemenea apel rapid, am auzit: „Ești apelantul cu numărul șapte!".

Am zbierat în telefon: „*Am câștigat! Nu se poate, am câștigat? Nu glumiți? Nu-mi vine să cred! Nu am câștigat niciodată nimic!*". Ne-am ridicat toți patru în picioare și am bătut palmele. Premiul era de 1 000 de dolari și am căzut de acord să-l împărțim. De câte ori câștiga unul din noi, puneam câștigul la comun.

După primul premiu câștigat, știam că sistemul merge, dar aveam în față un alt impas: regulile stației radio spuneau că o persoană nu putea câștiga un concurs mai des de o dată pe an. Am început să le oferim afaceri avantajoase membrilor familiei, prietenilor și oricui ne era destul de apropiat și în care puteam avea oarecare încredere: „Când vine cecul, păstrezi 400 de dolari și restul ni-l pasezi nouă".

În următoarele trei sau patru luni, am câștigat concursul de cam cincizeci de ori. În final, ne-am oprit pentru că rămăsesem fără prieteni! Mare păcat că pe vremea aceea nu exista Facebook — am fi avut o grămadă de prieteni cu care să lucrăm.

Iar partea cu adevărat frumoasă era că nici măcar nu era ilegal! Am vorbit cu un avocat și acesta mi-a spus că, atâta vreme cât nu accesasem ilegal echipamentul companiei de telefonie și nici nu mă foloseam de identitatea unui prieten fără permisiunea acestuia, nu era o fraudă. Chiar și când am obținut numărul de acces rapid, nu am mințit, nu m-am dat drept angajat al companiei de telefonie; am cerut numărul, iar doamna pur și simplu mi l-a dat.

Și în privința regulamentului concursului eram în cadrul legii, strict vorbind. Stația radio avea regula că o persoană poate câștiga un premiu doar o dată pe an. Noi am respectat regula. Pur și simplu am exploatat o fisură în regulament. Nu am încălcat niciodată vreo regulă.

O dată am fost luat prin surprindere, asumându-mi un risc. Stația furniza un număr de telefon pe care îl puteai suna și la care puteai asculta emisiunile prin linia telefonică. Am sunat din sufrageria mamei, din Las Vegas. Am sunat la începutul concursului, la țanc: eram al șaptelea apelant. Dar apoi am auzit cuvintele magice, felicitările... urmate de întrebarea crainicului: „Cum te numești?“. Am dat din colț în colț până să găsesc numele unui prieten pe care încă nu-l folosisem. I-am dat numele și am explicat pauza stânjenitoare bâlbâindu-mă: „Sunt așa emoționat, nu mai știu nici cum mă cheamă!“.

Toți patru am încasat câte aproape 7 000 de dolari din întreaga afacere. La un moment dat, când m-am întâlnit cu Lewis la un restaurant ca să-i dau partea cuvenită, aveam acolo atâta bănet, încât mă simțeam de parcă plăteam un traficant de droguri sau pe-acolo.

O mare parte din câștigul meu am folosit-o pentru primul meu laptop ultramodern, un Toshiba T4400SX, cu un procesor 486, la o viteză nu foarte impresionantă, un amărât de 25 de megahertzi. Am plătit 6 000 de dolari. Și era prețul de angro!

Ziua în care am rămas fără oameni de încredere cu care să cooperăm a fost o zi foarte tristă.

Într-o seară, la puțină vreme după treaba cu concursul radio, când mergeam cu mașina spre apartamentul tatălui meu, mi-a dat prin minte o idee, o schemă prin care să-mi asigur un interval de respiro în timp ce încerc să dau de capul misterului Eric Heinz / Mike Martinez / Joseph Wernle / Joseph Ways.

Ideea mea era să-l rog pe Lewis să-i paseze lui Eric, așa, în treacăt, o informație despre mine. Să spună ceva la modul „Kevin se gândește să ia legătura cu niște hackeri din Europa. E sigur că o să devină foarte bogat".

Iată ce mi-a produs mintea: ce avea FBI-ul despre mine era nimic în comparație cu posibilitatea de a mă prinde în flagrant delict, în toiul unui atac important, furând o grămadă de dolari, de franci elvețieni sau de mărci germane de la vreo instituție financiară sau de la vreo corporație. Vor vrea să mă țină sub atentă observație și vor fi dispuși să aștepte răbdători să comit o infracțiune foarte serioasă, iar ei să intervină la timp, să recupereze banii și să mă defileze triumfători prin fața mass-mediei însetate de scandaluri publice: iată, vajnicii băieți ai FBI-ului au mai scăpat America de încă un ins malefic.

Speram ca, în timp ce ei așteaptă să pun la cale atacul, să se încheie perioada mea de eliberare condiționată. Mi se părea o serioasă acțiune de tatonare, prin care făceam rost de niște timp suplimentar.

David Roberts, avocatul lui Lewis, nu a văzut nimic rău în planul cu pricina. Eu și cu Lewis ne-am întâlnit de mai multe ori și am discutat detaliile. Lewis urma să-l mintă pe Eric, dar nu era nicio infracțiune în asta, pentru că nu-i spunea minciuna direct unui agent federal.

Perioada mea de eliberare condiționată se termina peste câteva luni. Până să li se acrească băieților de la FBI să tot

așteptе să dau eu lovitura cea mare în Europa, lunile respective se vor fi scurs și va fi prea târziu să mă înhațe și să mă trimită pachet la închisoare pentru că am încălcat termenii eliberării condiționate.

Dar vor aștepta atât de mult? Nu puteam decât să sper. Lewis a relatat câteva zile mai târziu că i-a menționat lui Eric despre marele atac european, iar Eric l-a bătut la cap să-i dea detalii. Lewis i-a spus că eu aș fi zis că o să fie o chestie uriașă, dar că nu am vrut să-i dau niciun detaliu.

Primăvara s-a transformat în vară și începeam încă o dată să mă simt la Los Angeles ca acasă. Dar trebuia să mă ocup puțin de condițiile mele de trai. La început, mutarea la tatăl meu mi s-a părut ca o modalitate de a recupera acei ani în care el locuia la trei mii de kilometri depărtare și își refăcea viața cu altă familie. Ocupasem camera lui Adam, în parte pentru a-l ajuta pe tata, ca să fiu cu el în dureroasa perioadă de după moartea lui Adam, iar pe de altă parte pentru că speram să devenim mai apropiați, eu și tata.

Dar nu a mers cum sperasem; nici pe departe. Am avut zile foarte plăcute împreună, dar și lungi perioade în care parcă retrăiam anii copilăriei, când relația noastră era ca un câmp de bătălie presărat cu mine antipersonal.

Ca să trăim cu alte persoane, trebuie cu toții să facem mici concesii. Știu că sună ca un clișeu, dar este la fel de adevărat că rudele nu ți le alegi. Însă este o linie de demarcație rigidă între ceea ce alegi să ignori sau să tolerezi și ceea ce îți face zile fripte. După cum diversele femei din viața mea mi-au arătat limpede, nici cu mine nu e prea ușor să conviețuiești, așa că sunt sigur că vina nu e doar de o singură parte.

În final, am hotărât că nu mai pot suporta situația, enervat de desele plângeri ale tatălui meu cum că stau prea mult la telefon, dar și mai enervat de obsesia lui cu ordinea. Și mie îmi place să stau într-o casă ordonată, dar la el asta

devenise un fetiș. Vă amintiți de Felix, personajul din filmul *Un cuplu ciudat*, jucat de Jack Lemmon pe marele ecran și de Tony Randall în serialul TV omonim? Dacă da, vă amintiți că era un ins nebun după ordine și că ura cu patimă cea mai mică abatere.

Ei bine, acest Felix era mic copil pe lângă tatăl meu.

Iată un exemplu, ca să mă fac înțeles: tatăl meu folosea efectiv o ruletă ca să se asigure că umerașele din dulapul lui sunt exact la un țol depărtare unul de altul.

Amplificați această pedanterie și aplicați-o la fiecare detaliu dintr-un apartament cu trei dormitoare și veți înțelege în ce coșmar trăiam.

În primăvara lui 1992, am cedat nervos și am decis să mă mut. M-aș fi mutat bucuros în cadrul aceluiași complex de locuințe, suficient de aproape ca să-mi văd periodic tatăl, dar nu atât de aproape încât să trăiesc sub influența lui. Nu voiam ca tatăl meu să creadă că-i întorc spatele.

Dar am aflat stupefiat de la doamna de la biroul de închirieri că există o listă lungă de așteptare și că s-ar putea ca abia peste câteva luni să aibă un apartament disponibil pentru mine. Din fericire, tata nu era singura variantă posibilă: Mark Kadsen de la Teltec a fost de acord să mă mut în camera lui de oaspeți până când numele meu va ajunge în vârful listei de așteptare și voi putea închiria un apartament propriu.

După ce m-am aranjat în noul bârlog, m-am angajat în alt proiect de contraspionaj. Folosind noul meu laptop în biroul lui Dave Harrison, am decis să văd dacă pot cumva, prin intermediul sistemului de monitorizare al companiei de telefoane (SAS), să ascult conversațiile telefonice ale directorului securității de la Pacific Bell, John Venn. Am reușit să intru ocazional peste convorbirile lui Venn. De obicei, când dădeam peste o discuție în curs, nu prea era nimic

interesant și ascultam fără prea mare atenție, în timp ce mă ocupam de alte lucruri.

Dar într-o zi din vara aceea am intrat pe linia lui pe când era în toiul unei teleconferințe cu mai mulți colegi. Dacă vedeți o asemenea scenă într-un film, probabil o să mârâiți nemulțumiți, pentru că șansele unei asemenea interceptii sunt foarte mici. Și totuși, asta s-a întâmplat. Iar urechile mi s-au ciulit îndată ce unul dintre participanți a rostit cuvântul „Mitnick". Discuția era fascinantă, revelatoare... și încurajatoare. A reieșit că acei indivizi habar nu aveau cum evitasem toate capcanele și că asta îi durea rău la ficați.

Discuția a virat spre necesitatea de a-mi întinde o cursă, ceva care să le dea dovezi incontestabile, pe care să le transmită FBI-ului. Se întrebau ce o să încerc data viitoare, ca să poată pune la punct o capcană în care să mă prindă în flagrant delict.

Unul dintre ei a sugerat un scenariu absolut idiot de prindere a mea. Muream să intru în discuție și să le spun „nu cred că o să meargă. Mitnick ăsta e deștept foc. Dacă ascultă chiar acum? Că nu știi niciodată...".

Da, am făcut la viața mea o grămadă de lucruri la fel de îndrăznețe și absolut tâmpite; de data asta, am rezistat ispitei.

Pe de altă parte, nu aveam nicio problemă cu acțiunile riscante dacă mă ruga cineva care avea necazuri. Într-o zi de joi, la început de iunie, când nu m-am dus la lucru pentru că aveam o mulțime de fleacuri de aranjat, am primit un telefon disperat de la Mark Kasden: Armand Grant, șeful dompaniei Teltec, tocmai fusese arestat. Fiul lui, Michael, împreună cu Kasden încercau să-l scoată pe cauțiune, dar li se spusese că s-ar putea să dureze o zi și jumătate după depunerea cauțiunii până să fie eliberat.

Am spus: „Nicio problemă. Spune-mi când ați depus banii, pentru că îndată ce s-a depus suma, o să-l scot de acolo în cam cincisprezece minute“.

Kasden mi-a replicat: „Asta e imposibil“.

Dar știam că oamenii legii respectă gradul, așa că am sunat la o altă închisoare din nordul Los Angelesului — Wayside — și am întrebat: „Cine e locotenent de gardă în după-amiaza asta?“. Mi-au dat numele. Apoi am sunat la Arestul Central pentru Bărbați, unde era deținut Grant. Deja știam numărul direct al Diviziei Cauțiuni. Mi-a răspuns o doamnă și am cerut interiorul de la Primiri și Eliberări. În asemenea situații, experiența mea de om trecut prin sistemul penitenciar mi-a fost utilă. I-am spus că sunt locotenentul Cutare (folosind numele tocmai aflat) de la Wayside. „Aveți un suspect arestat, ar trebui să i se fi depus deja cauțiunea. Lucrează ca informator pentru un caz al nostru și trebuie să-l scot de acolo imediat“, și i-am dat numele lui Grant.

Am auzit prin telefon cum bate tastele computerului. „Tocmai am primit ordinul, nu am apucat să-l băgăm în sistem.“

I-am spus că vreau să vorbesc cu sergentul ei. Atunci când acesta a venit la telefon, i-am servit aceeași poveste și i-am spus: „Domnule sergent, puteți să-mi faceți un hatâr personal?“.

„Desigur, domnule“, a spus el. „Ce doriți?“

„Îndată ce se depune cauțiunea omului meu, puteți să-l treceți personal prin toate formalitățile oficiale și să-l scoateți cât mai curând posibil de acolo?“

Mi-a răspuns: „Nicio problemă, domnule“.

Peste douăzeci de minute, Michael Grant mă suna să-mi spună că tatăl lui este liber.

C22

MUNCĂ DETECTIVISTICĂ

Gsig cof dsm fkqeoe vnss jo farj tbb epr
Csyvd Nnxub mzlr ut grp lne?

Dacă l-am putut ajuta pe Grant depunând atât de puțin efort, cum se făcea atunci că încă nu lămurisem problema cu Wernle? Din fericire, eram pe cale să descifrez și acel secret.

Eric tot spunea că trebuie să se ducă la lucru, iar când îl întrebam ce face schimba mereu subiectul.

Bun, cine îi semna statul de plată? Poate că dacă îi „sparg“ contul bancar o să capăt un răspuns. Dat fiind că numele lui Eric nu era nici pe cererea de închiriere și nici pe facturile curente, mi-am închipuit că trebuie să caut un cont pe numele de Wernle.

Ce bancă folosea? Evident, băncile își păzesc cu mare grijă informațiile despre clienți. Dar în același timp aveau tot

mare grijă ca angajații lor autorizați să obțină informațiile de la diverse sucursale.

La vremea aceea, cele mai multe bănci foloseau un sistem prin care un angajat se identifica pe sine față de un coleg de la altă filială furnizând un cod care se schimba în fiecare zi. De exemplu, Bank of America folosea cinci coduri zilnice, etichetate „A“, „B“, „C“, „D“ și „E“. Fiecare literă avea asociat un număr din patru cifre. Un angajat care suna la altă sucursală pentru o informație oarecare era rugat să dea numărul corespunzător codului A, B sau care o fi fost. Asta era ideea de securitate-beton a industriei bancare.

Folosind „ingineria socială“ inversă, am ocolit ușor problema.

Planul meu conținea mai multe straturi. Dimineața devreme, sunam la sucursala-țintă și ceream să vorbesc cu cineva de la Departamentul de deschidere de conturi. Mă declaram un potențial client, cu o serioasă sumă de bani, care are întrebări privind cea mai avantajoasă dobândă. După ce stabileam un raport de încredere, spuneam că am o ședință și că o să revin mai târziu. Ceream numele persoanei cu care am vorbit și întrebam: „Când aveți pauză de prânz?“.

„Numele meu este Ginette“, spunea tânăra, de pildă. „Sunt aici până la douăsprezece și jumătate.“

Așteptam să se facă 12:30, apoi sunam din nou și ceream să vorbesc cu Ginette. Mi se spunea că Ginette a ieșit la masă, mă prezentam și spuneam că sunt de la altă sucursală a băncii. „M-a sunat Ginette mai devreme“, explicam eu situația, „și mi-a spus că vrea un fax apropo de un client. Dar trebuie să plec curând, am oră la doctor. Pot să-ți trimit ție faxul?“

Colegul spunea da, cum să nu? Cu plăcere. Și îmi dădea numărul de fax.

„Minunat“, spuneam eu. „Îl trimit acum. Stai, mai întâi… vrei să-mi dai codul de azi?“

„Păi tu m-ai sunat“, exclama angajatul băncii.

„Da, știu, dar Ginette m-a sunat prima. Și știi politica noastră de solicitare a codului zilei înainte de a trimite informații despre clienți…“ Era o cacealma din partea mea. Dacă persoana obiecta, spuneam că nu pot trimite informația. Și-i dădeam înainte cu ceva în genul „de fapt, te rog să-i spui Ginettei că nu am putut să-i trimit ce-i trebuie, pentru că nu vrei să verifici codul. De asemenea, te rog să-i spui că sunt plecat în deplasare până săptămâna viitoare și că putem discuta când mă întorc“. În general, asta era suficient ca să-l dezechilibrez, pentru că nimeni nu vrea să submineze munca unui coleg.

Atunci spuneam: „Bun, care e codul E?“.

El îmi dădea codul E, pe care îl memoram.

„Nu, nu e ăsta!“, îi spuneam omului.

„Poftim?“

„Ai spus 6214, nu? Nu e corect“, insistam eu.

„Ba da, acesta e codul pentru E!“, insista omul băncii la rândul lui.

„Păi eu am spus B, nu E!“

Și atunci îmi dădea și codul B.

Acum aveam 40 la sută șanse să obțin informația dorită ori de câte ori sunam la o sucursală a băncii, în tot restul zilei, pentru că știam două dintre cele cinci coduri. Dacă vorbeam cu un ins care era prea băgăreț, sunam un altul și vedeam dacă mă pot înțelege mai bine cu el. De câteva ori am reușit să obțin trei coduri dintr-un singur apel telefonic. (M-a ajutat și faptul că literele *B*, *D* și *E* sună în limba engleză destul de apropiat.)*

Dacă sunam la o bancă și mi se cerea codul A când aveam doar B și E, spuneam pur și simplu: „Uite ce e, nu sunt la pupitrul meu în clipa asta. Te mulțumești cu B sau E?“.

---

* Literele se pronunță separat la modul „Bii“, „Dii“, „Ii“. (*N.t.*)

Aceste conversații erau întotdeauna atât de prietenești, încât angajații băncii nu aveau niciun motiv să se îndoiască de mine și cum nu voiau să pară nerezonabili, de obicei erau de acord cu cererea mea. Dacă nu, pur și simplu spuneam că o să mă duc în birou ca să văd care e codul A. Sunam mai târziu și vorbeam cu alt angajat.

Pentru Wernle, am încercat mai întâi la Bank of America. Figura mi-a reușit, dar nu exista niciun client cu numărul de securitate socială al lui Joseph Wernle. Bun, dar Wells Fargo? Ceva mai ușor: nu aveam nevoie de un cod, pentru că Danny Yelin, unul dintre investigatorii de la Teltec, avea un prieten pe nume Greg, care lucra acolo. Întrucât liniile telefonice erau supravegheate, Danny și Greg aveau un cod personal propriu, pe care acum mi-l împărtășiseră și mie.

Îl sunam pe Greg și pălăvrăgeam despre ultimul meci din weekendul trecut și alte asemenea, apoi spuneam ceva la modul „dacă vrei să vii cu noi, sun-o pe Kat, o să-ți facă ea rost de un bilet".

„Kat" era un cuvânt de cod. Însemna că vreau codul zilei. El îmi răspundea: „Excelent! Numărul ei e tot 310 725-1866?".

„Nu", spuneam eu, și-i dădeam un alt număr, pur și simplu ca să încurcăm ascultătorii.

Ultimele patru cifre din numărul fals pe care mi-l dădea el era codul zilei.

De îndată ce am avut codul, am sunat la sucursală și am spus că sun de la sucursala Cutare: „Avem ceva probleme cu computerele, treaba merge atât de încet și nu pot să termin ce am de făcut. Poți să cauți ceva pentru mine?".

„Care e codul zilei?"

În scopul investigațiilor mele despre Wernle, i-am dat codul și i-am spus ceva în genul „vreau să verific un cont client".

„Ce număr de cont?"

„Caută-l după numărul de securitate socială“, și îi furnizam numărul de securitate socială al lui Wernle.

După un moment, ea mi-a spus: „Bun, am două conturi“.

Am rugat-o să-mi dea numerele ambelor conturi și sumele curente. Prima parte a numărului indica sucursala în care se deschisese contul; ambele conturi ale lui Wernle erau deschise la sucursala Tarzana din Valea San Fernando.

Am sunat la sucursala cu pricina și am cerut să scoată contractul de deschidere a contului, care includea și datele clientului. Am pus întrebarea care mă rodea de atâta vreme: „Cine este angajatorul?“.

„Alta Services, bulevardul Ventura nr. 18663.“

Am sunat la Alta Services și am cerut să vorbesc cu Joseph Wernle, primind un foarte rece „azi nu e la birou“. Iar când următoarea propoziție a fost „și nu îl așteptăm să se întoarcă prea curând“, am intrat în alertă.

Restul a decurs ca în epoca noastră, în care „informația dumneavoastră bancară vă stă oricând la dispoziție“. Având numărul de cont al lui Wernle și ultimele patru cifre din numărul lui de securitate socială, pur și simplu am sunat la sistemul telefonic automat al băncii și am primit toate detaliile pe care mi le puteam dori despre toate tranzacțiile lui bancare.

Dar ceea ce am aflat nu a făcut decât să adâncească misterul: în conturile lui Joseph Wernle intrau adesea (și ieșeau) sume care totalizau mii de dolari *pe săptămână*.

Dumnezeule! Ce să însemne asta? Nu mă prindeam deloc.

Dacă își rula toți banii prin conturile bancare, mi-am închipuit că poate declarația lui fiscală o să-mi dea niște indicii utile despre ce se întâmplă în realitate.

Aflasem că pot obține destul de ușor informații despre contribuabili de la Serviciul Venituri Interne (Fiscul), prin simpla aplicare a „ingineriei sociale“ asupra angajaților cu acces la computere. Complexul Fiscului din Fresno, California, avea

sute de linii telefonice; sunam pe una, la întâmplare. Înarmat cu informațiile preliminare necesare, spuneam ceva de tipul: „Am probleme cu accesul la IDRS — al vostru merge?". („IDRS" e abrevierea de la Integrated Data Retrieval System — „Sistem Integrat de Extragere a Datelor".)

Evident că terminalul ei sau al lui mergea și aproape de fiecare dată persoana era amabilă și își lua din prețiosul ei timp pentru a-și ajuta un coleg de serviciu.

De data asta, când am dat numărul de securitate socială al lui Wernle, agentul mi-a spus că declarația de venit curentă și cele din ultimii doi ani nu raportau niciun venit impozabil.

Ca să vezi, mi-am zis eu — asta îmi închipuisem și eu. Deja știam că dosarul lui de securitate socială indică zero venituri. Iar acum Fiscul îmi confirma.

Un agent al FBI care nu primea bani nici de la Securitatea Socială și nici nu avea venituri impozabile… și totuși prin conturile lui bancare treceau aproape zilnic mii de dolari… Ce să însemne *asta*?

Știți cum se spune: „Singurele lucruri sigure în viață sunt moartea și impozitele". Ei bine, începeam să cred că pentru un agent al FBI partea cu impozitele nu este adevărată.

Am încercat să-l sun pe Eric și am aflat că noua lui linie telefonică fusese desființată. Am încercat și a doua lui linie, cu același rezultat.

Un telefon persuasiv la biroul de închirieri din complexul lui a produs informația că omul se mutase. Nu, nu se mutase într-un alt apartament din același complex, ca data trecută. Se mutase de tot. Și, cum bănuisem, după ce s-a uitat prin fițuicile ei, doamna de la închirieri mi-a spus că nu există nicio adresă la care să i se trimită corespondența.

Am revenit la Biroul Special al DWP (Departamentul pentru Apă și Electricitate). Era cu bătaie foarte lungă, dar era un început ca oricare altul. I-am cerut amploaiatei de acolo să se

uite dacă e vreun client cu numele de familie Wernle pentru serviciile lor. A avut nevoie doar de o clipă ca să-mi confirme. „Am un cont nou pe numele Joseph Wernle", mi-a spus ea și mi-a dat o adresă în Hollywood, la McCadden Place.

Nu-mi venea să cred că băieții de la FBI pot fi atât de tălâmbi încât să folosească același nume pentru conturile de utilități publice în cazul unui individ pe care încercau să-l ascundă.

Aveam numărul de pager al lui Eric. Acest număr încă funcționa și am aflat ce companie de pagere îi furniza serviciul. Am sunat și am reușit să păcălesc un responsabil de cont să-mi dea numărul care deosebea pagerul lui Eric de toate celelalte pagere: codul CAP („Protocolul de Acces Canal"). Apoi am ieșit și am cumpărat un pager al aceleiași companii, spunându-i angajatului că îl scăpasem pe cel vechi în budă pe când făceam pipi. Omul a râs cu simpatie — era clar că mai auzise povestea asta de la diverși care chiar o pățiseră — și mi-a programat cu ușurință CAP-ul pe care i l-am dat.

Din acel moment, ori de câte ori cineva de la FBI (sau oricine altcineva) îi trimitea o cerere de apel sau îi trimitea un text, vedeam acest mesaj pe pagerul meu clonat, exact cum apărea și pe al lui.

Care e probabilitatea ca atunci când interceptezi două conversații telefonice la un interval foarte scurt să afli că e vorba despre tine *de fiecare dată*? Ei bine, la scurt timp după ce am ascultat echipa de la securitatea companiei Pacific Bell cum se căznea să-mi întindă o capcană, am mai interceptat o discuție.

Nu încercasem să-l interceptez pe Eric, pentru că el știa că avem acces la sistemul de monitorizare (SAS) și mă temeam că tehnicienii din centrală ar fi putut fi instruiți să

sune la securitatea internă sau la FBI dacă încerca cineva să atașeze vreun echipament la linia lui. Eric credea că are măsuri de siguranță împotriva interceptării convorbirilor lui telefonice. Se jucase cu SAS-ul suficient de mult ca să știe că atunci când cineva îți intră pe linie se aude un clic caracteristic. Dar nu știa nimic de conexiunea cu „papuci“ SAS, care, după cum am spus mai sus, era o conexiune directă, pusă de tehnician pe perechea fizică; „papucii“ nu produceau niciun clic audibil pe linie.

Am intrat întâmplător pe linia lui Eric, într-o bună zi, folosind un „papuc“ SAS; l-am surprins într-o convorbire cu un anume Ken.

Nicio surpriză pentru mine când am văzut cine este Ken. Agentul special FBI Ken McGuire.

Discutau despre ce dovezi îi trebuie lui Ken pentru un mandat de percheziție la casa lui Mitnick.

Convorbirea asta m-a băgat într-o panică serioasă. Am început să mă întreb dacă mă urmăreau sau dacă nu cumva chiar se pregătesc să mă aresteze. Eric nu mai suna ca un informator sub acoperire; îi spunea lui McGuire „Ken“, vorbeau de la egal la egal, ca de la agent la agent, iar mai experimentatul și mai vârstnicul McGuire îl ajuta pe mai tânărul lui coleg să înțeleagă mai bine ce le trebuie pentru un mandat de percheziție.

Mandat de percheziție! Dovezi împotriva lui Mitnick!

Să dea dracii, m-am gândit eu. Va trebui să scap din nou de toate detaliile cele mai mărunte care ar putea fi folosite împotriva mea.

Îndată ce au încheiat discuția, mi-am reprogramat imediat telefonul, clonând un număr diferit, unul pe care nu îl mai folosisem niciodată.

Apoi l-am sunat pe Lewis la birou. „Stare de urgență!“, i-am spus. „Trebuie să te duci la telefonul public din afara clădirii voastre. Acum!“ Pentru eventualitatea că băieții cu

ochi albaștri urmăresc transmisiile celulare din apropierea biroului lui.

Am intrat în mașină și am condus până într-un loc despre care știam că e acoperit de alt pilon de telefonie mobilă — asta pentru a evita orice problemă în cazul în care agenții ar fi supravegheat turnul care servea zona unde se afla Teltec.

De îndată ce Lewis mi-a răspuns la telefonul public, i-am spus: „Oficialitățile adună dovezi împotriva noastră, iar Eric este implicat în treaba asta! Am o confirmare sută la sută că suntem ținta lor. Schimbă-ți imediat numărul".

„Rahat!" A fost singurul lui răspuns.

„Trebuie să trecem în modul «curățenie»", i-am spus.

Mi-a părut amărât și speriat. „Da, sigur", mi-a spus el. „Știu ce am de făcut."

Tot timpul acesta în care am trudit la investigarea lui Eric, m-am așteptat să descopăr că este un turnător în solda FBI-ului, eventual un agent. Dar acum era sigur; știam că nu mai e un joc. Era o chestie reală. Aproape că simțeam oțelul rece al gratiilor închisorii, aproape că gustam mâncarea de închisoare fadă, practic necomestibilă.

Când Kasden a venit acasă de la serviciu, eram în pragul lui, cu cutiile de discuri pe care îi cerusem să mi le țină în păstrare. În aceeași seară am mers la casa altui prieten al tatălui meu, care era de acord să-mi gareze la el computerul și toate însemnările.

Dar pentru De Payne curățenia nu a era la fel de simplă. Omul era cumplit de dezordonat, în apartamentul lui era haos. Era foarte dificil să sape prin mormanele de hârtii ca să le găsească pe cele care ar putea ajuta guvernul să adune dovezi împotriva lui. Și nu aveai cum să-l ajuți în treaba asta: el era singurul care putea spune care harduri și care dischete erau curate și care l-ar putea trimite la închisoare. Această

misiune i-a luat mai multe zile, mereu cu groaza că acum vin să-l salte agenții federali, înainte să termine treaba.

Știu, știu, ar fi trebuit să folosesc cu mult timp înainte toate resursele care îmi erau la îndemână ca să aflu cum e cu Eric. Dar mai bine mai târziu decât niciodată. Am sunat-o pe Ann, contactul meu la Securitarea Socială. Ea l-a căutat pe Eric Heinz în acte și mi-a dat numărul său de securitate socială, data și locul nașterii lui. Ea mi-a mai spus și că Eric este pe lista persoanelor care primesc ajutor de invalid, pentru că își pierduse un membru.

Dacă povestea lui cu accidentul de motocicletă era adevărată și chiar umbla prin oraș cu un picior artificial, doctorii ăia chiar făcuseră o treabă de excepție, pentru că nu-l văzusem niciodată șchiopătând. Sau poate că piciorul nu îl pierduse, ci doar convinsese un doctor să întocmească un raport medical fals ca să culeagă beneficiile. Asta ar putea explica de ce nu se ducea niciodată la slujbă.

I-am spus Annei: „Este un caz de fraudă. Să vedem dacă putem găsi numele părinților lui“. Permisul de conducere al lui Eric avea un „junior“ în coada numelui, ceea ce simplifica mult lucrurile. Ea a căutat toți oamenii listați sub numele de Eric Heinz Sr., cu data nașterii într-un interval pe care îl consideram eu cel mai potrivit pentru tatăl lui Eric. A găsit unul care se născuse pe 20 iunie 1935.

În seara aceea, m-am întâlnit cu Danny Yelin, coleg de la Teltec, la un fast-food din Sherman Oaks, ca să luăm masa. După ce am făcut comanda, m-am dus la telefonul public și am sunat la numărul lui Eric Heinz Sr., pe care tocmai îl aflasem.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea poate că nu ar fi trebuit să mă surprindă. Dar m-a surprins. M-a prins cu pantalonii în vine.

„Încerc să dau de Eric“, am spus. „Sunt un prieten din liceu.“

„*Cine e acolo?*“, m-a întrebat bărbatul cu un ton bănuitor. „Cum ziceai că te cheamă?“

„Poate că nu sunteți Eric Heinz cu care voiam să discut. Există un Eric Junior?“

„Da, răposatul meu fiu“, a răspuns el.

Avea un glas de om supărat, avea o furie abia stăpânită. Mi-a spus că vrea să-i dau numărul meu, ca să mă poată suna — evident că voia să le ceară autorităților să mă ancheteze. Nicio problemă: i-am dat numărul telefonului public de la restaurant și am închis.

M-a sunat imediat. Am început din nou dansul, eu vrând să mă apropii, el ținându-mă la distanță.

Am întrebat: „Când a murit?“.

Atunci a venit bomba: „Fiul meu a murit în copilărie“.

Am simțit cum mă ia cu călduri, din cauza fluxului brusc de adrenalină. Explicația venea de la sine: „Eric Heinz“ era o identitate furată.

Nu știu cum am reușit să mă adun, destul cât să bâlbâi niște regrete apropo de pierderea lui.

Deci cine este acest artist al vânzării de rahat, care lucra la FBI și care folosea un nume fals?

Între timp, a trebuit să mă asigur că Eric Heinz Sr. nu m-a mințit în legătură cu moartea fiului lui în copilărie. Am apelat din nou la serviciile amicei Ann de la Administrația Securității Sociale și am dat de fratele lui Eric Sr., care mi-a confirmat povestea: Eric Jr. murise în 1962, într-un accident de mașină, la vârsta de doi ani. Se ducea cu mama lui (care a murit, de asemenea, în accident) la Seattle, la Târgul Internațional.

Nu e de mirare că Eric Sr. m-a tratat cu răceală când i-am spus că am făcut liceul cu fiul lui.

Când urmărești un fir până la capăt, ai o mulțumire deosebită. În speță, asta a însemnat dobândirea unei copii

a certificatului de deces al lui Eric Heinz de la Biroul de Evidență a Populației al Comitatului King din Seattle. Am trimis o cerere, care conținea și taxa oficială, cerând să-mi fie trimisă copia la sediul Teltec.

Tatăl și unchiul său îmi spuseseră adevărul. Acel „Eric Heinz“ pe care îl știam juca obișnuitul joc al furtului identității unor copii morți.

Dumnezeule! În sfârșit aflasem adevărul despre el.

Numele „Eric Heinz“ era absolut fals.

Atunci cine mama dracului era acest individ, care era mort și care totuși îmi întindea capcane?

Am revenit la „analiza de trafic“ a apelurilor telefonice ale FBI-ului, am remarcat faptul că McGuire suna de foarte multe ori la numărul 213 894-0336. Știam deja că numerele care începeau cu 213 984 erau alocate la Procuratura Federală din Los Angeles. Am apelat numărul și am aflat că este al unui anume David Schindler, asistentul procurorului federal care instrumentase inclusiv cazul lui Poulsen. Mi-am închipuit că omul este cel care primise misiunea să aresteze următorul hacker talentat din Los Angeles.

Deci guvernul federal numise un procuror special pentru mine. *Era de rău!*

Din momentul în care am căpătat accesul la toate facturile detaliate de la PacTel, care îmi arătau aproape la minut toate apelurile primite sau efectuate de abonații companiei, am început să le verific des — ținta fiind „unitatea gulerele albe“, care se ocupa de infractorii intelectuali, cu care Eric era frecvent în legătură, concentrându-mă asupra agentului special McGuire.

Astfel s-a întâmplat să detectez o serie de telefoane care mi-au atras atenția: McGuire sunase ce câteva ori în doar

câteva minute la numărul de pager al lui Eric. Iar după ultima lui tentativă de a-l contacta prin pager, McGuire a sunat la un număr fix pe care nu-l mai văzusem.

Am sunat la numărul cu pricina. Ca să vezi: un glas bine cunoscut. Persoana care mi-a răspuns la telefon era Eric. De la un număr fix nou-nouț, din altă parte a Los Angelesului. Se mutase *încă o dată*.

Am închis, cu un zâmbet pe față. Eric va ști că eu i-am închis telefonul. Probabil că nici nu apucase să-și despacheteze lucrurile și eu și aflasem unde s-a mutat.

Centrul de desemnare a numerelor al companiei PacBell a fost în măsură să-mi dea noua adresă a lui Eric.

Era bulevardul Laurel Canyon nr. 2270, adresă care s-a dovedit a fi într-un cartier scump, la mai puțin de doi kilometri nord de Hollywood Boulevard, în Hollywood Hills, la jumătatea drumului spre Mulholland Drive.

Era a patra adresă în cele câteva luni de când făcuserăm cunoștință. Nu era greu să-ți dai seama de ce: FBI-ul încerca să-l protejeze. De fiecare dată când îi descopeream adresa, băieții federali îl mutau. Îi descoperisem adresa de trei ori, iar ei îl mutaseră de fiecare dată.

Ați crede că își dăduseră deja seama că adresa omului nu mai era un secret pe care să-l ascundă față de mine.

Noaptea stăteam în fața unui computer și îmi făceam treaba de hacker. Ziua eram în fața unui computer și „investigam“ pentru Teltec. Activitatea de bază a Teltec era să afle unde își ascundea bunurile un soț dintr-un caz de divorț, ajutând un avocat să se decidă dacă să-l dea în judecată sau nu, în caz că acuzatul avea suficient de mulți bani ca să merite să te arunci; altă direcție era identificarea diverșilor impostori. Câteva cazuri chiar mi-au produs satisfacție, de pildă localizarea unui părinte care și-a răpit propriul copil și a fugit cu el în Canada, în Europa sau mai știu eu

unde. Satisfacția dată de aceste cazuri a fost enormă. Aveam impresia că aduc puțin bine pe lumea asta.

Dar faptele bune în contul societății nu aveau să-mi aducă puncte în relația cu oamenii legii. Am închipuit un sistem de avertizare timpurie, care să sune alarma dacă FBI-ul se învârte prin jur și vrea să mă urmărească după ce am plecat de la slujbă. Am cumpărat un scaner radio, care avea deblocată banda telefoanelor celulare (Comisia Federală pentru Comunicații începuse deja să-i preseze pe producătorii de scanere radio să nu mai permită interceptarea traficului telefonic celular). De asemenea, am cumpărat un DDI („Digital Data Interpreter"), o cutie specială, care putea decoda informația din rețeaua celulară. Semnalele captate de scaner și introduse în DDI erau apoi preluate de computerul meu.

Un telefon mobil se înregistrează la cel mai apropiat turn al celulei de rețea și stabilește comunicațiile cu acesta, astfel că atunci când te sună cineva, sistemul știe la care turn (antenă) să retransmită apelul destinat telefonului tău mobil. Fără acest protocol, compania de telefonie mobilă nu ar avea nicio posibilitate de a direcționa apelul către tine. Am programat scanerul radio să urmărească frecvența turnului care era cel mai aproape de Teltec, astfel încât să primească de la turn informația care identifică numărul fiecărui telefon celular atașat, chiar și al celor în trecere prin zonă.

Scanerul meu furniza acest flux constant de date DDI-ului, care convertea informația în bucăți separate, cum ar fi:

618-1000 (213) Înregistrare
610-2902 (714) Apel
400-8172 (818) Apel
701-1223 (310) Înregistrare

Fiecare din aceste rânduri arăta starea unui telefon mobil aflat în acel moment în zona servită de turnul acela. Primul

set de cifre este numărul mobilului. „Apel" înseamnă că turnul primește un apel pentru acel telefon celular și îi semnalează aparatului să stabilească o conexiune. „Înregistrare" indică faptul că telefonul este în zona servită de turn și este gata să efectueze sau să primească apeluri.

Am configurat pachetul software al DDI-ului pentru computerul meu, programându-l să sune o alarmă dacă DDI-ul detectează orice număr introdus de mine: telefoanele celulare ale tuturor agenților FBI pe care îi identificasem ca având legături cu Eric. Softul urmărea permanent numerele furnizate de lanțul turn-scanner-DDI-computer. Dacă vreunul dintre agenții cu acele telefoane mobile apărea în zona companiei Teltec, micul meu aranjament suna alarma.

Creasem o capcană pentru FBI; eram cu un pas în fața lor. Dacă băieții cu ochi albaștri veneau după mine, eram avertizat.

C23

CUM M-AU CĂLCAT BĂIEȚII CU OCHI ALBAȘTRI

Fqjc nunlcaxwrl mnerln mrm cqn OKR rwcnwcrxwjuuh kanjt fqnw cqnh bnjalqnm vh jyjacvnwc rw Ljujkjbjb?

Într-o zi de luni, spre sfârșitul lui septembrie 1992, am sosit la birou devreme, înaintea tuturor. Am intrat în hol și am auzit un *bip-bip-bip*. M-am gândit că poate am introdus greșit codul alarmei de la intrarea în birourile de la Teltec. Dar cu cât înaintam pe hol, cu atât bipăitul devenea mai puternic.

Bip-bib, bip-bip, bip-bip...

Iar sunetul venea din biroul meu.

Poate c[cineva a pus pe pupitrul meu o alarmă electronică oarecare?

Nu. Era altceva.

Era sistemul meu de avertizare timpurie.

Semnalul sonor era declanșat de softul care monitoriza scanerul meu radio.

Iar scanerul detecta în zonă telefoane aparținând FBI-ului.

Rahat! Rahat! Rahat, rahat, rahat!

Computerul mi-a arătat ce număr celular declanșase alarma: 213 500-6418.

Telefonul celular al lui Ken McGuire.

Softul DDI de pe computerul meu arăta că alarma a fost declanșată la 6:36, cu două ore mai devreme.

McGuire fusese în zonă, undeva în apropierea Teltec.

Computerul meu mai arăta și ce numere formase McGuire: 818 880-9XXX. Pe vremea aceea, în Los Angeles, acel „9" din poziția a șaptea a numărului însemna de obicei un telefon public. McGuire suna la un număr de telefon din cartierul meu.

În câteva clipe mi-a și picat fisa. Mi se confirmau cele mai rele temeri: McGuire sunase la telefonul public de lângă Village Market, magazinul aflat exact peste drum de apartamentul meu.

Asta era la doar doi-trei kilometri de Teltec, cam cinci minute cu mașina.

Prin cap au început să-mi galopeze mii de gânduri. De ce sunt aici? Erau hotărâți să mă urmărească. Sau mă urmăriseră până aici ca să mă aresteze? Să fug? Să mă ascund? Să stau să-i aștept să spargă ușa și să dea năvală?

Eram buimăcit. Speriat. Îngrozit.

Ia stai puțin. Dacă au venit să mă aresteze, probabil că îmi băteau la ușă cât încă eram în apartament.

De ce a sunat McGuire la Village Market? Brusc, răspunsul a venit de la sine: ca să obțină un mandat de percheziție, aveau nevoie de o descriere a complexului de apartamente și de adresa mea exactă. Poate că McGuire încă nu era pregătit să mă aresteze — doar culegea detaliile privind localizarea mea, necesare pentru a-i cere unui judecător să emită un mandat de percheziție.

Au ajuns la serviciu și Michael și Mark și i-am pus la curent cu situația: „Ken McGuire a fost dimineața asta la apartamentul meu, când încă dormeam". Să le fi văzut figurile: o imagine neprețuită. „Cum dracu' știe omul ăsta toate lucrurile astea?" Au fost din nou fascinați de modul în care penetrasem întreaga activitate depusă de FBI împotriva mea. Înghițiseră momeala cu undiță cu tot. Acum le pusesem capac.

Mi-am adunat efectele personale și am coborât scările ca să urc în mașină, absolut îngrozit și cu senzația neplăcută că dintr-o clipă în alta cineva o să strige la mine: „*Mitnick, NICIO MIȘCARE!*". Am ajuns în parcare și m-am uitat atent la toate mașinile, să văd dacă existau inși la costum care se uitau la mine.

Am ieșit prudent din parcare, având practic ochii lipiți de oglinda retrovizoare. Mă concentram mai mult în spate decât în față.

Am dat năvală în Autostrada 101 și am țâșnit spre Aguora Hills, un oraș apropiat, suficient de departe ca să-mi pot folosi liniștit telefonul celular.

Am ieșit de pe autostradă și am tras la parcarea unui McDonald's.

Firesc, primul telefon a fost către Lewis. „Vin agenții FBI", i-am spus.

În general, pe Lewis nu-l mișca nimic. Avea o armură de aroganță pe care nu o puteai străpunge cu nimic.

Nu și de data asta. Se auzea prin telefon că vestea îl prost-dispusese; se emoționase. Dacă FBI-ul mă urmărea pe mine, trebuie să fi știut că și el era partenerul meu de hackuit. Era aproape o certitudine că nu îl vor vrea doar pe Mitnick.

M-am întors la apartamentul meu și l-am verificat centimetru cu centimetru, adunând toate lucrurile acumulate de la ultima „curățenie" care m-ar fi putut incrimina. Carnete, discuri, orice petic de hârtie cu însemnări. Același lucru și cu mașina.

În seara respectivă am bătut la ușa lui Mark Kasden și l-am rugat să-mi țină lucrurile în boxa lui, alături de prima tranșă lăsată la el.

M-am întors la apartamentul meu și încă o dată mi-am mutat computerul la casa prietenului tatei, unde îl mai ascunsesem o dată, înainte.

Când am terminat, eram mulțumit că sunt complet „curat".

Am tras la un mic hotel, în apropiere, pentru că mi-era frică să stau în propriul apartament. Am dormit foarte prost, răsucindu-mă toată noaptea în pat și m-am trezit dimineața, devreme, și mai obosit.

Marți dimineața am mers cu mașina la birou având senzația că sunt un personaj din acele filme de spionaj de proastă calitate: oarece elicoptere? Sau niște mașini de urmărire? Sau niște inși cu aspect dubios, în costume și cu părul tuns scurt?

Nimic.

Aveam impresia că în orice clipă se poate întâmpla ceva.

Dar ziua a decurs fără incidente. Chiar am reușit să muncesc puțin.

Am oprit mașina în drumul spre casă și am intrat într-un magazin de gogoși, unde am cumpărat o duzină de gogoși asortate. Am lipit cu scotch un bilet pe frigider: „Gogoși pentru FBI".*

Iar pe cutie am scris cu litere mari:

GOGOȘI PENTRU FBI

Speram să-i enervez *pe bune* prin faptul că știam nu numai *că*-mi intraseră în casă, ci și exact *când* au făcut-o.

---

* Una dintre prejudecățile (justificate) ale americanului: oamenii legii sunt mari amatori de gogoși cu gaură. (*N.t.*)

*

În dimineața următoare, pe 30 septembrie 1992, revenit în propriul apartament, dormeam iepurește, gata să sar la primul zgomot, fără să mă pot odihni ca lumea.

Pe la ora 6:00, m-am trezit speriat. Cineva încerca să deschidă cu o cheie. E adevărat că așteptam FBI-ul, dar era de așteptat și că vor bate la ușă. Dacă încerca cineva să mă jefuiască? Am zbierat: „*Cine e acolo?*“, sperând să sperii intrusul.

„FBI — deschide!“

Până aici mi-a fost, mi-am zis eu. *Mă întorc la închisoare.*

Știam de mult că vor veni, dar tot nu eram pregătit psihic. Cum aș fi putut? Gândul că mă vor aresta mă înghețase.

Am deschis ușa, fără să-mi dau seama măcar că eram gol-pușcă. În fața haitei era o agentă, care nu se putea abține să nu se uite în jos.

Apoi toată echipa a apărut la vedere și a intrat forțat în cameră. Cât timp eu m-am îmbrăcat, au răscolit locul, cercetând cu atenție până și conținutul frigiderului. Nimeni nu a comentat, nimeni nu a zâmbit la vederea biletului cu „Gogoși pentru FBI“. Nu s-au atins de duzina mea de gogoși.

Dar făcusem o curățenie pe cinste. Nu au descoperit în frigider nimic care să mă incrimineze și nu au găsit nicăieri ceva care să le dea vreo dovadă împotriva mea.

Evident, asta nu le-a plăcut și nu le-a plăcut nici atitudinea mea de om care făcea pe prostul.

Un agent s-a așezat la masa din bucătărie și a spus: „Vino aici, trebuie să vorbim“. În general, agenții FBI sunt foarte politicoși, iar cu acesta chiar mă știam. Era agentul special Richard Beasley, cel care participase și la cazul meu cu Digital Equipment Company (DEC). Mi-a spus pe un ton prietenesc și cu o tărăgănare în glas care amintea de accentul de

Texas: „Ken, ești la a doua abatere. Chiar în momentul acesta îl verificăm și pe De Payne. El cooperează. Dacă nu cooperezi și tu, o să ajungi la mititica“.

Nu mai auzisem expresia asta, dar semnificația era limpede: primul dintre noi care cedează și îl toarnă pe celălalt primește un tratament mult mai bun. Eu și Lewis discutaserăm treaba asta de multe ori. „Ce o să zici dacă vine poliția și te întreabă?“, îl întreba unul dintre noi pe celălalt.

Iar răspunsul era: „Le zic să discute cu avocatul meu“.

Nu aveam să-l torn. Și știam că e un tip de comitet și o să-mi țină și el spatele.

*

Beasley a scos o casetă. M-a întrebat: „Ai un casetofon?“.

„*Nu!*“

Nu prea înțelegeam. Adică agenția care crede că e cea mai bună din State, dacă nu cumva din lumea întreagă, vine cu o casetă magnetică pe care vrea să o ascult, dar nimeni nu aduce un casetofon?

Unul dintre ceilalți agenți a reperat radiocasetofonul meu și l-a adus. Beasley a pus caseta și a apăsat pe Play.

Am auzit cum se formează un număr și apoi pe Mark Kasden vorbind în fundal. Apoi vocea mea. Se părea că eu și Mark discutam ceva în aceeași cameră. Auzeam sunetele aferente formării unui număr.

Următoarea voce care a venit din casetofon a spus ceva la modul: „Bine ați venit la căsuța vocală a Pacific Bell. Vă rugăm să introduceți numărul căsuței dvs.“.

Alte numere bătute.

„Vă rugăm să introduceți parola.“

„Aveți trei mesaje noi.“

După care: „Bună, Darrell, aici David Simon. Te rog să mă suni la 818 783-42XX“.

Apoi alt apel. Din nou vocea mea, spunând: „Hei, detectivul Simon tocmai l-a sunat pe Santos".

Beasley a oprit casetofonul.

„Ai ceva de spus?", a încercat el marea cu degetul.

Tare mi-e teamă că am cam rânjit la el: „Este uimitor ce poate face FBI-ul cu tehnica modernă".

I-am vorbit arogant, uitându-mă drept în ochii săi.

Un alt agent, care a stat în picioare lângă noi tot timpul discuției, a întins mâna, a înhățat radiocasetofonul și a deschis enervat sertarul casetei. Ca un puști de patru ani care are un puseu de furie.

Agenții s-au răsfirat să continue percheziția. Eu am rămas la masă, așteptând.

A sosit un alt agent. Mi-a înmânat cartea lui de vizită: „Agent special de urmărire". A deschis un carnet cu multe foi volante și a început să treacă în revistă însemnările din el. După câteva clipe, a întrebat: „Unde este computerul suspectului?".

„Nu am găsit niciun computer", i s-a răspuns.

Era vădit furios.

Au continuat percheziția.

În final, l-am întrebat pe agentul responsabil: „Sunt în stare de arest?".

„Nu", mi-a răspuns el.

Poooftiiiim?!?!?!? Nu mă arestează?! Nu-mi venea să cred. Nu avea nicio noimă. Dar omul nu se juca cu mine. Niciunul dintre ceilalți agenți nu a avut vreo zvâcnire. Trebuie să fie adevărat. Am încercat:

„Dacă nu sunt arestat, mă duc", am spus eu.

„Unde?", m-a întrebat agentul de urmărire.

„La tăticul meu, să-l întreb dacă să cooperez sau nu."

Cooperare — da, vezi să nu. Dar voiam să plec de acolo, oriunde, numai să nu stau acolo, să merg într-un loc în care să mă simt în largul meu.

Agentul s-a gândit o clipă. Dacă nu eram arestat, ce rost avea să mă țină acolo, cât timp ei îmi întorc apartamentul pe dos?

„Bun“, a zis el.

Mi-au făcut percheziție corporală, mi-au găsit portofelul și mi l-au studiat. Nu au descoperit nimic interesant în el, așa că m-au lăsat să plec.

M-au urmat la mașină trei agenți. Am descuiat și ei au început să caute. Paștele! Au descoperit o cutie cu dischete pe care o uitasem în torpedou. S-a văzut că sunt surprins și îngrijorat. Iar ei erau încântați.

Au terminat de percheziționat mașina, după care au deschis ușile și s-au instalat înăuntru, de parcă eram cei mai buni prieteni din lume și mergeam la o petrecere. M-am arătat șocat.

„Ce faceți în mașina mea?“, i-am întrebat.

„Mergem cu dumneavoastră la tatăl dumneavoastră.“

„Nu, nu mergeți. Ieșiți din mașină.“

Ca să vezi! Au ieșit.

Au urcat în două mașini ale FBI-ului și m-au urmat până la locuința tatălui meu, care pe vremea aceea avea o prietenă nouă pe care, sincer, nu o prea înghițeam.

Am ajuns la casa tatei și ei au spus că vor să intre împreună cu mine. Le-am spus că nu se poate, că vreau să discut cu tatăl meu între patru ochi.

Nu au plecat. Au rămas în mașini, iar eu am intrat în casă.

Nu terminasem de făcut „curățenia“ la Teltec și trebuia să mă întorc la birou fără să mă însoțească echipa de supraveghere a FBI-ului. M-am uitat afară, tot acolo erau. M-am dus să le spun că tata și cu mine mergem să discutăm cu un avocat înainte să discutăm cu ei.

Încercam să le dau un licăr de speranță că poate voi coopera, chiar dacă nu aveam nici cea mai mică intenție.

În final au plecat.

Îndată ce au dispărut din vedere, m-am repezit în mașină și am dat bice spre Teltec.

Dar de ce nu m-am întâlnit cu agentul McGuire sau cu Terry Atchley de la Pacific Bell în ziua aceea? Aceștia au mers la De Payne, în speranța că îl vor determina să mă toarne.

Iar Lewis exact asta a făcut. Am citit raportul FBI privind discuția lor: Lewis se tot oferă să vorbească, dar în același timp continuă să pretindă garanții. Și îi tot dă înainte cât de periculos sunt și cât de frică îi e de mine.

Deci nu eram arestat și știam că agenții nu vor descoperi nimic incriminant în apartamentul meu. Bănuiam că vor căuta dovezi mai serioase decât o discuție cu Lewis ca să mă pună sub acuzație judiciară.

La vremea aceea, încă nu știam că Teltec fusese ținta unui raid al FBI cu câteva luni mai înainte și deci nu aveam niciun motiv să cred că agenții federali ar putea să percheziționeze apartamentul lui Kasden în același timp cu percheziția de la mine. Dar exact asta făceau; își închipuiau că datele mele piratate au vreo conexiune cu activitățile ilegale ale Teltec — accesul la baza de date a TRW cu identități de firmă furate și așa mai departe. Eu cu ideea mea genială de a ascunde dischetele și însemnările la Mark!

Oricum, timpul se scurgea în favoarea mea. Eliberarea mea condiționată după spargerea dată la DEC împreună cu Lenny DiCicco urma să expire în mai puțin de trei luni. Dacă FBI-ul încă nu îmi bătuse la ușă cu un mandat de arestare, asta însemna că o să fiu liber ca păsările cerului.

Computerul pe care îl foloseam la Teltec nu avea niciun utilitar de încriptare instalat și trebuia să mă asigur că agenții nu vor mai găsi nimic împotriva mea.

Am tras la Teltec și am dat năvală în sus pe scări. Fantastic! Nicio echipă de agenți federali! De necrezut!

M-am așezat la computerul din biroul meu și am dat comenzile de ștergere a datelor. Dacă nu știți deja (apare la Știri din când în când, cel mai serios caz fiind al locotenent-colonelului Oliver North, care a făcut parte din personalul Casei Albe și care a încercat să mușamalizeze afacerea Iran-Contra*), nu e suficient să dai „Delete“ ca să ștergi pe bune conținutul unui hard-disk. Acțiunea respectivă nu face decât să marcheze fișierele ca fiind șterse; ele nu mai apar în sistemul de fișiere, dar informația încă există pe disc și poate fi recuperată.

Așa că nu am dat doar comanda „Delete“, ci am folosit și un program numit „WipeInfo“, parte din Norton Utilities. WipeInfo este menit să marcheze fișierele ca fiind șterse, dar și să scrie peste ele de câteva ori, pentru a nu mai putea fi recuperate vreodată. Când programul s-a terminat, niciunul din fișierele mele nu mai putea fi recuperat de pe acel disc.

L-am sunat pe șeful meu, Michael Grant, și i-am spus despre raidul FBI. El a ținut să știe: „Unde ești acum?“.

„Sunt la birou.“

„Și ce faci?“

„Fac curățenie pe calculatorul meu.“

S-a înfuriat și a încercat să-mi ordone să mă opresc. Incredibil. Credeam că suntem o echipă; credeam că el și tatăl lui vor fi de partea mea. În schimb, el a încercat să mă facă să las dovezi pe computerul meu. După cum sunau lucrurile, șefii de la Teltec sperau să iasă din rahatul în care intraseră ajutând FBI-ul să acumuleze dovezi împotriva mea.

---

* Afacere în cadrul căreia guvernul SUA a vândut (ilegal) arme Iranului, iar banii rezultați au fost virați insurgenților de dreapta din Nicaragua („Contras“), deși Congresul interzisese finanțarea acestora, considerați o organizație teroristă. (*N.t.*)

A reieșit, după cum mi-a spus ulterior un coleg de la Teltec cu care mă împrietenisem, că exact asta a încercat Michael Grant să facă la scurt timp după aceea — să facă o înțelegere cu FBI-ul, prin care el și tatăl lui să se bucure de clemență dacă vor depune mărturie împotriva mea.

M-am întristat și am fost dezamăgit atunci când bănuielile mele s-au adeverit. Crezusem că Michael Grant este prietenul meu. Nu am depus în viața mea mărturie împotriva nimănui, chiar dacă aș fi putut face niște aranjamente care mi-ar fi fost foarte benefice.

Am impresia că dacă prietenii tăi sunt inși care încalcă legea, ești naiv dacă te aștepți la loialitate.

Peste câteva zile, Michael Grant m-a anunțat că nu mai am ce căuta la Teltec. Nu ar fi trebuit să mă surprindă.

C24

DISPARIȚIA

Xvof jg qis bmns lg hvq thlss ktffb J cifsok EAJ uojbthwsbhlsg?

În noiembrie încă eram șomer, dar câștigam ceva bani cu niște proiecte pentru Danny Yelin, fostul angajat al Teltec, care îmi furniza contracte suplimentare. De pildă, să găsesc diverși inși care nu-și plătiseră ratele la mașină. Îi descopeream folosind departamentele utilităților publice și Departamentul Ajutorului de Stat.

Între timp, stăteam pe o bombă cu ceas: agenții federali probabil că luaseră la puricat toate lucrurile mele ridicate de la apartamentul lui Mark, plus ce or fi primit de la Lewis. Dacă găseau suficiente elemente pentru a mă trimite la închisoare?

Ce era de făcut?

Pentru moment, m-am gândit să mă răsfăț puțin și să fiu cu mama și cu „Buni“ de Ziua Recunoștinței, așa că l-am

sunat pe ofițerul meu supraveghetor Frank Gulla, cerându-i permisiunea să plec la ele, așteptându-mă pe jumătate să mă refuze. Surprinzător, mi-a dat voie să părăsesc orașul, cu condiția să mă întorc până pe 4 decembrie.

Ulterior aveam să aflu că pe 6 noiembrie Departamentul Eliberări Condiționate i-a trimis o scrisoare tribunalului, cerând să fiu arestat, pe baza înregistrării accesului meu la căsuța vocală a agentului de la securitatea companiei Pacific Bell și pentru asocierea mea cu Lewis De Payne. Iar decizia de reținere a fost aprobată a doua zi, stabilindu-se și o cauțiune de 25.000 de dolari.

De ce mi-a permis Gulla să părăsesc orașul, în loc să mă cheme să-l văd? Nici până în ziua de azi nu am aflat.

Când ești eliberat condiționat din sistemul federal, trebuie să te prezinți periodic la Departamentul Eliberări Condiționate din locul în care te afli ori de câte ori te muți în alt district federal. În dimineața de după sosirea mea la Las Vegas, m-am dus în centru, la biroul din Bonneville Avenue, ca să-mi declar sosirea.

Un instinct firesc mi-a spus că ar trebui să mă asigur că nu se pune la cale nicio acțiune despre care mi-aș fi dorit să știu dinainte. Pur și simplu am avut o intuiție că e ceva în neregulă.

Aveam în mașină o stație radio de amatori pe care o modificasem ca să pot transmite și recepționa în afara benzilor autorizate de radioamatori.* Am acordat aparatul pe

* Un grup de pasionați în ale transmisiilor hertziene, radioamatorii au contribuit imens la progresul tehnologiei în ultimii o sută de ani. Totuși, li s-a rezervat un spectru foarte îngust în benzile de unde scurte de 3,5, 7, 14 și 28 MHz și în ultrascurte (144 și 432 MHz), intens urmărite de FCC, dar și de Securitate. *(N.t.)*

frecvențele strategice ale Departamentului Poliției Metropolitane din Las Vegas.

Am ascultat cam o jumătate de oră ca să văd dacă vreun polițist întreabă de vreun mandat de arestare în vigoare pentru șoferul unei mașini pe care o oprise. Polițistul ar fi trebuit să spună ceva la modul: „Am nevoie de un 10-28 pentru numărul de înmatriculare Cutare".

În același timp, înregistram mental toate apelativele folosite de polițiști atunci când sunau dispeceratul. De pildă, „1 George 21". Iar operatoarea de la dispecerat îi răspundea: „Dă-i bătaie, 1 George 21".

Ce spuneau când discutau să iasă în pauza de prânz sau știu eu ce altceva? Cineva putea spune în stație o frază care conținea ceva în genul: „Cod 7, la Denny's, Rancho Drive".

Am așteptat zece minute, apoi am apăsat butonul de emisie al radioului meu, folosind aceleași apelative precum cele utilizate de polițiștii care pentru moment își luau masa de prânz la *Denny's*. Am spus: „Am nevoie de un 10-28 pentru un număr de California..." și am dat numărul mașinii mele.

După o clipă, operatoarea de la dispecerat mi-a spus: „Ai liber 440?".

Inima a început să-mi bată tare. Ce înseamnă acest „440"? Habar nu aveam.

Am răspuns: „O clipă!".

Mi-am folosit telefonul mobil și am sunat la poliția din orașul învecinat, Henderson. Am spus: „Sunt agentul special Jim Casey, de la DEA. Sunt în Las Vegas, la Serviciul Antinarcotice. Trebuie să știu ce înseamnă «440» pentru cei din Las Vegas".

„Asta înseamnă persoană pusă sub urmărire."

Paștele! Deci „ai liber 440?" înseamnă „ești suficient de departe de persoana pusă sub urmărire ca să-ți spun pentru ce vor să o aresteze?". Poliția din Las Vegas avea un mandat

de arestare pentru mine, în care se amintea de numărul mașinii mele.

Dacă intram în Departamentul Eliberări Condiționate, ar fi fost extrem de probabil să-mi fi pus cătușe și să mă fi trimis înapoi la închisoare! Am simțit o mare ușurare că am scăpat ca prin minune, dar încă aveam sudori reci.

Ajunsesem la intrarea în hotelul Sahara. Am intrat în parcajul hotelului, am parcat și m-am îndepărtat de mașină.

Sahara. Ce bine se potrivise. Întâmplător, mama lucra la cafeneaua hotelului, pe post de chelneriță. Am trecut prin sclipitorul cazinou, pe lângă jucătorii împătimiți și tăcuți care aruncau zarurile la mesele de *craps* și pe lângă hoardele de femei cu păr încărunțit și privire înghețată care trăgeau de manetele mașinilor cu fise.

Am stat la o masă până când s-a terminat tura mamei și m-a putut duce cu mașina acasă. Când le-am spus ei și bunicii mele că probabil mă voi întoarce la închisoare, familia a intrat într-o adevărată furtună. Ziua Recunoștinței este în principiu o sărbătoare plină de bucurie, dar pentru noi în anul acela nu au existat nici recunoștință și nici bucurie.

În următoarele câteva zile, în loc să mă duc la Departamentul Eliberări Condiționate, am sunat acolo de două ori după program, lăsând robotului telefonic mesajul că raportez sosirea mea în oraș prin telefon, pentru că mama mea este bolnavă și nu o pot părăsi.

Oare îi sunase ofițerul meu supraveghetor ca să le spună să mă rețină? Din vocea sintetizată a robotului telefonic al Departamentului Eliberări Condiționate, îmi dădusem seama ce fel de mașinărie au. Producătorul respectiv folosea „000“ drept cod de fabrică pentru redarea mesajelor. Am încercat și da, încă un caz în care nimeni nu s-a obosit să schimbe setările de fabrică. Am sunat o dată la două ore, ascultând toate mesajele. Din fericire, niciunul din partea ofițerului meu supraveghetor.

Bunica, mama și prietenul acesteia, Steve Knittle, m-au dus cu mașina înapoi la Los Angeles. Categoric nu aș fi condus propria mașină. Am sosit târziu, pe 4 decembrie, în ziua în care îmi expira permisul de călătorie. Am intrat în apartamentul meu, fără să am habar că șeriful federal Brian Salt venise în aceeași dimineață să mă aresteze. Am rămas acolo în următoarele trei zile, speriat și neliniștit, așteptând să mă salte FBI-ul în orice clipă. Poate că un altul s-ar fi apucat de băutură sau ar fi petrecut cât e noaptea de lungă, dar eu eram cu nervii la pământ. Mi-am închipuit că sunt ultimele mele zile de libertate, cel puțin pentru o vreme.

Dar nu voiam să părăsesc Los Angelesul înainte să-mi expire perioada de eliberare condiționată. Am decis că dacă vin să mă salte, asta este, să mă salte. Dar dacă ajungeau înainte să îmi expire perioada de libertate condiționată, îmi decisesem deja viitorul: o să-mi schimb identitatea și o să dispar. O să locuiesc în alt oraș, departe de California. Adio Kevin Mitnick.

Am încercat să pun la cale planurile pentru dispariție. Unde o să locuiesc până îmi pun la punct o identitate falsă? Ce oraș să-mi aleg drept nou cămin? Cum o să-mi câștig traiul?

Ideea că o să fiu atât de departe de mama și de bunica mea mă tortura, pentru că le iubeam imens. Uram faptul că astfel le produceam și mai multă suferință.

La miezul nopții de 7 decembrie 1992, perioada eliberării mele condiționate s-a încheiat.

Nu tu telefon de la ofițerul supraveghetor, nu tu raid dis-de-dimineață al FBI-ului. Ce ușurare. Eram un om liber.

Sau cel puțin așa credeam.

Mama, bunica și Steve locuiau la verișoara mea Trudy. Am schimbat locurile: mama și Steve s-au mutat la mine, ca să-mi împacheteze lucrurile, iar eu m-am mutat cu bunica la Trudy. Nu avea niciun rost să mai stau în apartament, câtă vreme nu mai eram sub eliberare condiționată.

Dar necunoscute sunt căile inșilor care poartă sau cară după ei insigne. Pe 10 decembrie dimineața, la trei zile după expirarea eliberării mele condiționate, mama și cu Steve erau în apartamentul meu, pe cale să termine împachetarea lucrurilor mele și să aranjeze cu mutarea mobilei. La ușă a bătut cineva. În sfârșit, trepădușii legii își făcuseră apariția, de data asta un trio: șeriful federal Brian Salt, un agent FBI al cărui nume mama nu și l-a mai amintit și dușmanul meu, agentul Ken McGuire, pe care încă nu-l întâlnisem și nu-l văzusem în persoană. Mama le-a spus fără să clipească că se certase cu mine cu câteva zile în urmă și că eu am plecat de acasă. Și nici că mai auzise de mine de atunci; nu știa unde mă aflu. Și a adăugat: „Eliberarea condiționată a lui Kevin a expirat".

Iar Salt i-a spus că avea un mandat pentru arestarea mea și că îmi lăsase pe ușă un bilet să-l contactez. Ea i-a spus adevărul: „Nu a văzut niciun bilet. Dacă l-ar fi văzut, mi-ar fi spus".

Apoi a intrat într-un meci de strigăte cu agenții pe tema: i-a expirat lui Kevin eliberarea condiționată sau nu?

Mai târziu, mama mi-a spus că nu a fost deloc intimidată de ei. După părerea ei, oamenii se purtau ca niște tâmpiți — în special cel care mi-a deschis frigiderul și s-a uitat în el, nu cumva să mă fi ascuns acolo. Ea doar s-a uitat la agent și a râs. (Evident, se putea să se fi uitat dacă le mai lăsasem gogoși.)

În final, au plecat cu mâna goală și fără vreo informație.

În ceea ce mă privea, eram un om liber — liber să părăsesc Los Angelesul înainte să mi se facă un dosar cu noi acuzații.

Dar știam și că nu pot să mă întorc la Las Vegas cu mama. Ar fi fost prea periculos; puteau să o urmărească. De aceea „Buni" s-a oferit să mă ducă cu mașina la Las Vegas după ce îmi voi fi terminat diversele treburi în LA.

Una din treburile încă neterminate îmi stătea pe creier. Determinasem DMV să-mi trimită o copie a permisului de conducere al lui Eric Heinz, dar fusesem prudent și folosisem un releu, retransmițând faxul de la un prim centru de copiere la un altul, pentru eventualitatea că oamenii legii se prinseseră și flancau locul în așteptarea mea. Era vorba de faxul unui fax, o imagine atât de granulată, încât nu era de prea mare ajutor. Încă voiam să am fotografiile de pe permisele lui Wernle, Ways și Heinz, ca să văd dacă sunt sau nu una și aceeași persoană.

Pe 24 decembrie, în ajunul Crăciunului, puțin înainte să încep să-mi încarc lucrurile în mașina bunicii, am sunat la DMV, prezentându-mă drept Larry Currie (care era pe bune investigator la unitatea de fraude a Serviciului Social din comitatul Los Angeles). Le-am dat codul unității respective, ca și PIN-ul lui Currie, data nașterii și numărul de permis de conducere și am cerut copii după permisele auto pentru Eric Heinz, Joseph Wernle și Joseph Ways.

Dar tehniciana care mi-a preluat cererea fusese deja avertizată. Ea l-a anunțat pe investigatorul special principal al DMV, Ed Loveless, care, după cum am aflat dintr-un raport oficial ulterior, a verificat și a aflat că numărul de fax furnizat aparținea unui centru de copiere din Studio City.

Loveless i-a spus tehnicienei să facă o copie după un permis fals, iar ea a pregătit unul cu o fotografie a „Annei Șoferița“, un personaj fictiv folosit de agenție pentru scopuri de instruire. Apoi Loveless a contactat o anchetatoare a DMV din Van Nuys și i-a cerut să fileze acel centru de copiere și să aresteze persoana care vine să culeagă faxul. Anchetatoarea a cooptat câțiva colegi să o însoțească, iar FBI-ul a fost și el sunat, ca să trimită un agent propriu. Toate astea se întâmplau la o oră când toți voiau să fie acasă și să se pregătească pentru seara de Crăciun.

La câteva ore după ce am sunat să cer acele copii de la DMV, cu lucrurile împachetate în mașina bunicii, am luat cu toții masa de prânz la Trudy. Mi-am luat rămas-bun și i-am spus cât de mult apreciez găzduirea ei. Nu prea ținusem legătura, așa că favoarea pe care mi-a făcut-o era cu atât mai deosebită.

Am pornit la drum cu „Buni“ și i-am spus că mai am un lucrușor de făcut, care o să ia doar un minut. Ne-am îndreptat spre centrul de copiere din lanțul Kinko.

Cei patru inspectori de la DMV, îmbrăcați ca de obicei în haine civile, deveniseră nerăbdători. Deja așteptau de mai bine de două ore. Agentul FBI detașat să li se alăture se prezentase, rămăsese prin zonă o vreme și apoi își luase tălpășița.

Am ghidat-o pe bunica spre centrul de copiere, aflat într-un mic mall la intersecția dintre Laurel Canyon și Ventura, în Studio City (numit așa pentru că acolo erau studiourile companiilor Disney, Warner și Universal). I-am spus unde să parcheze, într-un loc pentru persoane handicapate, la mai puțin de o sută de metri de centru. Ea a agățat plăcuța de handicapat de oglinda retrovizoare și eu am ieșit din mașină.

Te-ai aștepta ca de Ajun să fie pustiu la centrul de copiere. Dar era plin, de parcă ai fi fost în toiul unei zile de lucru. Am așteptat la coadă la ghișeul de faxuri mai bine de douăzeci de minute, devenind tot mai nerăbdător. Biata mea bunică mă aștepta, iar eu nu voiam decât să ridic acele copii și să plec din oraș.

În fine, am ajuns la ghișeu și am început să caut prin etichetele plicurilor cu faxuri. L-am scos pe cel cu pseudonimul meu „Larry Curry [de fapt, DMV l-a scris greșit, fiind de fapt „Currie“] de la Serviciul Social din Comitatul Los Angeles“. Am scos foile din plicul maroniu și m-am supărat:

nu era ce le cerusem, era doar fotografia unei individe anoste. *Ce mama dracului?* Știam că angajații de la DMV sunt de regulă leneși și incompetenți, dar asta era culmea. *Ce idioți!* m-am gândit.

Voiam să sun la DMV și să discut cu tehniciana cea idioată, dar îmi lăsasem telefonul celular în mașină. Am început să fac dus-întors prin centrul de copiere, încercând să decid dacă ar fi prea riscant să-i cer unui angajat să mă lase să folosesc un telefon de-al lor sau să folosesc un telefon public de afară.

Mult mai târziu aveam să aflu cât de curioasă li se păruse celor de față scena: eu mă plimbam de colo-colo și mă zgâiam la fax, încercând să mă hotărăsc ce am de făcut, iar investigatorii de la DMV mă urmăreau pas cu pas, îndeaproape. De câte ori mă întorceam în direcția opusă, ei săreau în spatele meu, de parcă era un act cu clovni la circ.

În final, am ieșit prin spate și am mers la telefonul public. Am ridicat receptorul și am început să formez, când am remarcat patru costume venind spre mine.

Aha, m-am gândit, nu am plătit pentru fax și vor să-mi scoată pe nas cei doi dolari datorați. Se uitau toți patru direct la mine.

Am spus: „Ce doriți?“, uitându-mă drept în ochii femeii, care era cel mai aproape.

„Suntem investigatori ai DMV; dorim să discutăm cu dvs.“

Am pus receptorul la loc în furcă și am spus: „Știți ceva? Eu chiar nu vreau să vorbesc cu voi!“ și am aruncat faxul în aer, calculând că măcar unul dintre ei o să vrea să-l înhațe.

Deja o luasem la goană prin parcare. Inima îmi bătea tare, adrenalina îmi crescuse. Mi-am concentrat toate forțele în a scăpa de urmăritori.

Multele ore petrecute în sala de sport zi de zi, lună de lună și-au arătat roadele. Iar cele patruzeci și cinci de kilograme pe care le dădusem jos au fost decisive. Am traversat

în goană parcarea, am țâșnit peste mica pasarelă care ducea într-un cartier rezidențial cu palmieri și am continuat să alerg cât puteam de repede, fără să mă uit înapoi. Trebuia să-mi schimb aspectul și asta repede, astfel încât dacă chemau o unitate aeriană să mă caute, să încetinesc și să mă topesc în traficul obișnuit al străzii.

Când am ajuns suficient de departe ca să nu mă mai vadă urmăritorii, am început să dau jos din haine, fără să încetinesc. Eram în continuare un pătimaș al sălii de sport, așa că aveam un tricou de antrenament sub hainele de zi. Am dat jos cămașa și am aruncat-o din fugă peste un gard viu. Apoi am intrat pe o alee, m-am aplecat și mi-am dat jos pantalonii, pe care i-am lăsat în tufișurile dintr-o curte, după care am început să alerg din nou.

Cred că am ținut-o așa cam patruzeci și cinci de minute, până când am fost sigur că agenții de la DMV au renunțat. Îmi era rău la stomac și îmi venea să vomit de epuizare. M-am ascuns într-un bar din zonă ca să-mi trag răsuflarea.

Scăpasem ieftin și eram bucuros, dar în același timp eram deprimat. Am găsit un telefon public în spatele barului și am sunat propriul meu telefon celular, care era în mașina bunicii. Am sunat în repetate rânduri. Nimic.

Și din nou. Tot nimic. Rahat! De ce nu răspunde? Îmi era frică să nu fi intrat în centrul de copiere în căutarea mea, poate chiar întrebând angajații și alți clienți dacă nu m-au văzut cumva. La naiba! Trebuia să dau de ea.

Era timpul pentru planul de rezervă. Am sunat la supermarket și i-am spus persoanei care mi-a răspuns că bunica mea bătrână este parcată într-un loc pentru handicapați chiar lângă magazin. „Trebuia să o întâlnesc“, i-am spus persoanei, dar sunt prins în trafic. Poate cineva să o aducă la telefon? Sunt îngrijorat pentru sănătatea ei.“

Am așteptat și am tot așteptat. În final, omul s-a întors și mi-a spus că nu a putut-o găsi. *La naiba!* Să fi intrat în centrul

de copiere? Înnebuneam doar la gândul că putea să i se fi întâmplat ceva.

În sfârșit, am reușit să dau de verișoara mea Trudy și i-am spus ce se întâmplă. După ce a zbierat la mine, Trudy s-a dus cu mașina până în parcare și a căutat în sus și în jos în toate șirurile până când a dat de mașina lui „Buni“, dar nu în fața supermarketului, ci în fața centrului de copiere. Bunica mea de șaizeci și șase de ani, cu păr argintiu, încă stătea la volan și mă aștepta.

Mi s-au alăturat amândouă la un restaurant Dupar din apropiere, la care am ajuns pe jos, vinovat că „Buni“ a trebuit să aștepte în mașină timp de cam trei ore. Când le-am văzut intrând pe ușă, am fost foarte ușurat să văd că bunica e bine.

„Te-am sunat de am înnebunit — de ce nu mi-ai răspuns la telefon?“, am întrebat-o.

„L-am auzit sunând, dar nu știu să folosesc un telefon celular“, mi-a spus ea.

Incredibil! Nu-mi trecuse prin minte că un telefon celular ar putea fi un mister pentru ea.

După cam o oră de așteptare, mi-a spus ea, a intrat în centrul de copiere. Era clar că se întâmplă ceva, un ceva care ei îi mirosea a activitate a poliției. O doamnă ținea în mână o pungă de plastic cu o casetă video. Când am întrebat-o cum arăta, „Buni“ mi-a descris-o pe femeia de la DMV care mă urmărise.

De-a lungul vieții mele de hacker, nu m-am simțit niciodată vinovat pentru obținerea de informații pe care se presupunea că nu ar trebui să le am și nici pentru că am determinat diverși angajați ai unor companii să-mi furnizeze informații sensibile, secrete. Dar când m-am gândit la bunica mea, care a făcut atât de multe pentru mine și m-a iubit toată viața, cum a stat ea acolo atâta vreme, așteptând neliniștită, am simțit remușcări.

Dar despre ce casetă video vorbea bunica mea? Poate nu ați remarcat niciodată, dar fiecare centru de copiere are o cameră de securitate care înregistrează ultimele douăzeci și patru de ore în buclă. Iar banda cu pricina în mod sigur avea câteva imagini clare cu mine.

Imaginile în sine nu erau suficiente pentru ca agenții DMV-ului să asocieze un nume persoanei căutate, dar altceva îi va ajuta. Au reușit să scoată amprente de pe foile fax aruncate de mine în aer. Curând aveau și un nume: Kevin Mitnick.

Iar când agenții FBI au prezentat un „pachet de șase", adică șase fotografii, una a mea și cinci ale unor inși aleși la întâmplare, Shirley Lessiak, inspector al DMV, urmăritoarea mea, nu a avut nicio problemă în a mă identifica drept persoana pe care o urmărise.

Reușisem să scap cu fuga de Lessiak și de colegii ei, dar în altă privință trebuia să continui să alerg. Nu mai aveam pic de tihnă, îmi începeam noua viață de fugar.

P3

PE FUGĂ

C25

HARRY HOUDINI

Cngz zuct ngy znk grsg sgzkx lux znk xkgr Kxoi Ckoyy?

Deci devenisem un om pus sub urmărire, un fugar. Dat fiind că ajutorul de șerif federal Salt îi spusese mamei că există un mandat de arestare pe numele meu, mi se părea că n-am de ales.

Și totuși, David Schindler, adjunctul de procuror federal care primise cazul meu spre instrucție, îmi va mărturisi, mulți ani după aceea, că a fost surprins să afle că am luat-o din loc. Păi și ce voia să fac? Eric îi spusese FBI-ului că sunt asociat cu Lewis, deci încălcasem termenii eliberării condiționate, plus că sunt sigur că raportase și faptul că obținusem acces complet la sistemul de monitorizare telefonică și probabil folosisem sistemul pentru a intercepta convorbiri. Securitatea de la PacBell descoperise că interceptez cel puțin căsuța vocală a unuia dintre agenții de acolo; deci încă o

acuzație la dosarul meu. Iar Lewis dăduse prea mult din gură și i se lăudase lui Eric despre alte piraterii de-ale noastre.

„Buni“ a condus toate cele cinci ore ale drumului până la Las Vegas; eu nu mai condusesem deloc din ziua în care aflasem că agenții federali puseseră un mandat de arest pe capul meu. Călătoria nu a fost tocmai veselă. Și de ce ar fi fost?

Am ajuns în oraș după căderea întunericului. Bunica m-a lăsat la Budget Harbor Suites, un complex ieftin în care un prieten de-al nostru închiriase cu amabilitate o cameră pentru mine pe numele lui.

Prima mea misiune era să-mi construiesc o nouă identitate și apoi să dispar — chiar dacă asta însemna să las în urmă prieteni și familie și viața mea atât de plăcută. Scopul meu era să-mi șterg trecutul și să o iau de la început, să-mi construiesc un viitor diferit.

Bun, de unde știam cum să-mi creez o nouă identitate? Dacă vă amintiți de lectura mea preferată de la Librăria Supraviețuitorilor, unde mi-am petrecut atâtea zile copil fiind, aveți deja răspunsul. Cartea aceea *The Paper Trip*, pe care o știam de ani de zile pe de rost, explica pașii preciși necesari pentru a obține o nouă identitate. Am folosit aceleași principii, dar am abordat în mod diferit problema: aveam nevoie *pe loc* de o identitate funcțională, temporară; îndată ce mă mutam, puteam să îmi creez pe îndelete o a doua identitate, permanentă, pe care să o folosesc pentru tot restul vieții.

Am sunat la DMV Oregon, pretextând că sunt un inspector poștal, și am cerut o căutare în baza de date a unui anume Eric Weiss, probabil născut undeva între 1958 și 1968, o perioadă de zece ani care acoperea și anul meu de naștere, 1963. Căutam o persoană cam de aceeași vârstă, dar cu cât mai tânără, cu atât mai bine. Urma să depun o cerere pentru un nou permis de conducere și un nou număr la Securitatea Socială și cu cât eram mai bătrân, cu atât mai mult ar fi

ridicat indivizii din sprâncene: adică avem o persoană de peste treizeci de ani care încă nu are număr la Securitatea Socială?

Doamna de la DMV a găsit câteva persoane după criteriile mele, dar doar una se potrivea. Acel Eric Weiss ales de mine se născuse în 1968, deci era cu cinci ani mai tânăr decât mine.

De ce „Eric Weiss“? Pentru că Eric Weiss era numele adevărat (deși unele surse îl mai scriu și ca „Erich Weiss“ sau „Erik Weisz“) al omului cunoscut de lumea întreagă drept Harry Houdini. L-am ales în semn de respect pentru eroul meu, o rămășiță din anii timpurii ai pasiunii mele pentru magie. Dacă tot îmi schimbam numele, de ce să nu o fac în semn de venerație pentru idolul copilăriei mele?

Am sunat la informații și am descoperit că Eric Weiss „al meu“ avea un număr de telefon. Am sunat, mi-a răspuns și l-am întrebat: „Sunteți cumva acel Eric Weiss care a absolvit universitatea din Pennsylvania?“.

El mi-a răspuns: „Nu, am absolvit la universitatea din Ellensburg“.

Acel Eric Weiss a cărui identitate aveam să o folosesc avea o diplomă în Administrarea Afacerilor de la Central Washington University, cu sediul în orașul Ellensburg. Deci asta o să scriu în CV-ul meu.

Scrisoarea trimisă la Biroul de Evidență a Populației a fost o chestie absolut banală. Era trimisă ca din partea adevăratului Eric Weiss, conținea locul și data nașterii lui (adevărate), numele tatălui, numele de fată al mamei (furnizat cu entuziasm, ca de obicei, de Ann de la Administrația Securității Sociale) și solicita „o copie a certificatului meu de naștere“. Am plătit extra ca să mi se trimită. Drept adresă, am folosit una din acele firme care închiriază căsuțe poștale.

Al doilea act de identitate necesar pentru cererea de permis auto urma să fie o fișă anuală de venit, care trebuia să

conțină un număr de identificare al angajatorului (EIN) care emitea acea fișă. Este foarte simplu să găsești acest număr, pentru orice companie aleasă la întâmplare. Am sunat la Microsoft, la contabilitate, și am cerut să-mi dea EIN-ul lor, „ca să putem să vă virăm banii“. Doamna de la celălalt capăt al liniei mi-a dat numărul fără măcar să mă întrebe de la ce companie sun.

Toate magazinele de rechizite au formulare necompletate pentru fișa de venit; pur și simplu o falsifici și ăla ești.

Țelul meu imediat era să dobândesc extrem de importantul permis de conducere*, dar nu puteam să avansez în acțiune înainte să-mi primesc noul certificat de naștere. În tot acest timp, am fost foarte tensionat: fără permis de conducere, fără niciun alt act de identitate, până și o banală traversare pe roșu putea să se transforme într-un dezastru.

O problemă totuși: aveam nevoie de o mașină în care să-mi dau testul de conducere. Să împrumut de la mama sau de la „Buni“ o mașină? Nu ține. Dacă îți stabilești o nouă identitate, nu vrei să lași urme ușor de mirosit pentru vreun sticlete federal sau local. Să rog un prieten sau un membru al familiei să închirieze o mașină pentru ziua în care dau testul? Nici vorbă! Unui investigator îi va fi foarte ușor să descopere ce mașină ai folosit pentru test și apoi să pună niște întrebări foarte neplăcute persoanei care ți-a făcut un serviciu.

Iată ce soluție am născocit. Mai întâi, mergi la DMV și depui o cerere de permis de începător; de fapt, nu ai nevoie de așa ceva, dar dintr-un motiv oarecare inșii de la DMV consideră că dacă nu ai avut acest prepermis atunci când ți-ai luat primul permis de conducere, ceva nu prea e curat. Nu am înțeles niciodată de ce. Dar mie mi-a fost de folos; cei mai mulți dintre cei care încearcă să obțină identități noi

---

* Permisul de conducere este principala modalitate de identificare în Statele Unite. (*N.t.*)

prin fraudă nu cer mai întâi acest permis de începător, deci eu voi fi mai puțin suspect.

Apoi suni la o școală de conducere și spui că tocmai te-ai întors din Australia, Africa de Sud sau Anglia. Ai avut pe vremuri un permis american, dar ai condus o vreme pe partea stângă a șoselei și trebuie să-ți reîmprospătezi cunoștințele, să te familiarizezi din nou cu traficul pe dreapta, înainte să-ți dai examenul de conducere. După câteva „lecții", instructorul îți va spune că ești pregătit, iar școala *îți va împrumuta mașina în care să dai examenul.*

Este un lucru pe care l-am făcut nu doar o dată și a funcționat perfect în toate cazurile. Cu noul permis în mână, m-am dus la biroul Securității Sociale din centrul Las Vegasului și am cerut un card „de înlocuire" al securității sociale, folosind drept acte de identitate certificatul de naștere al lui Eric Weiss și permisul de conducere. Eram puțin îngrijorat: peste tot erau afișe cum că este o infracțiune să obții un card al securității sociale folosind o identitate falsă. Un afiș chiar prezenta un bărbat în cătușe. *Minunat.*

Am prezentat la un ghișeu actele de identificare și formularul completat. Mi s-a spus că îmi vor trimite în cam trei săptămâni noul card — mult mai mult decât mi se părea prudent să rămân în Las Vegas, dar știam că nu pot să obțin nicăieri o slujbă fără acel card.

Între timp, am mers la cea mai apropiată filială de bibliotecă, iar o bibliotecară a fost mai mult decât bucuroasă să-mi înmâneze un permis de bibliotecă îndată ce a terminat de bătut informațiile din cererea mea.

Principala mea activitate era să îmi construiesc noua identitate și să decid unde voi locui și voi munci. Totuși, Danny Yelin, care lucrase la Teltec, dar acum era pe cont propriu, încă îmi furniza proiecte la care să lucrez. Unul dintre acestea a fost să-i înmânez unui ins din Las Vegas care

se ascundea o citație la proces. Dan mi-a dat ultimul număr cunoscut al individului.

Am sunat la numărul acela și mi-a răspuns o doamnă în vârstă. Am cerut să vorbesc cu omul, iar doamna mi-a spus că nu e acolo.

I-am spus: „Uitați ce este, îi datorez niște bani. Pot să-i plătesc jumătate acum și jumătate săptămâna viitoare. Dar plec din oraș și vă rog să-l sunați și să-i transmiteți că dacă vrea să ne vedem, pot să-i plătesc prima jumătate". Mi-a spus că o să mă sune într-o jumătate de oră.

Peste cam zece minute, am sunat la centrala de la Centel, compania locală de telefonie fixă. M-am dat drept un angajat de acolo și i-am cerut unui tehnician care se ocupa de un circuit de comutație DMS-100 să-mi facă un QCM (comanda de căutare a apelurilor recente) pe numărul doamnei.

Doamna efectuase cel mai recent apel cu cam cinci minute în urmă, la un motel de lângă aeroport. Am sunat la acel număr și când mi s-a răspuns am spus că sunt de la recepție și că vreau să știu dacă mai are nevoie de patul pliant pe care îl ceruse. Evident, mi-a spus că nu a cerut niciun pat pliant. Am spus: „Nu este camera 105?".

Omul, supărat, mi-a răspuns: „Nu, e 212". Mi-am cerut scuze.

Bunica mea a avut amabilitatea să mă ducă până acolo cu mașina.

Am bătut și mi s-a răspuns cu un „Da".

„Curățenia, aveți o clipă?"

A deschis ușa. I-am spus: „Sunteți domnul Cutare?".

„Da."

I-am înmânat citația și i-am spus: „Ați fost servit. Vă urez o zi plăcută".

Trei sute de dolari câștigați cu ușurință. Am semnat pentru dovada de înmânare întrebându-mă *ce ar fi zis individul*

dacă ar fi știut că i-a fost înmânată o citație de către un om care fuge de un mandat federal de arestare...

Din când în când, mergeam la hotelul Sahara, ca să iau masa la restaurantul în care lucra mama și ca să ne putem vedea. Altă dată, mă întâlneam cu bunica, cu mama și cu prietenul acesteia Steve la unul din celelalte cazinouri, unde puteam spera să mă pierd în mulțime la o adică. Ocazional, dar nu prea des, mă duceam la un mic cazinou numit Eureka, unde mamei îi plăcea să joace video poker după ce își termina tura.

Banii erau o problemă. Aveam ceva bani, dar nu destui. Incredibil: la douăzeci și opt de ani, încă aveam banii de la bar mitzvah, în bonuri ale Trezoreriei SUA. Am încasat banii pe ele. Mama și „Buni“ au pus mână de la mână și au mai venit cu niște bani, ca să rămân la suprafață până când găsesc o slujbă. Aveam cu totul 11 000 de dolari bani gheață, suficient de mulți ca să trăiesc o vreme, până îmi încep noua viață.

Întreaga mea avere era în numerar, înghesuită într-un portmoneu, în interiorul unei genți pe care o căram peste tot cu mine.

Încă nu aveam cardul de la Securitatea Socială pe numele Eric Weiss și deci nu puteam să deschid un cont la o uniune de credit sau la o bancă. Hotelul ales de mine nu avea seif, cum aveau locurile mai cu ștaif. Să închiriez o cutie de valori la bancă? Nici asta nu se putea, din același motiv pentru care nu puteam deschide un cont: trebuia să am un act de identitate emis de guvernul federal.

Evident, era exclus să ascund banii undeva în camera mea de hotel. Poate să-i las la „Buni“? Nu, pentru că atunci trebuia să ne întâlnim de câte ori rămâneam fără bani. Un plan nu prea bun dacă FBI-ul o avea cumva sub observație.

Și totuși, ar fi fost mai bine să fi procedat așa: să fi lăsat banii la bunica și să fi reținut numai cât să-mi țin zilele, dar suficient de mulți cât să nu fiu nevoit să merg prea des la sursă.

Chiar în spatele hotelului-cazinou Stardust, lângă hotelul meu, se găsea o sală de sport pentru mahări, numită Sporting House. (Sună a casă de altele, știu, mai ales în Nevada*, dar era o sală de sport *pe bune*. Dar numele s-a dovedit a fi o profeție: locul este acum un club de striptease, dar sub alt nume.) Acolo veneau celebrități, inclusiv fiica lui Steve Wynn, marele mahăr al hotelurilor din Las Vegas, așa că mi-am zis că o fi un loc ca lumea.

M-am înscris la un program săptămânal, hotărât să-mi continui regimul de antrenament fizic de două-trei ore pe zi. Pe lângă menținerea formei fizice, era și un minunat loc de a vedea fete, în timp ce îmi făceam exercițiile pe muzica unui radio portabil.

Într-o zi, mi-am terminat ședința de antrenament și m-am întors la vestiar. Am descoperit că nu mai știu în ce dulap mi-am pus lucrurile. Am bătut tot locul, verificând ușă după ușă.

Pe niciuna dintre ele nu se mai găsea lacătul meu personal.

Am mai făcut o tură a locului. Nimic.

Am început să deschid toate ușile acelea metalice care nu aveau lacăt. În fine, am găsit dulapul cu hainele mele.

Cu hainele. Nu și cu geanta; dispăruse. Am simțit cum efectiv inima mi s-a oprit în loc. Toți banii mei și toate documentele mele de identitate dispăruseră. Furate. Cumpărasem

---

* Nevada a legalizat și încurajează jocurile de noroc, prostituția ș.a.m.d., obținând importante venituri din impozitarea acestor activități. „Sporting House“ poate fi și nume de sală de jocuri de noroc. (*N.t.*)

un lacăt supersolid pentru sala de sport. Deși un hoț mai școlit ar fi făcut altfel, hoțul meu probabil că a strecurat în club o pereche de clești din aceia care taie bolțuri, gură-de-lup, ca să-l desfacă. Sau poate că lacătul meu foarte mare a trădat faptul că acolo e ceva demn de protejat. Doamne Iisuse!

M-am pierdut cu firea. Toți cei 11 000 de dolari ai mei fuseseră furați. Eram fără un ban, fără salariu, trebuia să mă mut în alt oraș, să închiriez un apartament și să-mi plătesc toate facturile până când voi fi găsit o slujbă și voi începe să primesc cecuri. Mă simțeam ca ultimul imbecil pentru faptul că umblasem cu toți banii într-o geantă, practic *invitând* toată lumea să mă jefuiască.

I-am spus șefei de tură de la sală ce s-a întâmplat și nu prea mi-a oferit alinare. A avut o încercare cam puerilă de a mă liniști, spunând că în ultima vreme avusese loc un val de asemenea furturi în sală. Acum îmi spunea! Apoi a pus sare pe rană și mi-a oferit patru zile gratuite la sală. Nu patru luni, nici măcar o lună — patru zile!

Evident, nu puteam să mă duc să mă plâng la poliție.

Partea cea mai rea a fost când le-am spus mamei și lui „Buni“ despre nefericita întâmplare. Nu puteam suferi gândul că le cauzez din nou neliniște și suferință. Fuseseră întotdeauna de partea mea, gata să mă ajute în orice împrejurare, pentru că mă iubeau imens. (Asta nu înseamnă că nu mă bălăcăreau adesea atunci când erau supărate pe mine, dar amândouă erau în stare să-și arate mânia fără a înceta să mă iubească.) Iar acum au sărit din nou în ajutorul meu, s-au puricat amândouă și au găsit 5 000 de dolari, gata să mi-i dea când voi avea nevoie. Pot spune cu mâna pe inimă că nu am meritat acest cadou.

Ca să mai uit de-ale mele, mă duceam la filme și uneori jucam „21“ la unul dintre cazinouri. Citisem cartea lui Kenny Ouston despre număratul cărților și am descoperit că sunt foarte bun la urmărirea cărților mari — deși rareori am

reușit să plec de la masă cu mult mai mult decât avusesem la început.

În așteptarea noii mele cartele de la Securitatea Socială, am mers la Direcția de Permise de Conducere ca să raportez pierderea permisului de conducere; am obținut pe loc un permis nou.

În cele trei săptămâni cât am așteptat cardul de la Securitatea Socială, am adunat cât de multe forme de identificare am putut. În momentul în care am părăsit Las Vegasul, pe lângă cardul de bibliotecă aveam carduri la Clubul Atletic, la Blockbuster Video, ca și un card ATM, un card de asigurare de sănătate din Nevada, pe care toți cei care servesc alimente și alți angajați ai cazinourilor trebuie să îl posede.

Biblioteca locală a comitatului Clark a devenit un loc des frecventat, unde studiam revistele de afaceri și de turism, căutând destinația finală, pentru când voi avea o identitate definitivă. Lista era foarte scurtă: Austin, Tampa și alte câteva orașe; dar decizia a fost foarte ușoară.

Cu puțină vreme în urmă, revista *Money* declarase Denverul ca fiind unul dintre cele mai bune locuri din țară în care să trăiești. Suna minunat. Nu era prea departe, părea să aibă o bună piață a muncii în domeniul computerelor și avea note bune pentru calitatea vieții, iar acolo aveam o șansă să trăiesc într-un loc în care existau pe bune anotimpuri — ceea ce nu am avut niciodată în sudul Californiei. Poate chiar o să încerc să merg la schi…

Am cumpărat două pagere, pentru mama și pentru mine, folosind un nume fals, evident, și plătind cash. Am cumpărat un al treilea pager și pentru Lewis. Da, Lewis. Omul urma să fie o bună sursă de informații pentru mine. Voiam să înființez un canal secret de comunicații și aveam

suficientă încredere în el — atât din cauza istoriei noastre comune, cât și în pofida numitei istorii comune — ca să fiu sigur că dacă prinde de veste că FBI-ul are ceva de gând, o să sune alarma.

Am stabilit un cod și o rutină de folosit în caz de urgențe. Dacă mama voia să ia legătura cu mine, îmi trimitea un mesaj pe pager, dând indicele unuia din hotelurile mari. Codul nostru pentru Mirage era, de pildă „7017111“, adică numărul lui Mirage, mai puțin codul de zonă. Evident, codul de zonă este același pentru toate hotelurile din Las Vegas, iar dacă îl omiteai, le era mai greu să ghicească celor care ne-ar fi interceptat comunicările prin pager. Altă parte a codului indica gradul de urgență: „1“ însemna „când dorești, te rog să mă suni“; „2“ însemna „sună-mă cât mai curând posibil“; iar „3“ însemna „sună-mă pe loc, este o urgență“. Dacă voiam *eu* să o contactez, îi trimiteam un mesaj prin pager cu un număr la întâmplare și codul de prioritate, iar ea îmi trimitea drept răspuns numărul hotelului în care se găsea.

Oricare dintre noi iniția comunicarea, rutina era aceeași. După ce primeam numărul de la cazinoul în care se afla ea, sunam și-i ceream telefonistei să dea un anunț pentru o persoană, dând numele unei prietene din trecutul mamei. Niciodată același nume de două ori la rând; le roteam întotdeauna. (Îmi amintesc, de pildă, de „Mary Schultz“.)

Când auzea anunțul cu numele pe care îl recunoscuse, ea ridica un telefon de pe hol și îi cerea telefonistei să-i facă legătura cu mine.

Știam că dacă FBI-ul chiar își pune în cap să găsească pe cineva, atunci va pune sub observație telefoanele publice pe care le folosea în mod obișnuit o rudă apropiată sau un prieten. De ce să risc? Un hotel de cazinou avea de obicei câteva zeci de apeluri telefonice simultane, dacă nu sute. Chiar dacă

McGuire și amicii lui erau destul de hotărâți ca să o urmărească pe mama pentru a afla unde sunt eu, ei nu puteau urmări cu ușurință un apel telefonic trecut printr-o centrală telefonică manuală, cum era cea de la Caesar's Palace.

Nu mai fusesem niciodată un fugar, cu excepția celor câteva luni la Oroville ca infractor juvenil, nu aveam idee cum o să reacționez la schimbare. Era înspăimântător să mă îndepărtez atât de mult de vechea mea viață, dar deja eram sigur că o să-mi placă. Mă simțeam ca la începutul unei palpitante aventuri.

C26

DETECTIV PARTICULAR

Aslx jst nyk rlxi bx ns wgzzcmgw UP jnsh hlrjf nyk TT seq s cojorpdw pssx gxmyeie ao bzy glc?

Eram pentru prima oară în viață absolut singur. Mi se părea foarte straniu și în același timp palpitant să locuiesc la Denver, fără mama și fără „Buni“. Când avionul și-a luat zborul din Vegas, efectiv am dispărut în eter; odată ajuns în noul meu oraș, urma să mă ascund în plină vedere.

Vă puteți închipui ce libertate era să-ți reiei viața de la început, să-ți asumi un nou nume și o nouă identitate? Evident, îți vor lipsi familia și prietenii, confortul locurilor familiare, dar dacă lași asta la o parte pentru o clipă, nu e o mare aventură?

În timpul zborului spre „Orașul de la o milă“*, simțeam cum mă cuprinde o nerăbdare tot mai mare. Dar

* Altitudinea oficială medie a orașului Denver este de exact 1 609 metri, adică o milă. (*N.t.*)

la aterizarea aparatului lui United Airlines m-am pleoș-
tit puțin: Denverul era înnorat, posomorât în după-amiaza aceea. Am urcat într-un taxi și i-am cerut șoferului să mă ducă la un hotel dintr-un cartier liniștit, unde să pot închiria o cameră pentru o săptămână. Șoferul a ales un loc pe care l-a numit „Lanțul de hoteluri".

Urma să locuiesc într-un hotel de cam două stele și jumătate, ceva în maniera motelului în care stăteam. A reieșit că nu au oferte săptămânale speciale, dar cu puțină muncă de convingere am negociat un preț acceptabil.

Din cauza filmelor care se ocupă de acest subiect, lumea presupune că viața de fugar înseamnă să te uiți tot timpul peste umăr, să fii mereu îngrozit că vei fi descoperit. În anii care au urmat, rareori am avut această senzație. În cea mai mare parte a timpului, îndată ce mi-am stabilit noua identitate și am întărit-o cu acte de identitate solide, emise de guvernul federal, m-am simțit în siguranță. Ca să fiu totuși prudent, am pus în acțiune câteva sisteme de avertizare timpurie, care să mă anunțe dacă cineva mă caută. Iar dacă remarcam că cineva s-a apropiat prea mult, luam măsuri imediate. Dar de la bun început a fost o viață plăcută, în majoritatea timpului.

Primul punct pe ordinea de zi în orice oraș nou era să compromit compania de telefonie locală, astfel încât nimeni să nu mă poată urmări prea ușor. Pentru început, aveam nevoie de numerele de conectare folosite de tehnicienii de pe teren atunci când apelează centrala principală. Obțineam numărul circuitului de comutație pe care voiam să-l iau în stăpânire și spuneam ceva la modul: „Salut, sunt Jimmy de la tehnic. Cum merge treaba azi?".

Apoi îi dădeam înainte cu un „care e numărul de acces pentru VDU?" — foloseam prescurtarea pentru unitatea de afișare vizuală, care îi conferă tehnicianului acces complet

la circuitul de comutație dacă se află la o altă unitate. Partea drăguță era că dacă acest circuit era un 1AESS, nici măcar nu aveam nevoie de parola de acces la el. Persoana care a luat decizia cu pricina și-a închipuit probabil că oricine cunoaște numărul este deja autorizat.

De obicei, individul care îmi răspundea la telefon îmi dădea numărul de acces al circuitului de comutație din sediul principal, unde lucra el. Dar dacă tehnicianul mă lua la bani mărunți, știam destul de multe despre sistem ca să ies din belea cu o scuză plauzibilă. Putea fi ceva la modul: „Instalăm aici un sistem nou de apelare (*dial-up*) și programăm toate numerele din softul de apelare. Așa că dacă inginerii de la comutație trebuie să intre, doar îi comand modemului să sune un anume circuit".

Îndată ce aveam numărul de dial-up pentru intrarea în circuitul de comutație, puteam să fac practic tot ce doream. Dacă voiam să am o serie de discuții cu cineva din, să spunem, Japonia, găseam un număr care încă nu era alocat, îl preluam, adăugam la el serviciul de redirecționare și făceam releu oriunde doream la apelurile primite. Apoi, de la telefonul meu celular, inițiam o convorbire locală la numărul anterior neasignat și aveam o conexiune clară și directă de la centrala de comutație direct la insul din Japonia, în loc să stau să mă chinui cu o conexiune internațională celulară foarte precară.

De asemenea, adesea foloseam o tehnică numită „mascare" — stabileam un lanț de numere de redirecționare în centrale de comutație din orașe diferite, în diverse părți ale țării. Apoi sunam primul număr din lanț și în final ajungeam la numărul pe care îl voiam — făcând astfel ca activitatea de urmărire a convorbirii și deci a mea să ia cumplit de mult timp.

Nu numai că sunam gratis, dar eram practic imposibil de urmărit.

În prima mea dimineață la Denver, m-am așezat cu un ziar local în mână și am început să încercuiesc anunțurile de slujbe pentru operatori de computere. Căutam o companie oarecare care folosea sistemul meu de operare preferat, VMS.

Am creat un CV separat pentru fiecare anunț potrivit, special aranjat ca să răspundă calităților specificate în anunț. De regulă, citeam calificările cerute și îmi modificam CV-ul astfel încât să îndeplinească aproximativ 90 la sută din aceste calități. Dacă susțineam că sunt bun în toate lucrurile cerute de companie, atunci cei de la resurse umane sau șeful de la IT începeau să-și pună întrebări: *dacă e atât de bun, de ce candidează pentru un post atât de prost plătit?*

CV-ul meu prezenta o singură slujbă prealabilă, ca să nu trebuiască să creez mai mult de o referință. Șmecheria era să păstrez copii ale tuturor materialelor trimise, ca să știu ce am scris atunci când mă sunau să mă cheme la interviul de angajare. Alături de CV, includeam și o scrisoare de intenție bine întocmită, cu care mă prezentam.

Îndemânarea mea în a scrie toate aceste CV-uri și scrisori de intenție false a dat roade în doar două săptămâni. Am fost invitat la un interviu la (culmea) o celebră firmă de drept internațional, *Holme, Roberts and Owen*, care avea birouri în Denver, Salt Lake City, Boulder, Londra și Moscova.

Îmbrăcat la costum și cravată și arătând, cred eu, perfect potrivit pentru o slujbă la o firmă de înaltă clasă, am fost introdus într-o sală de conferințe, unde m-am întâlnit cu directorul de IT, o doamnă foarte prietenoasă, pe nume Lori Sherry.

Sunt bun la interviuri, dar acesta era mai interesant decât cele mai multe, pentru că m-am chinuit să nu-mi pierd concentrarea: Lori era pe bune foarte atrăgătoare. Dar — la naiba! — avea verighetă.

A început cu ceea ce era probabil propoziția standard de deschidere: „Spune-mi câte ceva despre tine".

Am încercat să fiu fermecător și charismatic, stilul care peste câțiva ani avea să apară pe ecrane în noua versiune a lui *Ocean's Eleven*. „Am rupt-o cu prietena mea și am vrut să plec de acolo. Compania la care lucram mi-a oferit mulți bani ca să rămân, dar am considerat că e mai bine să o iau de la început, în alt oraș."

„De ce Denver?"

„De când mă știu am iubit Munții Stâncoși."

Deci un motiv plauzibil pentru părăsirea vechii slujbe. Un punct bifat de pe listă.

Timp de o jumătate de oră, am trecut prin toate întrebările standard despre scopurile mele pe termen scurt și lung și alte subiecte tipice pentru un interviu. M-a dus într-un tur al sălii de calcul, apoi mi-a dat un test de patru sau cinci pagini ca să-mi verifice calitățile de administrator de sistem, în special în sistemele de operare Unix și VMS. Am dat câteva răspunsuri greșite, ca să nu par supracalificat.

Mi s-a părut că interviul a mers bine. Pentru referințe de la slujba anterioară, am dat numele unei companii fictive din Las Vegas, Green Valley Systems, apoi am închiriat o cutie poștală și am pus la punct o căsuță vocală din acelea cu telefoniste adevărate, care au misiunea de a le spune apelanților „nimeni nu e disponibil ca să vă preia apelul deocamdată" și apoi să ceară să lași un mesaj. După interviu, am început să sun la serviciul cu pricina din oră în oră. A doua zi, mă aștepta un mesaj: „Lori vrea să discute cu directorul de IT de la Green Valley". Excelent!

Deja ochisem un hotel cu un hol mare, care oferea o acustică asemănătoare cu cea a unui birou mare, apoi am verificat dacă există un telefon public mai departe de mulțime. (Nu-mi permiteam să folosesc telefonul meu celular clonat, pentru că apelul apărea pe factura adevăratului proprietar al telefonului.) Mi-am coborât vocea cam cu o octavă, adoptând un ton pompos, și i-am dat lui Eric Weiss referințe favorabile.

Peste câteva zile, am primit o ofertă de angajare cu un salariu de 28 000 de dolari pe an. Nu era spectaculos, dar era suficient pentru necesitățile mele.

Urma să încep lucrul peste două săptămâni. Era minunat: asta îmi dădea timp să găsesc un apartament, să bag în el ceva mobilă de închiriat și apoi să mă arunc într-un important proiect care îmi umbla prin minte. Identitatea mea de Eric Weiss era sigură, era verificabilă. Totuși, exista deja un Eric Weiss care zburda pe undeva prin Portland cu același nume și același număr dat de Securitatea Socială, aceeași dată de naștere și același parcurs educațional. Deocamdată, era în regulă, pentru că celălalt Eric Weiss locuia suficient de departe încât să nu ne intersectăm drumurile. Dar voiam o identitate pe care să o folosesc în siguranță tot restul vieții mele.

La vremea aceea, nouăsprezece state, între care și California și Dakota de Sud, mențineau un registru de decese „deschis" — adică documentele răposaților erau de interes public, la îndemâna oricui. Aceste state încă nu se prinseseră cât de mult le ușurau sarcina unora ca mine. Alte state mi-ar fi convenit mai mult, dar Dakota de Sud mi se părea atât de izolată, încât mi-am închipuit că e mult mai puțin probabil ca un ins în situația mea, dacă începe să sape prin catastife, să găsească exact numele găsite de mine.

Dar înainte de acțiune, puțină pregătire. M-am oprit în primul rând la un supermarket, unde era o mașină care îți tipărea pe loc douăzeci de cărți de vizită pentru cinci parai, textul fiind ales de tine. Noua mea carte de vizită arăta așa:

ERIC WEISS
detectiv particular

Sub aceste două rânduri, un număr fals de licență de detectiv particular din Nevada, o adresă falsă în Las Vegas

și un număr de birou care dădea la altă căsuță vocală, dacă cineva chiar se obosea să mă verifice. Cei treizeci de dolari plătiți lunar erau o modalitate ieftină de a crea credibilitate. Credibilitate de care voi avea nevoie.

Cu cărțile de vizită în portmoneu, am aruncat într-o geantă niște costume și alte haine și trusa de toaletă, am urcat într-un avion spre Sioux Falls și, odată ajuns acolo, am închiriat o mașină spre capitala statului Dakota de Sud, Pierre. Cele patru ore de condus le-am făcut practic pe pilot-automat, mergând spre vest în soarele de sfârșit de toamnă, de-a lungul Autostrăzii Interstatale 90, întinsă ca-n palmă, cu orășele de care nu auzisem în viața mea presărate pe parcurs. Mult prea rural pentru mine, orășean sută-n sută. Eram bucuros că sunt doar în trecere pe acolo.

Acum vine partea în care trebuie să arăți că ai ceva sânge: în dimineața următoare, îmbrăcat în costumul purtat la interviul de la firma mea de drept internațional, am intrat în birourile Registraturii de Stat pentru Evidența Populației, unde am cerut să discut cu responsabilul. Peste câteva minute s-a prezentat directoarea însăși — așa ceva nu cred că mi s-ar fi putut întâmpla într-un stat ca New York, Texas sau Florida, unde un înalt funcționar ar fi fără îndoială prea ocupat sau prea plin de el ca să primească o persoană lipsită de înalte relații.

M-am prezentat și i-am înmânat doamnei cartea mea de vizită, spunându-i că sunt un detectiv particular din Las Vegas și lucrez la un caz. Mintea mi-a zburat la unul dintre serialele mele TV preferate, *The Rockford Files*. Am zâmbit când am văzut-o citindu-mi cartea de vizită; calitatea acelei bucăți de carton era exact aceea din serial, în care Rockford își tipărea cărțile de vizită cu un dispozitiv de imprimare pe care îl ținea în mașină.

De fapt, directoarea nu numai că era dispusă să mă primească, dar era și bucuroasă să ajute un detectiv particular

să-și efectueze cercetările; i-am spus că este o foarte discretă anchetă a unei morți.

„Cum se numește persoana?", m-a întrebat ea, dorind să fie de ajutor. „Putem să o căutăm pentru dvs."

Hmmm. Nu asta îmi dorisem. Deloc.

„Căutăm persoane care au murit din anumite cauze", m-am aventurat eu. „Deci trebuie să mă uit prin toate înregistrările din anii de interes."

Îmi era tare frică să nu cumva să i se pară straniu ce îi cer, dar Dakota de Sud era un loc în care orice vecin îți era prieten. Nu avea niciun motiv să fie bănuitoare, iar eu eram gata să accept orice ajutor era dispusă să-mi ofere.

Prietenoasa directoare m-a rugat să vin de cealaltă parte a ghișeului și am urmat-o într-o cameră separată, fără ferestre, în care erau păstrate vechile certificate de deces pe microfilme. Am subliniat faptul că am de efectuat o căutare foarte extinsă și că s-ar putea să-mi ia câteva zile. Ea doar a zâmbit și a spus că s-ar putea să mă întrerupă vreun angajat care trebuie să folosească vreun microfilm, dar altfel n-ar trebui să fie nicio problemă. I-a cerut uneia dintre asistente să îmi arte cum să folosesc cititorul de microfilme și unde se găsesc microfilmele din anumite intervale de ani. Urma să lucrez în camera microfilmelor, fără supervizare, având acces la toate datele privind nașterile și decesele de când erau ele înregistrate de statul respectiv. Căutam prunci decedați între 1965 și 1975, în vârstă de unu până la trei ani. De ce îmi doream un an de naștere care să mă facă mult mai tânăr decât eram? Pentru că puteam să mă dau mult mai tânăr, iar dacă FBI-ul folosea vreodată criteriul vârstei căutând prin permisele de conducere emise în ultima vreme într-un stat în care credeau că m-aș afla, sărea peste mine, sau cel puțin așa speram.

De asemenea, căutam un băiețel alb, cu un nume englezesc ușor de pronunțat. Dacă mă dădeam indian, latino sau

negru, evident nu ar fi mers, doar dacă nu mergea peste tot cu mine un artist în ale machiajului.

Unele state începuseră să facă referințe încrucișate între datele de naștere și cele de deces, probabil în efortul de a împiedica străinii veniți ilegal să folosească certificatul de naștere al unei persoane decedate. Când primeau o cerere de certificat de naștere, mai întâi verificau dacă nu cumva exista și un certificat de deces pentru persoana respectivă; dacă exista, atunci copia certificatului eliberat primea o ștampilă cu litere mari, DECEDAT, după care era trimisă prin poștă solicitantului.

Așa că aveam nevoie de copii morți care îndeplineau toate celelalte criterii cerute de mine și se născuseră în *alt* stat. În plus, fiind foarte prudent în privința asta, eram mereu cu gândul la viitor, anticipând că statele vecine ar putea să înceapă să-și raporteze decesele, dacă cumva decedatul era născut în statul vecin. Asta putea deveni o problemă foarte gravă dacă, de pildă, depuneam cerere de pașaport pe viitor pe numele meu cel nou. Când verifică o cerere de pașaport, Departamentul de Stat verifică validitatea certificatului de naștere al petentului și ar putea descoperi frauda prin referințe încrucișate, dacă se va produce în viitor un asemenea program. Va trebui să folosesc identități ale unor copii născuți cu câteva state mai departe.

Am petrecut o săptămână întreagă căutând prin microfilme. Când descopeream un posibil candidat, apăsam pe butonul „Copy“ și imprimanta prindea viață, scoțând o copie a certificatului de deces. De ce m-am obosit să găsesc cât mai mulți posibil? Ca să am o rezervă, dacă se ivea nevoia unei noi identități.

Toată lumea din birou era la fel de plină de căldură și prietenie ca directoarea. Într-o zi, o funcționară a venit la mine și mi-a spus: „Am la Las Vegas o rudă, i-am pierdut urma. Ești detectiv particular, așa că mă întreb dacă nu poți cumva să mă ajuți s-o găsesc“.

Mi-a dat detaliile pe care le avea. În seara aceea, în camera mea de hotel, am pus în funcțiune un program de căutat persoane folosind un serviciu de date, am aflat adresa și apoi am sunat la Serviciul pentru Asignarea de Numere ca să obțin numărul de telefon, care era trecut la secret. Nu a fost mare scofală. Mi-a plăcut să o ajut pe doamna aceea, pentru că toți de acolo erau extrem de buni și de săritori cu mine. Am simțit că pur și simplu meritau să le răsplătesc bunătatea.

Dimineața următoare, când i-am înmânat informația, a fost atât de entuziasmată, încât m-a recompensat cu o lungă îmbrățișare, făcând mult mai multă zarvă decât ar fi fost cazul pentru un efort atât de mic. Din acel moment, funcționarii au devenit și mai prietenoși și m-au invitat să gust din gogoșile lor și mi-au povestit întâmplări din viața lor.

În toate zilele în care am lucrat acolo, imprimantele din apropiere tipăreau certificate solicitate de populație. Era un zumzăit foarte supărător. În a treia zi, am vrut să-mi întind puțin picioarele după câteva ore de stat pe scaun, m-am apropiat de imprimante, ca să le văd mai îndeaproape, remarcând că lângă ele sunt niște cutii. Iar când m-am uitat să văd ce e în cutii, mi-a căzut efectiv falca: sute de certificate de naștere necompletate. Mă uitam la certificatele care ieșeau tipărite din imprimantă și mă simțeam ca unul care a dat peste comoara piraților.

Plus altă comoară: dispozitivul de ștanțat certificatele cu sigiliul oficial al statului Dakota de Sud era chiar lângă camera microfilmelor, așezat pe o masă de lemn. Funcționarii mergeau la masa respectivă și ștanțau certificatele, înainte de a le trimite petenților.

În dimineața următoare, vremea s-a închis, a început să fulguiască și temperatura a coborât. Din fericire, adusesem cu mine o haină groasă, pe care am pus-o pe mine înainte să merg la registratură. Am lucrat toată dimineața, așteptând pauza de prânz. Când cei mai mulți dintre angajați au ieșit

din birou sau erau prea ocupați cu mâncatul și taifasul, am luat haina pe braț și am mers spre toaletă, trăgând cu nonșalanță cu ochiul unde sunt toți angajații și cât de distrași sau atenți par să fie. În drumul de întoarcere spre camera microfilmelor, am trecut pe lângă masa unde era ștanțatorul. L-am înhățat cu o mișcare fluidă, fără să mă opresc, l-am ascuns sub haină și am continuat drumul spre camera microfilmelor. Ajuns acolo, m-am uitat spre ușă. Nimeni nu îmi acorda nicio atenție.

Aveam deci ștanțatorul pe masă, lângă un teanc de certificate de naștere necompletate. Am început să ștanțez sigiliul statului pe ele, încercând să lucrez repede, dar fără zgomot. Mă căzneam să-mi țin frica în frâu. Dacă intra cineva și vedea ce fac, probabil că eram arestat și mi se făcea dosar.

În cam cinci minute, aveam un teanc de cam cincizeci de certificate necompletate, dar ștanțate. M-am îndreptat din nou spre toaletă, iar pe drum am pus ștanțatorul în exact aceeași poziție în care fusese înainte să-l „împrumut". Misiune îndeplinită. Scăpasem basma curată dintr-o acțiune foarte periculoasă.

Când am terminat programul, am pus certificatele ștanțate în blocnotesul meu și am ieșit pe ușă.

La sfârșitul săptămânii, aveam informațiile necesare pentru mai multe identități. Ulterior, nu trebuia decât să scriu la Biroul de Evidență a Populației al statului în care se născuse copilul și să cer o copie legalizată a certificatului de naștere al decedatului. Cu aceasta, urma să devin un nou eu. De asemenea, aveam cincizeci de certificate necompletate, toate ștanțate cu sigiliul de stat al Dakotei de Sud. (Peste câțiva ani, când FBI-ul avea să-mi înapoieze obiectele confiscate la arestare, avea să-mi înapoieze întâmplător și certificatele ștanțate din Dakota de Sud. Alex Kasperavicius, care a cules lucrurile în numele meu, mi-a spus, cu bun-simț, că probabil nu ar fi vrut să le dea înapoi.)

Angajații Registraturii de Stat s-au întristat când am plecat: lăsasem o impresie atât de plăcută, încât câteva doamne chiar m-au îmbrățișat de rămas-bun.

În acel weekend am condus înapoi mașina spre Sioux Falls și m-am răsfățat: am luat prima lecție de schi. A fost minunat. Parcă îl aud și acum pe instructor strigând la mine: „Fă plugul! Fă plugul!". Acest sport mi-a plăcut atât de mult, încât a devenit una dintre activitățile mele regulate de weekend. Nu sunt prea multe orașe mari în Statele Unite, cum e Denverul, unde să ai piste de schi la care să ajungi ușor cu mașina.

Nu sunt mulți părinții care solicită la Securitatea Socială un card pentru nou-născuții lor. Dar bate la ochi să ai douăzeci și ceva de ani și să vii la Securitatea Socială spunând că n-ai avut niciodată un astfel de număr. Așa că am strâns pumnii, sperând că măcar unele din numele de decedați dezgropate de mine în Dakota de Sud să fi avut părinți care au obținut numere de la Securitatea Socială pentru copiii lor. Îndată ce am revenit la apartamentul meu din Denver, am sunat-o pe amica mea Ann de la Administrația Securității Sociale și i-am cerut să verifice câteva nume cu datele lor de naștere asociate, ca să vadă dacă li se alocaseră SSN-uri. Al treilea nume, Brian Merrill, a avut câștig de cauză: bebelușul Brian avea număr de la Securitatea Socială. Fantastic. Îmi descoperisem prima identitate permanentă!

Mai trebuia să fac ceva. Descoperisem o mulțime de lucruri despre operațiunea FBI-ului, dar cheia dezlegării întregului mister încă îmi scăpa: cine era individul pe care îl cunoșteam sub numele de „Eric Heinz"? Care era numele lui adevărat?

Nici măcar nu pot spune că m-aș apropia de valoarea lui Sherlock Holmes, cu pasiunea lui pentru rezolvat enigme și jocuri, ca și pentru a descoperi infractori și delincvenți, dar

hackuitul meu era mereu destinat dezvăluirii unor mistere și trecerii peste niște încercări.

În final, mi s-a părut că am descoperit o cale pe care nu o explorasem niciodată. Eric avea cunoștințe enciclopedice despre Kevin Poulsen. A susținut că îl însoțise pe Kevin Poulsen la câteva pătrunderi la PacBell și s-a lăudat că au descoperit împreună SAS-ul.

După multe ore petrecute online, trecând în revistă baze de date cum ar fi Westlaw și LexisNexis, căutând articole de revistă și de ziar care să-l amintească pe Eric, nu am dat de nimic. Dacă făcuse într-adevăr toate lucrurile acelea cu care se lăuda împreună cu Poulsen, poate că trebuia să caut invers, să găsesc numele altor asociați cunoscuți ai lui Poulsen.

Evrika! Imediat am găsit numele altor acuzați din dosarul lui Poulsen: Robert Gilligan și Mark Lottor. Poate că unul dintre aceștia era falsul Eric Heinz. Am pus imediat mâna pe telefon, abia ascunzându-mi emoțiile când am sunat folosind numărul destinat oamenilor legii care apelau la Direcția de Permise de Conducere (DMV) din California și am trecut în revistă permisele celor doi.

Fundătură. Unul din cei doi era prea scund ca să fie Eric, iar celălalt, prea gras.

Am continuat căutările. Și într-o zi, pe Westlaw, am descoperit un articol proaspăt publicat. Un ziar de mic tiraj, *Daily News* din Los Angeles, avea un articol despre intrarea pe rol la tribunal a procesului lui Poulsen. Articolul dădea numele altor doi conspiratori acuzați împreună cu Poulsen: Ronald Mark Austin și Justin Tanner Petersen.

Pe Austin îl cunoșteam și știam cum arată: categoric nu putea fi Eric. Dar Petersen? Nu am îndrăznit să sper prea mult, fiind pregătit pentru încă o dezamăgire. Am sunat la DMV și i-am cerut funcționarei să-mi citească descrierea fizică a lui Petersen.

Funcționara mi-a spus că avea păr castaniu, ochi căprui, un metru optzeci și o greutate de 66 de kilograme. Dintotdeauna părul individului mi se păruse blond. Dar altfel descrierea i se potrivea ca o mănușă.

În sfârșit, îi dejucasem acoperirea. Acum știam numele adevărat al omului care își spunea Eric Heinz. Și nu era agent FBI, era doar un informator, care urmărea să-și salveze pielea turnându-mă pe mine și probabil pe toți hackerii pe care îi putea găsi.

După atâta muncă — îmi făcusem destule gânduri negre despre cine și ce este Eric —, acum zâmbeam cu gura până la urechi. Eram ușurat. FBI-ul, mândra organizație cu reputație mondială, nu fusese în stare să-și protejeze un turnător, care a fost demascat de un hacker singuratic.

*

Cercetarea din Dakota de Sud și weekendul la schi fiind terminate, venise timpul pentru prima mea zi de lucru la firma de avocatură. Mi s-a dat un birou în sala de calcul, lângă birourile celorlalți doi membri ai departamentului, Liz și Darren. Amândoi m-au făcut să mă simt bine venit; începeam să înțeleg că e ceva tipic pentru Denver, unde oamenii par foarte liniștiți, deschiși și prietenoși. Ginger, deși era colega noastră, avea un birou de partea cealaltă a sălii de calcul; dar și ea era foarte prietenoasă.

Începeam să mă simt foarte bine în noua mea viață, dar în același timp nu uitam o clipă că s-ar putea să fiu nevoit să fug ca să evit recluziunea celulei de la izolare, care mi se părea un sicriu minuscul. Dar lucrul la firma de avocatură a furnizat niște beneficii neașteptate. Firma ocupa cinci etaje de sus din acel zgârie-nori de bonton de cincizeci de etaje, cunoscut sub numele de Casa de Bani, pentru că avea forme care aminteau de o casă de încasări. După orele de lucru,

mă logam la contul meu de la Westlaw și citeam cărți de drept din biblioteca de specialitate, cercetând modalități de a scăpa din situația în care mă băgasem.

C27

ÎN VIZITĂ LA COMPANIA SUN

85 102 121 114 32 103 113 32 114 102 99 32 108 121 107 99 32 109 100 32114 102 99 32 122 109 109 105 113 114 109 112 99 32 71 32 100 112 99 111115 99 108 114 99 98 32 103 108 32 66 99 108 116 99 112 63

Principala mea sarcină la Departamentul de tehnologie a informației de la firma de avocatură era din categoria „operațiuni pe computer“: rezolvarea problemelor ridicate de imprimante și fișiere, convertirea fișierelor din WordPerfect în Word și câteva alte formate, scrierea de scripturi pentru automatizarea procedurilor și servicii de administrare a sistemului și a rețelei. De asemenea, mi s-au dat și câteva proiecte importante: conectarea firmei la internet (abia atunci internetul începea să fie folosit pe o scară ceva mai largă) și instalarea și administrarea unui produs numit SecurID, care furniza o autentificare de tipul „formă duală“. Utilizatorii autorizați erau obligați să furnizeze codul de șase cifre afișat pe

dispozitivul SecurID în conjuncție cu un PIN secret, pentru a avea acces din afară la sistemele computerizate ale firmei.

Una dintre datoriile mele colaterale — și nici măcar nu aș fi putut să-i dau o descriere mai potrivită dacă aș fi dat eu această misiune cuiva — era „responsabilitatea comună de a întreține sistemul de administrare a facturării telefonice al firmei". Asta însemna să studiez aplicația de contabilizare a comunicațiilor telefonice și nu oricum, ci pe timpul și banii firmei. Exact așa am aflat cum să transform aplicația într-un sistem de avertizare timpurie pentru mine.

Am scris un programel care verifica toate apelurile în afară de la firma de avocatură, în raport cu o listă de coduri zonale și prefixe telefonice. Iar lista mea includea (ați ghicit, probabil): birourile FBI și ale Procuraturii Federale din Los Angeles și Denver. Dacă cineva suna orice număr din interiorul acestor agenții, programelul meu trimitea un mesaj pe pagerul meu, cu codul „6565" — ușor de ținut minte, pentru că erau ultimele patru cifre ale numărului desemnat sediului FBI din Los Angeles.

Cât timp am lucrat la firmă, am primit de două ori acel cod și aproape că am făcut pe mine de frică de fiecare dată. Cu fiecare ocazie, am așteptat câteva minute să mi se ducă nodul din stomac, apoi am căutat numărul care fusese apelat și l-am format și eu.

În ambele cazuri s-a sunat la Biroul Procuraturii Federale de la Los Angeles. Dar la Divizia Cazuri Civile. Nu Penale! Mamă, ce ușurare pe mine!

În timpul liber, mergeam la centrul de tineret în fiecare zi, evident pentru exerciții fizice, și așa cum vă așteptați, mă ocupam și de proiectele mele de hacker. Dar găseam ceva timp să mă bucur de diversitatea de activități pe care o oferea Denverul. Planetariul, pe lângă faptul că mi-a trezit din nou interesul din copilărie pentru astronomie, oferea și spectacole de lumină laser cu acompaniament de muzică

rock, adesea din trupele mele preferate, cum ar fi Pink Floyd, Journey și Doors — o experiență cu adevărat plăcută.

Începeam să mă așez binișor în noua mea identitate falsă, deveneam mai sociabil. Uneori mergeam la cluburile locale de dans, doar ca să găsesc oameni cu care să discut. Am întâlnit o fată cu care am ieșit de câteva ori, dar nu mi s-a părut cinstit față de ea să mă implic mai mult: dacă mă ridicau sticleții federali, oricine mi-ar fi fost aproape era pus într-o situație foarte neplăcută: risca să fie presată să depună mărturie împotriva mea sau devenea ea însăși suspectă. Plus că exista întotdeauna riscul de a spune ceva care să mă trădeze, sau poate că vedea niște documente care mă identificau drept un altul; sau poate auzea vreo convorbire telefonică. Plus discuțiile din pat, care prezintă serioase pericole. Pe când eram la închisoare, din spusele colegilor de detenție am aflat că cei mai mulți fuseseră turnați de persoanele iubite. Nu aveam să comit aceeași greșeală.

În zona Cherry Creek din Denver era o librărie numită „La coperta ferfeniță“, unde îmi sorbeam cafeaua și citeam cărți de computere una după alta. Am încercat și câteva cluburi de rock, dar acolo își făceau veacul amatorii de heavy-metal, tot băieți musculoși și tatuați. M-am simțit foarte nelalocul meu.

Uneori băteam pur și simplu locurile pe bicicletă, ca să mă bucur de superbul peisaj al Denverului, cu toți munții ăia acoperiți iarna de zăpezi. Sau vizitam vreun cazinou din vreo rezervație indiană din apropiere, ca să joc niște „21“.

Așteptam mereu cu nerăbdare următoarea discuție cu mama, folosind semnalele prestabilite, conform cărora ea mă suna de la un cazinou. Uneori era cu ea și „Buni“. Telefoanele astea erau foarte importante pentru mine, aveam acea senzație de fericire lăuntrică, deveneam mai puternic, deși pentru familia mea era un efort serios, iar pentru mine un risc uriaș dacă FBI-ul se decidea să-și amplifice supravegherea. Îmi era

greu să fiu departe de mama și de bunica mea, care îmi arătaseră atâta iubire, atâta grijă și sprijin.

Între timp, ca să-mi schimb aspectul și poate și ca o parte firească a apropierii de vârsta de treizeci de ani, mi-am lăsat părul să crească lung, așa că în cele din urmă aveam plete până pe umeri.

Îmi plăceau foarte multe aceste fațete ale noii mele vieți.

După câteva luni la Denver, eram gata de o călătorie pentru a-mi vizita familia. De data asta am călătorit cu trenul. Mama și bunica au venit să mă ia de la gară. Aveam păr lung și mustață stufoasă; propria mea mamă mai să nu mă recunoască. A fost o întâlnire minunată; le-am distrat cu povești despre noua mea slujbă și despre colegii de la firma de avocatură.

Mă simțeam mult mai relaxat la Vegas acum, mulțumită actelor de identitate pe numele Eric Weiss, dar încă eram prudent. Mama și cu mine ne întâlneam în diverse locuri ciudate. Intram în mașina ei într-o parcare și mă întindeam pe canapeaua din spate până când ea intra în propriul garaj de acasă și închidea ușa. Acasă îmi citea din ochi orice dorință și îmi făcea toate mâncărurile preferate și mă obliga să mai iau o porție, asta în timp ce-mi spunea ce bucuroasă e că sunt atât de suplu și de în formă.

Se vedea că întreaga situație o stresează puternic pe „Buni", iar pe mama cu atât mai mult. Era fericită și liniștită să mă vadă, dar faptul că mă vedea în carne și oase o făcea să-și dea seama cât de dor îi e de mine și cât de îngrijorată e pentru siguranța mea când sunt la Denver. Am simțit conflictul interior dintre bucuria de a mă vedea și teama că fiind în compania ei mă pune într-un pericol mai mare.

În săptămâna cât am stat acolo, probabil că ne-am întâlnit de vreo zece de ori.

*

Întors la Denver, atmosfera de lucru s-a dus pe apa sâmbetei după ce șefa mea, joviala Lori, a părăsit firma ca să se alăture soțului ei în administrarea propriei lor firme, care se ocupa de snow-boarduri. Înlocuitoarea ei, o brunetă subțirică pe nume Elaine Hill, nu mai era așa prietenoasă. Era deșteaptă-foc, dar mi-a mirosit a persoană calculată, tipul de profesoară, și nu „om de lume", cum fusese Lori.

Colegii mei de la IT erau atât de diferiți unul de altul, încât parcă erau niște personaje dintr-o piesă de teatru. Ginger, care avea dinți mari și bătea puțin spre dolofăneală, avea treizeci și unu de ani și era măritată. Îi plăcea de mine și ne bucuram să flirtăm așa, puțin. Dar nu cred că am făcut nimic care să sugereze vreun interes sexual pentru persoana ei. Într-o seară, când eram singuri în sala de calcul, mi-a spus: „Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă m-ai întinde pe masa asta și ar intra cineva peste noi". *Poftim?*

Sau poate că aceste „vino-ncoa" erau de fapt menite să mă dezarmeze, ca să nu devin bănuitor…

În LA, înainte să fug, unul dintre inșii din cercul meu social din care făcea parte și Lewis fusese un tip numit Joe McGuckin, un băiat dolofan cu o față rotundă, palid, cu o burtă considerabilă, care și când era proaspăt ras avea parcă o miriște de o zi, cu păr șaten care îi cădea de o parte și de alta a frunții în bucle ca de fată. Ne întâlneam toți trei adesea și mâncam la un restaurant din rețeaua Sizzler și apoi mergeam la un film, așa că eu și Lewis i-am dat porecla „Sizzler și un film".

Într-o discuție, pe când eu locuiam la Denver, Lewis mi-a spus că Joe îi făcuse un cont la o stație Sun pe care o avea acasă. Lewis mi-a dat și mie parametrii, cu o rugăminte. Spera să ajung utilizator root* pe stația de lucru a lui Joe și

* Utilizatorul suprem într-un sistem Unix. Stațiile Sun au o versiune de Unix numită fie Solaris, fie SunOS. (*N.t.*)

apoi să-i spun cum am făcut-o, ca să-i dea peste nas lui Joe. Mi s-a părut o șansă foarte interesantă: Joe era contractor pentru Sun Microsystems și foarte probabil avea posibilitatea de a se loga din afară la rețeaua companiei, iar asta însemna că eu puteam căuta o metodă de a hackui rețeaua lui Sun.

În toate discuțiile noastre despre hacking din vremea când eram la LA, Joe a insistat de fiecare dată că stația lui de lucru este sigură și extrem de bine apărată. Mi-am zis *hei, o să mă distrez dacă-l pun puțin pe jar.* Plăcerea de a produce farse a fost una dintre trăsăturile comune care ne-au reunit pe mine și pe Lewis încă de pe vremea ghidușiilor de la acel McDonald's drive-in. Mai întâi am sunat la Joe acasă, ca să mă asigur că nu e acolo, apoi am format linia lui de modem. M-am logat în contul lui Lewis și nu am avut nevoie decât de câteva minute ca să-mi dau seama că Joe nu își ține la zi actualizările de securitate. Am exploatat o vulnerabilitate din programul numit „rdist" și am devenit utilizator root pe sistemul lui. Declar jocurile deschise! Am listat procesele pe care le rula el în momentul acela și am fost surprins să descopăr unul numit „Crack", popularul program de spart parole, scris de un individ numit Alec Muffett. De ce rula Joe un program de spart parole...?

Nu mi-a luat mult ca să descopăr fișierul de parole pe care încerca să le spargă Joe cu „Crack". Mă uitam la ecran și nu-mi venea să cred ce văd.

Joe McGuckin, contractor al lui Sun Microsystems, spărgea parolele Grupului Tehnic al companiei Sun.

Al dracului dacă era de crezut. Mă simțeam de parcă m-aș fi plimbat prin parc și aș fi descoperit o traistă plină cu bancnote de o sută de dolari.

După ce am copiat parolele sparte, următoarea mea căutare a fost prin e-mailurile lui Joe, după cuvintele-cheie „modem" și „dial-up". Bingo! Am descoperit un e-mail intern

al lui Sun, conținând informația pe care mi-o doream. Iată e-mailul, în parte:

> From: kessler@sparky (Tom Kessler)
> To: ppp-announce@comm
> Subject: New PPP server
>
> Noul nostru server PPP (Mercury) este în funcțiune și disponibil pentru testarea conexiunii dvs. Numărul de telefon pentru Mercury este 415 691-9311.

Am copiat și fișierele originale Sun (care conțineau hash-urile cu parolele încriptate) pe care Joe tocmai le spărgea, pentru eventualitatea că pierdeam cumva accesul la calculatorul lui. În lista de parole sparte era chiar și parola lui Joe de la Sun, pe care mi-o amintesc și azi, ceva în genul „party5". („Crack" o descoperise și pe aceasta. Floare la ureche.)

În seara aceea m-am logat din timp în timp ca să văd dacă Joe este online și activ. Chiar dacă remarca faptul că are un apel pe linia de modem, nu ar fi trebuit să intre la bănuieli, pentru că (speram eu) își va fi amintit că i-a dat lui Lewis drepturi de acces. La un moment dat, după miezul nopții, computerul lui Joe s-a liniștit. Mi-am închipuit că s-a dus să doarmă. Folosind Protocolul „punct la punct" (PPP), m-am logat la serverul lui Sun numit „Mercury", dându-mă drept stația de lucru a lui Joe, numită „oilean". Voilà! Computerul meu era acum un server oficial din rețeaua mondială a lui Sun!

În doar câteva minute, folosind din nou „rdist", am reușit să devin utilizator root, pentru că Sun, ca și Joe, se lăsase pe tânjeală cu peticirea găurilor în securitate. Am stabilit un cont numit „shell" și am instalat un „backdoor" simplu, o cale secretă de acces care îmi conferea pe viitor accesul ca utilizator root.

Pornind de acolo, am luat în colimator Grupul Tehnic. Era o acțiune cu care eram perfect familiarizat, dar în același timp era absolut palpitantă. Am fost în stare să mă conectez la mai toate mașinile Sun de la tehnic, mulțumită eforturilor lui Joe de a sparge parolele grupului.

Așa că Joe mi-a pus la dispoziție, fără să știe, altă comoară: ultimele și cele mai formidabile versiuni ale lui SunOS, acea versiune a lui Unix creată de Sun Microsystems pentru propriile servere și stații de lucru. Nu mi-a fost greu să descopăr mașina principală care deținea codul-sursă al lui SunOS. Dar chiar și comprimat, era un pachet imens de date — nu la fel de masiv pe cât fusese sistemul de operare VMS al DEC, dar suficient de mare cât să te cam descurajeze.

Apoi mi-a venit o idee pentru a face mai ușor transferul. Am folosit drept țintă biroul lui Sun din El Segundo, localitate aflată la sud de Aeroportul Internațional din Los Angeles, și am început să cercetez câteva stații de lucru de acolo, ca să văd ce periferice sunt atașate la ele. Ceea ce căutam era un utilizator care avea o unitate de înregistrare pe bandă legată de computerul lui. Când am găsit unul, l-am sunat la telefon și i-am spus că sunt de la Grupul Tehnic al companiei Sun, de la Mountain View. „Înțeleg că ai o unitate de bandă legată la stația ta de lucru", i-am spus. „Unul dintre inginerii mei este la un client din LA și vreau să-i transfer niște fișiere, dar sunt cam mari ca să i le trimit prin modem. Ai o bandă goală pe care s-o pui în unitatea ta ca să scriu pe ea datele respective?"

M-a lăsat să aștept la telefon și s-a dus să caute o bandă goală. După câteva minute, a revenit la telefon și mi-a spus că o monta chiar atunci în unitate. Codificasem și comprimasem deja codul-sursă, care devenise o grămadă de date fără sens, pentru eventualitatea în care omul devenea curios și voia să arunce un ochi. Am transferat o copie a sistemului

pe stația lui de lucru, apoi am dat o a doua comandă pentru înregistrarea ei pe bandă.

Când în sfârșit s-a terminat transferul pe bandă, l-am sunat din nou. L-am întrebat dacă vrea o bandă de schimb, dar, după cum mă așteptam, mi-a spus că e în regulă, nu e nevoie. I-am spus: „Poți să o bagi într-un plic și să scrii pe ea numele Tom Warren? Ești de găsit în birou în următoarele câteva zile?".

A început să-mi spună când va fi și când nu va fi disponibil. L-am întrerupt: „Uite cum facem, cred că e o cale mai ușoară. Las-o la recepție și îi spun eu lui Tom să o ceară, ce zici?". Sigur, mă ajuta bucuros.

L-am sunat pe amicul Alex și i-am cerut să treacă pe la biroul lui Sun ca să ridice de la recepție un plic pe care scrie „Tom Warren". Alex a fost puțin cam împotrivă, știind că există întotdeauna riscuri. Dar a trecut peste teamă în doar o clipă și a acceptat, cu un zâmbet pe față — presupun că își amintea ce senzație de vertij a avut participând la activitățile noastre de hackeri.

Mă simțeam triumfător. Dar iată partea ciudată: când am căpătat banda, practic nu m-am uitat deloc pe cod. Reușisem să-mi fac damblaua, dar codul în sine mă interesa mult mai puțin decât obținerea lui.

Am continuat să colecționez parole și comori software de la Sun, dar formarea sistematică a numerelor de dial-up de la Mountain View era destul de riscantă. Voiam alt punct de acces în rețeaua lui Sun.

Venise momentul pentru un atac prin „ingineria socială". Mi-am folosit telefonul celular clonat, pe care am programat un număr cu codul de zonă 408, care acoperea și Mountain View și de care aveam nevoie dacă administratorul de sistem de la biroul de vânzări din Denver al Sun se gândea să mă sune înapoi, ca să verifice dacă chiar sunt

cine spun că sunt. Utilizând un utilitar disponibil pentru toți membrii personalului lui Sun, am tras o listă a angajaților, l-am ales la întâmplare pe Neil Hansen și i-am scris numele, numărul de telefon, numărul clădirii și marca de angajat. Apoi am sunat la numărul principal al biroului de vânzări al Sun de la Denver și am cerut persoana care se ocupa de intervenții.

„Salut, sunt Neil Hansen de la Sun, de la Mountain View. Cu cine vorbesc?“, am întrebat eu.

„Scott Lyons. Sunt responsabilul de service de la biroul din Denver.“

„Cool. Am să zbor la Denver chiar azi, pentru niște ședințe. Mă întrebam dacă aveți cumva un număr local de dial-up, ca să-mi pot accesa e-mailul fără să mă coste convorbirile interurbane până la Mountain View.“

„Sigur, avem dial-up, dar trebuie să îl programez pe apel invers. Sistemul face asta din motive de securitate“, mi-a spus el.

„Nicio problemă“, i-am spus. „Hotelul Brown Palace are numere directe spre afară pentru clienți. Când ajung la Denver, diseară, îți pot da numărul.“

„Încă o dată, cu cine am discutat?“, m-a întrebat el, arătându-se puțin cam bănuitor.

„Neil Hansen.“

„Și ce marcă de angajare ai?“, m-a interogat el.

„10322.“

M-a pus în așteptare o clipă, probabil ca să mă verifice. Știam că folosește același utilitar pe care îl folosisem eu ca să scot informația lui Hansen.

„Scuză-mă, Neil, a trebuit să te verific în baza de date cu angajații. Sună-mă când ajungi și îți aranjez treaba.“

Am așteptat până pe la ora terminării programului și l-am sunat pe Scott, căruia i-am dat un număr local (cu 303, zona Denverului), pe care clonasem telefonul meu celular.

Când am început conexiunea, am fost sunat înapoi pe telefonul mobil. Răspundeam manual, apoi modemul meu prelua legătura. Am folosit acest punct de acces în rețeaua internă a companiei Sun timp de câteva zile.

Dar apoi apelurile pe revers au încetat să mai funcționeze. La naiba! Ce s-o fi întâmplat?

Am sunat din nou prin dial-up la Mountain View și am accesat sistemul din Denver. Draci! Scott îi trimisese un e-mail urgent lui Brad Powell, de la Departamentul de securitate al Sun. Omul a folosit utilitarul de urmărire a logărilor pe dial-up-ul folosit de mine și a înregistrat tot traficul meu. Și-a dat seama rapid că nu îmi verific e-mailul, ci îmi bag nasul în locuri în care nu am ce căuta. Am șters fișierele de logare, ca să nu las nicio urmă a incursiunilor mele, și am încetat imediat să folosesc numărul de telefon celular pe care i-l dădusem.

M-a descurajat acest eveniment în eforturile de hackuit Sun-ul? Evident că nu. Pur și simplu am revenit la accesul prin dial-up la Mountain View, ca să găsesc mai multe conexiuni la SWAN (rețeaua metropolitană a Sun), în caz că-mi taie intrarea. Voiam să stabilesc multiple puncte de acces, pentru a avea permanent alternative de intrare. Am luat în colimator toate birourile de vânzări ale Sun din Statele Unite și Canada, pentru că fiecare avea propriile numere de dial-up astfel încât personalul propriu accesa SWAN fără să fie nevoit să efectueze apeluri scumpe pe distanță mare la sediul companiei de la Mountain View. Compromiterea acestor birouri a fost floare la ureche.

Pe când exploram rețeaua de la Sun, m-am împiedicat efectiv de un server cu numele de „elmer“, care conținea întreaga bază de date cu „bug“-uri (vulnerabilități), de la raportul inițial de detectare până la numele inginerului care primise misiunea de a repara problema și la noul cod specific implementat pentru rezolvarea problemei.

Un raport tipic de bug arăta astfel:

Manifestare: syslog poate fi folosit pentru a suprascrie orice sistem de fișiere
Cuvinte-cheie: securitate, parolă, syslog, suprascriere, sistem
Gravitate: 1
Prioritate: 1
Manager responsabil: kwd
Descriere:
syslog și syslogd ținând de LOG_USER se pot folosi pentru a suprascrie *orice* sistem de fișiere. Violarea evidentă a securității are loc folosind syslog pentru a suprascrie /etc/passwd. Aceasta se poate efectua asupra sistemelor externe dacă LOGHOST nu este setat pe localhost.
Brad.powell: codul de decriptare înlăturat din motive de securitate
Dacă doriți o copie a codului de penetrare, vedeți Staci Way (contractor) (staciw@castello.corp)
Soluție adaptivă: NICIUNA, cu excepția dezinstalării lui syslog, ceea ce este inacceptabil
Listă de persoane de interes: brad.powell@corp, dan.farmer@corp, mark.graff@Corp
Comentarii: e o chestie foarte serioasă. Deja a fost utilizat sistemul Sun pentru a obține drept de utilizator root și este una dintre puținele vulnerabilități de securitate care funcționează atât pe 4.1.X, cât și pe 2.X, adică pe ORICE versiune de sistem de operare produsă de Sun.

Ca să folosesc una dintre expresiile mele preferate, dădusem peste încă un Sfânt Graal. Acum aveam acces la toate vulnerabilitățile descoperite în interiorul organizației Sun, dar și la rapoartele venite din orice altă direcție. Era ca și cum aș fi pus o fisă de douăzeci și cinci de cenți într-o mașină

cu fise și aș fi câștigat marele premiu la prima tragere de manetă. Informația din această bază de date avea să intre în colecția mea de trucuri. Am început să mă gândesc la melodia desenului animat *Felix Motanul*, aceea în care Felix, de câte ori avea o problemă, recurgea la geanta lui cu trucuri.

După ce administratorul lui Sun din Denver a raportat incidentul de securitate, compania a înțeles că are un spiriduș adânc îngropat în sistemele ei. Dan Farmer și Brad Powell, principalii oameni de la securitatea lui Sun, au trimis e-mailuri circulare în întreaga companie, avertizând asupra atacurilor unor hackeri care foloseau și „ingineria socială“. Apoi au început să șteargă rapoartele de vulnerabilități din baza lor de date, în speranța că le vor ascunde de mine. Dar eu le citeam e-mailurile interne. Multe din rapoartele de vulnerabilități conțineau afirmații ca aceea din mesajul de mai sus — ați remarcat?

> Dacă doriți o copie a codului de penetrare, vedeți Staci Way (contractor) (staciw@castello.corp).

Probabil v-ați dat deja seama ce am făcut după ce am văzut un mesaj ca acesta.

Corect: i-am trimis lui Staci un e-mail de la un cont intern de la Sun și am determinat-o prin „inginerie socială“ să-mi trimită vulnerabilitatea. Nu am dat greș niciodată. Nici măcar o dată.

În ciuda reușitei mele în privința pătrunderii în companie, anul următor Powell avea să primească un „premiu pentru merite deosebite“ din partea directorului pentru informații al companiei Sun, „pentru rolul lui în protejarea firmei Sun și în respingerea atacurilor lui Kevin Mitnick asupra SWAN“. Powell era așa mândru de premiul primit, încât l-a băgat în CV-ul lui, pe care l-am descoperit pe internet.

După cam șase luni de navetă cu autobuzul dimineața și seara, mi s-a părut o bună idee să mă mut ceva mai aproape de slujbă. Ar fi fost ideal să pot merge la birou pe jos. Plus să pot merge pe jos la mallul de pe Strada 16 din centrul Denverului, locul meu preferat pentru pierdut timpul în weekenduri. Un bloc în stil vechi, victorian, pe East 16th Street, avea un apartament liber la nivelul al cincilea și am văzut cu încântare că e un loc minunat, spațios, cu ferestre de jur împrejur și avea până și cutiile de tip vechi în care lăptarul lăsa sticlele cu lapte în fiecare dimineață. De data asta trebuia să mă supun verificării contului bancar, dar a fost ușor: am intrat în sistemul agenției de evaluare a creditului TRW și am putut identifica mai mulți Eric Weiss cu un credit acceptabil. Am folosit numărul de securitate socială al unuia dintre ei la cererea de închiriere a apartamentului (număr diferit de cel cu care m-am angajat). Toată hârțogăria s-a rezolvat fără probleme.

La doar cinci cvartale de noul meu apartament, cartierul turistic al Denverului oferea o mulțime de baruri și restaurante excelente. Unul dintre ele a devenit preferatul meu, un restaurant mexican la colțul dintre Strada 16 și Larimer, un loc în care se adunau o mulțime de fete foarte atrăgătoare. Încă evitam să intru într-o relație serioasă, dar să discut cu fete superbe la bar nu însemna să sar peste cal și mă ajuta să mă simt și eu om. Ocazional, o fată se așeza lângă mine și îmi permitea să-i cumpăr o băutură sau două. Uneori chiar îmi plătea o băutură. Asta te unge foarte serios pe suflet...

Atâtea restaurante în jur erau foarte atrăgătoare. Aproape toate mesele le luam în oraș, nu-mi mai făceam acasă nici măcar fulgii de ovăz și nici omleta cu șuncă.

Faptul că m-am instalat într-un apartament nou m-a făcut să mă simt și mai bine că am ales Denverul, dar știam că nu pot să las garda jos nicio clipă. Având acces total la PacTel Cellular, încă puteam să urmăresc apelurile telefonice ale agenților FBI către Justin Petersen, zis și Eric Heinz,

și în același timp urmăream dacă aceștia dădeau telefoane spre vreun număr din Denver. O verificare scurtă a liniei fixe a lui Justin mi-a arătat că serviciul lui interurban* era tot pe numele Joseph Wernle — ceea ce însemna că FBI-ul încă îi plătește angaralele. Toată turnătoria lui Justin nu a ajutat prea mult FBI-ul întru prinderea mea, dar evident că încă îl țineau în lesă. M-am întrebat ce hackeri are el în vizor și încearcă să trimită la închisoare, acum că pe mine nu mai avea cum să pună mâna.

Într-o zi, pe când lucram în sala de calcul împreună cu Darren și Liz, am remarcat că Darren își întorsese terminalul la un unghi care nu mai permitea nimănui să vadă ce face, ceea ce, firesc, mi-a trezit bănuielile. Am dat imediat drumul unui program numit „*Watch*“ („Monitorul“). După cum îi spunea numele, el îmi permitea să privesc tot ce are el pe ecran.

Nu-mi venea să cred ochilor. Intrase în directorul Departamentului de resurse umane al firmei și trăsese fișierul cu salariile, afișând veniturile și primele tuturor avocaților, asistenților, personalului auxiliar, recepționerelor și lucrătorilor de la IT, ca și ale restului angajaților firmei, de la partenerul cel mai bine plătit până la cel mai prost plătit conțopist.

Omul a dat să ruleze lista în jos, până când a dat de informația căutată:

WEISS, ERIC Operator de sistem $28.000,00 04/29/93

Ce tupeu pe individ, să se uite la salariul meu! Dar cum să mă plâng? Știam că mă spionează pentru că și *eu* îl spionam pe *el*!

---

* În Statele Unite poți să-ți alegi un furnizor de servicii telefonice interurbane diferit de cel care îți asigură linia fizică locală. (*N.t.*)

C28

VÂNĂTORUL DE TROFEE

Phtm zvvvkci sw mhx Fmtvr VOX Ycmrt
Emki vqimgv vowx hzh L cgf Ecbst ysi?

Intrasem într-o foarte confortabilă rutină, în calitate de proaspăt cetățean al Denverului. Ziua mergeam la muncă la firma de avocatură, într-un schimb normal, de la ora 9 la ora 18. După aceea, mergeam la sală pentru câteva ore, îmbucam ceva la un restaurant local și apoi mă îndreptam spre casă sau înapoi la firmă și îmi petreceam timpul până la culcare cu știți deja ce.

Hackingul era modul meu de a mă distra. Poți spune că este un fel de evadare într-o realitate alternativă — ca și cum ai juca un joc video. Dar ca să practic jocul meu preferat, trebuia să fiu tot timpul în gardă. Un moment de neatenție, o greșeală cât de mică și FBI-ul poate să-ți bată la ușă. Nu soldați simulați, nu vrăjitorii negri din *Dungeons*

and Dragons, ci niște băieți cu ochi albaștri din jocul te-am-prins-te-leg-te-închid-și-arunc-cheia.

La vremea aceea, eram preocupat cu descoperirea de noi sisteme informatice și cu metode de a-i păcăli pe experții în securitate, pe administratorii de rețele și de sistem și pe programatorii deștepți pe care i-am tot întâlnit în realitatea mea alternativă. Totul era pentru senzația aceea de palpitație.

Dat fiind că nu aveam cu cine să împărtășesc aventurile, m-am limitat la a obține codul-sursă al unor lucruri care mă interesau, cum ar fi sistemele de operare și telefoanele celulare. Dacă obțineam codul, acesta devenea trofeul meu. Devenisem atât de bun în această activitate, încât uneori mi se părea prea ușor.

Acum, că îmi reglasem toate aspectele vieții, tăind toate legăturile cu viața anterioară, nu mai aveam nimic de pierdut. Eram plin de energie și de voință. Cum să ridic ștacheta? Ce aș putea să fac astfel încât toate „spargerile" de dinainte să pară un joc de copii?

Principalele companii din domeniul tehnologiei mondiale aveau, se presupunea, cea mai bună securitate din lume. Dacă chiar voiam trofee demne de acest nume, trebuia să încerc să intru la acestea și să le iau codurile.

Deja mă bucurasem de reușită cu Sun. Acum luasem în vizor Novell, care, am descoperit, folosea pentru protecția prin firewall și gateway un server care rula sistemul de operare SunOS. Am exploatat o vulnerabilitate dintr-un program numit „sendmail", care era folosit, între altele, pentru primirea e-mailului din exterior. Scopul meu era să obțin codul-sursă al principalului sistem de operare în rețea din lume, NetWare al lui Novell.

Eram în stare să creez orice fișier, cu orice conținut doream, prin exploatarea unei fisuri în securitate din

programul pentru e-mailuri. Mă conectam prin rețea la programul „sendmail“ și băteam câteva comenzi, cum ar fi:

```
mail from: bin
rcpt to: /bin/.rhosts
[text omis]
.
mail from: bin
rcpt to: /bin/.rhosts
data
+ +
.
quit
```

Aceste comenzi determinau programul „sendmail“ să creeze un fișier .rhosts, care permite accesul la sistem fără să mai folosești o parolă.

(Pentru cititorii cu cunoștințe tehnice, am fost în măsură să creez un fișier .rhosts în contul bin, configurat să-mi permită logarea fără a fi nevoit să furnizez o parolă. Un fișier .rhosts este un fișier de configurare folosit pentru anumite programe vechi, încă folosite, cunoscute sub numele comun de „R-services“, care se folosesc pentru logări sau pentru executarea de comenzi pe un computer exterior. De exemplu, un fișier .rhosts poate fi configurat să-i permită utilizatorului „kevin“ de pe calculatorul „condor“ să se logheze fără a furniza o parolă. În exemplul de mai sus, cele două semne plus separate de un blanc înlocuiesc atât utilizatorul, cât și numele computerului-gazdă — ceea ce înseamnă că utilizatorul se poate loga în cont sau poate executa comenzi. Deoarece contul bin are dreptul de a scrie în directorul „/etc“, am putut să înlocuiesc fișierul cu parole cu propria mea versiune codificată, care mi-a permis și să obțin drepturi de root.)

După aceea, am instalat o versiune hackuită a lui „telnetd“, care capta și înmagazina parolele tuturor celor care se logau la calculatorul de legătură (*gateway*) al Novell. În timp ce mă instalam comod în rețeaua firmei Novell, am descoperit că mai erau logați doi utilizatori, care erau activi. Dacă întâmplător își dădeau seama că s-a logat cineva din afară, înțelegeau pe loc că firma a fost hackuită. De aceea am luat niște măsuri care să mă facă invizibil: dacă un administrator de sistem dădea comanda de listare a utilizatorilor curenți, eu nu apăream în ea.

Am continuat să urmăresc situația până când unul dintre administratori s-a logat pe gateway. Am putut astfel să aflu parola lui pentru contul root. Parola era „4kids=$$“. Drăguț.

Nu mi-a luat mult ca să intru în alt sistem, numit „ithaca“, care era unul dintre sistemele Grupului Tehnic din Sandy, Utah. După ce am compromis acel sistem, am fost în măsură să recuperez fișierul încriptat cu parole al întregului Grup Tehnic și să descifrez parolele unui mare număr de utilizatori.

Am căutat în e-mailul administratorilor cuvinte-cheie cum ar fi „modem“, „dial-up“ și „dial-in“ în diverse combinații — singular, plural, cu sau fără liniuță după „dial“ și așa mai departe, ceea ce m-a condus la mesajele de răspuns la întrebările angajaților de tipul „ce număr folosesc pentru dial-in?“. Foarte folositor.

După ce am aflat numărul de dial-up, am început să accesez rețeaua folosind telefonul, mai degrabă decât să tot intru prin calculatorul de legătură spre internet al Novell.

Pentru început, mi-am dorit să aflu care este sistemul ce conținea codul-sursă al sistemului de operare NetWare. Am început prin a căuta prin arhivele e-mail ale programatorilor de sistem, căutând anumite cuvinte care mă puteau

eventual conduce la procesul folosit pentru aducerea la zi a sistemului și deci la sursă. În cele din urmă, am descoperit numele unui calculator: „ATM". Nu, nu era prescurtarea de la „*automated teller machine*" (automat bancar), dar pentru mine era mult mai prețios decât banii. Apoi am căutat în e-mailuri cuvântul ATM și am descoperit numele câtorva angajați care se ocupau de sistem.

Am petrecut ore întregi încercând să mă loghez la ATM folosind toate numele și parolele pe care le interceptasem, dar nu aveam drepturi de acces la depozitarul codului-sursă. Venise momentul pentru metoda mea de rezervă: „ingineria socială". Am format numărul unei doamne care lucra la întreținerea ATM. Folosind numele unui inginer a cărui parolă o spărsesem, i-am spus că lucrez la un proiect și că am nevoie de acces la codul-sursă de client pentru Netware 3.12. Instinctul îmi spunea că ceva nu e în regulă, dar doamna nu a părut să ezite deloc.

A revenit la telefon și mi-a spus că mi-a dat drepturile solicitate și am simțit familiara creștere a nivelului adrenalinei în sânge. Dar după doar cincisprezece minute sesiunea mea era deconectată și nu m-am putut reconecta. Eram blocat. Peste doar câteva momente, inginerul și-a schimbat parola. Așa deci. Nu mi-a trebuit mult timp ca să înțeleg. Ulterior, am aflat că doamna mai discutase cu inginerul pe care îl întruchipam și și-a dat seama că vocea lui sună altfel. A știut că sunt un impostor. La naiba! Mă rog, mai ai și eșecuri, e inevitabil.

Am sunat la alt administrator, care de asemenea se ocupa de întreținerea sistemului ATM, și l-am convins să-mi dea drepturi de acces la alte conturi pe care le compromisesem, dar am fost din nou blocat. Am plasat în același timp *backdoor*-uri (moduri secrete de acces) la numeroase sisteme, pentru a captura elementele de autentificare a cât mai multor utilizatori, pe măsură ce aceștia se logau.

Lucram deja la proiect de câteva zile. Căutarea prin e-mailuri era o metodă rapidă de a descoperi unde aș putea găsi informațiile suculente — acele informații care ar conduce la noi căi de a pătrunde în rețea sau poate la vulnerabilități ale programului sau ale codului-sursă care mă interesa.

Acum, că știam că vor urmări îndeaproape situația și nu vor pica în aceeași plasă din nou, mi-am schimbat și eu tactica. Ce-ar fi dacă aș lua drept țintă un producător de software cu acces total și dacă l-aș păcăli să copieze totul pentru mine? Nici măcar nu ar trebui să intru eu însumi în sistemul ATM ca să obțin ceea ce îmi doream.

După ce am explorat rețeaua internă a Novell timp de câteva zile, am descoperit un utilitar accesibil tuturor angajaților de la Novell. Numit sugestiv „411“*, programul lista numele, numărul de telefon, numele de utilizator și departamentul tuturor angajaților. Norocul începea să-mi surâdă. Am vărsat într-un fișier întreaga listă cu angajați, pentru o analiză ulterioară. Pe măsură ce mă uitam prin listă, îmi devenea clar că toți creatorii externi de programe lucrau într-un grup numit „ENG SFT“. Mi-am închipuit că dezvoltarea sistemului de operare NetWare era probabil în sarcina celor de la sediul companiei, de la Provo, statul Utah.

Am efectuat o căutare în liste folosind aceste două criterii și am ales la întâmplare un listing:

Nevarez, Art:801 429-3172:anevarez:ENG SFT

Aveam o țintă acum; trebuia să mă dau cumva un angajat cinstit de la Novell. Voiam să aleg un contractor sau altă persoană care era foarte improbabil să fie cunoscută de ținta mea. Directorul telefonic mai conținea și un departament

---

* La mai toți furnizorii de servicii telefonice din Statele Unite, aceasta înseamnă „Serviciul de Informații“. (*N.t.*)

numit Univel, care probabil fusese format atunci când a început colaborarea oficială între Novell și Unix System Laboratories, aflat în posesia firmei AT&T, în 1991. Trebuia să găsesc un angajat care urma să lipsească din birou. Prima mea alegere a fost:

Nault, Gabe:801 568-8726:gabe:UNIVEL

L-am sunat și am dat de mesajul de întâmpinare din căsuța lui vocală, care mă anunța, foarte convenabil, că va lipsi din birou câteva zile, fără acces la e-mail sau la căsuța vocală. Din fișierul cu informațiile despre angajați, am ales o doamnă care lucra la Departamentul telecomunicații și am format numărul ei.

„Bună, Karen“, am spus eu. „Sunt Gabe Nault, te sun din Midvale. Mi-am schimbat aseară parola la căsuța vocală, dar nu merge. Vrei să-i dai tu un reset de acolo?“

„Sigur, Gabe. Ce număr ai?“

I-am dat numărul lui Gabe.

„Bun, noua ta parolă e formată din ultimele cinci cifre ale numărului tău de telefon.“

I-am mulțumit politicos și am format imediat numărul lui Gabe, am introdus cifrele noii parole și am înregistrat un mesaj de întâmpinare cu vocea mea, adăugând: „Am câteva ședințe azi, cel mai bine lăsați un mesaj vocal. Mulțumesc“. Eram acum un angajat al Novell autentificat, cu telefon interior propriu.

Am sunat la Art Nevarez și i-am spus că sunt Gabe Nault de la tehnic, întrebându-l: „Lucrezi la NetWare? Eu sunt în Grupul Univel“.

„Da“, mi-a răspuns el.

„Minunat. Poți să-mi faci un serviciu imens? Lucrez la NetWare, la Proiectul Unix, și vreau să mut o copie a codului-sursă versiunea de client a lui NetWare 3.12 la una din cutiile noastre de aici din Sandy. Am să înființez un cont

special pentru tine pe serverul «enchilada», ca să poți atribui o unitate și să transferi codul."

„S-a făcut. Ce număr ai? Te sun să-ți spun când este gata", mi-a spus el.

După ce a închis, eram în al șaptelea cer. Nu fusese nevoie să capăt acces la sistemul ATM — doar am manipulat pe cineva care avea deja cheia de la intrare.

M-am dus la sala de sport, verificând în pauză căsuța vocală a lui Gabe. Art lăsase un mesaj cum că a terminat treaba. Formidabil! Acum aveam și încredere, și credibilitate. De ce să nu forțez puțin lucrurile și să mai cer un *mic* serviciu? Proaspăt întors de la sală, l-am sunat pe Navarez din nou și i-am spus: „Mulțumesc, Art. Hei, nu te supăra, dar tocmai mi-am dat seama că am nevoie și de utilitarele pentru clientul lui 4.0".

Mi-a spus cam iritat: „Sunt o grămadă de fișiere pe serverul ăla și nu mai e destul spațiu".

„Uite cum facem: le scot de pe «enchilada» ca să fac loc. Îți comunic când am terminat."

După ce am terminat lucrul, m-am dus acasă, m-am conectat și am transferat fișierele într-un cont pe care îl creasem pentru mine la Colorado Supernet, cel mai mare furnizor de servicii din Denver. A doua zi, Navarez a transferat restul fișierelor, o operațiune care i-a luat o grămadă de timp, pentru că era mult cod de mutat.

Ulterior, când i-am cerut să transfere și codul-sursă al părții de server, a devenit bănuitor și a început să se răstească. Îndată ce i-am liniștit bănuielile, am format căsuța vocală a lui Gabe și am resetat-o pe mesajul de întâmpinare standard, așa că mesajul meu a fost șters. Evident, nu voiam ca vocea mea înregistrată să devină proba nr. 1 a procuraturii în vreun proces viitor.

Nu m-am pierdut cu firea. Mi-am spus că *întotdeauna există lucruri mai serioase și mai plăcute de hackuit*.

La vremea aceea, telefoanele celulare se micșoraseră vizibil față de primele modele, care mai degrabă aduceau a serviete. Dar tot erau mari cam cât un pantof și de câteva ori mai grele decât acesta. Apoi Motorola a făcut un salt și le-a luat-o tuturor din branșă înainte, cu primul telefon mic, ultraușor și bine proiectat, MicroTAC Ultra Lite. Parcă era unul din acele dispozitive din *Star Trek*, acelea folosite de căpitanul Kirk când dădea ordinul „teleportează-mă, Scotty!". Iar dacă aspectul fizic al telefoanelor era atât de diferit, puteam să pariez că softul era la fel de inovator.

Încă foloseam un aparat Novatel PTR-825. Era cel pentru care obținusem, cu viclenie, acele chipuri speciale prin care îmi schimbam din tastatură seria de înregistrare a aparatului. Doar că acesta era, ca aspect, cu mult în urma lui MicroTAC Ultra Lite. Poate că sosise vremea să-mi schimb telefonul. Asta dacă găseam o metodă de a obține aceeași flexibilitate pe care o aveam cu Novatelul. Cumva trebuia să obțin codul-sursă pentru Motorola. Cât de greu putea să fie? Problema constituia o provocare foarte interesantă.

Eram atât de obsedat de idee, încât am rugat-o pe Elaine, șefa mea de la firma de avocatură, să mă lase să plec mai devreme, pentru că aveam o problemă personală. A spus OK și am plecat pe la ora trei. În lunga cursă cu liftul la patruzeci și cinci de etaje în jos, câțiva din asociații firmei glumeau despre un caz barosan la care lucrau: firma îl apăra pe Michael Jackson. Am zâmbit în sinea mea, gândindu-mă la vremea când lucram la Fromin's Delicatessen. Familia Jackson avea o casă mare pe aceeași stradă și din când în când se oprea la restaurantul nostru ca să ia masa de prânz sau cina. Și iată-mă acum, la mii de kilometri depărtare, fugind de FBI și de șerifii federali, angajat de o prestigioasă firmă de avocatură care îl reprezenta pe cel mai cunoscut muzician din lume.

Am pornit-o pe jos spre apartamentul meu printr-un început de ninsoare. Pe drum am sunat la informațiile gratuite și am cerut numărul de la Motorola, apoi am sunat acel număr și recepționerei care mi-a răspuns i-am spus că vreau să discut cu managerul de proiect pentru MicroTAC Ultra Lite.

„Ah, Grupul nostru pentru Abonamente în Rețeaua Celulară are sediul la Schaumburg, Illinois. Doriți numărul?" m-a întrebat ea. Normal că-l voiam.

Am sunat la Schaumburg și am spus: „Salut, sunt Rick de la Motorola din Arlington Heights. Încerc să dau de managerul de proiect al MicroTAC Ultra Lite". După ce m-au transferat la mai multe persoane, am ajuns în final să discut cu un vicepreședinte de la cercetare-dezvoltare. I-am servit aceeași deschidere cum că sunt de la Arlington Heights și că trebuie să dau de managerul de proiect al lui MicroTAC.

Îmi era teamă ca nu cumva mahărul să devină bănuitor, pentru că se auzea traficul rutier, cu ocazionalele claxoane apăsate de șoferii care voiau să ajungă mai repede acasă înainte să se depună prea multă zăpadă, dar nu s-a întâmplat nimic. El mi-a spus: „E vorba de Pam, lucrează pentru mine". Și mi-a dat interiorul lui Pam. Căsuța vocală a lui Pam m-a anunțat că e plecată într-o vacanță de două săptămâni, după care dădea o indicație: „Dacă aveți nevoie de ajutor în orice privință, vă rog să o sunați pe Alisa". Și dădea interiorul Alisei.

Am sunat la numărul cu pricina și am spus: „Bună, Alisa. Sunt Rick de la cercetare-dezvoltare din Arlington Heights. Am vorbit cu Pam săptămâna trecută și mi-a zis că pleacă în vacanță. A plecat deja?".

Evident, Alisa mi-a răspuns afirmativ.

„Bun", i-am spus eu, „trebuia să-mi trimită codul-sursă pentru MicroTAC Ultra Lite. Dar a zis că dacă nu apucă să-l trimită înainte să plece, să te sun pe tine, că o să mă ajuți."

Răspunsul ei a fost: „Ce versiune dorești?".

Am zâmbit.

Minunat, nici măcar nu mi-a pus la îndoială identitatea și e dispusă să mă ajute. Dar, evident, habar nu aveam ce versiune este cea curentă și nici măcar ce sistem de numerotare foloseau. Așa că i-am spus, bombastic: „Ce zici de cea mai nouă și mai frumoasă?".

„Bun, stai să verific", mi-a spus ea.

Mă târam prin zăpada care începuse să se cam adune sub tălpi. Aveam peste o ureche clapeta căciulii de schi și la cealaltă ureche țineam telefonul meu celular bolovănos, încercând fără succes să-mi încălzesc urechea apăsând puternic telefonul pe ea. Alisa tot bătea la tastatură și am căutat o clădire în care să mă refugiez ca să nu dau de bănuit cu zgomotele traficului, dar nu am găsit niciuna. Și minutele treceau...

În fine, mi-a spus: „Am găsit în directorul lui Pam un script care îmi permite să extrag orice versiune soft pentru Ultra Lite. Ce vrei, «doc» sau «doc2»?".

„«doc2»", am zis eu, în ideea că este versiunea cea mai recentă.

„O clipă. Extrag într-un director temporar", mi-a spus ea. Apoi: „Rick, avem o problemă". *Ghinionul meu*. „Am o grămadă de fișiere într-o mulțime de directoare. Ce vrei să fac?"

După cum arătau lucrurile, venise vremea pentru ceva arhivare și comprimare*. „Știi cum să folosești «tar» și «gzip»?" Nu, nu știa. Așa că am întrebat-o: „Nu vrei să înveți?".

Mi-a spus că ar fi încântată să învețe ceva nou, așa că am devenit profesorul ei pentru o clipă, trecând-o pas cu pas prin procesul de arhivare și comprimare a codului-sursă într-un singur fișier.

---

* În Unix și în alte sisteme de operare mai vechi, operațiunea se face în două etape: mai întâi se arhivează fișierele și directoarele cu *tar* și apoi se comprimă cu *gzip*. Utilitarele Windows de genul *zip* sau *rar* efectuează ambele operațiuni într-un singur pas. (*N.t.*)

Mașinile începuseră să cam derapeze pe străzile lunecoase și se auzeau chiar și mai multe claxoane. Am început să calculez: *din clipă în clipă o să audă claxoanele și o să înceapă să pună întrebări*. Dar dacă a auzit ceva, probabil că a crezut că e traficul care se aude prin fereastra biroului meu; nu a scos un cuvânt în privința asta. La sfârșitul lecției, aveam un fișier de trei megaocteți care conținea nu numai ultimul cod-sursă, ci și o copie a directorului „/etc" al serverului, care conținea, între altele, o copie a fișierului cu parole, cu fiecare codificare a parolelor utilizatorilor. Am întrebat-o pe Alisa dacă știe cum se folosește FTP-ul.

„Programul de transfer al fișierelor?", a răspuns ea.

Deja înțelesese că FTP-ul îi va permite să transfere fișiere între sistemele de computere.

În clipa asta, îmi venea să-mi dau palme că nu mă pregătisem mai bine. Nu mă așteptasem să ajung atât de departe în atât de scurt timp. Acum, că Alisa găsise ultima versiune a codului-sursă și o comprimase într-un singur fișier, trebuia să o îndrum prin etapele necesare pentru a-mi trimite fișierul. Dar nu puteam să-i dau niciunul din numele serverelor de care mă foloseam eu și evident că nu aveam niciun calculator care să se termine în mot.com, care era domeniul de atunci al Motorola. Am descoperit o cale ocolită. Slavă Domnului, țin minte numere și știam adresa IP a unuia dintre serverele lui Colorado Supernet, un anume „teal". (Fiecare computer sau dispozitiv dintr-o rețea TCP/IP are propria lui adresă, de pildă „128.138.213.21".)

I-am cerut să bată „FTP", apoi adresa IP. Asta ar fi trebuit să conducă la o conexiune cu Colorado Supernet. Dar legătura se tot lăsa așteptată, deși a încercat de mai multe ori.

Ea a spus: „Cred că e o chestie de securitate. Stai să verific cu managerul meu pentru securitate dacă e în regulă ce-mi ceri să fac".

„Nu, stai, stai, stai", am spus eu, serios disperat. Prea târziu, mă pusese pe așteptare.

După câteva minute, am început să fiu neliniștit. Dacă au conectat un reportofon și au început să mă înregistreze? Când a revenit la telefon Alisa, peste câteva minute, aveam brațul înțepenit de atâta ținut telefonul la ureche.

„Rick, tocmai am discutat cu managerul de securitate. Adresa IP pe care mi-ai dat-o este în afara companiei Motorola“, mi-a spus ea.

Nu voiam să spun mai mult decât era necesar; nu știi niciodată.

„A-ha“, i-am zis.

„Așa că managerul meu de securitate mi-a spus că trebuie să folosesc un server proxy special ca să-ți trimit fișierul, din motive de securitate.“

Am început să simt cum se strecoară în mine dezamăgirea. Credeam că *s-a zis cu mica mea incursiune*.

Dar ea a continuat: „Partea bună e că mi-a dat userul și parola lui pentru serverul proxy, așa că pot să-ți trimit fișierul“. Incredibil! Nu-mi venea să cred. I-am mulțumit din tot sufletul și i-am spus că s-ar putea să o mai sun dacă mai aveam nevoie de ajutor.

Când am ajuns la apartamentul meu, mă aștepta codul-sursă complet al ultimului răcnet produs de Motorola. În timpul cât mi-a luat să merg prin zăpadă, o convinsesem pe Alisa să-mi dea unul dintre secretele comerciale cel mai bine păzite ale firmei ei.

Am sunat-o de mai multe ori în următoarele câteva zile, pentru a obține diverse versiuni ale codului-sursă al MicroTAC. Era ca și cum CIA ar fi avut o „cârtiță“ în ambasada iraniană, care nici măcar nu-și dădea seama că transferă informații unui inamic.

Dacă obținerea codului-sursă al unui telefon celular a fost atât de simplă, m-am gândit eu, poate că voi reuși cumva să intru în serverele pentru dezvoltarea produsului

de la Motorola, ca să pot copia toate codurile-sursă pe care le voiam, fără să mai recurg la ajutorul Alisei sau al altui angajat săritor. Alisa menționase numele serverului pe care era stocat codul-sursă: „lc16“.

Am încercat marea cu degetul: am verificat cum e vremea în Schaumburg, Illionis, unde își avea sediul Grupul pentru Abonamente în Rețeaua Celulară al companiei Motorola. Iată ce am obținut: „Ninsoarea care a început ieri va continua la noapte și mâine, cu rafale de vânt care vor atinge cincizeci de kilometri pe oră“.

Perfect.

Aveam numărul de telefon de la centrul lor pentru operațiuni în rețea (NOC). Din cercetările mele, știam că politica de securitate de la Motorola privind angajații care se conectau prin modem din alte locuri presupunea mai mult decât obișnuitul user plus parolă.

Cereau o autentificare în dublă formă — în acest caz, asta includea numărul de securitate SecurID descris mai sus, un produs al unei companii numite Security Dynamics. Toți angajații care aveau nevoie să se conecteze din afară primeau câte un PIN secret, plus un dispozitiv de mărimea unui card de credit, pe care să-l aibă permanent asupra lor și care afișa pe un ecran un cod de șase cifre. Acel cod se schimba o dată la șaizeci de secunde. Ideea era ca un intrus să nu aibă nicio șansă de a ghici secvența. Ori de câte ori un utilizator din afară suna un număr de modem al companiei de la Motorola, el trebuia să introducă un PIN urmat de parola afișată de dispozitivul lor SecurID.

Am sunat la Centrul pentru Operațiuni în Rețea și am dat de un ins pe nume Ed Walsh. „Bună“, i-am spus. „Sunt Earl Roberts de la Grupul pentru Abonamente în Rețeaua Celulară“ — și am dat numele unei echipe și al unui angajat autentic.

Ed m-a întrebat cum merge treaba și i-am spus: „Deh, nu prea bine. Nu pot să intru în birou din cauza ninsorii. Și problema e că trebuie să-mi accesez stația de lucru de acasă, dar mi-am lăsat pe birou SecurID-ul. Poți să mi-l ridici tu? Sau oricine altcineva? Și să-mi citești codul când am nevoie de el? Echipa mea are o predare importantă și nu pot să-mi termin treaba. Și nu am cum să merg la birou, șoselele sunt prea periculoase".

El mi-a spus: „Nu pot să plec de la NOC".

Am sărit imediat: „Ai cumva un SecurID pentru Grupul Operațiuni?".

„Avem unul aici, la NOC", mi-a spus el. „Ținem unul la îndemână, pentru operatori, în caz de urgență."

„Uite ce e", i-am spus, „vrei să-mi faci un serviciu imens? Când vreau să formez modemul, poți să-mi citești codul de pe SecurID-ul vostru? Doar până voi putea să merg din nou cu mașina până la birou."

„Mai spune-mi o dată, cine ești tu?", m-a întrebat el.

„Earl Roberts."

„Pentru cine lucrezi?"

„Pentru Pam Dillard."

„A, da, o cunosc."

Când e posibil să dea de probleme serioase, un bun „inginer social" cercetează lucrurile mult mai în profunzime decât în mod normal. „Sunt la nivelul al doilea", am continuat eu. „Lângă Steve Littig."

Cunoștea și numele lui Steve. Am revenit la manipulările mele: „Mi-ar fi mult mai ușor dacă ai merge la pupitrul meu și ai lua SecurID-ul meu".

Walsh nu voia să refuze un ins care avea nevoie de ajutor, dar nici nu voia să spună da. Așa că a evitat răspunderea: „Am să-l întreb pe șeful. Stai pe fir". A pus telefonul jos și am auzit cum ridică alt telefon, formează un număr și explică cererea mea. Walsh a făcut apoi ceva inexplicabil: i-a spus

șefului lui: „Îl cunosc, lucrează pentru Pam Dillard. Putem să-l lăsăm să folosească temporar SecurID-ul nostru? Îi spunem codul prin telefon".

Efectiv garanta pentru mine! Uimitor!

După alte câteva clipe, Walsh a revenit la telefon și mi-a spus: „Șeful meu vrea să vorbească cu tine personal" și mi-a dat numele și telefonul celular ale individului.

L-am sunat pe șeful lui Ed și am trecut din nou prin întreaga poveste, adăugând câteva detalii despre proiectul la care lucram și subliniind că echipa mea trebuia să dea la timp o lucrare foarte importantă. „Mi-ar fi mult mai ușor dacă cineva s-ar duce pur și simplu și ar lua SecurID-ul meu", am spus. „Biroul meu nu e încuiat, trebuie să fie undeva în sertarul din stânga-sus."

„Bun", mi-a spus șeful, „doar pentru weekend, cred că putem să te lăsăm să folosești SecurID-ul din NOC. Am să le spun băieților din tură că atunci când suni e în regulă să-ți dea codul" și mi-a dat PIN-ul necesar pentru folosirea ID-ului.

De-a lungul întregului sfârșit de săptămână, de câte ori voiam să formez în rețeaua internă de la Motorola, nu trebuia decât să sun la Centrul pentru Operațiuni în Rețea și să rog persoana care răspundea să-mi citească cele șase cifre afișate pe SecurID.

Dar încă nu ajunsesem la liman. Când intram în serverul pentru terminale de la Motorola, sistemele la care încercam eu să ajung, de la Grupul pentru Abonamente în Rețeaua Celulară, nu erau disponibile. Trebuia să descopăr o altă metodă de pătrundere.

Următorul pas necesita un oarecare ștaif. L-am sunat din nou pe Walsh la NOC și m-am plâns: „Niciunul din sistemele noastre nu poate fi contactat de la serverul pentru terminale dial-up, deci nu mă pot conecta. Poți să-mi faci un cont la unul dintre computerele din NOC, ca să mă pot lega la stația mea de lucru?".

Managerul lui Ed spusese deja că e în regulă să-mi dea codul-parolă afișat pe SecurID, așa că noua cerere era destul de rezonabilă. Walsh a modificat temporar parola de la propriul lui cont de la unul dintre computerele NOC și mi-a spus cum să mă conectez, după care mi-a spus: „Sună-mă când nu mai ai nevoie de el, ca să-mi schimb parola la loc".

Am încercat să mă conectez la fiecare sistem în parte din Grupul pentru Abonamente în Rețeaua Celulară, dar eram tot timpul blocat: se pare că aveau un firewall. Tot tatonând prin rețeaua de la Motorola, am ajuns în fine la un sistem care permitea accesul cu utilizatorul „guest", adică porțile erau larg deschise și mă puteam conecta. (Am avut o surpriză: sistemul era o stație de lucru NeXT, produsă de compania cu viață scurtă înființată de Steve Jobs înainte de a se întoarce la Apple.) Am tras fișierul cu parole și am spart parola cuiva care avea acces la mașină, un ins pe nume Steve Urbanski. Programul meu de spart parole nu a lucrat prea mult: numele de utilizator ales de el era „steveu" și parola era „mary".

Am încercat imediat să mă loghez de pe computerul NeXT pe serverul „lc16" de la Grupul pentru Abonamente în Rețeaua Celulară", dar parola nu a funcționat. Mare dezamăgire!

Asta este. Elementele de identificare ale lui Urbanski vor fi folositoare mai târziu. Dar ce-mi trebuia nu erau userul și parola lui de pe NeXT, ci parola și userul lui de pe serverele Grupului pentru Abonamente, care m-ar fi condus la codul-sursă dorit.

Am obținut numărul de telefon de acasă al lui Urbanski și l-am sunat. M-am dat drept unul de la „NOC" și l-am anunțat: „Am suferit o serioasă cădere de hard-disk. Aveți pe acolo fișiere de rezervă?".

Normal că avea!

„Păi putem s-o rezolvăm joi", i-am spus. A o lăsa pe joi însemna că omul rămâne fără fișierele cu care lucrează trei

zile întregi. Am depărtat telefonul de ureche atunci când am avut parte de așteptata explozie de furie.

„Da, înțeleg“, i-am spus cu înțelegere. „Cred că pot face o excepție; te pun în fruntea listei, dacă nu mă dai de gol. Resetăm serverul pe o mașină nou-nouță și va trebui să-ți refac contul de utilizator pe noul sistem. Userul tău este «steveu», corect?“

„Da“, mi-a confirmat el.

„Bun, Steve, alege o parolă nouă care-ți place.“ Apoi, ca și cum mi-ar fi venit o idee mai bună, am continuat: „Nu, lasă, doar spune-mi-o pe cea curentă și îl setez pentru aia“.

Evident, omul a devenit brusc bănuitor. „Mai spune-mi o dată cine ești“, a vrut el să știe. „Pentru cine ziceai că lucrezi?“

Am repetat tot ce-i spusesem, de parcă asta făceam zi de zi.

Am întrebat dacă are SecurID. După cum mă așteptam, a răspuns că da, așa că i-am spus: „Stai să scot cererea ta de SecurID“. Era o cacealma. Știam că probabil a completat o cerere cu mult timp în urmă și că poate nu-și amintea dacă ceruse să i se seteze o parolă. Și pentru că aveam deja una din parolele lui, „mary“, mi-am închipuit că asta o să-i sune familiar și că s-ar putea să creadă că a folosit-o în cererea de SecurID.

Am făcut câțiva pași, am deschis un sertar, l-am închis la loc, m-am întors la telefon și am început să foșnesc paginile.

„Bun, uite-o… ai folosit parola «mary».“

„Da, corect“, mi-a spus el, satisfăcut. După o ușoară ezitare, a izbucnit: „Bun, parola mea este «bebop1».“

Căzuse cu totul în mrejele mele.

M-am conectat imediat la serverul despre care îmi vorbise Alisa, lc16, și m-am logat cu „steveu“ și „bebop1“. Intrasem!

Nu mi-a luat mult să descopăr câteva versiuni ale codului-sursă al lui MicroTAC Ultra Lite; am arhivat și comprimat

totul cu „tar“ și „gzip“ și le-am transferat la Colorado Supernet. Apoi am avut grijă să șterg istoricul tuturor activităților Alisei, care arătau clar ce o rugasem eu să facă. E întotdeauna o bună idee să-ți ștergi urmele.

Am petrecut restul weekendului băgându-mi nasul peste tot. Luni dimineața am încetat să mai sun la NOC ca să cer parolele SecurID. Fusese o acțiune pe cinste, dar nu avea rost să-mi forțez norocul.

Cred că în tot timpul acesta zâmbetul nu mi s-a șters de pe față. Încă o dată nu mi-a venit să cred ce simplu fusese, fără să mi se fi ridicat în față nicio barieră serioasă. Aveam o puternică senzație de satisfacție, ca aceea din liga de baseball pentru juniori, atunci când înscriam vreun punct decisiv.

Dar în aceeași zi mi-am dat seama (fir-ar al dracului!) că nu mă gândisem să copiez și un compilator — programul care traduce codul-sursă scris de programator în „cod-mașină“, acele șiruri de zero și unu pe care un computer sau procesorul unui telefon mobil le poate înțelege.

Așa că asta a devenit următoarea mea misiune. Oare Motorola a produs propriul compilator pentru procesorul 68HC11 din MicroTac sau cumpărase un compilator de la alt producător de software? Și cum fac rost de el?

Spre sfârșitul lui octombrie, obișnuitele incursiuni prin Westlaw și LexisNexis m-au pus în fața unui articol despre cea mai recentă aventură a lui Justin Petersen. Uneori FBI-ul închide ochii atunci când unul dintre informatorii lor nu respectă strict litera legii, dar există și limite. A reieșit că asociatul lui Kevin Poulsen, Ron Austin, căruia Justin Petersen îi organizase un flagrant delict, începuse o cruciadă personală pentru a se răzbuna pe turnător și a-l trimite la închisoare. Austin a aflat unde locuiește Justin — la aceeași adresă din Laurel Canyon Boulevard unde mă duseseră și pe mine

căutările prin facturile telefonice detaliate de la McGuire. Justin se cam lăsase pe tânjeală: nu a efectuat obișnuita fărâmițare a hârtiilor înainte de a le arunca la gunoi. Așa că Austin a comis un clasic plonjon în ghena casei și a descoperit dovezi că Justin nu o terminase cu frauda pe cărți de credit. Și a informat FBI-ul despre descoperirea lui.

Îndată ce a avut suficiente dovezi, David Schindler, adjunctul procurorului federal districtual, l-a convocat pe Justin (cu tot cu avocat) la Tribunalul Federal din Los Angeles. Luat la întrebări de procuratură și persoanele care se ocupau de el de la FBI, Justin și-a dat seama că soarta i-a fost pecetluită.

La un moment dat, în timpul întâlnirii, Justin a spus că vrea o discuție între patru ochi cu avocatul lui. Au ieșit amândoi din sală. Peste câteva minute, avocatul intră în sală și anunță spășit că i-a dispărut clientul. Judecătorul a emis pe loc un mandat de arestare fără cauțiune pe numele lui Justin.

Deci turnătorul care a încercat să ajute la trimiterea mea în închisoare era acum în aceeași barcă cu mine. Umbla, mai precis fugea, pe aceleași cărări.

Zâmbeam cu gura până la urechi. Principalul informator pe linie de hackeri al guvernului dispăruse. Și chiar dacă puneau din nou mâna pe el, credibilitatea lui se redusese la zero. Guvernul nu va mai fi niciodată în măsură să-l folosească drept martor împotriva mea.

Ulterior, aveam să citesc despre tentativa lui Justin de a înșela o bancă în timp ce era fugar. Intrase în computerele lui Heller Financial și obținuse codurile necesare pentru executarea unui transfer telegrafic din acea bancă într-un cont de la altă bancă. Apoi a telefonat la Heller Financial și a spus că au o bombă în sediu. În timp ce clădirea era evacuată, Petersen a efectuat un transfer de 150 000 de dolari de la Heller Financial la Union Bank, redirecționat prin

Mellon Bank. Din fericire pentru Heller Financial, transferul a fost descoperit înainte ca Petersen să poată scoate banii de la Union.

M-a amuzat să aflu că a fost prins și în același timp m-a surprins că a încercat un transfer bancar fictiv. Asta arăta că e într-adevăr un tip venal și un escroc chiar mai mare decât crezusem inițial.

C29

DIGRESIUNE

126 147 172 163 040 166 172 162 040 154 170 040 157 172 162 162 166156 161 143 040 145 156 161 040 163 147 144 040 115 156 165 144 153 153040 163 144 161 154 150 155 172 153 040 162 144 161 165 144 161 040150 155 040 122 172 155 040 111 156 162 144 077

Firma de avocatură a organizat anuala petrecere de Crăciun la mijlocul lui decembrie. M-am dus doar pentru că nu voiam să se întrebe colegii de ce nu sunt acolo. Am ciugulit câte ceva din mâncărurile alea cu fason, dar m-am ținut departe de băutura care curgea în valuri, de teamă că s-ar putea să-mi dau drumul la gură. Oricum nu îmi plăcea să beau; tăria mea consta în șiruri de zero și unu.

Orice ilegalist serios își apără spatele luând măsuri de contrasupraveghere, ca să se asigure că adversarul nu îi calcă pe urme. În tot timpul cât am folosit rețeaua

Colorado Supernet — adică opt luni, încă de la sosirea mea în Denver — am supravegheat electronic situația, privind mereu peste umerii administratorilor de sistem, ca să fiu sigur că nu s-au prins de modul în care folosesc serverele lor pe post de magazie gratuită, dar și ca rampă de lansare pentru atacurile în alte sisteme. Asta însemna că trebuia să-i observ în timp ce lucrează; uneori, mă logam la un server de terminale folosit de ei și monitorizam sesiunile lor online timp de câteva ore. De asemenea, verificam dacă nu cumva supraveghează conturile folosite de mine.

Într-o seară, m-am hotărât să iau drept țintă stația de lucru personală a principalului administrator, ca să văd dacă activitatea mea a fost remarcată cumva. Am căutat prin e-mailul lui folosind cuvinte-cheie care să indice că e conștient de problemele curente de securitate.

Am dat de un mesaj care mi-a atras atenția. Administratorul îi trimitea cuiva înregistrările de logare din timpul pătrunderii mele la Novell. Cu câteva săptămâni mai înainte, folosisem un cont numit „rod" pentru a depozita codul-sursă al NetWare pe unul dintre serverele de la Colorado Supernet. Pătrundere care se pare că nu a rămas nedescoperită.

> Evidența logărilor lui „rod" în perioada în care băieții de la Novell au raportat atacuri și conexiuni DINSPRE Novell în același timp. De remarcat faptul că unele dintre acestea își au originea în dial-up-ul de la Colorado Springs (719 575-0200).

Am început să scotocesc înnebunit prin e-mailurile administratorului.

Și iată scrisoarea, dublu mascată: un e-mail de la administrator, folosind un cont din domeniul lui personal, „xor.com", mai degrabă decât contul lui de la Colorado Supernet. E-mailul fusese trimis cuiva care nu avea adresă la un domeniu guvernamental, dar care totuși primea evidența logărilor mele, care

includeau și conexiunile mele spre Colorado Supernet din rețeaua Novell și transferarea de fișiere în ambele sensuri.

Am sunat la biroul FBI din Denver, am dat numele adresantului e-mailului și mi s-a spus că nu există niciun agent FBI cu acest nume la biroul din Denver. Telefonista mi-a sugerat să încerc la biroul din Colorado Springs. Așa că am sunat acolo și, fir-ar să fie, individul era într-adevăr agent FBI.

Rahaaaat!!!

Era cazul să-mi apăr cumva șoriciul. Și încă repede. Dar cum?

Bun, trebuie să recunosc că planul cu care am venit s-ar putea să nu fie tocmai discret și nici strict apărător de șorici, deși știam că trebuie să fiu foarte, foarte atent.

Am trimis un fișier fals de logări din contul administratorului către agentul FBI, spunându-i că „noi" am găsit mai multe fișiere de logare cu detalii despre activitățile hackerului. Speram că le va investiga și va ajunge să vâneze fantome, în timp ce eu continuam să lucrez la proiectele mele de hacking.

Această tactică se numește „dezinformare".

Dar faptul că știam că FBI-ul este pe urmele unui hacker ce atacase Novell nu era suficient să mă facă să încetez activitatea.

Art Nevarez devenise bănuitor, așa că am presupus că echipa de securitate de la Novell o să formeze o poteră, încercând să-și dea seama ce s-a întâmplat și cât din codul-sursă fusese compromis. Am schimbat ținta și m-am concentrat asupra birourilor lui Novell din San Jose, căutând numere de dial-up din California. Mai multe telefoane în care am folosit „ingineria socială" m-au condus la un individ numit Shawn Nunley.

„Salut, Shawn, sunt Gabe Nault de la tehnic din Sandy. Mă duc mâine la San Jose și am nevoie de un număr de dial-up de acces la rețea", i-am spus.

După mai multe replici, Shawn m-a întrebat: „Bun, ce nume de utilizator ai?“.

„«g–n–a–u–l–t»“, i-am spus literă cu literă.

Shawn mi-a dat numărul de dial-up la serverul de terminale 3Com, 800-37-TCP-IP. „Gabe“, mi-a zis el, „fă-mi un serviciu. Sună la numărul meu cu căsuță vocală de la birou și lasă-mi un mesaj cu parola pe care o vrei.“ Mi-a dat numărul și am lăsat mesajul pe care mi-l ceruse: „Bună, Shawn, sunt Gabe Nault. Te rog să-mi setezi parola «snowbird». Mulțumesc încă o dată“, suna mesajul.

Evident, nu aveam nici cea mai mică intenție să fac dial-up pe numărul gratuit cu 800 dat de Shawn: când suni un astfel de număr gratuit, numărul de la care suni este înregistrat automat. Am făcut altfel: am sunat la Pacific Bell și prin „inginerie socială“ am obținut de la POTS (serviciul pentru asignarea numerelor) numărul perechii-fantomă asociate cu numărul dat de Shawn. Era 408 955-9515. Am sunat la serverul de terminale 3Com și am încercat să mă loghez în contul „gnault“. A mers. Perfect.

Am început să folosesc serverul de terminale 3Com pe post de punct de acces în rețea. Când mi-am amintit că Novell a cumpărat Unix System Laboratories de la AT&T, mi-am propus să obțin codul de la UnixWare, pe care îl descoperisem cu ani în urmă pe serverele din New Jersey. Mai înainte, pătrunsesem la AT&T ca să capăt acces la SCSS (Sistemul Central de Control al Comutației) și am intrat pentru scurt timp la Grupul de Dezvoltare Unix al AT&T din Cherry Hill, New Jersey. La ora actuală, era deja un soi de *déjà vu* pentru mine, pentru că toate sistemele de dezvoltare rămăseseră aceleași. Am arhivat și comprimat ultimul cod-sursă și l-am mutat pe un sistem din Provo, Utah, iar peste weekend am transferat uriașa arhivă la propriul meu „depozit“ de la Colorado Supernet. Nu-mi venea să cred cât

de mult spațiu de disc foloseam. A trebuit adesea să caut conturi nefolosite, în care să ascund toată prada.

Într-un rând, după ce am format numărul lui 3Com, am căpătat o stranie senzație că am în spate pe cineva care se uită la tot ce bat pe tastatură. Un al șaselea simț, un instinct oarecare, mi-a spus că administratorii de la Novell mi se uită peste umăr.

Am bătut:

Hei, știu că mă urmărești, dar n-o să mă prinzi niciodată!

(Acum o vreme am discutat cu Shawn Nunley. El mi-a spus că în momentul acela într-adevăr mă urmăreau și au început să râdă, întrebându-se „*de unde naiba știe?*".)

Cu toate acestea, am continuat să intru în numeroase sisteme interne ale Novell, unde am plasat utilitare de furat parole și am interceptat traficul în rețea, ca să-mi pot extinde accesul în și mai multe sisteme Novell.

Peste câteva zile, am devenit puțin cam neliniștit. Am sunat la RCMAC (Dispeceratul pentru Intervenții Tehnice) al Pacific Bell și am discutat cu funcționara care se ocupa de primirea ordinelor privitoare la centrala din San Jose. I-am cerut să măsoare linia de dial-up din circuitul de comutație și să-mi spună exact mesajul dat de circuit. Când mi-a spus, mi-am dat seama că numărul avea asociată o procedură „capcană-urmărire". Fir-ar al dracului! De cât timp era acolo? Am sunat la Centrul pentru Controlul Comutației pentru zona respectivă, dându-mă de la serviciul de securitate de la Pacific Bell, și am fost transferat la un ins care putea să urmărească informația legată de sistemul „capcană-urmărire".

„A intrat în funcțiune pe douăzeci și doi ianuarie", mi-a spus el. Doar de trei zile. Totuși, se apropiaseră prea mult ca să mă simt în largul meu. Din fericire, nu sunasem de prea

multe ori în perioada respectivă; Pacific Bell ar fi fost capabilă să-mi traseze apelurile doar până la furnizorul de servicii interurbane, dar nu și până la mine.

Am răsuflat ușurat și am decis să las Novell în pace. Lucrurile deveniseră prea periculoase.

Peste ani și ani, mesajul vocal lăsat lui Shawn Nunley avea să revină în prim-plan și să mă muște rău de fund. Dintr-un motiv oarecare, Shawn a înregistrat mesajul meu și când i l-a pus unui ins de la securitate de la Novell care era în vizită, omul l-a predat la Unitatea Avansată de Infracțiuni Tehnologie din San Jose. Sticleții nu au putut să lege vocea de niciun suspect anume. Dar peste mai multe luni au trimis banda la FBI, la Los Angeles, ca să vadă dacă băieții federali pot face ceva cu ea. În cele din urmă, banda a ajuns pe biroul agentei speciale Kathleen Carson. Ea a introdus-o în casetofonul de pe birou, a apăsat play și a ascultat. S-a prins pe loc: *acesta este Kevin Mitnick, hackerul pe care îl căutăm*!

Kathleen a sunat la serviciul de securitate al Novell și a spus: „Am vești bune și vești proaste. Vestea bună este că avem identitatea hackerului vostru — este Kevin Mitnick. Vestea proastă este că habar nu avem cum să dăm de el.“

La multă vreme după aceea, m-am întâlnit cu Shawn Nunley și am devenit buni prieteni. Sunt bucuros că azi putem să ne amintim râzând de întregul episod.

Deci am terminat cu hackuitul la Novell, așa că am decis să mă ocup de unul dintre cei mai mari producători de telefoane, Nokia.

Am sunat la Nokia Mobile Phones din Salo, Finlanda, dându-mă drept inginer de la Nokia USA din San Diego. Am fost transferat în final la un domn numit Taipo. Omul se arăta a fi un tip drăguț și m-am simțit jenat să aplic pe pielea lui „ingineria socială“. Dar am lăsat deoparte

sentimentalismul și i-am spus că am nevoie de ultimul cod-sursă pentru telefonul celular Nokia 121. Omul a extras ultima versiune dintr-un director temporar din contul lui de utilizator și apoi l-am făcut să-l transfere (prin FTP) la Colorado Supernet. La sfârșitul convorbirii, nu avea nici cea mai mică bănuială și chiar m-a invitat să-l sun din nou dacă mai am nevoie de ceva.

A mers totul atât de ușor, încât am crezut că merită să încerc să capăt acces direct la rețeaua Nokia din Salo. Am sunat un ins de acolo de la IT, dar convorbirea a devenit absolut penibilă, pentru că engleza lui nu era prea bună. Poate că vreo sucursală Nokia dintr-o țară anglofonă se va dovedi mai de folos. Am detectat existența unei filiale Nokia Mobile Phones în orașul Camberley din Anglia. Am vorbit cu o doamnă de la IT, cu un delicios accent britanic, dar care folosea atât de mult un jargon care îmi era necunoscut, încât a trebuit să mă concentrez serios ca să o înțeleg bine.

Am invocat scuza mea standard („probleme cu legătura prin rețea între Finlanda și State și un transfer de fișiere ce trebuia realizat de urgență“). Compania nu are numere de dial-up directe, mi-a spus ea, dar poate să-mi dea numărul de dial-up și parola pentru „Dial-Plus“, care avea să mă lege la sistemul VMS din Camberley printr-o legătură X25 de comutație de pachete. Mi-a furnizat adresa de abonat X25 — 234222300195 — și mi-a spus că am nevoie de un cont pe VAX, cont pe care mi l-a înființat tot ea.

În momentul acela eram gata să explodez de entuziasm, pentru că eram foarte sigur că o să ajung la ținta mea, „Mobira“, unul dintre sistemele VMS folosite de Grupul Nokia pentru Inginerie Celulară. M-am logat în cont și am exploatat imediat una dintre vulnerabilități, care mi-a conferit privilegii absolute, după care am dat un „show user“, comandă care mă lăsa să văd care utilizatori sunt logați în acel moment. Iată o parte din respectivul afișaj:

Username	Process Name	PID	Terminal
CONBOY	CONBOY	0000C261	NTY3: (conboy.uk.tele.nokia.fi)
EBSWORTH	EBSWORTH	0000A419	NTY6: (ebsworth.uk.tele.nokia.fi)
FIELDING	JOHN FIELDING	0000C128	NTY8: (dylan.uk.tele.nokia.fi)
LOVE	PETER LOVE	0000C7D4	NTY2: ([131.228.133.203])
OGILVIE	DAVID OGILVIE	0000C232	NVA10: (PSS.23420300326500)
PELKONEN	HEIKKI PELKONEN	0000C160	NTY1: (scooby.uk.tele.nokia.fi)
TUXWORTH	TUXWORTH	0000B52E	NTY12: ([131.228.133.85])

Sarah nu era logată. Minunat. Asta însemna că nu se uită la ce fac eu pe sistem.

După aceea am instalat modificarea făcută de mine la *patch*-ul făcut de Chaos Computer Club pentru programul Loginout al VMS, care îmi permitea să mă loghez în contul oricui, folosind o anumită parolă. Mai întâi am verificat contul lui Sarah, ca să văd dacă ea are acces la Mobira din Salo. Am rulat un test simplu și mi-am dat seama că am acces la contul ei printr-un protocol de rețea numit DECNET și că nu aveam nevoie de niciun fel de parolă: Mobira era configurat să aibă încredere în sistemul VMS din Marea Britanie. Pur și simplu am transferat un script pentru rularea comenzilor mele de sub contul lui Sarah.

O să intru! Eram într-o stare de extaz.

Am folosit o vulnerabilitate de securitate ca să obțin privilegii complete în sistem și apoi am creat propriul meu cont cu privilegii absolute — totul în cam cinci minute. În cam o

oră, am fost în măsură să extrag codul-sursă pentru toate telefoanele mobile Nokia care erau în curs de dezvoltare. Am transferat la Colorado Supernet câteva versiuni ale codului-sursă pentru sistemele aparatelor Nokia 191 și Nokia 121. După aceea, am decis să văd cât de vigilenți sunt administratorii. A reieșit că aveau în funcțiune programele de verificare pentru evenimente cum ar fi crearea de conturi și adăugarea de privilegii pentru conturile existente. Era doar un mic hop în acțiunea mea de obținere a codului.

Am instalat un programel VAX Macro care a păcălit sistemul de operare și mi-a permis să dezactivez toate alarmele de securitate fără a fi detectat, un timp suficient de lung ca să schimb parole și să adaug privilegii unor conturi inactive — probabil aparținând unor angajați concediați — în caz că aveam nevoie să revin acolo.

Se pare totuși că unul dintre administratorii de sistem a remarcat alarmele care fuseseră declanșate atunci când am creat contul inițial pentru mine, înainte să fi dezactivat alarmele. Așa că data viitoare când am încercat să intru în sistemul VMS de la Camberley m-am trezit blocat. Am sunat-o pe Sarah, ca să văd dacă pot afla ceva. Ea mi-a spus: „Hannu a dezactivat accesul din afară, e de la niște *hackăruire*“.

„Hackăruire“ — așa îi spun englezoii?

Am schimbat vitezele și am decis să obțin o copie a codului-sursă pentru un produs care avea desemnarea internă „HD760“: primul telefon digital Nokia, care era în curs de dezvoltare chiar atunci. Am ajuns să discut cu principalul programator al produsului, Markku, din Oulu, Finlanda, pe care l-am convins să extragă și să comprime pentru mine ultima versiune a codului-sursă.

L-am rugat să transfere fișierul printr-o conexiune FTP pe un server din State, dar Nokia tocmai blocase toate transferurile spre exterior, din cauza compromiterii securității la Mobira.

Nu putea să încarce totul pe o bandă? Markku nu avea unitate de bandă. Am început să sun altă lume din Oulu, căutând o unitate de bandă. În cele din urmă, am localizat un ins de la IT care era foarte prietenos și care avea un bun simț al umorului și, chiar mai important, avea unitate de bandă. L-am determinat pe Markku să-i transfere fișierul arhivat cu codul dorit de mine și apoi am discutat cu el cum să-mi transmită banda, după ce s-a copiat codul pe ea, la biroul Nokia USA din Largo, Florida. A fost nevoie de o mulțime de aranjamente, dar în cele din urmă totul a fost pus la punct.

În jurul datei în care așteptam sosirea pachetului, am început să sun la biroul de mesagerie de la Largo, ca să văd dacă ajunsese. În timpul ultimelor mele câteva telefoane, am fost pus în așteptare un timp lung. Doamna a revenit la telefon și s-a scuzat, spunând că departamentul se mută în alte birouri și că va trebui să „caute mai bine“ pachetul meu. Da, sigur: instinctul meu îmi spunea că vor să mă găbjească.

Peste câteva zile, am recurs la ajutorul lui Lewis De Payne, care era și el entuziasmat de ideea de a obține codul-sursă al acelui telefon ultranou. El a efectuat niște săpături superficiale și a aflat că președintele companiei Nokia USA este un anume Kari-Pekka (zis și „K-P“) Wilska. Dintr-un motiv absolut tembel, Lewis a decis să se dea drept Wilska, un finlandez, și să sune la biroul din Largo sub această identitate, ca să ceară retrimiterea pachetului.

Mult mai târziu, aveam să aflăm că agenții FBI fuseseră avertizați și că merseseră la biroul din Largo, unde au instalat un dispozitiv de înregistrare a oricărui apel făcut de vreunul din noi.

Lewis a sunat, dându-se din nou drept Wilska. A aflat că pachetul a sosit și a cerut să îi fie trimis la un hotel din rețeaua Ramada de lângă biroul lui. Am sunat la hotel ca

să fac o rezervare pe numele lui Wilska, știind că recepția o să rețină un pachet destinat unui oaspete care făcuse o rezervare.

În după-amiaza următoare, am sunat la hotel ca să mă asigur că pachetul poate fi ridicat. Doamna cu care am discutat părea cam jenată și apoi a revenit la telefon și a spus că da, pachetul e acolo. I-am cerut să-mi spună cât de mare este. Mi-a spus: „Îl au băieții de la comisioane. Mă duc să văd“.

M-a pus din nou pe așteptare și a lipsit *multă* vreme. Am devenit neliniștit, apoi chiar am intrat puțin în panică. Era o alarmă serioasă.

În fine, a revenit la telefon și mi-a descris mărimea pachetului, care într-adevăr suna ca și cum ar fi fost o bandă de computer.

Dar deja începusem să mă simt nu prea în largul meu. Chiar aveau banda la comisioane sau era o înscenare, o capcană? Am întrebat: „A fost trimis prin poștă sau UPS?“. Mi-a spus că o să se uite și m-a pus din nou în așteptare. Trei minute. Cinci. Au trecut cam opt minute până să-i aud din nou glasul, care mi-a spus: „Pin poștă“.

„Perfect“, am spus. „Ai pachetul în față?“

„Da.“

„Bun, spune-mi, te rog, ce număr de înregistrare are coletul.“

Dar ea m-a pus din nou în așteptare.

Nu e nevoie să fii un geniu ca să-ți dai seama că situația era foarte gravă.

Am bătut pasul pe loc cam o jumătate de oră, întrebându-mă ce să fac. Unica opțiune de bun-simț, evident, era să las totul baltă și să uit întreaga afacere. Dar trecusem prin prea multe în dorința de a avea codul-sursă, prea îl voiam. „Bunul-simț“ nu părea să intre în ecuație.

După o jumătate de oră, am sunat la hotel încă o dată și am cerut să discut cu șeful de tură.

Când acesta a venit la telefon, am spus: „Sunt agentul special Wilson de la FBI. Sunteți la curent cu situația de la sediul dumneavoastră?“. Mă așteptam pe jumătate să-mi spună că habar nu are despre ce vorbesc.

Totuși, el mi-a răspuns: „Evident că sunt! Poliția a plasat întregul loc sub supraveghere!“.

Cuvintele lui m-au izbit ca un robinet în dinți.

Mi-a spus că unul dintre polițiști tocmai intrase în birou pe când vorbeam și am cerut să vorbesc cu el.

Polițistul a venit la telefon. I-am cerut, luându-mi un ton autoritar, să-și dea numele. Mi l-a dat.

Am spus că sunt agentul special Jim Wilson de la Echipa Infracțiuni Intelectuale. „Ce se mai întâmplă pe acolo?“, l-am întrebat.

Polițistul mi-a spus: „Omul nostru încă nu a apărut“.

I-am spus: „Bun, mulțumesc pentru noutăți“ și am închis.

Mult prea periculos ca să mă simt bine.

L-am sunat pe Lewis. El tocmai ieșea pe ușă ca să meargă să culeagă pachetul. Am urlat practic în telefon: „Stai! E o capcană!“.

Dar nu puteam lăsa lucrurile așa. Am sunat la alt hotel și am făcut o rezervare pe numele K-P Wilska, apoi am sunat din nou la doamna de la hotelul Ramada și i-am spus: „Vă rog să retrimiteți pachetul la alt hotel. M-am răzgândit, rămân aici seara asta, ca să ajung la o ședință mâine, devreme“. I-am dat numele și adresa noului hotel.

Mi-am închipuit că nu ar strica să trimit FBI-ul să vâneze cai verzi pe pereți măcar o vreme.

Când am văzut o reclamă la cel mai nou telefon NEC, nu mi-a păsat prea mult de telefonul în sine; doar mi-am dorit

să am codul-sursă. Nu conta că deja înhățasem codul-sursă pentru mai multe alte telefoane nou-nouțe: acesta urma să fie noul meu trofeu.

Știam că NEC, firmă subsidiară a NEC Electronics, avea un cont la furnizorul de servicii de internet (ISP) numit Netcom. Acest ISP devenise una dintre principalele mele rute pentru accesarea internetului, în parte pentru că oferea convenabile numere dial-up în practic toate orașele mari.

Am sunat la sediul NEC din Statele Unite, din Irving, Texas, obținând informația că firma își produce toate programele pentru telefoanele celulare în Fukuoka, Japonia. Am sunat de câteva ori la NEC Fukuoka și am ajuns la Divizia de Comunicații Radio Mobile, unde o recepționeră a găsit pe cineva care știa englezește ca să mă ajute ca interpret. O asemenea situație este întotdeauna în avantajul meu, pentru că traducătorul conferă parțial autenticitate: este în aceeași clădire și vorbește limba țintei tale. Persoana de la capătul liniei are tendința să creadă că ai fost deja verificat. Iar în acest caz a ajutat și faptul că în cultura japoneză nivelul încrederii implicite este foarte înalt.

Traducătoarea a găsit un individ care să mă ajute, pe care mi l-a prezentat drept unul dintre principalii ingineri de software ai grupului. I-am cerut să-i spună: „Sunt de la Divizia de Comunicații Radio Mobile din Irving, Texas. Avem o criză aici. Am avut o defecțiune catastrofală a hard diskului și am pierdut cele mai noi versiuni ale codului-sursă pentru mai multe telefoane mobile".

El mi-a răspuns: „Dar de ce nu intrați în «mrdbolt»?".

Hm, asta ce-o mai fi?

Am făcut o încercare: „Nu putem să intrăm pe server din cauza defecțiunii". Am trecut testul: „mrdbolt" era evident numele serverului folosit de grupul acesta de programatori.

I-am cerut inginerului să transmită prin FTP fișierele la contul de la Netcom al NEC Electronics. Dar am primit un

refuz, pentru că asta însemna să trimită informații importante unui sistem din afara companiei.

Ce mai era de făcut? Ca să câștig ceva timp, i-am spus traducătoarei că trebuie să răspund la un telefon și că o să sun din nou peste câteva minute.

Creierul meu a căutat o cale ocolită, care părea să rezolve problema: puteam folosi pe post de intermediar Divizia Transmisiuni a NEC, din sectorul auto al companiei, unde probabil că personalul nu se prea ocupa cu materiale confidențiale ale companiei și deci va fi mult mai puțin preocupat de securitate. În plus, nici măcar nu le-aș fi cerut vreo informație.

I-am spus individului de la Grupul Auto: „Avem probleme în transferul dintre NEC Japonia și rețeaua noastră din Texas“ și i-am cerut să creeze un cont temporar pentru a-i putea transfera lui un fișier prin FTP. Omul nu a părut să aibă nicio obiecție. Cât am așteptat eu la telefon, a înființat un cont și mi-a dat numele serverului NEC, ca și elementele de conectare.

Am sunat din nou în Japonia și i-am dat traducătoarei informația, ca să o dea mai departe. Acum ar fi avut de transferat codul-sursă la altă sucursală a NEC, lucru care i-a liniștit. Au avut nevoie de cam cinci minute ca să transfere fișierul. Când l-am sunat din nou pe insul de la Divizia transmisiuni, el mi-a confirmat sosirea fișierului. Dat fiind modul în care am pus problema, el a presupus, firesc, că eu am trimis fișierul. I-am dat instrucțiuni să transfere fișierul la contul NEC Electronics de la Netcom.

Apoi m-am dus la Netcom și am transferat codul-sursă pe unul dintre serverele de la USC pe care le foloseam eu pentru stocare.

Comisesem o piraterie formidabilă, dar fusese prea ușor. Unde mai era satisfacția?

Așa că mi-am propus pentru data viitoare o sarcină și mai mare: să pătrund în rețeaua de la NEC și să trag codul-sursă

pentru toate telefoanele celulare folosite în Statele Unite. Și dacă tot eram acolo, să fac același lucru și pentru Anglia și Australia; dacă o să mă hotărăsc vreodată să locuiesc într-una din aceste țări?

Matt Ranney, de la NEC din Dallas, era dispus să-mi creeze un cont, bazat pe povestea mea cum că sunt în vizită de la sediul NEC din San Jose, California, și aveam nevoie de o conexiune locală — dar mai întâi a trebuit să-l conving și pe șeful lui. După ce m-am logat, mi-a fost ușor să devin utilizator root, folosind un *exploit*, un cod care profita de vulnerabilitățile sistemului, descoperit în ofensivele mele anterioare asupra sistemelor de la Sun. Am adăugat o cale secretă de acces (*backdoor*) la programul de log-in. Mi-am ales pentru mine o parolă secretă — „.hackman“ — care mi-a permis să mă loghez în contul oricărui utilizator, chiar și în contul de utilizator root. Alt utilitar din trusa mea de hacker m-a ajutat să păcălesc „sumele de control“, astfel încât versiunea cu *backdoor* a lui log-in să fie mai dificil de detectat.

Pe vremea aceea, un administrator de sistem efectua o „sumă de control“ pe un program de sistem, cum ar fi cel de „log-in“, ca să vadă dacă fusese cumva modificat. După ce am compilat noua versiune a lui „log-in“, am modificat suma de control la valoarea ei inițială, astfel încât chiar dacă programul conținea un *backdoor*, orice verificare să îl valideze.

Comanda Unix „*finger*“ (literal: „deget“) mi-a dat numele tuturor utilizatorilor logați în acel moment la „mrdbolt“. Unul dintre ei era Jeff Lankford; listarea mi-a dat numărul telefonului lui interior și mi-a arătat că bătuse la tastatură până cu două minute înainte.

L-am sunat pe Jeff, dându-mă drept „Rob de la Departamentul IT“ și l-am întrebat: „Bill Puknat e acolo?“, dându-i numele unui alt inginer din Divizia de Comunicații Radio Mobile. Nu, Bill nu era în birou.

„La naiba. M-a sunat că are probleme, zicea că nu poate crea fișiere care încep cu un punct. Aveți asemenea probleme?“

Nu avea.

„Aveți un fișier numit .rshost?“

„Ce e aia?“

Aha! Asta-i muzica ce-mi place! Parcă eram un clovn de carnaval care face un semn cu creta pe spatele cuiva ca să le arate complicilor că omul e un fraier sau un „nebun“, un „*pezzo*“, cum zic italienii.

„Bun, așa deci“, am spus. „Ai câteva clipe ca să faci un test, ca să văd cum se rezolvă problema?“

„Desigur.“

I-am spus să tasteze următoarele:

```
echo „+ +“ >~ .rhosts
```

Da, o variantă a hackingului cu .rshost. I-am dat o explicație plauzibilă pentru fiecare pas, vorbindu-i calm, astfel încât să creadă că a înțeles ce se întâmplă.

Apoi i-am cerut să bată o comandă „ls- al“, ca să obțin o listă a tuturor fișierelor lui.

Pe măsură ce fișierele lui erau listate pe stația lui de lucru, am bătut

```
rlogin lankforj@mrdbolt
```

comandă care m-a logat în contul lui, „lankforj“, de pe serverul mrdbolt.

Intrasem în contul lui fără să am nevoie de parolă.

I-am cerut lui Jeff să-mi spună dacă vede fișierul .rhosts pe care tocmai îl creaserăm și el mi-a confirmat. „Minunat“, am spus. „Acum pot să rezolv problema. Mulțumesc pentru timpul acordat pentru teste.“

Apoi l-am rugat să șteargă fișierul, ca să pară că totul s-a întors la starea de dinainte.

Eram foarte emoționat. Îndată ce am terminat convorbirea, am obținut rapid acces la root și am stabilit un *backdoor* pe serverul mrdbolt. Am început să bat cu o viteză amețitoare; eram atât de prins, că nu-mi puteam opri degetele.

Ipoteza mea fusese corectă: mrdbolt era filonul suprem, era legătura folosită pentru a disemina rezultatele echipei de dezvoltare în Divizia de Comunicații Radio Mobile, NEC USA și NEC Japonia. Am descoperit mai multe versiuni ale codului-sursă pentru câteva telefoane mobile NEC. Dar codul-sursă pe care mi-l doream, cel al NEC P7, nu era online. Fir-ar să fie! Atâta muncă degeaba!

Dacă tot eram în rețeaua interioară, poate că voi obține codul de la NEC din Japonia. În următoarele câteva săptămâni, aveam să capăt fără mari probleme acces la toate serverele folosite de Divizia de Comunicații Radio Mobile din Yokohama.

Am continuat să caut coduri-sursă pentru telefoane celulare, dar am descoperit că informația este cumplit de redundantă: compania producea telefoane pentru diferite piețe, între care Marea Britanie, alte țări europene și Australia. Gata cu joaca: trebuia să adopt o abordare mai simplă.

Am verificat pe serverul mrdbolt cine este logat. Acest Jeff Lankford părea să fie împătimit de munca lui: omul încă era online, mult timp după terminarea programului de lucru.

Pentru ce aveam de gând, era nevoie de puțină intimitate. Darren și Liz deja plecaseră acasă; Ginger era în schimbul II, deci încă se afla acolo, dar biroul ei era în partea cealaltă a sălii de calcul. Am închis parțial ușa spațiului pe care îl împărțeam cu colegii mei de serviciu, lăsând-o doar puțin întredeschisă, ca să văd dacă vine cineva.

Ceea ce urma să fac cerea ceva curaj. Nu sunt prea talentat când e vorba de accente, dar urma să încerc să mă dau drept Takada-san, de la Divizia de Comunicații Radio Mobile a NEC Japonia.

L-am sunat pe Lankford la serviciu. A ridicat receptorul și m-am lansat direct:

„Misterrrrr, ahhh, Lahngfor, eu Takada-san… Japonia din." Cunoștea numele și m-a întrebat cu ce-mi poate fi de folos.

„Misterrrrr Lahng… for — noi nu găsit versiune trei zerro cinci pentru Proiect Hotdog" — am folosit numele pe care îl culesesem pe parcurs al codului-sursă al lui NEC P7. „Poți să trimiteți, puneți pe mrdbolt?"

M-a asigurat că are versiunea 3.05 pe dischetă și că poate să o ridice pe server.

„Ahhh, mulțu-mesc Mister Jeff. Eu verific mrdbolt curând. Bye."

Tocmai când dădeam să închei conversația cu accentul meu se pare destul de reușit, ușa s-a deschis brusc și larg și în prag apăru Ginger.

„Eric… Ce naiba *faci*?", m-a întrebat ea.

Moment foarte prost ales.

„Nimic, îi joc o festă unui amic", i-am spus eu.

S-a uitat la mine cam chiorâș, apoi s-a întors și a plecat.

Mamă! Cât pe-aci!

M-am logat pe mrdbolt și am așteptat ca Jeff să termine încărcarea codului, pe care apoi l-am transferat pe loc pe un sistem de la USC (Universitatea din California de Sud), pentru pus la păstrare.

În această perioadă, verificam continuu toate e-mailurile administratorilor de la NEC, căutând anumite cuvinte-cheie, între care „FBI", „urmă", „hacker", „gregg" (numele de utilizator folosit de mine), „capcană" și „securitate".

Într-o zi, am dat de un mesaj care m-a înghețat:

> A sunat FBI pentru că un cod-sursă a apărut pe un server pe care îl monitorizează ei în LA. Pe 10 mai fișierele au fost transmise prin FTP de pe serverul netcom7 pe serverul din LA. 5 fișiere, conținând în total cam un mega de diverse. 1210-29.lzh p74428.lzh v3625dr.lzh v3625uss.lzh v4428us.scr. Kathleen l-a sunat pe Bill Puknat.

Puknat — al cărui nume îl folosisem în prima mea convorbire cu Jeff Lankford — era programatorul-șef al Diviziei de Comunicații Radio Mobile din Statele Unite. „Kathleen" trebuie să fi fost Kathleen Carson, de la agenția FBI din Los Angeles. Iar „serverul pe care îl monitorizează ei în LA" însemna că FBI-ul urmărește sistemele în care îmi stocam fișierele NEC: USC. Trebuie că au urmărit cele mai multe din transferurile mele către USC, dacă nu pe toate.

Rahat!

Trebuia să aflu cum mă urmăresc și de cât timp o fac.

*

Am examinat sistemele pe care intrasem la USC și am descoperit că fusese instalat un program de monitorizare, pentru a-mi spiona activitățile. Am putut chiar să identific administratorul de sistem de la USC care îl pusese acolo, un anume Asbed Bedrossian. Gândindu-mă că un hoț merită un hoț și jumătate, am localizat serverul pe care el și alți administratori de sistem de la USC își primeau poșta electronică — sol.usc.edu —, am căpătat acces de root și am scotocit prin e-mailurile lui Asbed, căutând în special cuvântul „FBI". Iată ce am găsit:

> Fiți atenți! Avem o problemă de securitate. Avem două conturi supravegheate de FBI și de administratorul de sistem ASBED. Conturile au fost compromise. Dacă primiți vreun

telefon de la ASBED, vă rog să cooperați, prin capturare și copiere de fișiere. Mulțumesc.

Parcă nu era destul că indivizii găsiseră un cont folosit de mine; acum știam că l-au descoperit și pe al doilea. Eram îngrijorat, dar în același timp și cam furios că nu-i prinsesem mai din vreme.

Mi-am închipuit că probabil Asbed a remarcat că o cotă imensă din disc este folosită fără ca el să știe pentru ce. Atunci când a aruncat un ochi, și-a dat seama pe loc că un hacker își stochează acolo softul furat. Dat fiind că folosisem sistemele USC pentru stocarea unor coduri-sursă în timpul atacului meu de la DEC din 1988, am presupus că sunt în fruntea listei suspecților.

Ulterior am aflat că FBI-ul începuse să se uite prin fișiere și să sune la diverse companii, anunțându-le că din sistemele lor fuseseră furate coduri patentate, care acum se găseau pe un server de la USC.

Jonathan Littman a scris în cartea lui *The Fugitive Game* despre o întâlnire de pe la începutul lui 1994, convocată, după spusele lui, de procurorul David Schindler și care a avut loc la sediul FBI din Los Angeles. De față erau, „jenați și alarmați", reprezentanți ai principalilor producători de telefoane celulare pe care îi hackuisem. Nimeni nu voia să se afle că firma lor fusese victima unui hacker — nici măcar într-o sală plină cu alte victime. Littman spune că Schindler i-a spus: „A trebuit să le dau nume fictive: insul A de la firma B și așa mai departe. Altfel nu au vrut să coopereze".

„Toată lumea îl suspecta pe Mitnick", scrie Littman, adăugând că Schindler s-a întrebat cu voce tare: „Care este scopul adunării tuturor acestor coduri? Lucrează în numele cuiva? Le vinde? Ce pagube poate provoca cu ele?".

Se pare că nu ie-a trecut prin cap niciunuia dintre ei că pur și simplu o făcem ca să-mi pun forța la încercare. Schindler și ceilalți erau blocați în ceea ce am putea numi „paradigma Ivan Boesky“: pentru ei, a fi hacker nu avea nicio noimă dacă nu făceai bani din asta.

C30

EXACT CÂND NU TE-AȘTEPȚI

Ouop lqeg gs zkds ulv V deds
zq lus DS urqstsn't wwiaps?

Spre sfârșitul primăverii lui 1994, încă mă foloseam de numele Eric Weiss și încă lucram la firma de avocatură din Denver. Nu era deloc neobișnuit să-mi petrec întreaga pauză de prânz pe telefonul celular. Asta se întâmpla mult înainte ca peisajul să fie poluat de toți acei inși care profită de posibilitatea de a bate câmpii fără fir. Pe vremea aceea, un minut pe mobil încă te costa un dolar întreg. Acum, în retrospectivă, sunt sigur că păream extrem de suspect că petrec atât de mult timp cu un telefon celular, mai ales că făceam doar 28 000 de dolari pe an.

Într-o zi, am fost invitați toți cei de la Departamentul IT să luăm masa de prânz cu Elaine și cu șeful ei, Howard Jenkins. Am pălăvrăgit verzi și uscate, când Jenkins mă

întreabă: „Eric, tu ai făcut colegiul în Washington. Cât de departe erai de Seattle?“.

Credeam că mi-am făcut bine lecțiile ca să mă acopăr, memorasem numele profesorilor care au predat la Ellensburg în anii potriviți, ca să se potrivească cu CV-ul meu și așa mai departe. Dar la întrebarea asta nu aveam nicio idee cum să răspund. M-am făcut că am un acces de tuse, am dat din mână a scuză și m-am grăbit spre toaletă.

Am intrat într-un separeu și am sunat la Universitatea Centrală a Statului Washington de pe telefonul meu celular, la oficiul de înscrieri, și le-am spus că mă gândesc să mă înscriu la ei și mă întrebam cam cât ia cu mașina până la Seattle. „Cam două ore“, mi-a spus doamna, „dacă nu e oră de vârf“.

M-am întors la masă, cerându-mi scuze pentru dispariție (le-am spus că niște mâncare a ajuns pe partea cealaltă). Howard s-a uitat la mine și i-am spus: „Îmi pare rău, cred că m-ați întrebat ceva mai devreme.“).

El a repetat întrebarea.

„A, cam două ore dacă nu te prinde în trafic“, i-am răspuns. Am zâmbit și l-am întrebat dacă a fost vreodată în Seattle. Tot restul prânzului, nimeni nu mi-a mai adresat întrebări precise.

Dacă las deoparte grijile legate de identitatea mea, slujba mergea relativ bine de mai mult de un an. Apoi am fost izbit de unde nu mă așteptam. Căutam niște hârtii pe biroul lui Elaine într-o seară și am dat de un dosar deschis care conținea un anunț: angajăm specialist IT. Specificațiile slujbei se potriveau perfect cu postul lui Darren. Sau cu al meu.

A fost ca un duș rece. Elaine nu menționase niciodată că firma ar vrea să mai angajeze pe cineva, ceea ce însemna un singur lucru: ea și șefii ei se pregăteau să concedieze pe unul din noi. Dar pe care dintre noi îl aștepta butucul?

Am început imediat să sap ca să aflu răspunsul. Cu cât descopeream mai multe, cu atât mai complex devenea acest

cuțit înfipt în spate. Știam deja că Elaine e supărată rău de tot pe Darren, pentru că îl prinsese dând consultații unui client exterior în timpul serviciului. Apoi am mai descoperit un indiciu flagrant, într-un e-mail trimis de Ginger către Elaine, care, printre altele, spunea: „Eric e aici tot timpul, lucrează intens la ceva, dar nu știu la ce“.

Aveam nevoie de mai multe informații. După orele de lucru, am coborât la biroul șefului de la personal, la etajul 41. Făcusem recunoașterea cu câteva zile mai înainte. Personalul de curățenie își începea activitatea prin descuierea tuturor ușilor: perfect. Am intrat în birou, cu speranța că încă am îndemânarea în desfacerea de lacăte.

Lacătul în straturi de la fișierul de dosare al directorului s-a deschis cu un clic la a doua încercare — minunat. Am tras dosarul meu de personal și am descoperit că luaseră deja decizia: când urma să ne întoarcem la muncă după Ziua Eroilor, mi se va spune că sunt concediat.

Motivul? Elaine era convinsă că fac muncă independentă, dând consultații clienților pe timpul firmei. Ironia sorții: era probabil unica activitate nu tocmai cușer pe care *nu* o comiteam la vremea aceea. Probabil că își baza concluziile pe timpul petrecut de mine vorbind la telefonul celular în pauza de prânz sau în alte momente libere. Era total pe dinafară.

Că tot eram acolo, am scos și dosarul lui Darren și am descoperit că și el urma să fie concediat. Doar că în cazul lui aveau dovezi concrete că într-adevăr făcuse consultanță pentru alți clienți. Mai rău, o făcuse consumând din timpul firmei de avocatură. Știau că a încălcat regulile și au presupus, chiar și fără dovezi concrete, că și eu fac la fel.

A doua zi, pescuind pentru informații, am atacat-o direct pe Ginger: „Umblă vorba că se caută un nou angajat pentru IT. Cine o să fie concediat?“. Peste câteva minute, ea retransmitea întrebarea mea și lui Elaine și nu a trecut nicio

jumătate de oră și mi s-a spus că Howard Jenkins a trimis pe cineva să-mi spună că vrea să discute cu mine imediat în biroul doamnei de la personal Maggie Lane. *Ce tâmpit!* mi-am spus. *Eu, cu gura mea mare!*

Dacă știam că asta o să urmeze, mi-aș fi petrecut întregul weekend acoperindu-mi urmele, ștergând de pe computerul meu (și aveam acolo o mulțime de fișiere) tot ce m-ar fi putut incrimina. Acum trebuia să improvizez în condiții de criză. Am aruncat toate benzile, dischetele și tot ce mi-a mai trecut prin cap într-un sac de plastic pentru gunoi, pe care l-am aruncat în bena din parcarea de peste drum.

Când m-am întors, Elaine era furioasă. „Te așteaptă!“, mi-a spus ea. I-am spus că mi se făcuse rău de la stomac și că o să mă duc acolo imediat.

Toate încercările mele de a face pe prostul când m-au acuzat că muncesc pe lângă pe banii companiei au fost în zadar. Am încercat o abordare de tipul „nu consult pe nimeni, ce dovezi aveți?“, dar nu m-au crezut. Am fost concediat scurt.

Dintr-odată, eram șomer și fără niciun venit. Mai rău, mă temeam ca nu cumva firma de avocatură să-mi fi verificat identitatea sau poate Fiscul să fi descoperit că SSN-ul folosit de mine îi aparține adevăratului Eric Weiss.

Mi-a fost frică să dorm la mine în apartament peste noapte și am găsit un motel lângă Cherry Creek, partea mea preferată din Denver. În dimineața următoare, am închiriat o dubă de patru metri, mi-am încărcat în ea toate angaralele și în drum spre motel am oprit la locul de unde închiriasem mobila; le-am servit o poveste cu urgență în familie, am dat cheia apartamentului, am plătit toate restanțele și i-am lăsat să-mi ridice patul, masa, noptiera, televizorul și așa mai departe.

Am tras la motel, dar nu mi-am dat seama că duba mea e prea înaltă pentru intrarea în parcare și am lovit-o. De teamă că vor chema poliția, care va face raport de accident,

m-am oferit să plătesc pe loc pagubele. Omul a spus cinci sute de parai; poate că era prețul corect sau poate nu, dar am plătit oricum, chiar dacă nu era momentul potrivit să arunc banii pe fereastră, bani necesari pentru supraviețuire — dar era prețul neglijenței și de asemenea prețul dorinței mele de a nu risca o discuție cu un polițist.

Evident, următoarea mea misiune a fost să fac curățenie-lună pe computerul pe care îl folosisem la firmă. Dar cum dacă nu mai lucram acolo?

Două săptămâni mai târziu, Elaine a spus că-mi permite să vin să-mi transfer fișierele „personale" pe dischete, ceea ce însemna să recuperez toate comorile constând în coduri-sursă din ultimele hackuiri. A stat alături de mine cât timp am făcut asta și s-a arătat foarte iritată când am șters fiecare fișier după ce l-am salvat pe o dischetă. Ca să o induc în eroare, am creat pe computer un director „Eric" și am mutat acolo toate fișierele, în loc să le șterg. Ulterior, aveam să mă conectez din exterior la computer și să șterg toate fișierele din acel director.

Nu mult după aceea, m-am recules și am decis să o sun pe Ginger, sub pretextul că „ținem legătura", dar de fapt cu speranța că o să capăt ceva informații utile. În timpul convorbirii, ea a menționat că ar avea probleme cu sistemul „BSDI", care făcea legătura dintre firma de avocatură și internet, pe care îl instalasem și pe care îl administrasem eu.

I-am spus că o pot ajuta prin telefon. Am condus-o pas cu pas prin rezolvarea problemei și la un moment dat i-am spus să tasteze:

```
nc–l–p 53–e/bin/sh &
```

Nu a recunoscut comanda, care îmi dădea acces complet la sistemul informatic al firmei. După ce ea a bătut comanda,

eu am rulat un program numit „netcat", care a stabilit o intrare pentru root pe portul 53, astfel încât am putut să mă conectez la portul respectiv cu un program intermediar, care nu cerea nicio parolă. Ginger nu și-a dat seama că a instalat pentru mine o cale secretă de acces complet.

Îndată ce am intrat, m-am conectat la sistemul AViiON Data General, care rula aplicația de contabilitate telefonică a firmei și pe care îmi stabilisem sistemul de avertizare timpurie. M-am conectat mai întâi la AViiON ca măsură de siguranță: dacă după ce mă concediaseră șefii se deciseseră să schimbe parola la grupul de servere VMS — care erau principalele computere ale firmei —, atunci orice tentativă a mea de a mă lega la grupul VMS cu o parolă greșită ar fi declanșat alarma de logare eșuată din partea sistemului care acționa ca o interfață între internet și firmă. Accesând însă grupul VMS prin intermediul lui AViiON, mă asiguram că parola incorectă figura mai degrabă ca fiind o tentativă comisă din interiorul firmei. Deci alarma nu mai venea din exterior; dacă venea prin „poarta de intrare" (*gateway*), era clar că eu sunt vinovatul, pentru că eram singura persoană care avusese acces la *gateway*.

M-am logat cu succes pe sistemul VMS și m-am conectat din afară la discul dur al fostei mele stații de lucru. Așa am putut să-mi accesez fișierele și să rad toate posibilele dovezi.

Am căutat în e-mailul Elainei menționarea numelui meu și am aflat că firma încerca să adune fapte ca să se apere de un eventual proces pentru terminarea ilegală a contractului — ceea ce aveam tot dreptul să fac, dar evident nu aveam de gând să risc. Lui Liz i s-a cerut să scrie tot ce observase dubios și ar fi putut susține acuzația lor de consultanță exterioară în timpul orelor de lucru. Iată răspunsul ei:

> Apropo de consultanța exterioară a lui Eric, nu știu nimic precis... era întotdeauna foarte ocupat, dar nu am nici cea

mai mică idee despre ce făcea. Era o grămadă de timp la telefonul lui celular și lucra o grămadă la PC-ul lui.

Asta e tot ce a putut scoate managementul firmei de la toți angajații ca justificare a concedierii mele. Dar descoperirea era fantastică: foștii mei șefi nu se prinseseră deloc cum e cu mine.

În următoarele luni, am continuat să verific e-mailurile firmei, ca să mă asigur că nu s-a ivit nimic care să conțină numele meu. Nu a apărut nimic important.

Dar mi-am menținut statutul de fost coleg de birou și am rămas în legătură cu Ginger, sunând-o din când în când, ca să aflu ultimele bârfe din cadrul companiei. După ce i-am spus că s-ar putea să mă înscriu la ajutorul de șomaj, ea a recunoscut că firma era îngrijorată că aș putea-o da în judecată pentru concediere ilegală.

Se pare că după ce m-au concediat au început să verifice dacă nu cumva vor găsi un motiv legal pentru concediere. Nu mi s-a mai părut necesar să plătesc căsuța vocală falsă a lui Green Valley Systems de la Las Vegas, așa că atunci când au încercat să verifice din nou istoricul angajărilor mele, au descoperit că nu există nicio Green Valley Systems. Au început să urmărească alte filiere.

Când am sunat-o din nou, Ginger și-a închipuit că o să mă doboare cu vestea nemaipomenită: „Firma a făcut niște verificări. Și, Eric… tu nu exiști!".

Așa, deci. S-a zis cu a doua viață a lui Eric Weiss.

Nu mai aveam nimic de pierdut, așa că i-am spus lui Ginger că sunt de fapt un detectiv particular, angajat să culeg informații împotriva firmei. Și că „nu am libertatea să discut subiectul".

Și i-am dat înainte: „Dar pot să-ți spun un lucru. Peste tot sunt microfoane. Dispozitive de ascultat în biroul lui Elaine și sub podeaua supraînălțată din sala de calcul". Mi-am

închipuit că o să meargă — nu, o să alerge — în biroul lui Elaine, ca să îi dea vestea. Speram ca această tactică de dezinformare să dea naștere la bănuieli apropo de ce-i spusesem lui Ginger înainte — deci firma să nu mai știe ce să creadă.

Verificam zilnic contul de la Netcom al lui De Payne, căutând mesajele lăsate de el pentru mine. Ne protejam comunicațiile cu un program de încriptare numit „PGP“ (prescurtare de la Pretty Good Privacy).

Într-o zi, am găsit un mesaj care, după ce l-am descifrat, spunea: „LITTMAN A FOST VIZITAT DE DOI AGENȚI FBI!!!“. Asta m-a speriat, pentru că stătusem la telefon cu Littman o grămadă de timp; la vremea aceea, Littman scria un articol în *Playboy* despre mine. (De fapt, asta e ce mi-a spus inițial; pe parcurs, omul a semnat un contract pentru o carte întreagă despre viața mea, fără să mi-o spună. Nu aveam nimic împotrivă să discut cu el pentru un articol în *Playboy*. Dar Littman nu mi-a spus că scrie o carte despre viața mea decât după ce am fost arestat la Raleigh. Anterior, refuzasem să cooperez la o carte cu John Markoff și cu soția lui, Katie Hafner. Nu aș fi acceptat niciodată să discut cu Littman dacă mi-ar fi spus că scrie o carte despre viața mea.)

Mi-a plăcut foarte mult Denverul. Noua mea identitate permanentă, sub numele de Brian Merrill, era deja gata să intre în vigoare, iar o vreme am rumegat ideea să schimb totul — slujbă, apartament, mobilă, firmă de închiriat mașina și tot restul — și să prind rădăcini în Denver. Mi-ar fi plăcut imens să rămân acolo. Ideea era să mă mut în cealaltă parte a orașului și să o iau de la capăt, cu o identitate nou-nouță.

Dar apoi m-am închipuit în vreun restaurant cu vreun coleg nou, poate o iubită, poate o soție, iar cineva venind la masa mea cu un zâmbet larg și cu mâna întinsă, spunând:

„Ce mai faci, Eric?“. Poate că prima oară puteam să invoc o confuzie de persoane, dar dacă se întâmpla încă o dată…

Nu, nu voiam să-mi asum un asemenea risc.

Peste câteva zile, având hainele și restul posesiunilor mele încă încărcate în dubă, am ieșit din Denver, îndreptându-mă spre sud-vest, spre Las Vegas, ca să-mi vizitez mama și bunica și ca să-mi planific următoarele mișcări.

Am luat un apartament ieftin la Budget Harbor Suites, cu o senzație feerică de *déjà vu*. Aceeași senzație mi-a dat-o și statul de unul singur într-o cameră, scufundat în căutarea unui nou loc în care să trăiesc.

Eram permanent cu garda sus. Nu aveam voie să uit cât de periculos este Las Vegasul pentru mine. Cât am stat în închisoare, am avut senzația că toți inșii de acolo, până la unul, fuseseră turnați de o prietenă sau de o nevastă; iar dacă nu, fuseseră prinși în timp ce își vizitau soția, mama, un alt membru apropiat al familiei sau un prieten. Dar nu puteam să fiu în oraș și să nu le văd pe mama sau pe „Buni“ — ele erau întreaga mea rațiune de a veni la Las Vegas, în ciuda pericolului permanent.

Eram înarmat cu obișnuitul meu sistem de avertizare timpurie, adică un receptor de amatori pe care l-am modificat cu ușurință ca să poată recepționa și transmite pe toate frecvențele folosite de diversele agenții federale de impunere a legii.

Faptul că traficul respectivelor agenții era codat mă supăra rău de tot. Evident, puteam afla ori de câte ori unul dintre agenții lor era pe aproape, dar nu aș fi avut nicio idee dacă discută despre mine sau despre altcineva. Am încercat să sun la biroul local al lui Motorola, dându-mă drept agent FBI, pentru a afla dacă se poate să obțin vreo cheie de codificare. Niciun rezultat: tipul de la Motorola mi-a spus că nu poate să facă nimic pentru mine prin telefon. „Dar dacă veniți aici cu cupla de cheie…“

Da, vezi să nu. Adică să intru la sediul local al Motorola și să le spun că sunt de la FBI și... poftim? „Mi-am uitat legitimația." Nu ține.

Dar cum să descifrez codul folosit de FBI? După ce am meditat o vreme asupra subiectului, am venit cu un plan de rezervă.

Pentru a le permite agenților să comunice pe distanțe mari, guvernul instalase „repetoare" pe diverse înălțimi, ca să funcționeze ca relee de semnal. Radiourile agenților transmiteau pe o frecvență și recepționau pe alta. Repetoarele aveau frecvența de intrare pe frecvența de emisie a agenților și frecvența de ieșire pe frecvența de recepție a agenților. Dacă voiam să știu dacă e vreun agent pe aproape, pur și simplu urmăream puterea emisiei de pe frecvența de ieșire a repetorului.

Acest sistem mi-a permis să pun în practică un mic joc. De câte ori auzeam fâșâit de comunicații, țineam apăsat butonul de transmisie de la radioul meu. Astfel, trimiteam un semnal radio pe exact aceeași frecvență, deci le bruiam comunicațiile.

Așa că al doilea agent nu putea să-l înțeleagă pe primul. După o tentativă-două, agenții deveneau frustrați. Îmi închipuiam că unul îi va spune celuilalt ceva la modul: „Emițătorul are ceva; hai să vorbim în sistemul necriptat".

Deci basculau comutatorul de codare, iar eu puteam să aud ambele părți ale discuției! Până și azi mă amuz cât de ușor mi-a fost să scap de acea codificare, fără măcar să sparg codul.

Dacă aș fi auzit pe careva spunând „Mitnick" sau orice mi-ar fi indicat că sunt ținta unui filaj în curs, aș fi dispărut în grabă. Dar nu s-a întâmplat niciodată.

Am folosit acest truc ori de câte ori m-am dus la Las Vegas. Vă puteți închipui cât de mult mi-a mărit senzația de confort. Iar FBI-ul nu s-a prins niciodată. Parcă îi vedeam plângându-se unul altuia despre codificarea de mizerie de la radiourile lor. Îmi cer iertare, Motorola, probabil că pe tine dădeau vina.

În întreg timpul cât am *fost la Las Vegas, nu am încetat să mă întreb: ce* fac mai departe? Voiam să merg într-un loc în care se găseau din plin slujbe în domeniul tehnologiei, dar de Silicon Valley nici nu se punea problema, pentru că orice revenire în California ar fi însemnat să o caut cu lumânarea.

Cercetările mele indicau că la Seattle, deși ploua o grămadă, rarele zile însorite erau minunate, în special în jurul Lacului Washington. În plus, orașul oferea din plin restaurante thailandeze și cafenele. S-ar putea să vă pară un criteriu cam aiurea pentru o asemenea alegere, dar la vremea aceea eram foarte mare amator de mâncare thailandeză și băutor de cafea; de fapt, sunt și acum.

Ca să nu mai spun că acolo era campusul lui Microsoft, la Redmont, care e lipit de Seattle, deci orașul era un pivot al tehnologiei. Având în vedere toate acestea, mi s-a părut că orașul îmi satisface toate necesitățile. Deci Seattle scria pe mine.

Am cumpărat un bilet de tren, mi-am îmbrățișat mama și bunica de rămas-bun, am urcat în vagon și două zile mai târziu eram în gara din King Street, Seattle. Noua mea trusă de identitate includea un permis de conducere, un card de la Securitatea Socială și obișnuitele mele instrumente de stabilire a identității — toate pe noul meu nume de Brian Merrill. Am găsit un motel și m-am cazat acolo sub noua mea identitate.

Inițial am avut de gând să ard documentele de identitate ale lui Eric Weiss, dar în final m-am decis să le păstrez pe post de rezervă, dacă trebuia, dintr-un motiv oarecare, să abandonez personajul Brian Merrill. Le-am băgat într-un ciorap și le-am pus în fundul geamantanului.

Viața la Denver fusese frumoasă, cu excepția ultimului capitol, care s-a sfârșit. Ei bine, ultimul capitol de la Seattle avea să fie și mai și.

031

URMĂRIT DIN CERURI

Alex B25 rixasvo hmh M ywi xs gsrrigx xs xli HQZ qemrjveqi?

În prima mea zi petrecută la Seattle, pagerul a sunat fix la 6 dimineața și m-a speriat de moarte. Numărul meu de pager nu-l aveau decât mama și De Payne, iar Lewis știa bine că nu e cazul să mă trezească așa devreme. Orice ar fi fost, nu erau vești bune.

Cu ochii cârpiți de somn, am întins mâna, am luat pagerul de pe noptieră și m-am uitat la ecran. Zicea „3859123-3". Primul șir de cifre îl știam pe de rost: numărul de telefon de la hotelul-cazinou Showboat.

Iar „3"-ul final era codul care însemna URGENȚĂ.

Mi-am înhățat telefonul celular, programat, ca de obicei, pe un nou număr clonat care nu putea fi asociat cu mine, și am sunat la hotel, cerându-i telefonistei să o cheme din hotel pe o anume „Mary Schultz". Probabil că mama stătea lângă

telefoanele hotelului, așteptând anunțul, pentru că a venit în mai puțin de un minut.

„Ce s-a întâmplat?“, am întrebat eu.

„Kevin, cumpără un *New York Times* imediat. Trebuie să o faci *acum*.“

„Ce se întâmplă?“

„Ești pe prima pagină!“

„La dracu'! Au și fotografie?“

„Da, dar e veche. Nu seamănă deloc cu tine.“

Am decis că nu e chiar atât de rău.

M-am culcat la loc, gândindu-mă că *nu are nicio noimă. Nu am furat milioane de dolari din bancă pe cale electronică, precum Stanley Rifkin. Nu am stricat computerele niciunei companii sau agenții guvernamentale. Nu am furat cărți de credit și nu am umflat facturile nimănui. Nu sunt pe lista celor mai căutați 10 infractori. Ce treabă are ziarul cel mai prestigios al țării să scrie un articol despre mine?*

M-am trezit din nou pe la 9:00 și am mers să găsesc un loc în care vindeau *New York Times* — treabă deloc ușoară în acea parte din Seattle în care se afla motelul meu. Când, în sfârșit, am văzut ziarul, am înlemnit. Pe prima pagină îți sărea în ochi un titlu mare:

Cel mai căutat răufăcător din ciberspațiu:
hackerul care se sustrage urmăririi FBI

Am început să citesc articolul și nu-mi venea să cred ce văd. Doar prima frază din întreg articolul era de bun augur pentru mine, recunoscându-mi „vrăjitoriile tehnice“. Dar mai departe, John Markoff, reporterul de la *Times* care a scris articolul, continua prin a spune că „oficialitățile legale nu par să fie în stare să-l prindă“. Altfel spus, i-a iritat pe agentul Ken McGuire și pe colegii lui și le-a pus în cap superiorii, care s-au simțit penibil. Rezultatul a fost că *i-a determinat să se ocupe mai serios de mine*.

Acel articol fals, defăimător susținea mai departe că interceptasem convorbirile FBI-ului (ceea ce nu am făcut). Și că, precum în filmul *Jocuri de război* din 1983, aș fi pătruns în computerele de la NORAD (Apărarea Strategică Aerospațială a Americii de Nord) — nu numai că nu am făcut niciodată așa ceva, dar e o acțiune aproape imposibilă pentru oricine, pentru că respectiva agenție are calculatoare de proces absolut esențiale, care *nu* sunt conectate la restul lumii și sunt astfel imune la activitatea oricărui hacker din afară.

Markoff mi-a pus ștampila de „cel mai căutat răufăcător din ciberspațiu" și aceea de „unul dintre cei mai căutați infractori informatici".

Și toate astea de Ziua Independenței, când americanii neaoși se simt mai patrioți decât în orice altă zi a anului. Probabil că groaza lor de computere și tehnologie a dat în clocot când, în vreme ce își mâncau fulgii de cereale, citeau despre un puști care amenința siguranța și securitatea oricărui american.

Aveam să aflu mai târziu că una din sursele acestor minciuni sfruntate era un hacker de telefoane deloc de încredere, Steve Rhoades, care îmi fusese pe vremuri prieten.

Îmi amintesc că am fost într-o stare de semișoc după citirea articolului, încercând să aprofundez afirmație după afirmație, toate mincinoase. Cu acest articol, Markoff a creat, dintr-odată, „mitul lui Kevin Mitnick" — un mit care avea să jeneze FBI-ul și să-l determine să transforme prinderea mea într-o prioritate absolută, care a furnizat o imagine total eronată a mea și care avea să influențeze procurorii și judecătorii în tratarea mea drept o amenințare la adresa securității naționale. Nu puteam să nu-mi amintesc că refuzasem cu cinci ani înainte să particip la scrierea unei cărți pe care voiau să o scoată Markoff și soția lui de atunci, Katie Hafner,

tematica fiind eu și alți hackeri, pentru că voiau să facă bani din povestea vieții mele, în timp ce eu personal nu aș fi obținut niciun ban. De asemenea, îmi aminteam cum, într-o convorbire telefonică, John Markoff îmi spusese că dacă nu sunt de acord să dau un interviu, orice ar spune alte persoane despre mine ar fi considerat ca adevărat, de vreme ce nu dădeam replica.

Era îngrozitor să-ți dai seama că ai devenit brusc o importantă țintă a FBI-ului.

Fotografia, pe de altă parte, mă avantaja. *Times* a folosit o copie a fotografiei care mi se făcuse în 1988, atunci când am fost deținut timp de trei zile la Închisoarea Federală Terminal Island, fără un duș, fără să mă rad, fără să-mi schimb hainele — cu părul în debandadă, arătând ca un vagabond soios, ca un om care trăiește pe stradă. Individul care se uita la mine din fotografia de pe prima pagină avea o față buhăită și cântărea probabil cu treizeci-patruzeci de kilograme mai mult decât aveam eu în acea zi de 4 iulie.

Chiar și așa, articolul mi-a alimentat puternic paranoia. Am început să port cu religiozitate ochelari de soare, chiar și înăuntru. Dacă mă întreba careva ce e cu parbrizul meu fumuriu, îi spuneam că ochii mei dobândiseră o puternică fotofobie.

După ce am parcurs rapid anunțurile cu apartamente de închiriat dintr-un ziar local, am decis să caut ceva în „Cartierul universitar“, lângă Universitatea Statului Washington, așteptându-mă la ceva plăcut, plin de viață, ca zona Westwood de lângă Universitatea California din Los Angeles. M-am instalat într-un apartament la demisol, spunându-mi că, deși era mai mizerabil decât motelul în care stătusem, era firesc să stau acolo o vreme, pentru că era ieftin. Clădirea avea un proprietar persoană fizică, un anume Egon Drews, manager fiind fiul lui, David. Din fericire, Egon

era un suflet încrezător și nu s-a obosit cu verificarea contului bancar, cum ar fi cerut o administrație serioasă.

Cartierul s-a dovedit a fi o alegere nu tocmai bună. Nu era plăcutul și însoritul Westwood, ci o zonă săracă și cenușie, cu străzi pline de cerșetori. Poate că aveam să o duc mai bine dacă găseam o slujbă stabilă. Dar bine măcar că aveam în apropiere un centru de tineret și puteam să-mi fac zilnicele exerciții fizice.

Unul dintre puținele puncte bune ale cartierului universitar, pentru mine, a fost un restaurant thailandez ieftin și curat, cu mâncare gustoasă și cu o chelneriță thailandeză drăguță foc. Era prietenoasă, avea un zâmbet cald și am ieșit de câteva ori împreună. Dar vechea mea teamă — să mă apropii prea mult de o femeie sau să mă laud după câteva minute de pasiune, scăpând ceva care să mă trădeze — nu m-a lăsat niciodată în pace. Am continuat să mănânc la acel restaurant, dar fetei i-am spus că sunt prea ocupat pentru o relație serioasă.

Indiferent ce altceva făceam, mereu mă ocupam de hacking, ca să-mi țin mintea ocupată. Așa am aflat că Neill Clift, care descoperise vulnerabilitățile din sistemul de operare VMS de la DEC, folosea un cont de e-mail pe un sistem numit Hicom, la Universitatea Loughborough din Anglia.

Interesant! Aproape că renunțasem să mă mai gândesc la Clift, pentru că descoperisem că DEC îi dăduse o stație de lucru Vacs 4000 și îi plătea anual 1 200 de lire sterline (adică foarte puțin) ca să găsească pe aceasta alte „bug"-uri. După aceea, nu mă mai așteptam ca el să folosească alte sisteme, poate cu excepția celui de la lucru sau de acasă, pentru e-mail. Poate că aici era norocul meu.

Am făcut niște săpături și am aflat că Hicom era un sistem cu acces public și că oricine putea să ceară un cont. După ce am avut contul propriu, am exploatat o fisură în securitate, de care evident că Neill nu avea habar, și am

obținut control total asupra sistemului, cu aceleași drepturi și privilegii ca ale unui administrator de sistem. Eram entuziasmat, dar nu credeam că voi găsi prea multe, pentru că mă îndoiam că o să fie atât de neglijent încât să trimită la DEC rapoarte de securitate de pe un sistem public.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să trag o copie a directorului de e-mail al lui Neill și să mă uit atent prin toate fișierele. La naiba! Nimic interesant — niciun „bug“! Eram dezamăgit. Atât de aproape și totuși atât de departe. Apoi mi-a venit o idee: poate că trimitea e-mailuri și apoi ștergea mesajele imediat după aceea. Așa că am cercetat jurnalele (*logs*) sistemului de e-mail.

Și îndată mi-au strălucit ochii: fișierele de evidență arătau că Neill trimitea mesaje unui ins numit Dave Hutchins de la DEC, cam de două sau de trei ori într-o săptămână. La dracu'! Chiar voiam să știu ce conțin acele mesaje. Mai întâi mi-am închipuit că voi reuși ceva dacă studiez toate spațiile șterse de pe discul sistemului. Dar apoi am adoptat un plan mai bun.

Am reconfigurat fișierul de administrare a e-mailului de la Hicom, pe care l-am aranjat astfel încât ori de câte ori Neill trimitea un mesaj oricărei adrese de la DEC, acesta să fie redirecționat spre un cont hackuit de mine la USC. Era de parcă aș fi adăugat o funcție de redirecționare a apelului telefonic trimis spre toate adresele „dec.com“ către contul meu de la USC. Așa că urma să capturez toate e-mailurile trimise spre orice adresă dec.com de către *oricine* avea cont în Hicom.

Următorul „proiect“ a fost să descopăr o metodă efectivă de a falsifica niște e-mailuri către Clift, astfel încât să pară că au venit de la DEC. În loc să modific mesajele venite prin internet — pe care Neill le-ar fi descoperit dacă se uita cu atenție la headere —, am scris un program care falsifica totul pe sistemul local, deci puteam să modific și headerele; falsurile deveneau practic nedetectabile.

De câte ori Neill trimitea un raport despre o fisură în securitate către Dave Hutchins de la DEC, e-mailul era redirecționat către mine (și numai către mine). Eu îl puricam de toate detaliile și apoi trimiteam înapoi un mesaj de mulțumiri, care apărea de parcă ar fi fost scris de Hutchins. Frumusețea acestui tip anume de hackuit — cunoscut sub numele de „atac prin accesarea unui punct intermediar“ (*man-in-the-middle attack*) — era că adevăratul Hutchins — și deci și DEC — nu avea să primească niciodată informația trimisă de Neill. Era foarte palpitant, pentru că asta însemna că DEC nu va petici fisurile în securitatea proprie prea curând, pentru că echipa de soft de dezvoltare nu va cunoaște problemele — cel puțin, nu de la Neill.

După ce am petrecut câteva săptămâni așteptând ca Neill să se ocupe de vânătoarea lui de vulnerabilități, am devenit nerăbdător. Cum rămânea cu „bug“-urile pe care le ratasem? Voiam să le am pe toate, până la ultimul. Tentativele de a pătrunde pe sistemul lui prin dial-up probabil că ar fi eșuat, pentru că nu puteam obține decât un prompt de login, dar parolele trebuia ghicite, sau poate trebuia să găsesc o gaură în programul de login însuși, iar el mai mult ca sigur că avea alarme puse pe orice accesare eșuată.

Un atac prin „ingineria socială“ pe telefon era exclus, pentru că știam că Neill îmi va recunoaște vocea; discutaserăm cu niște ani înainte. Dar trimiterea unor e-mailuri false, dar verosimile putea să-mi aducă credibilitatea și încrederea dorite. Evident, era un risc aici: dacă se prindea, pierdeam accesul la toate „bug“-urile descoperite de el ulterior, pentru că în mod sigur ar fi înțeles că l-am atacat prin Hicom.

Dar, la naiba, eram un om care-și asuma riscuri. Voiam să văd dacă pot să o fac și pe asta.

I-am trimis lui Neill un mesaj fals ca de la Dave Hutchins, în care îi spuneam că Derrell Piper de la VMS Engineering — același individ care pretinsesem a fi atunci

când l-am sunat ultima oară — voia să comunice cu el prin e-mail. VMS Engineering își îmbunătățea procesele de securitate, scriam eu, iar Derrell urma să fie șef de proiect.

Neill chiar avusese un schimb de mesaje cu adevăratul Derrell Piper cu câteva luni mai înainte, așa că cererea suna destul de plauzibil.

Apoi i-am trimis un alt e-mail fals, ca din partea lui Derrell, ale cărui e-mailuri le-am imitat perfect. După ce am schimbat câteva mesaje banale, i-am spus lui Neill că „eu" fac o compilație, o bază de date în care se adună toate problemele de securitate soft ale DEC, pentru a accelera procesul de rezolvare.

Pentru a-i câștiga și mai mult încrederea, chiar i-am sugerat lui Neill că am putea folosi codarea prin PGP, pentru că nu voiam ca vreun Mitnick să ne citească e-mailurile! Curând, schimbam chei PGP, pentru a ne încripta comunicațiile prin e-mail*.

La început, i-am cerut lui Neill să-mi trimită doar o *listă* a tuturor găurilor în securitate pe care le trimisese la DEC în ultimii doi ani. I-am spus că vreau să trec în revistă lista și să le marchez pe cele care îmi lipsesc. I-am explicat că VMS Engineering avea niște date haotic organizate — „bug"-urile fuseseră trimise la diverși programatori și multe e-mailuri fuseseră șterse —, dar noua noastră bază de date de securitate își va organiza eforturile pentru rezolvarea acestor probleme.

---

* Fiecare dintre cei doi îi trimite celuilalt cheia lui publică, iar mesajele vor fi încriptate cu cheia privată a trimițătorului și cu cheia publică a adresantului. Adresantul va descifra mesajul folosind cheia privată proprie și cheia publică a trimițătorului. Fiind vorba de numere cu factori primi foarte mari, în principiu un supercomputer poate să spargă acest tip de încriptare. (*N.t.*)

Neill mi-a trimis lista cerută cu vulnerabilități, dar am cerut detalii doar pentru unul sau două rapoarte de „bug“ la un moment dat, ca să nu-i trezesc bănuielile.

În efortul de a deveni mai credibil, i-am spus lui Neill că voiam să împărtășesc cu el unele informații esențiale privind vulnerabilitățile, pentru că ne fusese atât de util. I-am dat detalii despre o fisură în securitate descoperită de alt britanic și raportată cu oarece timp în urmă la DEC. „Bug“-ul făcuse valuri mari în domeniu, iar DEC trimisese panicat soluții de peticire tuturor clienților VMS. Eu îl găsisem pe individul care descoperise fisura și îl convinsesem să-mi trimită detaliile.

Acum i-am trimis aceste detalii lui Clift, amintindu-i că trebuie să țină totul pentru el, pentru că era o informație aflată în proprietatea lui DEC. Ba i-am pus și capac și i-am mai trimis două „bug“-uri, care exploatau alte fisuri în securitate despre care el nu știa.

Peste câteva zile, i-am cerut să facă și el la fel. (Evident, nu i-am cerut direct să procedeze ca mine, dar contam puternic pe reciprocitate ca fiind o puternică tehnică de influențare.) I-am explicat că mi-ar face viața mult mai ușoară dacă, pe lângă listă, mi-ar putea trimite și toate detaliile rapoartelor de „bug“ pe care le trimisese la DEC în ultimii doi ani. Atunci, i-am spus eu, le-aș putea adăuga în baza de date în ordinea lor cronologică. Era o cerere foarte riscantă. Îi ceream lui Neill să-mi dea tot ce poseda; dacă asta nu-i trezea bănuielile, atunci nimic nu i le mai trezea. Am așteptat câteva zile ca pe ace, apoi am văzut un e-mail de la el, forwardat de la căsuța mea poștală de la USC. L-am deschis nerăbdător, așteptându-mă pe jumătate să primesc un mesaj de genul „bună treabă, Kevin“. Dar conținea totul! Tocmai câștigasem la loto „bug“-urile VMS!

După ce am obținut o copie a bazei lui de date cu „bug“-uri, l-am rugat pe Neill să se uite mai cu atenție la

programul de log-in al VMS-ului, Loginout. Neill știa deja că Derrell era cel care crease programul Loginout și eram curios să văd dacă va găsi vreo fisură în el.

Neill mi-a trimis prin e-mail niște întrebări privind Polinomul Purdy, algoritmul folosit pentru codificarea parolelor VMS. Își petrecuse luni întregi încercând să bată algoritmul de încriptare — de fapt, pentru optimizarea codului lui de spart parole VMS. Una dintre întrebările lui cerea un răspuns da/nu legat de matematica pe care se bazează algoritmul lui Purdy. În loc să studiez problema, am ghicit răspunsul — de ce nu? Aveam cincizeci la sută șanse să ghicesc corect. Din păcate, am ghicit greșit. Lenea mea avea să-mi trădeze înșelăciunea.

Dar Neill, în loc să mă acuze direct, mi-a trimis un e-mail în care spunea că a găsit *cea mai mare* spărtură în securitate — chiar în programul de log-in al VMS-ului, pe care i-l dădusem eu spre analiză. Mi-a mărturisit că e atât de serioasă, încât nu o putea trimite decât *prin poștă*.

Domnule, dar prost mă mai credea. Am răspuns cu adevărata adresă a lui Derrell de la DEC, știind că toată povestea s-a fâsâit.

La următoarea mea logare la Hicom, când voiam să verific ce se mai întâmplase, mi-a sărit în față pe ecran un mesaj:

Amice, sună-mă.
Neill.

Asta m-a făcut să zâmbesc. Dar, la naiba! Mi-am închipuit că deja știe că a fost tras pe sfoară, așa că nu aveam nimic de pierdut.

Așa că l-am sunat.

„Salut, Neill, ce mai faci?“

„Salut, amice.“ Nu tu supărare, amenințări sau ostilitate. Parcă am fi fost doi prieteni vechi.

Am stat multe ore la telefon cu el și i-am dat toate detaliile complexe ale modului în care l-am hackuit de-a lungul anilor. Am decis să-i spun toate astea pentru că era foarte puțin probabil să-l mai „prelucrez“ vreodată.

Am devenit prieteni de telefon, uneori vorbind câteva ore pe zi, asta zile la rând. La urma urmei, aveam interese comune: lui Neill îi plăcea la nebunie să găsească găuri în securitatea sistemelor, iar mie îmi plăcea să le folosesc. Mi-a spus că Poliția Națională din Finlanda îl contactase apropo de pătrunderea mea le Nokia. S-a oferit să mă învețe unele dintre tehnicile lui foarte inteligente de vânat „bug“-uri, deși pentru asta a trebuit să învăț mai bine măruntaiele sistemului VMS, adică detaliile subtile ale funcționării lucrurilor „de sub capotă“. Mi-a spus că am petrecut prea mult timp cu activitatea mea de hacker, în loc să mă instruiesc în aceste detalii „de bucătărie“. Uluitor: chiar mi-a dat teme pentru acasă, exerciții care să mă învețe aceste detalii, apoi mi-a trecut în revistă rezolvările și mi le-a criticat. Vânătorul de „bug“-uri în VMS îl antrena pe hacker — vă vine să credeți?

Ulterior, aveam să interceptez un e-mail pe care bănuiam că Neill l-a trimis la FBI. Iată ce spunea:

Kathleen,
În fișierul de evidență de mail pentru nyx am găsit un singur element:
Sep 18 23:25:49 nyxsendmail[15975]: AA15975: message-id=<00984B0F.85F46A00.9@hicom.lut.ac.uk>
Sep 18 23:25:50 nyxsendmail[15975]: AA15975: from=<kevin@hicom.lut.ac.uk>, size=67370, class=0
Sep 18 23:26:12 nyxsendmail[16068]: AA15975: to=<srush@nyx.cs.du.edu>, delay=00:01:15, stat=Sent
Sper să te ajute.

Jurnalul cu pricina conținea datele și orele la care am trimis eu e-mailuri de pe contul meu de la Hicom către unul dintre conturile pe care le aveam la sistemul cu acces public din Denver numit „nyx“. Și cine era acea „Kathleen“ căreia îi era adresat mesajul? După părerea mea, era 99 la sută probabil ca ea să fie, din nou, Kathleen Carson, agenta specială.

Mesajul prin e-mail era o dovadă clară că Neill colabora cu FBI-ul. Nu m-am mirat: la urma urmei, eu trăsesem primele focuri și probabil că-mi meritam soarta. M-am bucurat imens de discuțiile noastre și de cele învățate de la el; eram dezamăgit să aflu că pentru el fusese doar un joc, în speranța că poate o să-i ajute pe sticleții federali să mă prindă. Chiar dacă mi-am luat toate măsurile de precauție atunci când l-am sunat, am decis că e cel mai bine să întrerup orice legătură, ca să evit să le ofer celor de la FBI indicii suplimentare.

Probabil că știți că în cadrul instrumentării unui caz penal la nivel federal procuratura este obligată să-i arate acuzatului toate dovezile pe care le posedă. Între documentele care mi-au fost transmise ulterior se găsea și unul care dovedea cât de amplă era cooperarea lui Neill și cât de important era el pentru FBI. La prima mea lectură a acestei scrisori, am fost surprins.

> Ministerul de Justiție al Statelor Unite
> Biroul Federal de Investigații
> 11000 Wilshire Boulevard #1700
> Los Angeles, CA 90014
> 22 septembrie 1994
>
> Către D. Neill Clift
> Loughborough University
>
> Dragă Neill,
>
> Cred că e frustrant să stai acolo și să te tot întrebi dacă FBI sau agențiile britanice de interne vor face vreodată ceva

ca să-l captureze pe „prietenul“ nostru KDM. Nu pot decât să te asigur că toate detaliile, oricât de mici, privindu-l pe Kevin care îmi ajung pe mână vor fi urmărite cu multă atenție.

De fapt, tocmai am verificat informațiile furnizate de tine. (...) Categoric, sistemul respectiv de computere pare a fi accesat și compromis de Kevin. Totuși, dilema noastră este că administratorul de la „NYX“ nu este la fel de cooperant cu oamenii legii pe cât ești tu; în plus, suntem oarecum limitați de procedurile legale americane în urmărirea acestui cont.

Am vrut să-ți arăt în această scrisoare cât de mult apreciază FBI-ul cooperarea ta. Orice contact telefonic între tine și Kevin este important — cel puțin pentru mine.

(...) Îți pot spune că tu (și numai tu) ești legătura pe care o avem cu Kevin în afara lumii computerelor. *Nu cred că vom fi în măsură să-l mai descoperim prin monitorizarea telefonică, prin conexiunile telnet sau FTP și/sau alte metode tehnologice. Numai prin legături personale directe (sau, în cazul tău, telefonice) vom fi în stare să aflăm ceva despre activitățile și intențiile lui. Ajutorul tău este crucial pentru această investigație.*

(...) Încă o dată, te asigur că eforturile tale în „vânarea“ lui Kevin sunt apreciate. (...) Dacă vei alege să continui cooperarea cu FBI furnizându-mi informații privind discuțiile cu Kevin, îți promit că, într-o zi, toate aceste detalii minuscule care ajung până la mine se vor acumula și vor conduce la un terminal de computer la care îl voi găsi pe Kevin, pe care îl voi pune imediat în cătușe (...).

Încă o dată, mulțumesc, Neill.

A ta, cu sinceritate,
Kathleen Carson
Agent special
Biroul Federal de Investigații

Acum, când recitesc această scrisoare, mă izbește frustrarea pe care o emană agenta Carson, incapabilă să mă prindă — și dispusă să o recunoască în scris.

Tot căutând o slujbă la Seattle, am descoperit o reclamă într-un ziar: se căuta un programator de sistem pentru serviciul de relații cu clienții de la Centrul Medical Virginia Mason. Am mers la interviul de angajare, care a durat cam două ore și care a condus, peste câteva zile, la o ofertă de slujbă. Nu era nici pe departe la fel de palpitantă pe cât fusese cea de la firma de avocatură din Denver. Dar apartamentul meu era deprimant și nu voiam să mă angajez în alt loc mai bun înainte să am un venit și nici înainte de a ști în ce parte a orașului vreau să locuiesc. Așa că am luat slujba, deși prezenta multe dezavantaje.

Am mers la serviciul resurse umane să ridic hârtiile pentru noii angajați și am descoperit că în cererea de angajare scrie că trebuie să furnizez și amprenta degetului arătător.

Proastă veste. Dacă toate acele amprente sunt trimise spre verificare la FBI? Am comis încă unul din telefoanele mele false, de data asta la Poliția de Stat din Washington, prefăcându-mă că sunt de la Divizia Identificări de la Poliția de Stat din Oregon.

„Departamentul nostru pune la punct un program care să ajute angajații municipalității și ai comitatelor prin verificarea cazierelor solicitanților de slujbe", am spus eu. „Așa că vrem niște sfaturi. Voi luați amprente?"

„Da, luăm."

„Le comparați cu fișierele de arhivă sau le trimiteți la FBI?"

„Nu le trimitem la nicio agenție din afara statului", mi-a spus insul de la celălalt capăt al liniei. „Le comparăm doar cu arhiva de stat."

Perfect! Nu aveam niciun fel de cazier penal în statul Washington, așa că știam că pot înmâna fără probleme cererea de angajare care conținea amprenta mea.

Am început lucrul peste câteva zile, împărțind un birou cu un tip obsedat de detalii, pe nume Charlie Hudson, și cu un alt coleg. Jobul era cam anost: aveam datoria să răspund la întrebările diverșilor doctori și ale altor angajați ai spitalului și nu puteam să nu-mi amintesc de toate glumele acelea despre utilizatorii inepți ai tehnicii de calcul; de pildă, aceea în care cineva încearcă să copieze o dischetă la xerox.

De pildă, practic toți angajații locului foloseau numărul dat de Securitatea Socială pentru a-și reseta parolele pe computer. Am încercat să-mi conving șeful că e o metodă foarte nesigură, dar nu m-a luat în serios. Pentru o clipă, mi-a trecut prin cap să-i fac o mică demonstrație apropo de cât de ușor era să obții numărul SSN al cuiva. Dar mi-am dat seama pe loc că ar fi o idee foarte proastă. Când am început să scriu programele de interfață pentru VMS care să rezolve unele dintre problemele cu clienții, mi s-a spus că proiectul depășește specificațiile postului meu și că ar trebui să abandonez acest demers.

Atitudinea mea mentală înclina spre optimism. În tot timpul cât am fost pe fugă, nu am avut niciodată evenimente care să mă alerteze și care să-mi amenințe siguranța. Dar nu puteam să las garda jos complet. Într-o zi, am ieșit din apartament și am văzut un Jeep Cherokee parcat vizavi. Ceea ce mi-a atras atenția a fost că la ora aceea practic nu era nicio mașină parcată pe trotuar, în vreme ce aceasta oprise într-un loc care nu era convenabil nici pentru vreo casă și nici pentru intratul în vreun bloc de apartamente. Iar în mașină era un om. Într-un soi de provocare, m-am uitat intens la el. Ne-am privit în ochi o clipă, apoi el și-a îndreptat privirea în altă parte; nu părea interesat. Nu-i rău să fii prudent, dar am decis că de data asta eram puțin cam paranoic, așa că mi-am continuat drumul.

La cam două luni după ce m-am mutat la Seattle, Lewis m-a pus în legătură cu Ron Austin, colegul de pe vremuri în

ale hackuitului al lui Poulsen. Subiectul principal de discuție între mine și Ron a fost Justin Petersen, care prin turnatul lui ne afectase viețile mie, lui Ron și lui Poulsen. Eu și Austin am început să ținem o legătură intensă. El mi-a furnizat o listă cu numere de telefon public din zona de vest a Los Angelesului, iar eu îi comunicam la ce număr o să-l sun și la ce oră.

Îmi direcționam apelurile din Seattle prin centrale din Denver, Portland, Sioux Falls și Salt Lake City și mai adăugasem un nivel de protecție prin manipularea softului de comutație, astfel încât i-ar fi luat cumplit de mult timp oricui ar fi încercat să-mi urmărească apelurile. Nu aveam încredere absolută în Austin, dar mă simțeam în siguranță să discut cu el, pentru că foloseam extrem de multe telefoane publice, de fiecare dată un altul.

Mai aveam un motiv să mă simt în siguranță vorbind cu el: mi-a împărtășit o metodă de investigație foarte puternică, pe care o aflase de la Justin. Printr-o bizară coincidență, Justin — mult înainte să fac eu cunoștință cu el — se strecurase într-o clădire cu care eram familiarizat: cea din bulevardul Wilshire nr. 5120, locul în care își avea biroul Dave Harrison. Justin era interesat de furtul de informații de pe cărțile de credit, necesare pentru verificarea autenticității plății, astfel încât el avea în vizor exact aceeași rețea a GTE Telenet în care intrasem și eu. Dar cu alte intenții.

Atunci când Justin a început să reproducă tonurile de modem printr-un circuit care le transforma în text pe ecranul computerului, el și-a dat seama că între toate acele informații există și datele de autentificare pentru o agenție care avea acces la dosarele Direcției de Permise de Conducere (DMV) din California. El sau oricare alt hacker putea folosi aceste elemente pentru a scoate orice informație dorea de la DMV. Incredibil! Parcă-l văd pe Justin cum i-a căzut falca de mirare. Probabil că nu și-a putut crede ochilor ce baftă are și a început să folosească elementele de

acreditare el însuși, pentru a verifica numere de mașină și permise de conducere.

Ron nu numai că mi-a spus o poveste interesantă despre Justin. În fapt, mi-a împărtășit și detaliile: „Adresa GTE Telenet este 916268.05. De îndată ce ecranul devine negru, bați «DGS». Parola este «LU6». Și gata, ai intrat în sistem!". Imediat ce-am încheiat convorbirea, am încercat și eu șmecheria. Și chiar mergea!

Din acel moment, nu am mai avut niciodată nevoie să apelez la „ingineria socială" pentru a afla informații de la DMV. Obțineam tot ce-mi doream rapid, curat și sigur.

Această dezvăluire a lui Austin mi-a liniștit temerile că ar putea fi vreun turnător care încearcă să stoarcă de la mine informații care să-i ajute pe agenții federali să mă înhațe. Dacă ar fi fost informator, FBI-ul nu i-ar fi permis în ruptul capului să-mi furnizeze acces la dosarele protejate ale DMV. Mă convinsesem că e sigur să interacționez cu el.

Cât timp l-am investigat pe Eric, am petrecut nenumărate ore online și la telefon cu un bine cunoscut hacker olandez, care avea indicativul „RGB" și care încerca să găsească tot felul de „bug"-uri și de metode de intrare în diverse sisteme. Omul a fost arestat în 1992 la casa lui din Utrecht, de agenți guvernamentali care se dăduseră drept comis-voiajori ai unei companii de computere — o echipă combinată, formată din polițiști locali și echipa PILOT, un grup de oameni ai legii înființat pentru contracararea activității hackerilor. „RGB" avea să-mi spună, mai târziu, că poliția avea sute de pagini ale transcrierilor convorbirilor telefonice dintre noi doi.

Atunci când a ieșit din închisoare, am continuat să hackuim împreună. „RGB" a început să tatoneze sistemele de la Universitatea Carnegie Mellon și să urmărească traficul lor printr-un program numit „tcpdump". După câteva săptămâni de săpături, a interceptat în fine o parolă a unui

membru al CERT. Îndată ce s-a convins că parola merge, m-a contactat, absolut entuziasmat, cerându-mi să-l ajut să găsească orice ar prezenta interes, în special orice vulnerabilitate de securitate raportată, care să ne ajute în hackuit.

CERT era Echipa Informatică de Intervenție Urgentă și își avea baza la Universitatea Carnegie Mellon din Pittsburgh. Era un centru de cercetare-dezvoltare finanțat prin bani de la guvernul federal, înființat în noiembrie 1988, după ce viermele Morris* reușise să blocheze cam 10 la sută din tot internetul. CERT avea menirea să împiedice incidente majore de securitate prin înființarea unui Centru de Operațiuni în Rețea pentru comunicarea între experții în ale securității. Centrul a creat un program de anunțare a vulnerabilităților, a cărui misiune era să trimită anunțuri despre vulnerabilitățile în securitatea sistemelor, de obicei după ce producătorul softului crea un „*patch*“ (un program de corecție) sau o modalitate de evitare, pentru atenuarea riscurilor date de fisura din securitate. Profesioniștii în ale securității se bazau pe CERT pentru protejarea împotriva intrușilor a sistemelor și a rețelelor clienților lor. (Funcțiunile CERT au fost preluate în 2004 de Departamentul de Stat pentru Antiterorism.)

Gândiți-vă o clipă la treaba asta: dacă cineva descoperea și raporta o gaură în securitatea IT, CERT emitea o circulară. Cele mai multe circulare CERT se concentrau asupra „serviciilor de rețea expuse“ — elemente ale sistemului de operare

---

* Primul program important malware din istorie. A fost produs de un student de la Universitatea Cornell pentru a evalua numărul de mașini în proaspăt-apărutul internet. O eroare de programare l-a făcut să se multiplice și să blocheze cam 6 000 din cele aproximativ 60 000 de mașini Unix și VMS din internet. Este și primul caz de condamnare pe baza Legii abuzului și fraudelor informatice. Numele de „vierme“ provine din pasiunea lui Morris pentru cărțile lui Tolkien. (*N.t.*)

care pot fi accesate din afară —, dar de asemenea raportau și vulnerabilități de securitate care pot fi exploatate de „utilizatorii locali“, persoane care au deja conturi în sistem. Vulnerabilitățile erau în general asociate cu sistemele de operare bazate pe Unix — inclusiv SunOS, Solaris, Irix, Ultrix și altele —, care pe vremea aceea constituiau majoritatea calculatoarelor din internet.

Noile „bug“-uri raportate erau adesea trimise către CERT. Uneori în e-mailuri necodificate. Acestea erau „bug“-urile după care umblam eu și cu „RGB“, vulnerabilități noi, pe care le puteam folosi pentru a intra în sisteme, practic echivalente cu niște chei universale pentru servere. Scopul nostru era să profităm de „ferestrele de expunere“, adică de timpul până când producătorul softului venea cu o soluție și companiile apucau să o instaleze. Asemenea fisuri în securitate au un timp de viață foarte limitat: trebuia să le folosim înainte de a fi rezolvate sau anihilate cumva.

Cunoșteam planul lui „RGB“, dar mă îndoiam că vom putea captura elementele de acreditare ale contului vreunui membru al CERT. Și totuși, el le-a obținut, într-un timp scurt. Am fost uluit, dar bucuros să împart cu el prada. Am intrat, în echipă, în stațiile de lucru ale mai multor membri ai personalului de la CERT și am înhățat toate directoarele care conțineau e-mailuri. Și am dat de comoară; multe dintre aceste e-mailuri conțineau mesaje necodificate în care se deconspirau așa-numitele vulnerabilități din „ziua-zero“ — adică cele descoperite proaspăt, pentru care producătorii de soft încă nu creaseră și nici nu distribuiseră soluții.

Atunci când RGB și cu mine am descoperit că în cea mai mare parte erau trimise „în clar“ — necriptate —, abia dacă ne-am putut stăpâni bucuria.

Cum am spus, toate acestea se întâmplaseră cu câțiva ani în urmă. Dar acum eram în septembrie 1994 și brusc am

primit un mesaj de la „RGB“, care mi-a atras din nou atenția în direcția CERT:

> Bună, iată ceva pentru tine:
>
> există un sistem vax/vms la adresa 145.89.38.7, cu nume de utilizator: opc/nocomm. ar putea fi și acces x.25, dar nu sunt sigur, în rețeaua de acolo există un server numit hutsur, acest server are sigur acces x.25.
>
> poate te vei întreba de ce trebuie să rămână un secret, dar încep din nou să hackuiesc și nu vreau să afle nimic poliția despre asta. pentru a reîncepe, am nevoie de un serviciu din partea ta. poți să-mi dai niște numere de servere de terminale de pe teritoriul statelor unite? le voi apela intercontinental și de pe aceste servere de terminale voi intra în internet.
>
> De data asta, voi aranja toate lucrurile astfel încât să nu se observe nimic. Pregătirile pentru întreaga acțiune vor lua cam o lună, după care voi fi de găsit cu regularitate în internet și îți voi furniza oarece informații despre proiectele la care lucrez. mă ocup din nou cu tentative de acces la CERT și am diverse parole pentru sistemele cmu, pe care le voi folosi mai târziu.
>
> Mulțumesc,
>
> P.S.)
> Ți-am atașat cheia mea pgp.

Voia să intre din nou în rețeaua CERT!

Într-o zi de la începutul lui octombrie 1994, nu cu mult timp după e-mailul lui „RGB“, am ieșit în pauza de prânz cu un mic pachet, care conținea un telefon celular OKI 900

defect, pe care voiam să-l trimit înapoi la magazin în ziua aceea. Ca aproape de fiecare dată când mergeam pe jos, vorbeam la telefonul meu mobil. Am pornit pe Brooklyn Avenue spre centrul cartierului universitar U. Când am traversat Strada 52, la cam două străzi de apartamentul meu, am auzit sunetul îndepărtat al unui elicopter.

Sunetul a crescut treptat în intensitate, apoi a devenit brusc foarte puternic și se auzea exact de deasupra mea. Era un elicopter care zbura foarte jos, evident îndreptându-se spre un loc de aterizare de la o școală din vecinătate.

Dar nu a aterizat.

Pe măsură ce mergeam, stătea deasupra capului meu și părea să coboare. *Ce dracu' se întâmplă?* Am început să mă gândesc febril. *Dar dacă acest elicopter mă caută pe mine?* Am simțit cum îmi transpiră palmele și cum îmi bate inima tot mai tare. Îmi fierbea sângele a neliniște.

Am alergat în curtea unui complex de apartamente, unde speram ca niște copaci înalți să mă ascundă de elicopter. Am aruncat pachetul în tufișuri și am început să fug din răsputeri, încheind convorbirea în goană. Încă o dată s-au dovedit utile exercițiile mele fizice pe care le repetam zilnic la banda de alergat.

În timp ce goneam, calculam o rută de evadare. Să ajung la alee, să virez la stânga, apoi să alerg ca nebunul două străzi, să traversez Strada 50 și să intru în cartierul comercial.

Mi-am închipuit că aveau și echipe la sol care erau pe drum și mă așteptam să aud dintr-o clipă în alta sunetul sirenei poliției.

Am virat pe alee. Am alergat pe partea stângă a aleii, pe lângă complexurile de apartamente, care îmi ofereau o bună acoperire.

Aveam în față Strada 50. Trafic intens.

Funcționam cu adrenalină pură.

Am alergat în stradă, evitând mașinile în timp ce traversam.

La dracu'! Aproape m-a lovit una. Cât pe ce.

Am intrat în goană într-o farmacie Walgreen. Începeam să simt valuri de greață. Inima îmi bubuia și pe față îmi curgea un șiroi de sudoare.

Apoi am ieșit din farmacie și am intrat în altă alee. Niciun elicopter pe cer — ce ușurare! Dar am continuat să alerg ușurel spre University Avenue.

În final, simțindu-mă în siguranță, m-am pitit într-un magazin și am sunat din nou de pe mobil.

Nu au trecut nici cinci minute și am auzit din nou uruitul elicopterului, tot mai puternic.

A venit în zbor și a rămas suspendat deasupra magazinului. M-am simțit ca dr. Richard Kimble din *Evadatul*. Îmi simțeam din nou stomacul cum mi se întoarce pe dos din cauza fricii care mă cuprinsese din nou. Trebuia să fug iarăși.

Am ieșit din magazin pe ușa din spate. Am alergat două străzi și m-am ascuns în alt magazin.

De câte ori îmi porneam celularul și sunam, nenorocitul acela de elicopter apărea din nou. Să dea toți dracii!

Am închis telefonul și am fugit.

Cu telefonul închis, elicopterul nu m-a mai urmărit. Atunci a devenit totul limpede. Nu încăpea îndoială: mă urmăreau după transmisiunile mele celulare.

M-am oprit sub un copac și m-am rezemat de trunchiul lui solid ca să-mi recapăt răsuflarea. Lumea trecea pe lângă mine cu suspiciunea întipărită pe fețe.

După câteva minute fără elicopter, am început să mă liniștesc.

Am găsit un telefon public și l-am sunat pe tata. „Mergi la telefonul cu fise de la Ralph's", i-am spus eu, dându-i numele supermarketului de lângă apartamentul lui. Din nou mi-a fost de ajutor memoria mea fără greș pentru numere de telefon.

Când am luat legătura cu el, i-am spus povestea cu elicopterul care mă vânase. Aveam nevoie de cineva care să-mi arate înțelegere și susținere.

Dar ce am căpătat a fost altceva:

„Kevin, dacă tu crezi că cineva te vânează din elicopter, înseamnă că nu ești întreg la minte."

032

NOPȚI ALBE ÎN SEATTLE*

* Trimitere la celebra comedie romantică *Sleepless in Seattle* (1993) cu Meg Ryan și Tom Hanks. (*N.t.*)

Caem alw Ymek Xptq'd tnwlchvw xz lrv lkkzxv?

Dacă sticleții federali aveau o problemă cu activitatea mea de hacker, oare vor avea aceeași problemă și dacă urma să hackuiesc alt hacker?

Un ins pe nume Mark Lottor, care era pus sub acuzație și își aștepta procesul în calitate de complice al lui Kevin Poulsen, avea o companie numită Network Wizards, care pusese în vânzare ceea ce se numea „Trusa experimentatorului în telefonia celulară". Aceasta fusese proiectată astfel încât să le permită hackerilor de telefoane și diverșilor infractori să controleze mobilele OKI 900 și OKI 1150 de pe calculatoarele lor personale. Unii erau convinși că Lottor posedă codul-sursă pentru OKI 900; alții credeau că reușise să decompileze codul-mașină și astfel își produsese „trusa". Orice ar fi avut — cod-sursă sau cod reconstituit —, voiam și eu o copie.

Am făcut cercetări și am aflat numele prietenei lui Mark: Lile Elam. Și ce să vezi? Lucra la Sun! Perfect, cum nu se putea mai bine. Încă aveam acces la rețeaua internă a lui Sun prin unele dintre sistemele pe care le hackuisem în Canada și pe această cale nu mi-a fost greu să intru în stația de lucru a lui Lile. Am pus în funcțiune un „sniffer" — un program care capturează („adulmecă") tot traficul în rețea al stației — și am așteptat cu răbdare să se conecteze fie la calculatorul lui Mark, fie la calculatorul ei de acasă. În cele din urmă, am obținut ce voiam.


```
PATH: Sun.COM(2600) => art.net(telnet)
STAT: Thu Oct 6 12:08:45, 120 pkts, 89 bytes [IDLE TIMEOUT]
DATA:
lile
m00n$@earth
```

Ultimele două rânduri conțineau numele ei de utilizator, urmat de parola ei. Ele mi-au permis să mă loghez în contul ei de pe serverul de acasă și, folosind o fisură încă nepeticită, să obțin privilegii de root.

Am pus un alt „sniffer" pe sistemul ei de acasă, „art.net", și după alte câteva zile ea s-a logat de acolo pe sistemul lui Mark, dându-mi userul și parola pentru a intra pe serverul lui. Am așteptat până în zori, m-am logat și am obținut drepturi de root exploatând aceeași fisură în securitate folosită și pentru a accesa stația ei de lucru.

Am căutat imediat în sistemul de fișiere al lui Mark cuvintele „*oki*"; (un asterisc este un simbol care în cazul de față înseamnă, „caută toate fișierele care conțin secvența «oki»"). O examinare a fișierelor a arătat că Mark nu are codul-sursă al lui OKI 900, dar că într-adevăr reușise să-l reproducă prin reconstituire — și că era ajutat de un alt hacker.

Și cine îl ajuta pe Lottor în acest proiect? Mare surpriză: din cât e lumea asta de mare, era tocmai Tsutomu Shimomura, acel expert în securitatea computerelor cu o uriașă reputație și o mândrie și mai mare, care lucra la San Diego Supercomputer Center. Foarte ciudat: la vremea aceea, Lottor era pus sub acuzație federală în legătură cu cazul lui Kevin Poulsen și uite cu ce se ocupa, primind ajutor chiar din partea unui expert în securitatea computerelor, care făcea pe bune o muncă sub contract *pentru guvern*. Ce se întâmpla oare?

Îl întâlnisem pe Shimomura fără ca el să fi aflat. Cu un an înainte, în septembrie 1993, după ce am intrat în rețeaua lui Sun, am aflat că omul descoperise în SunOS, produsul principal al lui Sun, divese vulnerabilități de securitate, pe care le-a raportat. Voiam informația, așa că am luat în vizor serverul lui. Am pătruns într-un server numit „euler" de la Universitatea California din San Diego (UCSD) și am obținut acolo drepturi de root, instalând un „sniffer" de rețea.

Cred că s-au aliniat planetele ca să mă ajute. În doar câteva ore, am interceptat un utilizator, „david", care se loga în „ariel", unul dintre serverele lui Shimomura. Am capturat parola lui „david" folosind interceptorul meu de rețea, am accesat sistemul lui Shimomura și abia după câteva zile am fost descoperit și dat afară din sistem. În cele din urmă, Shimomura și-a dat seama că „david" fusese hackuit și a încercat să mă descopere, dar a dat de o fundătură. Acum, când mă gândesc la ce a fost, probabil că Shimomura și-a pus și el un „sniffer" de rețea și a văzut ce se petrece.

Înainte să fiu dat afară din sistem, am fost în stare să fur o mulțime de fișiere. Cea mai mare parte din materialul interesant mi-a scăpat, dar știam că nu va trece mult și mă voi întoarce. Acum interesul tocmai reînviase, mulțumită lui Lottor.

Pe când căutam prin sistemul lui Lottor, am descoperit un fișier care conținea instrucțiunile pentru schimbarea ESN-ului (seriei de fabricație) de la tastatura unui telefon OKI.

pentru setarea esn, intrați în modul „depanare“.

comanda este #49 NN SSSSSSSS <SND>

NN este 01 sau 02

SSSSSSSS este noul ESN# în hexazecimal

puneți codul de securitate 000000 pentru un acces mai ușor!

Se părea că Lottor și Shimomura reconstituiseră o versiune specială a *firmware*-ului, care îi permitea utilizatorului telefonului să schimbe ESN-ul de la tastatură. Faci așa ceva cu un singur țel în minte: să clonezi un alt număr de telefon celular. Nu mi-am putut reține un zâmbet și un clătinat din cap. De ce ar vrea un hacker pus sub acuzație de procuratura federală și un expert în securitate să cloneze telefoane celulare? Iată un lucru pe care niciodată nu am reușit să mi-l lămuresc.

Oricum ar fi fost, nu făcusem nimic în direcția adevăratului meu obiectiv: să găsesc codul-sursă al producătorului OKI. Tot căutând prin fișierele lui Lottor, am descoperit că Shimomura scrisese un program de „dezasamblare“ pentru microprocesorul 8051, pe care Lottor îl folosea pentru decompilarea codului-mașină al telefonului. De asemenea, am citit numeroase e-mailuri dintre Lottor și Shimomura, în care aceștia discutau proiectul lor de reconstituire a codului-mașină. Într-un interesant e-mail, Lottor îi trimitea lui Shimomura o aplicație consolă numită „modesn.exe“.

OKI ESN Modifier. Copyright (C) 1994 Network Wizards.

Numele spunea totul: programul era menit să modifice ESN-ul telefonului celular OKI. Foarte interesant. Din nou, nu mă puteam gândi decât la o singură posibilă utilizare: frauda.

Am arhivat și am comprimat toate fișierele legate de telefoanele celulare, inclusiv e-mailurile cu Shimomura. Dar procesul a durat prea mult. În timpul transferului fișierelor, legătura s-a întrerupt brusc. Probabil că Lottor venise acasă și văzuse că ceva nu e în regulă. Bănuiesc că a smuls cablul de rețea, întrerupând transferul. La naiba! Și-a scos mașina de tot din internet.

A doua zi, după ce a schimbat toate parolele de pe server, mașina era din nou online. Nu am disperat. Am căutat altă cale de a pătrunde și am descoperit că el asigură întreținerea câtorva servere de la „pagesat.com", un serviciu de știri de mare viteză. Mi-a luat mai puțin de o zi ca să obțin drept de root și să instalez un „sniffer".

Am continuat să supraveghez „snifferul". În doar câteva ore, Mark s-a logat la „pagesat" și de acolo s-a logat la propriul lui computer. „Snifferul" meu a înhățat toate elementele de autentificare.

Aveam tot ce-mi trebuia. Am așteptat cu nerăbdare ora 6:00, oră la care mi-am închipuit că probabil adormise. M-am conectat la serverul lui și am început să lucrez din nou. Incredibil: fișierul pe care încercasem să-l transfer în ziua anterioară *încă era acolo*. Peste treizeci de minute, îl aveam transferat la unul dintre conturile hackuite de mine la Netcom.

Din e-mailurile și schimbul de fișiere dintre ei, se părea că Lottor este „șeful de proiect", iar Shimomura lucra din plăcere. Era clar că Tsutomu avea și el codul lui OKI pe mașina lui și poate avea chiar și mai multă informație decât fusesem eu capabil să înhaț de la Lottor. Eram hotărât să aflu adevărul. La un moment dat, trebuia să intru din nou în computerele lui Shimomura.

Cred că uneori nu sunt prea bun în a ascunde ceea ce simt. După ce am lucrat trei luni la Serviciul clienți de la

Virginia Mason Medical Center, șeful mi-a spus într-o zi: „Știm că te plictisești aici“.

„Da, ai dreptate“, i-am răspuns. „O să găsesc altceva.“

Chiar dacă asta mă făcea direct șomer și fără vreun venit, eram bucuros că n-o să mă mai plictisesc atât de tare zi de zi. Știți cum se spune: viața e prea scurtă.

Așa că am mers iarăși la un centru de copiere, ca să întocmesc alte câteva CV-uri false. Adusesem cu mine scanerul RadioShack Pro-43, în care băgasem frecvențele folosite de FBI, DEA, Biroul Închisorilor, Serviciul Șerifilor, ca și Serviciul Secret, pentru că, după cum am spus mai sus, FBI-ul „împrumută“ ocazional frecvențele altor agenții dacă bănuiesc că suspectul lor i-ar putea asculta. Sensibilitatea detectorului era aranjată astfel încât să se prindă doar discuțiile din imediata apropiere.

Noile CV-uri tocmai prinseseră formă, când am auzit în radio niște voci bâzâind. Am deschis puțin geanta și am așteptat. În câteva clipe, au început să se audă schimburi radio pe una din frecvențele Serviciului Secret.

„Ceva activitate?“

„Aici, nimic.“

Foarte interesant. O agenție federală comitea o activitate de filare. Am mărit volumul și am proptit scanerul pe computer, ca să am recepție mai bună.

Curând, scanerul a început să colcăie de voci: parcă era punctul culminant al unui film serial polițist. Evident, se punea la cale un raid.

„Aici, nicio activitate“, a spus o voce.

„Suntem în alee, tăiem retragerea“, veni alt răspuns.

O fată care lucra pe un PC m-a întrebat ce ascult. Am zâmbit și i-am spus că e Serviciul Secret în acțiune, apoi am râs, adăugând: „Sună de parcă ar fi niște inși care au avut o noapte urâtă“. A râs și ea. Am ascultat amândoi cu atenție, ca să vedem ce se va întâmpla.

„Ar putea fi la magazinul de computere?“, s-a auzit un bolborosit în radio.

Acum chiar că devenea *ciudat*. „Magazin de computere“? Oare ținta lor lucra la un magazin de tehnică de calcul, sau era un client?

Niciun răspuns.

Am început să devin puțin cam neliniștit și îngrijorat. Dacă pe mine mă așteptau? Am încetat să mai lucrez la computer și mi-am concentrat atenția asupra receptorului.

Dar apoi am auzit: „Ce fel de mașină conduce omul nostru?“.

Deci nu pe urmele mele erau: eu foloseam doar transportul în comun. Totuși, mă intriga în continuare treaba cu „magazinul de computere“.

Au mai trecut douăzeci de minute, apoi: „Intrăm acum“.

Și apoi radioul a amuțit.

Am continuat să muncesc din greu și am produs cam cincisprezece CV-uri, pentru tot atâtea firme din regiunea Seattle, aranjându-le ca de obicei, ca să acopere cam 90 la sută din cerințele din anunț, adică cea mai bună șansă de a obține un interviu de angajare.

Radioul tot nu spunea nimic. Fata de lângă mine s-a ridicat, mi-a zâmbit și mi-a urat noapte bună. Ne-am uitat amândoi la scaner, întrebându-ne ce s-a întâmplat cu individul urmărit de sticleți.

Puțin după miezul nopții, am terminat toate CV-urile și scrisorile de intenție aferente. Am așteptat la o coadă lungă, formată în principal din studenți, ca să-mi printez CV-urile pe hârtie de calitate superioară. Apoi, când mi-a venit rândul, într-un sfârșit, mi s-a spus că toate comenzile date imprimantei se vor încheia abia dimineața. La naiba! Voiam să le pun la poștă imediat. Funcționara mi-a spus să încerc la alt centru de copiere, la câteva străzi mai încolo. Am mers până la celălalt xerox, dar și acolo aceeași poveste: „Vom

avea printurile abia mâine-dimineață". Fie. Am spus că le iau dimineața, dar știam că probabil o să stau în rețea toată noaptea și că o să ajung la centru cândva după-amiaza.

Dar nu a fost așa.

În drum spre casă, m-am oprit la un supermarket deschis nonstop și am cumpărat câteva legume plus un sandvici cu carne de curcan și niște fulgi de cartofi, pentru o cină târzie.

Am ajuns acasă puțin după ora 1:00 noaptea. Operațiunea Serviciului Secret mă lăsase puțin cam tulburat. Ca un personaj din romanele acelea de spionaj, mi-am luat o măsură de precauție: am mers pe trotuarul de vizavi, ca să văd dacă nu sunt niște mașini suspecte prin zonă și ca să mă asigur că luminile din apartamentul meu sunt tot aprinse.

Dar nu erau. Apartamentul era întunecat. Nu e bine. Eu las întotdeauna luminile aprinse. Pe stradă era parcată o dubă roșie, iar în față erau două personaje: un bărbat și o femeie, care se sărutau. Asta mi-a ridicat o dilemă amuzantă: să fie doi agenți federali care se smotoceau ca să mă inducă în eroare? Puțin probabil, dar faptul m-a mai liniștit.

Am mers direct la mașină și am întrebat persoana de pe locul mortului: „Îmi cer iertare că vă întrerup, dar trebuia să mă întâlnesc aici cu prietenul meu. Ați văzut pe cineva așteptând pe aici?".

„Nu, dar erau niște inși care au tot cărat cutii din apartamentul de acolo" — și fata a arătat cu degetul chiar spre apartamentul *meu*. Cum paștele...? I-am mulțumit fetei și i-am spus că prietenul meu nu locuiește acolo.

Am ajuns pe furiș la apartamentul administratorului clădirii, David, și am sunat la ușa lui, chiar dacă știam că îl voi trezi. Mi-a răspuns un glas somnoros: „*Cine e acolo?*". Nu am răspuns și David a crăpat puțin ușa. „A, bună, Brian", mi-a spus el buimac și cam iritat.

Am încercat să-mi ascund neliniștea cum am putut mai bine. „Ai lăsat pe careva în apartamentul meu?"

Răspunsul lui m-a izbit în plin. Nu m-aș fi așteptat:

„Nu, dar polițaii de la Serviciul Secret au dărâmat ușa. Poliția din Seattle a lăsat un mandat de percheziție și o carte de vizită, zicând că să-i suni imediat".

Omul se mai trezise și acum era chiar supărat, așa că a adăugat: „O să-mi plătești ușa spartă, *corect*?".

„Da, sigur."

I-am spus că mă duc să-i sun pe loc.

Năduşeam și aveam în gură un gust amar de panică, iar stomacul parcă mi se întorcea pe dos. Am luat-o în jos pe scări și apoi pe alee, căutând semne ale unor eventuale amenințări — o mașină fără număr, oarece mișcări pe acoperiș, orice.

Nimic. Nimeni.

O ușoară alinare: era poliția din Seattle, nu FBI-ul, așa că îl căutau pe Brian Merrill, care făcuse apeluri telefonice neautorizate, nu pe hackerul Kevin Mitnick, care fugea de brațul legii.

Drews spusese că poliția din Seattle și Serviciul Secret mi-au percheziționat apartamentul și apoi s-au dus. Evident, nu erau chiar proști și probabil că rămăseseră prin zonă, ca să mă aresteze.

M-am îndepărtat rapid de locul acela, știind că nu era bine să alerg și fiind sigur că administratorul deja sunase la poliție sau la FBI ca să raporteze că am apărut și apoi am șters-o.

Aveam cu mine servieta pe care, slavă Domnului, o luasem cu mine când am ieșit din casă, cu câteva ore mai înainte — conținea toate actele noii mele identități. Tot timpul mă așteptam să văd o mașină de poliție sau una fără număr de înmatriculare. Mi-am aruncat cumpărăturile în bena de gunoi a cuiva.

Inima îmi bătea tot mai tare. Am mers cât am putut de repede, fără să o iau la goană, ocolind străzile principale, până când am ajuns la câteva cvartale de apartamentul

meu. Mă tot gândeam la materialele din servieta mea, între care și acele certificate de naștere, necompletate, dar corect ștanțate, din Dakota de Sud.

Dar nu puteam să arunc aceste documente. Probabil că acum aveam nevoie de ele mai mult ca oricând. Noua mea identitate „permanentă" tocmai zburase pe fereastră, compromisă definitiv. Așa că m-am agățat de geantă. Eram sigur că o echipă de polițai federali bântuia prin zonă, așteptându-mă. Într-una din mașinile parcate? În spatele unor copaci? La intrarea unei clădiri de lângă a mea?

Mi se uscase gura rău de tot, de parcă nu aș fi băut apă de câteva zile. Aveam emoții atât de puternice, încât începeam să mă simt amețit. Iar fața îmi era leoarcă de sudoare.

Am ajuns pufăind și icnind la un bar, unde făceam notă foarte discordantă cu cei de față, care petreceau, beau, se distrau. M-am ascuns într-o cabină de la toaleta bărbaților. Voiam să o sun pe mama, dar nu îndrăzneam să folosesc telefonul celular, așa că am stat acolo, încercând să-mi dau seama ce opțiuni am. Să sun un taxi și să plec dracului din zonă? Dar Serviciul Secret putea să aibă mașini prin jur și să mă caute. Nu voiam decât să mă topesc în mulțime.

Când am considerat că m-am odihnit destul și mi-am recăpătat răsuflarea, am luat-o din nou pe trotuar, căutând un taxi care să mă ducă departe de zonă. Pe lângă mine a trecut un autobuz.

Un autobuz! Biletul meu de ieșire din cartier!

Am alergat ca nebunul ca să-l prind la stația aflată la o stradă mai încolo. Nu avea importanță unde merge. Doar să mă ducă departe de acolo.

Am rămas în autobuz cam o oră, ajungând la capătul liniei. Am coborât și am luat-o la pas în aerul rece al nopții, ca să-mi limpezesc gândurile.

Am intrat într-un nonstop, unde am găsit un telefon cu fise. Am sunat pagerul mamei, transmițând codul

3 — „Urgență“. Am așteptat până când s-a îmbrăcat, a condus mașina până la cazinou și mi-a trimis un mesaj de răspuns prin pager, ca să știu unde se află. După cam patruzeci de minute, pagerul meu a bâzâit și am citit pe ecran numărul de la Caesar's Palace. Am sunat la hotel și am chemat-o la telefon, așteptând cu nerăbdare să ridice receptorul.

Vă puteți închipui că nu mi-a fost ușor să-i spun cât de aproape am fost de arestare și că nu îndrăznesc să mă întorc în apartament. Eram deprimat, dar putea fi mult mai rău, am subliniat eu: puteam să zac acum într-o celulă de închisoare.

După ce am încheiat, am ales un motel din Paginile Aurii, undeva în centrul orașului Seattle, lângă Pike Place Market, locul în care s-a deschis prima cafenea Starbucks. Am sunat un taxi și l-am rugat pe șofer să mă ducă la un automat bancar, de unde am scos suma maxim admisă, 500 de dolari.

M-am cazat la motel sub numele de Eric Weiss, vechea mea identitate, ale cărui acte încă le aveam în geantă.

În dimineața următoare voi fi plecat din Seattle, fără să fi lăsat vreo urmă — sau cel puțin așa speram.

M-am culcat cu o puternică senzație că am pierdut ceva. Tot ce mai aveam erau hainele de pe mine, câteva lucruri lăsate la curățătoria chimică și o servietă plină cu documente de identitate. Tot restul se găsea încă în apartament.

M-am trezit dimineața, devreme.

Fusese un raid de noapte. Speram că FBI-ul se dusese de acolo după ce a întocmit actele și a clasat dovezile materiale — fără să se fi obosit să se uite prin computer sau prin hârtiile mele, unde ar fi găsit chitanța de la curățătorie sau carnetul de cecuri, care arăta unde îmi țin banii.

Prima oprire, pentru că deschidea devreme, a fost curățătoria, unde am cules singurul rând de haine pe care îl mai aveam în afara blugilor și a hainei de piele neagră (plus un tricou cu o trupă de hard-rock) pe care le aveam pe mine.

Banca deschidea la ora 9 dimineața și ați ghicit cine a fost primul client care a intrat. Mi-am lichidat contul curent, în care aveam doar cam patru mii de dolari. Dar aveam nevoie și de ultimul cent pentru următoarea mea dispariție.

Polițaii locali îmi confiscaseră laptopul, dischetele, al doilea scaner radio, perifericele de computer și benzile de rezervă, pe care nu le încriptasem. În doar câteva zile, aveau să-și dea seama că Brian Merrill, individul care clona telefoane, era de fapt Kevin Mitnick, declarat de FBI cel mai căutat hacker.

Dar dacă știau deja...?

Orice „inginer social“ suficient de isteț va găsi relativ ușor un răspuns la această întrebare.

Am sunat la biroul procurorului districtual din Seattle și am cerut numele procurorului care se ocupă de fraude electronice.

„Ivan Orton“, mi s-a spus.

Am sunat-o pe secretara lui Orton, căreia i-am spus: „Sunt Robert Terrance, agent special la Serviciul Secret. Aveți o copie a mandatului de percheziție și permisul de intercepție pentru cazul cu telefonul celular de noaptea trecută?

„Nu, trebuie să sunați la Înregistrări“, și mi-a dictat numărul.

Doamna de la Înregistrări mi-a cerut să-i dau adresa la care se făcuse percheziția. I-am spus-o și mi-a răspuns: „A, da, o am chiar aici“.

„Minunat. Sunt pe teren, puteți să-mi trimiteți prin fax o copie?“

„Îmi pare rău, nu avem mașină fax la Înregistrări.“

Nu m-a descurajat. „Nicio problemă“, i-am spus. „Vă sun din nou.“

Birou de înregistrări fără fax? De necrezut. Eram în anul 1994; *toată lumea* avea fax. Dar nu — am sunat în mai multe

birouri din aceeași clădire și am aflat că bugetul primăriei pentru faxuri era foarte mic.

În fine, am descoperit un fax la Biblioteca de Drept. Când am terminat toate aranjamentele, doamna de la Biblioteca de Drept pornise deja spre Biroul înregistrări ca să preia o copie xerox pe care să o trimită prin fax la „agentul Serviciului Secret“ care avea nevoie de ea. Am făcut-o să trimită prin fax la un centru de copiere de pe Bellevue, am așteptat până când am considerat că au primit faxul și apoi am folosit metoda mea obișnuită de „spălare“ a faxurilor. Am cules faxul peste câteva minute de la al doilea xerox — totul într-un interval atât de scurt, încât nici poliția și nici Serviciul Secret nu s-ar fi putut prinde la timp.

M-am așezat într-o cafenea și am trecut prin declarația oficială, sorbind fiecare cuvânt. Am aflat că doi anchetatori de la fraude prin telefonie celulară mă urmăriseră timp de câteva săptămâni. Mi-a străfulgerat prin memorie un jeep parcat de partea cealaltă a străzii, având înăuntru un bărbat. Să dea dracii! Deci intuiția nu mă înșelase — era unul dintre anchetatori. Declarația justificativă conținută în mandatul de percheziție arăta că acești indivizi trăgeau de săptămâni cu urechea la convorbirile mele. M-am gândit la telefoanele pe care i le dădeam mamei de câteva ori pe săptămână. Uneori, ea îmi spunea pe nume atunci când ridica receptorul din cazinou. Evident, nu avea cum să le scape asta. Probabil că știau sau cel puțin bănuiau că nu sunt doar un puști care folosește un telefon celular clonat; dar nu aveau nicio idee despre adevărata mea identitate. Dacă ar fi bănuit că sunt mult-căutatul Kevin Mitnick, ar fi pândit la apartament și ar fi așteptat toată noaptea să mă întorc acasă.

Eram îngrijorat că îmi înregistraseră convorbirile și probabil chiar mă fotografiaseră. Știind că îmi auziseră vocea, l-am sunat pe Lewis, ca să rumege puțin situația împreună cu mine și să mă ajute să evaluez pagubele. Am născocit un

plan. Lewis urma să sune unul dintre detectivii particulari și să vadă dacă poate scoate ceva de la el. Trebuia neapărat să știu dacă aveau benzi audio sau fotografii.

Eram pe fir, ascultând, dar cu microfonul celularului meu pus pe mut. Lewis l-a sunat pe detectivul Kevin Pazaski și s-a dat drept procurorul Ivan Orton.

Pazaski i-a spus: „Păi nu avem mâine ședință în biroul dvs.?“.

Lewis a prins din zbor ocazia și i-a răspuns: „Da, ședința a rămas ca înainte, dar am nevoie urgent de niște informații.“ L-a întrebat dacă are vreo bandă audio. Pazaski a spus că nu — doar urmăriseră convorbirile și făcuseră însemnări, dar benzi, nu.

Dumnezeule, ce ușurare pe mine! Apoi, Lewis l-a întrebat dacă au vreo fotografie a suspectului. Din nou i s-a spus că nu. Slavă Domnului! Lewis a pus atunci cireașa pe tort: „Bun, Kevin, restul de întrebări le las pentru ședința noastră de mâine. Ne vedem atunci“.

Deși încă eram peste măsură de stresat, și eu și Lewis am izbucnit în hohote de râs după ce a încheiat discuția, închipuindu-ne reacția individului la ședința cea mare de a doua zi, când va înțelege că a fost tras pe sfoară. Dar la vremea aceea ar fi fost prea târziu ca să mai poată face ceva. Aveam deja informația dorită.

Meritase efortul. Din documente, am putut confirma faptul că raidul fusese făcut pentru prinderea unei persoane care efectuase o mulțime de convorbiri celulare neautorizate. Niciun cuvânt despre Kevin Mitnick.

De asta agenții doar au lăsat o carte de vizită, cu mesajul să sun la poliția din Seattle. Polițiștii nu credeau că merită să mai zăbovească pe acolo doar ca să prindă un amărât de student care găsise și el o metodă de a suna gratis de pe un telefon celular.

În alte condiții, m-aș fi simțit chiar ușurat.

Am plecat din Seattle cu un autobuz de cursă lungă care mergea la Tacoma. Acolo am urcat într-un tren pentru Portland. Restul călătoriei până la Los Angeles l-am făcut cu avionul.

Pe drum, l-am sunat pe Ron Austin și i-am spus că fusesem victima unui raid. A reieșit că nu am avut o idee foarte fericită când l-am sunat pe Ron. Ca și Petersen, devenise și el informator, în speranța că i se va reduce sentința. El a înregistrat convorbirile noastre și a trimis toate benzile la FBI, jucând la două capete: era prieten cu mine și mi-a dat accesul la DMV-ul din California... iar în același timp coopera cu FBI-ul. Ieșise din închisoare, eliberat condiționat, și acum culegea informații despre mine și despre Lewis pentru agenta specială FBI McGuire și pentru colegii ei. Trebuie să recunosc că a făcut o treabă foarte inteligentă când mi-a câștigat încrederea prin informația despre baza de date a DMV-ului.

El și-a sunat omul de legătură de la FBI și l-a anunțat că tipul pe care îl călcase Serviciul Secret pentru clonare de telefoane era de fapt Kevin Mitnick. Nu-i spusesem în ce oraș s-a întâmplat, dar sunt sigur că Serviciului Secret i-a fost ușor să pună toate lucrurile cap la cap.

(Într-o discuție pe care am avut-o în timp ce scriam cartea de față, Austin mi-a mărturisit și alt detaliu interesant: FBI-ul îi clonase pagerul și aștepta apelurile mele ca să meargă la un telefon public, de la care să urmărească sursa următorului meu apel. Nu-și dăduseră seama că am acces complet la toate centralele de comutație care controlau numerele pe care le sunam — și că verificam dacă era vreo capcană, urmărind toate circuitele de comutație pentru mesaje care să indice o trasă în timp real. Trebuia să fiu prudent, în special cu un hacker talentat ca Austin. Contramăsurile mele s-au dovedit evident eficiente: FBI-ul nu mi-a bătut niciodată la ușă.)

Ajuns la Los Angeles, am ales un hotel convenabil de lângă gara centrală. M-am trezit în miez de noapte, am aprins lumina și am văzut zeci de gândaci târându-se pe podea. *Câhhhh!* A trebuit să-mi pun pantofii doar ca să pot să merg la baie, câțiva pași, după ce mai întâi am scuturat fiecare pantof, ca să nu fi intrat cumva vreun gândac. Îmi urcau fiori cumpliți pe șira spinării. Am șters-o de acolo imediat. Peste cincisprezece minute, trăgeam într-un loc numit Metro Plaza Hotel, pe care l-am ales pentru că avea o semnificație specială pentru mine: pe când eram închis la izolare în Centrul Federal Metropolitan pentru Detenție din LA, camera mea dădea spre acest hotel. Atât de des mi-am dorit să fiu acolo în locul camerei mele de trei metri pe doi jumătate, cu salteaua ei tare ca piatra!

Nu-mi mai văzusem de mult tatăl. El m-a ascultat povestind cum era gata-gata să fiu prins și cum polițiștii habar nu aveau că ar fi putut aresta un individ vânat de doi ani de FBI. Nu mi-a zis nimic, de parcă îmi spunea „n-am ce-ți face". Parcă îi povesteam o scenă de film sau ceva izvorât din imaginația mea exaltată.

Am sunat-o pe Bonnie și i-am spus că sunt în LA și că aș vrea să o văd. De ce am sunat-o? Păi nu prea erau mulți cei cu care puteam discuta despre necazurile mele. Tovarășii mei hackeri se dovediseră, unul după altul, nedemni de încredere. Nu mai era picior de om în care să am încredere în tot Los Angelesul.

Ea avea la rândul ei motive să vrea să mă vadă. De Payne știa că la Seattle mi se confiscaseră computerul, benzile și dischetele și voia să știe cât au descoperit polițiștii din corespondența noastră — și cât de mult îl incrimina pe el. Bonnie probabil servea interesele iubitului ei, sperând să obțină de la mine oarece asigurări că poliția din Seattle și Serviciul Secret nu vor putea folosi informația din fișierele mele pentru a-i face lui necazuri.

Ne-am întâlnit și i-am spus că am pierdut totul și că trebuie să o iau de la capăt. Fișierele din computerul meu erau încriptate, dar făcusem backup pe cartușe de bandă necodificate, pe care urma să le bag în cutia mea de valori de la bancă. Dar nu am mai ajuns cu benzile la bancă, ceea ce însemna că fie FBI-ul, fie poliția din Seattle poseda acea informație necodificată.

Bonnie vedea cum mă cuprinde disperarea. A încercat să mă liniștească și să-mi ofere sfaturi, dar știam amândoi că unica mea alegere este să mă predau și să sufăr luni de zile — dacă nu cumva ani — de închisoare la izolare, sau să continui cu jocul de-a „prinde-mă, dacă poți". Deja optasem pentru a doua variantă, iar acum miza era și mai mare, pentru că nu mai eram acuzat de o simplă încălcare a eliberării condiționate: cu probele capturate la Seattle, FBI-ul avea acum o mulțime de dovezi că sunt un hacker.

Simțeam ceea ce intuia și Bonnie. Ea era sigură că prinderea mea e doar o chestiune de timp și era îngrijorată pentru mine. Dar trebuia să mă lupt din răsputeri și să mă ocup ulterior de consecințe. A fost plăcut să o văd pentru prima oară după ce devenisem un fugar, dar era fosta mea soție și trăia cu cel mai bun partener de hacking pe care l-am avut, așa că era firesc să păstrăm distanța.

Peste o săptămână, când am ajuns la Vegas, mama și „Buni" se mai liniștiseră după panica iscată de incidentul din Seattle. Le-am văzut și m-am scăldat în potopul iubirii și grijii lor.

Aveam o nevoie disperată de o nouă identitate și știam că ar fi fost periculos să folosesc numele din lista din Dakota de Sud, pentru că toată informația respectivă se găsea neîncriptată pe benzile de backup pe care le înhățaseră polițiștii în raidul de la Seattle, așa că am luat în vizor cea mai mare instituție de învățământ superior din Oregon, Universitatea de Stat din Portland.

Am intrat pe serverul de la Biroul de admiteri și am sunat administratorul bazei de date. „Sunt nou la Biroul de admiteri“, i-am spus. „Și trebuie să mă uit la…“ și apoi i-am descris parametrii după care făceam căutarea: era vorba despre persoane care primiseră diplomele universitare între 1985 și 1992. Omul a petrecut patruzeci și cinci de minute întregi discutând cu mine la telefon, explicându-mi cum sunt organizate dosarele și care erau comenzile de care aveam nevoie pentru a extrage datele tuturor studenților care au absolvit în perioada dorită de mine. Mi-a fost de folos, oferindu-mi chiar mai multe detalii decât cerusem.

Când am terminat convorbirea, aveam acces la dosarele a 13 595 de studenți, conținând fiecare numele complet, data nașterii, tipul diplomei, anul conferirii diplomei, numărul de la Securitatea Socială și adresa de acasă.

Pentru moment, aveam nevoie doar de unul dintre miile de nume. Voi deveni Michael David Stanfill.

Începuse bâlciul. FBI-ul probabil că deja se prinsese că le scăpasem din nou printre degete. De data asta, excursia mea la Vegas va fi scurtă, suficient cât să-mi stabilesc o nouă identitate — deci două sau trei săptămâni. Apoi trebuia să o iau din loc, pentru eventualitatea că FBI-ul devenea suficient de disperat ca să înceapă să-mi urmărească mama, pe prietenul ei sau pe bunica mea.

Trebuia să avansez rapid în crearea noii mele identități ca Michael Stanfill. Pentru permisul de conducere, după obișnuitele etape de obținere a unei copii legalizate după certificatul de naștere și de completare a unui formular fals cu declarația de venit, am depus o cerere de permis temporar de conducere, oferindu-i doamnei de la Direcția de Permise de Conducere (DMV) obișnuita mea explicație, cum că am nevoie de câteva lecții, pentru că am locuit o vreme la Londra, unde am condus pe partea stângă a drumului.

Obținusem cu doar doi ani în urmă permisul de conducere pentru Eric Weiss de la DMV-ul din Las Vegas, așa că eram puțin cam neliniștit — în special pentru că știam că FBI-ul ar putea fi acum în alertă, știind că încerc să-mi fabric o nouă identitate. Cel mai apropiat sediu al DMV din afara Las Vegasului se găsea în orașul Pahrump din deșert, care este celebru pentru două lucruri: acolo locuia popularul realizator de emisiuni radio pe teme paranormale Art Bell și tot acolo se găsea Chicken Ranch, celebrul bordel legal. În conformitate cu legile statului Nevada, în acea regiune este permisă prostituția.

Am căutat în Paginile Aurii o școală de conducere în Pahrump. Nu am găsit niciuna și am început să sun în diverse locuri din Las Vegas (dar am evitat cu grijă locul folosit cu doi ani în urmă, când mă dădeam Eric Weiss), întrebând dacă pot folosi mașinile lor pentru a-mi da testul de conducere la Pahrump. După ce mi s-a spus de mai multe ori „ne pare rău, nu ne trimitem oamenii la Pahrump", am dat în fine de o școală care îmi furniza mașină și îmi oferea și o lecție de o oră pentru un ins „tocmai întors din Londra și în mare nevoie să-și împrospăteze condusul pe partea dreaptă a șoselei". Instructorul urma să mă aștepte în timpul cât îmi dădeam examenul. Toate astea pentru două sute de dolari. Două sute de parai sunt foarte puțin pentru o nouă identitate.

Până la Pahrump, preț de o oră cu mașina, m-a dus „Buni". I-am cerut să mă aștepte la un restaurant de la șosea, pentru că ar fi fost prea riscant pentru amândoi dacă se întâmpla ceva rău, ca atunci, la centrul de copiere, în acel Ajun de Crăciun de tristă amintire.

Am ajuns la fața locului cu douăzeci de minute mai devreme și am rămas în sediul minuscul al DMV, pe un scaun ieftin de plastic, așteptând nerăbdător să apară mașina școlii, pe care urma să o conduc. În mai puțin

de două ore, aveam să plec de acolo cu identitatea mea nou-nouță, pe numele lui Michael David Stanfill.

Am ridicat privirea; în prag se afla instructorul de la școală. Al dracului!!! Era *chiar insul* care mă pregătise cu doi ani în urmă, pe când identitatea mea era cea a lui Eric Weiss. Probabil că a schimbat școlile. Ce noroc puteam să am!

Este remarcabil cât de rapid poate intra în acțiune subconștientul, producând într-o clipă un plan salvator. Am deschis gura și ce a ieșit din ea? „Hei, te cunosc! Unde îți faci cumpărăturile?"

„La Smith, pe Maryland Parkway", mi-a răspuns el, încercând să-și dea seama de unde mă știe.

„Da, corect", i-am spus. „Acolo te-am văzut. Îmi fac cumpărăturile acolo tot timpul."

„Da, știam eu că te-am mai văzut undeva", mi-a spus el, satisfăcut de explicație.

Acum trebuia să-mi schimb povestea, pentru că data trecută folosisem tot „Londra". De data asta, i-am spus că am fost în Uganda, cu forțele de menținere a păcii, și nu mai condusesem o mașină de cinci ani întregi.

A mers perfect. A fost mulțumit de rapiditatea cu care mi-am regăsit îndemânarea de șofer.

Am trecut fără probleme testul și am plecat de acolo cu un permis de conducere pe numele de Michael Stanfill.

P4

UN SFÂRȘIT ȘI UN NOU ÎNCEPUT

C33

UN SAMURAI HACKUIT

Ozg ojglw lzw hshwj gf AH Khggxafy lzsl BKR skcwv ew stgml?

Având acum în regulă actele de identitate, era timpul să plec din Las Vegas, înainte să-mi pierd norocul. Venea sezonul de vacanță de Crăciun/Anul Nou și nu am putut rezista ideii de a face o vizită în Denver, un oraș de care efectiv mă îndrăgostisem. Mi-am făcut bagajele și am luat cu mine și o jachetă veche de schi, gândindu-mă că poate o să am puțin timp și pentru a coborî pantele în timpul sărbătorilor.

Dar îndată ce am ajuns la Denver și m-am aranjat într-un hotel atrăgător și cu prețuri modice, două persoane pe care nu le mai întâlnisem niciodată — arogantul expert americano-japonez în securitatea calculatoarelor al cărui server îl hackuisem cu un an în urmă, iar celălalt un hacker de computere extraordinar de talentat

din Israel — vor deveni actori în drama care avea să-mi schimbe tot restul vieții.

Tocmai dădusem peste un israelian cunoscut sub inițialele „JSZ“. Ne-am întâlnit prin IRC (Internet Relay Chat), un serviciu online pentru descoperirea și discuția cu străini care au aceleași pasiuni ca ale tale. În cazul nostru, interesul comun era hackuitul.

Într-un târziu, el mi-a spus că a compromis majoritatea firmelor de software (dacă nu chiar pe toate) care produceau sisteme de operare — Sun, Silicon Graphics, IBM, SCO și așa mai departe. Avea o copie a codului-sursă al tuturor, luate de pe sistemele pe care fuseseră dezvoltate. Era o realizare remarcabilă, foarte impresionantă.

Am început să ne împărtășim unul altuia succesele în ale hackuitului și informații despre noi fisuri, sisteme de *backdoor*, clonarea telefoanelor celulare, obținerea de coduri-sursă și compromiterea sistemelor analiștilor de vulnerabilități.

În timpul uneia dintre convorbirile noastre, m-a întrebat dacă am citit „lucrarea lui Morris privind simularea IP-ului“, care a pus în evidență o importantă vulnerabilitate în însuși miezul protocolului internetului.

Robert T. Morris, copil-minune al computerelor, descoperise o fisură în securitate care putea fi exploatată printr-o tehnică numită „simularea adresei de IP (*Internet Protocol*)“ pentru a ocoli procesul de autentificare care se bazează pe adresa IP a utilizatorului. La zece ani după publicarea lucrării lui Morris, un grup de hackeri, între care și JSZ din Israel, a creat un utilitar pentru exploatarea ei. Dat fiind că la vremea aceea vulnerabilitatea era considerată mai mult o chestiune teoretică, nimeni nu se gândise serios la o contramăsură.

Pentru cititorii cu cunoștințe avansate: această tehnică, numită „*spoofing*“, este un atac care se bazează pe o

tehnologie mai veche, cunoscută sub numele de „servicii la distanță“, care necesita reconfigurarea fiecărui sistem computerizat astfel încât să accepte conexiunile de încredere, ceea ce însemna că un utilizator putea să se logheze într-un cont — în funcție de configurație — fără să mai furnizeze o parolă. Astfel, un administrator de sistem putea configura un server să aibă încredere în alte computere atunci când era vorba de autentificare. Un exemplu este atunci când un administrator de sistem gestionează mai multe mașini; atunci când el se loghează la alte mașini, acestea nu îi vor cere parole, pentru că au încredere în server.

Atacul prin „*spoofing*“ începe printr-un prim pas: hackerul trebuie să caute alte sisteme care probabil sunt de încredere pentru contul root al serverului-țintă. Aceasta înseamnă că un utilizator logat ca root pe un sistem de încredere va putea mai apoi accesa serverul-țintă tot ca root, fără să furnizeze vreo parolă.

În acest caz, nu era prea dificil. Folosind comanda „*finger*“, atacatorul era în măsură să afle că victima sa era conectată la sistemul-țintă de pe alt calculator, situat în aceeași rețea locală. Era foarte probabil ca aceste două sisteme să aibă încredere unul în altul pentru accesul ca utilizator root. Următorul pas este să stabilești o conexiune la sistemul-țintă prin falsificarea adresei IP a computerului în care ținta are încredere.

Aici lucrurile încep să devină puțin cam complicate. Atunci când două sisteme stabilesc o conexiune inițială prin protocolul TCP, între ele este un du-te-vino de pachete, care stabilesc o „sesiune“. Aceasta este numită „confirmare triplă“ (*three-way handshake*). În timpul *handshake*-ului, sistemul-țintă transmite spre mașina care inițiază conexiunea un pachet, încercând să stabilească o

comunicare. Dat fiind că serverul-țintă crede că răspunde la cererea de conectare a unui sistem *real*, procesul de confirmare eșuează, pentru că sistemul-țintă nu mai primește niciodată înapoi pachetul care ar trebui să încheie „confirmarea triplă“.

Aici intră în joc secvența de numere TCP. Protocolul folosește un șir de numere pentru a anunța că a primit informațiile. Dacă atacatorul va putea prezice secvența de numere din pachetul trimis de sistemul-țintă către serverul *real* în timpul „*handshake*“-ului inițial, atunci el va putea să completeze procesul, trimițându-i un pachet de confirmare (cu secvența corectă de numere), stabilind o conexiune care pare a fi de la mașina autentificată.

Acest lucru stabilește efectiv o sesiune, prin ghicirea secvenței TCP de cifre. Deoarece sistemul-țintă este păcălit, crezând că stabilește o legătură cu mașina considerată sigură, el îi permite atacatorului să profite de relația de încredere dintre calculatoare, ocolind problema parolei și obținând acces total la mașină. În acest moment, atacatorul poate să editeze fișierul curent .rhosts de pe mașina-țintă, permițând oricui să acceseze contul root, fără parolă.

Pe scurt, atacul se bazează pe capacitatea atacatorului de a prezice numărul TCP din pachetul trimis de computerul-țintă la momentul contactului inițial. Dacă un atacator reușește să prevadă corect secvența TCP folosită de țintă în timpul procesului de „*handshake*“, atunci el poate să se dea drept computerul de încredere, ocolind toate mecanismele de securitate care se bazează pe IP-ul utilizatorului.

I-am spus lui JSZ că am citit articolul. „Dar este pur teoretic. Nimeni nu a făcut-o încă.“

„Ei bine, prietene, mandea și alții am făcut-o. Deja am creat utilitarul. Și funcționează — uluitor de bine!“, mi-a

spus el, referindu-se la programelul pe care îl construiseră el și câțiva asociați de-ai lui risipiți prin Europa.

„Nu se poate! Glumești!“

„Nu glumesc.“

I-am cerut să-mi dea și mie o copie, dacă se poate.

„Poate mai târziu“, mi-a spus el. Dar îl voi rula pentru tine de câte ori vei vrea. Dă-mi o țintă.

I-am împărtășit lui JSZ detaliile pătrunderii mele pe serverul lui Mark Lottor și interesanta legătură dintre acesta și Tsutomu Shimomura, pentru care avea chiar o poreclă. I-am arătat cum intrasem la Universitatea California din San Diego și cum am băgat acolo un sniffer, care a surprins un anume „ariel“ legându-se la serverul lui Shimomura, după care am putut să intru și eu. „Shimmy și-a dat seama cumva că unul din cei care au acces la computerul lui fusese hackuit și m-a scos din sistem după câteva zile“, i-am spus.

Aveam câteva din vulnerabilitățile de securitate pe care Shimmy le raportase la Sun și la DEC și fusesem impresionat de talentul lui în a găsi „bug“-uri. Cu timpul, aveam să aflu că omul are un păr lins, negru și care îi curgea pe umeri, preferă să se prezinte la slujbă în sandale și cu niște blugi rupți în fund și are o pasiune pentru schi fond. Era genul perfect al insului căruia i te-ai adresa cu un „hai, salut frățică!“.

I-am spus lui JSZ că Shimmy ar putea avea codul-sursă al lui OKI sau poate detalii ale eforturilor lui de reconstituire a codului, ca să nu mai zic de noile „bug“-uri în securitate probabil descoperite de el.

În ziua de Crăciun a lui 1994, după ce am ieșit de la un film de la Tivoli Center din centrul Denverului, mi-am pornit telefonul celular și l-am sunat pe JSZ, ca să-i urez, în glumă, un fericit Crăciun evreiesc.

„Mă bucur că ai sunat“, mi-a spus el. Cu o voce calmă, detașată, mi-a spus: „Am un cadou de Crăciun pentru tine.

Prietene, am instalat un *backdoor*“. Și mi-a dat numărul portului pentru care instalase programul de acces secret. „După ce te conectezi, nu ai niciun prompt. Doar bați «.shimmy» și apoi ai acces complet.“

„Nu se poate!“

Pentru mine, ăsta era cel mai formidabil cadou de Crăciun. Îmi doream de multă vreme să intru din nou pe computerul lui Shimmy, ca să aflu ce mai pun la cale el și Mark Lottor cu proiectul celular OKI și voiam să știu dacă vreunul din ei pusese mâna pe codul-sursă. Oricum ar fi fost, urma să înhaț orice informație puteam găsi pe serverul lui privind telefoanele celulare OKI 900 și 1150.

În comunitatea hackerilor era un lucru cunoscut că Shimmy avea un comportament arogant — se considera mai deștept decât oricine i-ar fi stat prin preajmă. Am decis să-i mai tăiem din nas și să-l aducem cu picioarele pe pământ — nu de alta, dar puteam.

Cât am condus mașina închiriată până la hotelul meu, mi s-a părut cea mai lungă perioadă de douăzeci de minute din viața mea. Dar nu am îndrăznit să rulez mai rapid decât fluxul traficului. Dacă mă trăgea pe dreapta vreun polițist și găsea ceva dubios în permisul meu de conducere, ajungeam în fața unui calculator mult mai târziu decât cele douăzeci de minute. Răbdare, răbdare, răbdare.

Cum am intrat în camera mea de hotel, am pornit laptopul și am intrat prin dial-up pe Colorado Supernet, mascându-mi ca de obicei apelurile folosind telefonul celular clonat după cel al unui ins din Denver ales la întâmplare.

Am pornit un program de comunicație prin rețea care făcea legătura direct la computerul lui JSZ din Israel, ca să putem comunica într-o fereastră, în timp ce în alta îl hackuiam pe Shimmy. M-am conectat la computerul lui Shimmy folosind *backdoor*-ul lui JSZ. Bingo! Eram logat, cu privilegii de root.

Incredibil! Ce senzație! Probabil așa se simte un puști care a ajuns la ultimul nivel al unui joc video la care se chinuise luni întregi. Sau ca atunci când urci pe vârful Everest. Eram entuziasmat. L-am felicitat pe JSZ pentru că făcuse o treabă pe cinste.

Pentru început, eu și JSZ am căutat în sistemul lui Shimmy cea mai prețioasă informație: tot ce se leagă de „bug"-uri, e-mailul lui și orice fișiere care conțineau în nume secvența „oki". Avea o grămadă de fișiere. Pe când eu arhivam și comprimam tot ce se potrivea cu criteriile mele, JSZ căuta orice altceva ar fi putut fi util. Amândoi ne temeam că Shimmy o să se logheze ca să-și vadă e-mailurile cu felicitările de Crăciun și o să descopere că e hackuit. Voiam să scoatem marfa de acolo înainte să se prindă. Îmi era frică să nu scoată pur și simplu cablul de rețea din mufă, cum făcuse Lottor cu câteva luni mai înainte.

Lucram rapid, ca să scoatem informația de pe mașina lui Shimmy. Pluteam pe o mare de endorfine.

După ce am căutat, am arhivat și am comprimat, am avut nevoie de un loc în care să stochez codul în siguranță. Nicio problemă: aveam deja acces de root pe toate serverele de la Whole Earth 'Lectronic Link, cunoscut sub numele abreviat de „the Well". Firma era înființată de Steward Brand și un partener al lui și avea între utilizatori toată crema internetului, dar nu mă interesa statutul de celebritate. Unica mea grijă era să am destul spațiu pe disc și să pot ascunde fișierele suficient de bine, astfel încât administratorii de sistem să nu le descopere. De fapt, petrecusem mai multă vreme în acea rețea. La câteva zile după ce a apărut în *New York Times* acel articol de primă pagină despre mine, am descoperit că autorul, John Markoff, are un cont la firma „the Well". Țintă ușoară: din ziua aceea i-am citit toate e-mailurile, căutând orice era privitor la mine.

După ce am terminat mutarea informației specifice căutate, am decis să luăm *tot* ce este conținut în directorul

„home" al lui Shimmy. JSZ a arhivat și comprimat întregul director într-un fișier unic, care ajungea la 140 de megabytes.

Am stat cu inima în gât până când fișierul s-a transferat cu succes și apoi ne-am felicitat prin programul de chat.

JSZ a mutat o copie a fișierului pe un sistem din Europa, pentru cazul în care vreun administrator de sistem de la „the Well" va descoperi un fișier uriaș și îl va șterge. De asemenea, și eu am copiat fișierul și în alte câteva locuri.

JSZ a insistat că descoperirea acelui *backdoor* improvizat pe care îl instalase el pentru uzul meu ar putea fi o sarcină ușoară pentru unul ca Shimmy. Eram de acord. Era prea ușor de găsit. I-am sugerat să purcedem la instalarea unui *backdoor* mai sofisticat, în sistemul de operare ca atare.

„O să-l găsească", m-a contracarat JSZ.

„Dar ne putem întoarce oricând pe aceeași cale", am spus eu.

Am ieșit din sistem, lăsându-l pe JSZ să facă curățenie, adică să înlăture *backdoor*-ul și să șteargă din jurnale toată activitatea noastră.

A fost un moment de serioase palpitații. Intrasem în serverul expertului în securitate pentru a doua oară pe parcursul unui an și ceva. Eu și JSZ am decis să examinăm independent fișierele lui Shimmy și apoi să ne raportăm unul altuia ce a descoperit fiecare.

Dar, oricât de mare grijă am avut să ne ștergem urmele, am considerat că Shimmy se va izbi aproape sigur de vreun detaliu pe care noi probabil l-am omis.

Tot parcurgând e-mailurile mai vechi ale lui Shimmy, am dat de niște mesaje dintre el și dușmanul meu, scribălăul pe teme de tehnologie de la *New York Times* John Markoff. Cei doi aveau un schimb de e-mailuri care data încă de la începutul lui 1991, pe tema mea — comunicându-și informații despre intențiile mele. De exemplu, dintr-un schimb de e-mailuri de la începutul lui 1992 reieșea cum Shimmy făcuse eforturi

serioase, cercetând online licența mea de radioamator, cu indicativul N6NHG. El l-a întrebat prin e-mail pe Markoff dacă o persoană condamnată pentru infracțiuni federale mai are dreptul la o licență de radioamator emisă de autoritatea în comunicații.

Încă era un mister pentru mine de ce acești doi inși erau atât de interesați de persoana mea. Nu-l întâlnisem niciodată pe Shimmy, nu interacționasem de nicio culoare cu el, exceptând recentele mele atacuri asupra sistemului lui.

Atunci de ce se interesau atâta de ce aveam de gând să fac?

Am avut dreptate într-o privință: Shimmy și-a dat seama foarte curând de pătrunderea noastră. Și eu, și JSZ eram prea concentrați în copierea fișierelor lui și am omis faptul că el rulează „tcpdump", un utilitar de supraveghere a rețelei, care captura tot traficul din rețea. De asemenea, nu am remarcat nici faptul că un program numit „cron" trimite periodic e-mailuri conținând evidențele de sistem lui Andrew Gross, asistentul lui Shimmy. Gross și-a dat seama că jurnalele deveniseră mai mici și l-a anunțat pe Shimmy că se întâmplă ceva suspect. Îndată ce a văzut jurnalele, Shimmy și-a dat seama că a fost hackuit.

Nu că ar fi avut vreo importanță. Aveam fișierele lui și urma să petrecem zile și săptămâni examinându-le cu atenție.

De ce rula Shimmy un utilitar de monitorizare a rețelei? Paranoia? Sau mașina aceea era doar o momeală? Fiind atât de faimos în lumea securității pe computere, știa că e doar o chestiune de timp până când cineva o să-i dea peste nas cu un atac nou și inteligent. Mi-am închipuit că probabil este o mașină-momeală, lăsată accesibilă astfel încât să poată monitoriza toate atacurile din afară și să analizeze metodele de penetrare. Dar în acest caz, de ce și-ar fi lăsat toate fișierele pe mașina cu pricina, inclusiv un utilitar de înregistrare

a întregii activități de rețea numit „bpf" — de la Berkeley Packet Filter — pe care îl crease el pentru Forțele Aeriene ale Statelor Unite și care se putea insera într-un sistem de operare fără a fi necesară o reinițializare (*reboot*)?

Poate că pur și simplu și-a subestimat adversarii și a presupus că nimeni n-o să pătrundă acolo. Încă este un mister pentru mine.

Mulți mi-au atribuit mie onoarea descoperirii programului folosit pentru hackuitul serverelor lui Shimmy, folosind atacul prin simularea adresei de IP (*spoofing*). Aș fi mândru să fiu unul dintre cei care au reușit acest tur de forță formidabil și cu bucurie mi-aș recunoaște fapta. Dar meritul nu-mi aparține. Îi aparține acelui individ deosebit de inteligent JSZ, care a participat la crearea utilitarului și care l-a folosit pentru intrarea noastră din ziua de Crăciun pe serverul lui Shimmy.

*

Pentru mine, vacanța de la Denver a fost foarte plăcută, în special pentru că am putut intra pe sistemul lui Shimmy. Dar vacanța s-a terminat. Trebuia să părăsesc acel oraș minunat și să pornesc spre următoarea destinație.

Încă eram entuziasmat pentru succesul cu hackuirea (și totodată „hăcuirea") lui Shimmy. Dar aveam să-mi regret amarnic fapta. Acele câteva ore vor ajunge să-mi decidă soarta. Am călcat pe coadă un vânător de hackeri, care nu se va opri de la nimic pentru a egala scorul.

C34

ASCUNS PRINTRE SUDIȘTI

Nvbx nte hyv bqgs pj gaabv jmjmwdi whd hyv UVT'g Giuxdoc Gctcwd Hvyqbuvz hycoij?

Închipuie-ți că ești într-un oraș ciudat, unde nu ai prieteni apropiați, de încredere. Îți eviți colocatarii din clădire, pentru că fotografia ta a fost pusă la loc de cinste în tabloidele care se vând la supermarket, ca și în revistele săptămânale. Ești vânat de FBI, de șerifii federali și de Serviciul Secret, așa că îți e frică să devii prea prietenos cu oricine. Iar forma de distracție cea mai bună pentru tine este exact lucrul pentru care ești vânat.

Nu crezusem că o să plec din Seattle atât de rapid, dar mă gândisem destul de mult la noua mea destinație dacă trebuia vreodată să plec de acolo. Mă gândisem la Austin, oraș cunoscut pentru industria tehnologică. Și la Manhattan, pentru că era…, mă rog, Manhattan. Dar, ca și atunci când am

ales Denverul, m-am bazat pe revista *Money*, mai precis pe lista ei anuală cu „cele mai bune zece orașe din America“. Iar anul acela pe primul loc era Raleigh, din Carolina de Nord. Descrierea orașului era ispititoare: oameni plăcuți și foarte relaxați, zonă înconjurătoare rurală și munți în depărtare.

Zborul cu avionul m-a stresat întotdeauna, așa că am decis să iau și de data asta trenul. Ar fi fost frumos să văd cum arată restul țării. După popasul meu de Crăciun la Denver și raidul prin serverele lui Shimmy, am urcat într-un tren în ajunul anului nou, pentru călătoria de trei zile până la Raleigh, sub identitatea lui Michael Stanfill. Vagonul de dormit era mai scump decât avionul, dar peisajul american desfășurat în fața ochilor s-a dovedit o experiență fantastică.

Oamenii pe care i-am întâlnit în tren mi-au dat ocazia perfectă de a-mi prezenta povestea ticluită, în care am dat detalii despre viața și întâmplările lui Stanfill. La sosirea mea în Carolina de Nord, trebuia să am o identitate care să mi se potrivească ca o mănușă.

Trenul a tras în gara Raleigh după căderea nopții. Auzisem o grămadă despre Sud, despre cultura și oamenii diferiți de acolo, despre cum fac ei totul într-un ritm mai lent. Poate că reputația respectivă e o rămășiță dintr-o vreme apusă. Eram curios să văd cu ochii mei.

În seara aceea, m-am plimbat prin zona de nord a orașului Raleigh, ca să-i prind pulsul. Îmi închipuisem că Sudul are o climă caldă, plăcută. Dar simțeam un frig ca la Denver. Aveam să descopăr că iarna temperatura de la Raleigh este cam la fel cu cea din „Orașul de la o Milă“.

Totuși am continuat plimbarea, ca să-mi fac o idee despre acel loc. Am ochit un restaurant familiar mie, unul din lanțul Boston Market. Nu tocmai sudic, dar am intrat acolo ca să-mi iau cina.

Chelnerița era o frumusețe de douăzeci și ceva de ani, cu păr lung și negru, cu un zâmbet care te topea și cu o voce

tărăgănată, sudică, lascivă, care credeam că nu mai există. M-a întâmpinat cu un „bună, cum merge?“.

I-am citit numele pe ecuson și i-am răspuns: „Bună, Cheryl, îmi merge minunat. Tocmai am sosit în oraș — prima oară în Carolina de Nord“. Mi-a luat comanda și apoi i-am spus: „Am să caut un apartament. Poate îmi spui care parte a orașului este bună ca să te așezi“. Ea mi-a zâmbit și mi-a spus că revine imediat.

Când mi-a servit mâncarea, ea și alte două colege s-au așezat să discute cu mine, în timp ce mâncam. Nu mi-aș fi putut închipui așa ceva la Los Angeles. Sau la Seattle. Sau chiar în plăcutul Denver. Fetele mi-au spus: „Vrem doar să-ți ținem de urât“. Am fost bulversat de prima mea întâlnire cu ospitalitatea sudică, de această prietenie mai plăcută decât orice întâlnisem până atunci. Fetele mi-au vorbit despre viața din Raleigh. Mi-au spus despre diversele zone ale orașului, unde să locuiești, ce poți să faci. Încă era o regiune dedicată culturii tutunului, dar se orientase și spre tehnica modernă, cu companiile axate pe tehnologie din Research Triangle Park. Acestea îi confereau orașului un dinamism pe care eu l-am considerat de bun augur, un semn că acolo trebuie să fiu.

*

La doar o săptămână de la sosirea mea, am găsit un minunat apartament în nord-vestul orașului Raleigh, într-un complex sofisticat numit „The Lakes“, un nume potrivit, pentru că se întindea pe patruzeci de hectare, care includeau și țărmurile a două lacuri separate. Locul avea, pe lângă un bazin olimpic de înot, terenuri de tenis și de squash, și două terenuri de volei: managementul adusese o grămadă de nisip pentru a crea un soi de plajă. La Lakes se organizau în fiecare weekend petreceri la care erau invitați toți chiriașii. Aceste

petreceri mi-au fost descrise ca fiind niște chestii pline de viață, zgomotoase, înghesuite și pline cu o mulțime de fete frumoase și zâmbitoare ale Sudului. Aveam un apartament mic, dar cui îi păsa? Mă simțeam de parcă trăiam într-un vis.

Am oprit la U-Save Auto Rental, firmă compusă dintr-un singur om, patronul, unul din acele locuri în care patronul se uită serios la nou-veniți, de parcă ar cântări dacă îi vor aduce mașina înapoi. Omul s-a uitat la mine cu o expresie de îndoială, dar i-am răspuns prietenește, am tăifăsuit cu el fără să mă grăbesc și s-a mai încălzit.

„Tocmai am ieșit dintr-un divorț urât“, i-am spus. „Am venit la Raleigh pentru că e departe de Vegas, mă înțelegi?“ Era tentativa mea de a-i explica de ce îi plătesc bani-gheață. În aceeași idee, i-am înmânat cartea de vizită a companiei la care, chipurile, aș fi lucrat în Vegas — aceeași companie închipuită pe care o creasem ca să mă angajez la firma de avocatură din Denver.

Când am fost gata să urc în rabla mea temporară, omul m-a lăsat să plec la volanul ei fără măcar să-mi verifice actele.

Am continuat să mă gândesc la pasul care îmi mai rămânea de făcut în hackuirea companiei Motorola: să pun mâna pe un compilator care să traducă acel cod-sursă într-o formă pe care să o înțeleagă procesorul din interiorul telefonului celular. Posesia compilatorului mi-ar fi permis să fac schimbări în codul-sursă și să compilez o nouă versiune a firmware-ului, permițându-mi să basculez modul în care telefonul meu mobil comunică cu rețeaua de telefonie mobilă, pentru a dezactiva urmărirea, sau adăugând funcțiuni care mi-ar fi făcut mai facilă schimbarea ESN-ului (seria de fabricație) de la tastatura telefonului, ca să-l pot clona mai ușor pe numărul oricărui abonat al rețelei.

Îndată ce am reînceput să fac eforturi în această direcție, o scurtă căutare mi-a arătat că Motorola folosește un

compilator produs de o companie numită Intermetrics, care a urcat imediat în vârful listei mele de ținte de hacking. Am identificat un computer numit „blackhole.inmet.com“ care era în rețeaua internă a Intermetrics și în același timp direct accesibil din internet.

Când mi-am dat seama că sistemele companiei fuseseră „peticite“ împotriva ultimelor vulnerabilități cunoscute, am schimbat rapid tactica. Foarte convenabil, „blackhole“ s-a dovedit a fi vulnerabil la atacul prin simularea IP-ului pe care îl folosiserăm eu și JSZ pe pielea lui Shimmy.

Am intrat în sistem și am văzut că erau logați doi administratori de sistem și că lucrau din greu, aparent. Decât să risc să fiu descoperit dacă vreunul din ei verifica toate conexiunile curente în rețea, am căutat metode alternative de acces din afară în companie, fără să fiu detectat cu ușurință. Poate că voi găsi un număr de dial-up și mă voi conecta prin modem.

Între fișierele unuia dintre administratorii de sistem, ale lui Annie Oryell, am descoperit unul cu un nume promițător: „modem“. DA! Fișierul conținea textul unui e-mail trimis de ea altor angajați, prin care îi informa care sunt numerele de dial-up. Iată e-mailul, în parte:

> La ora aceasta, avem două grupuri de redistribuire pentru dial-up. Grupul 661-1940 constă în opt modemuri Telebit de 9600 bps, care fac o conexiune direct la serverul de terminale Annex. Grupul de redistribuire 661-4611 are opt modemuri Zoom de 2400 bps, care conectează actualmente userii la serverul de terminal.

Bingo: „661-1940“ și „661-4611“ erau numerele de dial-up pe care le căutam. Am schimbat parola câtorva conturi care păreau să fie abandonate din serverul de terminale Annex și am intrat prin dial-up, ca să evit detectarea pe oricare dintre sistemele folosite pentru internet.

Administratoarea de sistem Oryell părea să folosească serverul „blackhole“ pe post de stație de lucru personală. Mi-am închipuit că folosește și privilegii de root, ca să efectueze operațiuni curente administrative, și că va folosi comanda Unix de trecere pe root, „su“, așa că m-am pregătit să-i capturez parola de root pentru această eventualitate. (Pentru cititorul specializat: folosind codul-sursă obținut de la Sun Microsystems, am adăugat niște linii în programul numit „su“ și l-am recompilat, astfel încât atunci când ea a dat comanda „su“, programul a înregistrat pe neștiute parola ei într-un fișier ascuns de pe stația ei de lucru.)

A mers exact cum mă așteptam. Parola de root era „OMGna!“. Oh, my God — deci nu sunt în ea niciun fel de cuvinte de dicționar, iar semnul exclamării face ghicirea și mai dificilă.

Aceeași parolă de root a funcționat și pe toate celelalte servere pentru care am încercat-o. Aveam parola și parcă aveam mâna fetei și toată împărăția, cel puțin împărăția rețelei locale a lui Intermetrics.

În această fază, m-am logat în „inmet.com“, care era domeniul folosit de companie pentru primirea de e-mail din afară. Am tras o copie a fișierului master de parole (care conținea și criptările parolelor), ca să încerc o spargere offline a tuturor parolelor.

Acum puteam deja căuta prin e-mailuri după toți cei care fuseseră în contact cu Motorola. Primul indiciu a fost un e-mail destinat unui inginer de la Intermetrics, pe nume Marty Stolz, care a primit un mesaj de la un ins de la Motorola care îi explica ce probleme au acolo cu compilatorul. Am intrat pe stația de lucru a lui Stolz și i-am examinat așa-numita „shell history“, adică lista comenzilor bătute de el în ultima vreme. Omul rulase un anume program, un „shell script“ numit „makeprod“, pe care îl folosea pentru a construi programele de compilare produse de companie. În

cazul de față, voiam compilatorul 68HC11, ca să pot compila codul-sursă al telefonului MicroTAC Ultra Lite al Motorola.

Inginerul care a scris scriptul a inclus și instrucțiuni detaliate în codul-sursă, care m-au condus la localizarea diverselor variante de compilatoare pentru produsele Motorola și pentru diverse sisteme de operare.

Pe parcurs, am aflat și că Intermetrics produce compilatorul respectiv în versiuni separate pentru diverse platforme, inclusiv Apollo, SunOS, VMS și Unix. Dar când am examinat serverul pe care trebuia să se găsească toate aceste versiuni de compilator, nu am găsit niciunul. Am petrecut multe ore încercând alte servere de fișiere și stații de lucru ale programatorilor de la dezvoltare, dar compilatoarele nu erau acolo, nici sub formă de cod-sursă, nici sub formă de cod binar. Foarte straniu.

Am cercetat fișierul „aliases“, care lista unde se redirecționau e-mailurile pentru anumiți indivizi și pentru anumite grupuri de lucru. Examinând acest fișier, am fost în măsură să identific care angajați erau asociați cu care departamente și am aflat numele unui angajat al companiei care lucra la Washington, un anume David Burton.

Venise vremea pentru puțină „inginerie socială“. L-am sunat pe Marty Stolz, m-am prezentat drept David și am spus: „Am un client important mâine-dimineață pentru un demo și nu pot găsi compilatorul pentru 68HC11 pe serverul în care sunt ultimele versiuni ale produsului. Am deja o versiune veche, dar am nevoie și de ultima“.

Omul mi-a pus câteva întrebări — la ce departament lucrez, în ce birou, numele șefului și așa mai departe. Apoi a spus: „Uite cum facem, îți spun un lucru, dar rămâne între noi!“.

Ce Dumnezeu avea să-mi spună?

„Promit să nu spun nimănui.“

Pe jumătate șoptind, mi-a zis: „Ne-a sunat FBI-ul și ne-a spus că e un ins care probabil ne-a luat în vizor — un superhacker

care a pătruns la Motorola și i-a furat codul-sursă. FBI-ul crede că individul vrea un compilator pentru codul de la Motorola și că noi suntem următoarea țintă!“.

Deci sticleții federali își închipuiseră că o să vreau un compilator și au sunat preventiv la Intermetrics. Trebuie să le recunosc meritele: foarte bună gândire.

„A intrat la CIA și a intrat până la accesul de nivel trei“, și-a continuat Marty povestea. „Nimeni nu-l poate opri pe individul ăsta! E mereu cu un pas înaintea FBI-ului.“

„Incredibil — sigur nu glumești? Parcă ar fi puștiul ăla din *Jocuri de război*.“

„Ascultă la mine. FBI-ul ne-a spus că ar fi bine să scoatem în offline compilatoarele alea, altfel sigur ni le suflă.“

Am strâns tare din ochi. După ce am pus mâna pe codul de la Motorola, am avut nevoie de câteva zile ca să-mi vină ideea. Iar FBI-ul s-a gândit la treaba asta înaintea mea? Asta chiar era de necrezut.

„Dumnezeule, trebuie să-mi testez demoul noaptea asta, ca să-l prezint dimineața clientului? Ce mă fac? E vreo cale să-mi dai tu o copie?“

Marty s-a gândit puțin. „Păi... uite cum facem“, mi-a zis el. „Pun compilatorul pe stația mea de lucru destul cât să-l tragi tu.“

„Minunat. Îndată ce-l trag, îl transfer pe un mediu mobil, ca să nu-l am nici eu pe stația de lucru. Apoi te sun imediat ce am terminat“, i-am spus. „Și, Marty...“

„Da?“

„Promit să păstrez secretul.“

Marty mi-a dat numele stației lui de lucru și am putut să trag fișierul prin FTP. Spre mirarea mea, activase opțiunea de FTP anonim, așa că nu a trebuit nici măcar să mă loghez.

Simplu, floare la ureche.

Din câte îmi dau seama, Marty nu a știut niciodată că a fost păcălit și probabil va afla doar dacă citește rândurile de față.

*

Încă exaltat de succesul obținerii compilatorului, m-am trezit că telefonul meu e mort. Comisesem o tâmpenie care mi-a pus serios libertatea în pericol.

Nevrând să risc să dau niște telefoane de serviciu asociate cu noua mea identitate de pe un telefon clonat, m-am îmbrăcat și m-am dus la cel mai apropiat telefon public și am sunat compania de telefonie mobilă Southern Bell, ca să aflu de ce nu-mi merge telefonul. După ce m-au ținut o veșnicie în așteptare, a venit la telefon o supervizoare care a început să-mi pună o mulțime de întrebări. Apoi mi-a spus: „Un domn Michael Stanfill ne-a sunat din Portland și ne-a spus că vă folosiți de identitatea lui".

„Trebuie să fie o greșeală", am protestat eu. „Vă trimit mâine un fax cu permisul meu de conducere ca să-mi dovedesc identitatea."

Brusc, mi-am dat seama ce s-a întâmplat. Carolina Power & Light, compania de electricitate din Raleigh, solicita un depozit mare în avans. Dacă aveai referințe de la fosta ta companie de utilități, puteai evita plata acestui depozit, așa că sunasem compania de electricitate folosită de Michael Stanfill în Oregon — Portland General Electric — și îi cerusem să trimită prin fax o scrisoare de referințe. I-am spus doamnei de la celălalt capăt al liniei că vreau să mai păstrez o vreme contul din Oregon, dar că voi cumpăra o proprietate în Raleigh. Când mi-au trimis scrisoarea, au trimis o copie (de curtoazie) și adevăratului Stanfill. M-am simțit ca un idiot. Am încercat să economisesc 400 de dolari și mi-am distrus întreaga identitate falsă.

Acum trebuia iarăși să mă mut.

Trebuia să-mi fac *imediat* o nouă identitate.

Trebuia să plec (acum!) din apartamentul meu.

Și nu am avut nicio șansă să particip la vreuna din acele petreceri cu toți locatarii și nici să întâlnesc o fată nostimă.

Evident, una dintre prioritățile mele fusese găsirea unei slujbe. Trimisesem CV-uri și scrisori de intenție sub numele de Michael Stanfill în mai mult de douăzeci de locuri — cei mai mulți fiind posibili angajatori din zonă. Acum, cu telefonul deconectat niciunul dintre acești posibili angajatori nu mă putea contacta! Mai rău, era prea riscant să încep același proces sub un alt nume. Eram într-o situație extrem de dezavantajoasă.

Semnasem un contract pe șase luni pentru apartament, așa că i-am spus doamnei cu față rotundă de la oficiul de închirieri: „Îmi place nespus locul ăsta, dar am o urgență medicală în familie și trebuie să plec".

Ea mi-a zis: „Dacă este o urgență, compania vă va elibera de contract. Dar nu vă va da înapoi chiria pe săptămâna asta". Parcă-mi venea să-i zic: „Uite ce e, nu vreau banii înapoi, consideră-i o mită: când vine FBI-ul să pună întrebări, prefă-te că nici nu am fost aici!".

A doua zi, am închiriat o cameră în cealaltă parte a orașului, la Friendship Inn, pentru perioada cât aveam să caut un nou apartament. Chiar și cu puținele mele posesiuni, a fost nevoie de câteva ture, frustrante și foarte tensionate, în mașina mea mică închiriată, ca să mut totul în noul meu bârlog temporar. Necesitatea presantă a găsirii unei slujbe noi și a creării unei noi identități atârna greu asupra mea.

Și habar nu aveam că mă așteptau probleme chiar mai serioase. Nici nu puteam să-mi imaginez cât de mult începuse să se strângă plasa în jurul meu.

După ce m-am instalat la Friendship Inn, am ales un alt nume temporar, Glenn Thomas Case, folosind fișierul de la Universitatea de Stat din Portland. Pentru că și acesta, ca și Stanfill, era în viață și deci era riscant să-i împrumut identitatea, am decis să mă declar G. Thomas Case, ca să schimb puțin lucrurile.

Peste trei zile, certificatul de naștere solicitat de mine a sosit în proaspăt închiriata mea cutie poștală. Am mers la DMV și am ieșit de acolo cu permisul provizoriu, dar încă aveam o mulțime de lucruri de făcut ca să-mi asigur noile acte de identitate de care aveam nevoie.

În ziua de după cea în care am luat permisul provizoriu, am găsit o garsonieră într-un complex numit Players Club, care era potrivită, dar în niciun caz la fel de tentantă ca apartamentul anterior. Era mică, dar intimă; nu-mi permiteam luxul să fac nazuri. Chiria era 510 dolari pe lună, ceea ce însemna că aveam șase luni până să mi se topească rezervele. Dacă nu întâmpinam mari probleme în găsirea unei slujbe, era un risc acceptabil.

Cam în aceeași vreme, ziarele începeau să publice noi articole despre hackerul Kevin Poulsen. Acesta fusese transferat din închisoarea din California de Nord și acum era închis într-un loc mult prea cunoscut de mine: Centrul Federal Metropolitan pentru Detenție din Los Angeles. Era acuzat de acțiuni de hacking și de culegerea de informații privind securitatea națională, plus fapte de spionaj.

Eram hotărât să vorbesc cu el — o ambiție în perfect acord cu dorința mea de o viață de a realiza lucruri imposibile. Nimic nu-mi plăcea mai mult decât să-mi asum o misiune pe care nu credeam că o pot duce la îndeplinire și apoi să văd dacă o pot totuși realiza.

Evident, vizitarea lui Poulsen era exclusă. Pentru mine, Centrul Federal Metropolitan pentru Detenție era ca hotelul California din vechiul cântec al trupei Eagles: poți să predai cheia când vrei, dar de plecat nu vei pleca niciodată.

Deci nu puteam conversa cu el decât prin telefon. Dar deținuții nu puteau primi telefoane; în plus, toate convorbirile lor erau urmărite sau înregistrate. Date fiind acuzațiile la adresa lui Poulsen, probabil că personalul închisorii îl etichetase deja drept periculos și îl ținea din scurt.

Totuși, mi-am spus eu, *există întotdeauna o soluție*.

Fiecare aripă a centrului de detenție avea un „telefon al avocatului de asistență judiciară“, un telefon cu ceea ce companiile de telefonie numesc „conexiune directă“: când un deținut ridică receptorul, i se face legătura direct la Biroul Federal de Asistență Judiciară. Știam că acestea erau unicele telefoane la îndemâna deținuților care nu erau urmărite, datorită clauzei de confidențialitate a relației dintre avocat și client. Dar erau programate într-un circuit de comutație al companiei de telefonie ca să nu poată fi folosite pentru apeluri spre exterior („apel-refuzat“, în jargonul telecom) și nu se puteau conecta decât la numărul Biroului de Asistență Judiciară. O să mă ocup de asta când o să ajung acolo.

Mai întâi trebuia să fac rost de numere. După doar douăzeci de minute de „inginerie socială“ aplicată pe pielea companiei Pacific Bell, am aflat cele zece numere de serviciu corespunzătoare telefoanelor cu conexiune directă din închisoare.

Apoi am sunat la RCMAC (Centrul pentru Autorizarea Schimbărilor Recent Înregistrate). Am spus că sun de la Pacific Bell, de la biroul comercial, și am cerut să fie imediat scos serviciul „apel-refuzat“ de pe cele zece numere. Iar funcționarul de la RCMAC s-a executat cu plăcere.

Am inspirat adânc și am sunat la Biroul de Primiri și Eliberări de la închisoarea însăși.

„Aici Taylor, manager de unitate la Terminal Island“, am spus, încercând să-mi trag un glas plictisit și frustrat de trântor de închisoare. Apoi, folosind numele sistemului de operare al computerului principal de la Biroul Închisorilor și numărul de înregistrare al deținutului Poulsen, am continuat: „Sistemul nostru de operare «Sentry» a căzut. Poți să-mi verifici numărul de registru 95596-012?“.

Individul de la închisoare s-a uitat la numărul lui Poulsen. L-am întrebat în ce aripă e. „Șase Sud“, mi-a răspuns.

Deci redusesem posibilitățile, dar tot nu știam care dintre numerele telefonice era situat în Șase Sud.

Am înregistrat pe minicasetofonul meu cam un minut din sunetul pe care îl face telefonul atunci când suni pe cineva. Asta funcționa doar dacă un deținut ridica receptorul ca să-și sune apărătorul public în timpul celor două-trei minute cât apelam eu telefonul. Încă una din acele situații în care trebuie să ai răbdare și o hotărâre de fier.

Când s-a întâmplat ca un deținut să ridice receptorul, am lăsat să se mai deruleze câteva piuituri de pe minicasetofonul meu, după care am încetat și am spus: „Biroul de Asistență Judiciară, cu ce vă pot fi de ajutor?".

Iar când insul voia să discute cu avocatul lui, spuneam: „Să văd dacă e disponibil", apoi mă prefăceam că plec de la telefon pentru puțin timp. Reveneam, îi spuneam că avocatul lui nu e în sediu în clipa aceea și îi ceream numele. Apoi, nonșalant, ca și cum asta era informația pe care se presupunea că trebuie să o aflu, întrebam în ce aripă se află.

Apoi spuneam: „Încercați să sunați într-o oră sau două", pentru ca nimeni să nu remarce faptul că o mulțime de asistenți juridici par să nu-și fi primit mesajele vocale. De câte ori răspundea un deținut, identificam aripa și tăiam numărul respectiv de pe listă. Marcând detaliile pe un blocnotes, am construit încet-încet o hartă a corespondenței dintre numerele telefonice și aripile care găzduiau deținuții. În fine, după câteva zile de încercat numere de telefon, am dat de un deținut din aripa Șase Sud.

Îmi aminteam interiorul de la Șase Sud din vremea în care fusesem închis în același centru de detenție, la izolare. Unul dintre multele lucruri pe care le-am făcut atunci ca să-mi mențin o minte activă și ca să nu înnebunesc a fost să ascult anunțurile din sistemul audio al închisorii și să memorez toate telefoanele interioare pe care le auzeam. Dacă un anunț spunea „gardianul Douglas să-l sune pe

managerul de unitate Chapman la 427", rețineam numele și numărul de interior. Cum am spus, se pare că am o memorie ciudată, care reține toate numerele de telefon. Chiar și azi, după atâta amar de ani, încă știu multe din numerele de telefon din închisoarea aceea, ca și multe zeci, dacă nu sute de numere ale prietenilor, ale birourilor din companiile de telefonie și altele pe care probabil nu le voi mai folosi niciodată, dar care oricum mi s-au întipărit în creier.

După aceea aveam nevoie de un lucru aparent imposibil. Trebuia să găsesc o metodă de a suna la închisoare și de a face aranjamentele pentru o discuție telefonică cu Kevin Poulsen. O convorbire care să nu fie monitorizată.

Iată cum am procedat: am sunat la numărul principal al închisorii, m-am identificat drept „manager de unitate la TI" (adică la Închisoarea Federală Terminal Island) și am cerut interiorul 366, numărul gardianului de serviciu de la Șase Sud. Telefonista mi-a făcut legătura.

Mi-a răspuns un gardian: „Șase Sud, la telefon Agee".

Pe acest individ îl cunoșteam din timpul cât am fost deținut acolo. Își dăduse toată silința să-mi facă viața un calvar. Dar a trebuit să-mi stăpânesc mânia. I-am spus: „Sunt Marcus, de la R&D (adică primiri și eliberări de deținuți). Aveți acolo un deținut numit Poulsen?".

„Da."

„Avem niște efecte personale ale lui și vrem să scăpăm de ele. Vreau să știu unde le expediem."

„*Poulsen!*", a zbierat gardianul, mult mai tare decât ar fi fost cazul.

A venit la telefon și i-am spus: „Kevin, comportă-te ca și cum ai discuta cu cineva de la R&D".

„Da", mi-a răspuns el cu un ton perfect neutru.

„Sunt Kevin", i-am spus. Nu ne întâlniserăm niciodată, dar îl cunoșteam după reputație și mi-am închipuit că și el

aflase de mine pe aceeași cale. Și mi-am închipuit că își va da seama că nu există alt Kevin care să-l sune la închisoare!

I-am spus: „Prezintă-te la telefonul pentru Asistență Judiciară la exact ora unu. Ridică receptorul, dar apasă furca o dată la cincisprezece secunde, până când mă voi conecta eu". (Soneria respectivului telefon fusese scoasă de tot, deci nu avea cum să știe momentul exact în care aveam să sun.) „Acum, dă-mi adresa ta de acasă, ca să audă Agee. I-am spus că îți trimitem niște efecte acolo." După toate necazurile pe care mi le făcuse Agee, era plăcut să știu că l-am păcălit să mi-l aducă pe Poulsen la telefon.

La ora unu fix, am sunat la telefonul cu pricina din aripa Șase Sud. Poulsen nu-mi vorbise prea mult la prima noastră discuție, așa că nu eram familiarizat cu vocea lui, de aceea, am vrut să mă asigur că el este cel care mi-a răspuns; l-am verificat. „În limbajul C, dă-mi sintaxa pentru creșterea unei variabile."

Mi-a dat cu ușurință răspunsul corect și am discutat după pofta inimii, fără să ne pese că agenții federali ar putea să ne asculte. Îmi făcea o deosebită plăcere gândul că, în timp ce fugeam de FBI, penetrasem securitatea unei închisori ca să discut cu un deținut acuzat de spionaj.

*

Pe 27 ianuarie, norocul le-a furnizat lui Shimmy și echipei lui primul ochi din plasa pe care aveau să o întindă în speranța că mă vor prinde în ea. Compania „the Well" avea un program automat, un așa-numit „disk hog" („mâncătorul de spațiu"), care trimitea periodic e-mailuri tuturor utilizatorilor care foloseau prea mult din spațiul de disc. Unul dintre aceste mesaje i-a parvenit lui Bruce Koball, care juca un important rol în organizarea conferinței anuale de politici publice, numită Conferința despre Computere, Libertate și Dreptul la Intimitate (CFP).

Mesajul prin e-mail îi spunea că în contul conferinței de pe serverele companiei „the Well“ se adunaseră peste 150 de megabytes. Koball a verificat contul și a descoperit că niciunul din acele fișiere nu ținea de CFP. S-a uitat prin fișierele care conțineau e-mailuri și a văzut că toate erau trimise pe adresa tsutomu@sdsc.com.

În seara aceea, Koball s-a uitat pe ediția din ziua următoare a lui *New York Times* și a văzut pe prima pagină din secțiunea business un articol semnat de John Markoff, cu titlul „Omul care a pus la suflet atacul prin computer“. Iată un citat:

> Era ca și cum hoții, ca să-și dovedească măiestria, ar fi dat lovitura chiar în casa lăcătușului. Iată de ce Tsutomu Shimomura, care în cazul de față era chiar păstrătorul cheilor, a luat această incursiune drept un afront personal. Și iată de ce el consideră că rezolvarea acestui caz de infracțiune este o chestiune de onoare.
>
> Dl Shimomura, unul dintre cei mai buni experți în securitatea computerelor, este persoana care lunea asta i-a cerut agenției guvernamentale care se ocupă de computere să emită un avertisment serios. Intruși necunoscuți, ne avertizează agenția, au folosit o tehnică sofisticată pentru a pătrunde în computerul puternic protejat de acasă al domnului Shimomura, de unde au furat fișiere.

A doua zi, Koball l-a sunat pe Markoff, care l-a pus în legătură cu Shimmy. Peste puțin timp, s-a adeverit faptul că misterioasele fișiere din contul CFP proveneau din atacul din ziua de Crăciun de pe computerele lui Shimmy. Era un prim indiciu. Acum avea un fir pe care îl putea urmări.

Cam în aceeași vreme, vărul meu Mark Mitnick, de care ajunsesem să fiu foarte atașat, urma să plece în vacanță la

Hilton Head, Carolina de Sud, împreună cu tatăl său. Mark m-a invitat să vin și eu cu ei.

Mark conducea o companie din Sacramento, numită Ad Works, și s-a oferit să mă ajute să înființez pe Coasta de Est o companie folosind același model de afaceri. El le furniza gratuit unor companii cum ar fi marile supermarketuri benzi de hârtie pentru mașinile de la casă; aceste benzi aveau tipărite pe verso diverse anunțuri publicitare; Mark își câștiga banii găsind firme dispuse să plătească pentru a avea reclame pe spatele tuturor bonurilor de casă. Aveam nevoie de un venit constant și ideea de a-l avea pe vărul Mark drept ajutor ca să-mi pornesc propria firmă suna foarte atrăgător, deși nu avea nici în clin, nici în mânecă cu computerele.

Ne-am întâlnit la Raleigh și am mers cu mașina prin câteva orașe, până am ajuns la Hilton Head, pentru ca el să poată face niște vizite de afaceri. M-a invitat să văd, ca să învăț dedesubturile afacerii. Îmi plăcea ideea de a fi mereu în mișcare, pentru că astfel eram mai greu de găsit.

Călătoria mi-ar fi plăcut mai mult dacă la una din verificările mele online de rutină nu ar fi survenit un element care mi-a arătat că FBI-ul era tot mai aproape. În toată mass-media apăruse declarația de presă proaspăt emisă de Ministerul Justiției al SUA. Unul dintre articole spunea: „Statele Unite vânează maestrul în spart computere". Iată o parte din acest articol:

> WASHINGTON, DC, U.S.A., 1995 26 IAN (NB) — Departamentul Șerifilor Federali este pe urmele unui hacker care a dispărut după ce a fost condamnat pentru o infracțiune electronică și acuzat pentru o alta. Autoritățile spun că încearcă să îl localizeze pe Kevin David Mitnick, 31 de ani, născut în Sepulveda, California. Adjunctul șerifului federal Kathleen Cunningham a declarat pentru publicația *Newsbytes* că Serviciul Șerifilor are un mandat de arestare

> pentru încălcarea regulilor pentru eliberarea condiționată a lui Mitnick încă din noiembrie 1992 și că aproape l-au prins în Seattle în octombrie trecut. Cunningham spune că Mitnick este un pasionat radioamator și că se bănuiește că el folosește un scaner pentru a urmări activitatea poliției din zona în care se ascunde. „Poliția locală nu a folosit transmisii codificate și astfel el a dispărut îndată ce adresa lui a fost menționată prin radio. Pur și simplu a abandonat tot ce avea.“ Mitnick este considerat un expert în obținerea controlului asupra computerelor și în supravegherea și utilizarea rețelelor de comunicații și știe cum să-și creeze identități false folosindu-se de computere.

Parcă m-ar fi lovit o tonă de cărămizi. Eram surprins, șocat și aproape intrasem în panică. FBI-ul și mass-media transformaseră o banală încălcare a eliberării condiționate într-o vânătoare generalizată. Nu puteam părăsi țara nici să fi vrut — bănuiesc că FBI-ul deja ceruse Interpolului să emită un „cod roșu“, lansând o urmărire mondială a mea. Iar unicul meu pașaport, pe care îl ascunsesem, nefolosit, era pe numele de Mitnick.

Când Mark și tatăl lui au revenit la hotel după un meci de golf, le-am arătat reportajul. Amândoi s-au arătat șocați. M-am speriat; dacă am făcut rău să le arăt materialul de presă? Dacă îmi vor spune să-mi iau tălpășița, pentru că îi pun în pericol? Din fericire, ei nu au menționat niciodată subiectul, însă paranoia mea urcase cu câteva grade. Eforturile pentru prinderea mea se amplificaseră puternic. Oare FBI-ul bănuia că eu l-am hackuit pe Shimmy?

Pe 29 ianuarie, în duminica Super Bowlului, cei de la San Francisco 49ers jucau finala cu San Diego Chargers. Mark și tatăl lui erau entuziasmați de meciul televizat, dar mie nu-mi păsa de el. Aveam o grămadă de probleme pe umeri și nu voiam decât să mă liniștesc. În loc să mă întorc

în cameră, pentru oarece activități online, am decis să mă plimb pe plajă și să respir puțin aer proaspăt.

Am decis să-l sun pe Jon Littman. „Sunt pe plajă, mă relaxez“, i-am spus.

„Pe plajă? Ești pe plajă, pe bune?“

„Da. Te las, sunt sigur că te pregătești pentru meci.“

Littman mi-a spus că meciul nu a început încă. M-a întrebat: „Cum sunt valurile?“.

De ce îmi pune asemenea întrebări stupide? Doar nu aveam să-i dau informații despre valurile care se sparg și să-i dau indicații despre poziția mea curentă.

I-am spus: „Aș putea să ți le descriu, dar poți să le auzi în persoană“. Și am ținut telefonul celular ridicat.

L-am întrebat dacă auzise de declarația Șerifilor Federali, în care publicul era îndemnat să ajute la prinderea mea. M-am plâns că articolul e plin de porcării, între care și vechiul mit scos de Markoff cum că aș fi intrat în computerele NORAD.

Littman m-a întrebat dacă am citit articolul lui Markoff din ziua precedentă. Când i-am spus că nu, mi l-a citit prin telefon. Presupun că voia să-mi vadă reacția. Am remarcat faptul că cererea de ajutor a Șerifilor Federali fusese publicată la o zi după articolul lui Markoff despre atacul de la Shimmy din ziua de Crăciun. Mie nu prea îmi mirosea a coincidență. „Am impresia că face parte dintr-o strategie de a folosi împotriva mea temerile publicului apropo de ciberspațiu“, i-am spus.

„Markoff a pus o mulțime de întrebări despre tine“, a spus Littman. „Și își închipuie că știe unde te ascunzi.“ L-am bătut la cap să-mi spună mai mult, dar a rămas de neclintit. Am schimbat tactica și i-am cerut să ghicească el unde aș putea fi.

„Ești undeva în Vestul Mijlociu?“

Din fericire, nici pe departe. Totuși se părea că Markoff avea niște informații importante ce mă puteau afecta. Trebuia să mă gândesc la o cale de a afla cât de multe știe.

Peste câteva zile, mi-a trecut prin cap că dacă FBI-ul încearcă atât de tare să mă găsească, probabil că a pus sub urmărire telefonul bunicii mele din Las Vegas. Eu așa aș fi procedat.

Grupul de Asignare de Numere al Centel avea informații despre toate telefoanele din Las Vegas. Cunoșteam pe de rost numărul. M-am dat drept un tehnician aflat pe teren și i-am cerut uneia dintre funcționare să vadă pe ecranul computerului cum e cu numărul bunicii mele. I-am cerut să-mi citească „informația de cablare" și, după cum bănuisem, la linia ei fusese conectat de curând un „echipament special".

Funcționara mi-a spus că ordinul de serviciu fusese dat cu câteva zile în urmă de un agent de la securitatea Centel, numit Sal Luca. Am simțit că trebuie să inversez rolurile cu Luca și să-i urmăresc *eu* telefonul, dar știam că nu voi obține astfel nicio informație utilă. Apoi următorul gând a fost să le furnizez urmăritorilor niște informații false, sunând-o pe bunica și spunându-i o poveste ticluită, cum că eram în Canada. Dar nu voiam să o stresez câtuși de puțin, era și așa destul de tracasată cu ce avea pe cap.

În vreme ce mă gândeam la următoarea mea mutare, a trebuit să continui să-mi creez o nouă identitate. Pe 2 februarie, aveam examenul de conducere auto care să-mi transforme licența temporară de conducere a mașinii într-un permis permanent sub numele de G. Thomas Case. Dar pentru asta aveam nevoie de o mașină care nu avea nicio legătură cu vreunul din numele mele anterioare.

Am oprit un taxi. „Vrei să pui mâna ușor pe o sută de dolari?", l-am întrebat pe șofer. El mi-a răspuns cu un rânjet care i-a pus în evidență dinții lipsă și mi-a răspuns cu ceva care suna cam ca „tiik, tiikuh", după care pe englezește: „Da, cum să nu?". Cuvintele din limba străină s-au dovedit a fi în hindi, însemnând mai mult sau mai puțin același lucru. (La

dracu', ar fi trebuit să-i ofer doar cincizeci de parai!) Am convenit să mă ridice a doua zi și mi-a dat numărul lui de pager.

A doua zi, la DMV, examinatorul a văzut că o să dau testul într-un taxi și s-a uitat suspicios la mine. Am intrat în mașină și am pornit aparatul taxiului, spunându-i: „O să-ți iau bani pentru cursă". Să-i fi văzut fața! O imagine neprețuită. Dar a văzut că râd și a început și el să râdă. O pornisem bine.

035

GAME OVER

2B 2T W 2X 2Z 36 36 2P 36 2V 3C W 3A 32 39 38 2Z W 3D 33 31 382V 36 3D W 2R 2Z 3C 2Z W 3E 3C 2V 2X 2Z 2Y W 3E 39 W 2R 32 2V3E W 2V 3A 2V 3C 3E 37 2Z 38 3E W 2X 39 37 3A 36 2Z 2S 1R

Pe 7 februarie, într-o marți, începuse formarea poterei care avea sarcina să mă prindă. Cazul a fost preluat de asistentul procurorului federal Kent Walker, care s-a întâlnit cu Shimmy și cu prietena acestuia, Julia Menapace, cu asistentul lui Shimmy, Andrew Gross, cu doi agenți FBI și cu vicepreședintele (și administratorul de sistem) de la „the Well“, ca și cu avocatul acestuia, John Mendez, care în încăperea aceea avea o influență considerabilă, pentru că anterior lucrase la Biroul Procuraturii Federale și fusese șeful lui Walker.

Walker își avea sediul în California de Nord și nu avusese anterior nicio legătură cu cazul meu. Dosarul arată clar că Walker va încălca regulamentul și își va depăși prerogativele,

conferindu-i lui Shimmy un rol extraordinar în zilele care aveau să urmeze. Era ca o poteră din Vestul Sălbatic de odinioară, în care un șerif federal transformă niște civili în ajutoare de șerif pentru prinderea unui răufăcător.

Se pare că Walker a făcut un aranjament secret pentru a-i da lui Shimmy informații rezultate din interceptările telefonice, ca și informații confidențiale provenind din dosarele FBI referitoare la mine. Shimmy avea dreptul de a-mi intercepta comunicațiile fără un mandat eliberat de un judecător, dar nu sub pretextul că ajuta guvernul, ci pentru că ar lucra pentru companiile furnizoare de servicii de internet. (FBI-ul nu mă va acuza niciodată de hackuirea calculatorului lui Shimomura; cred că asta din cauză că nu-și permiteau să facă publică crasa lor ignorare a legii, care se pare că încălca statutele federale privind interceptările comunicațiilor.)

Se pare că Shimmy era conducătorul acțiunii, devenind de facto un agent federal. Era o măsură fără precedent. Poate că FBI-ul și-a închipuit că nu mă va prinde niciodată fără insistența de hăitaș a lui Shimmy.

Nu-mi ieșea din cap discuția cu Littman. După ce vorbise cu Markoff, Littman credea că acesta știe în ce parte a țării mă ascund. Era timpul să accesez e-mailul lui Markoff, ca să aflu ce știe.

Urmărirea firului era simplă: toate e-mailurile pe adresa lui de la „nyt.com“ erau trimise prin Internex, un mic furnizor de servicii de internet din California de Nord. După ce am tatonat scurt timp serverul Solaris al Internex, am răsuflat ușurat. Idiotul care administra sistemul exportase toate directoarele home ale utilizatorilor (folosind sistemul de fișiere în rețea al Sun) la îndemâna oricui din internet, adică puteam să adaug directorul home al oricărui utilizator direct în sistemul meu local. Am „urcat“ un fișier .rhosts în

directorul unui utilizator oarecare, pe care l-am configurat să primească orice conexiune, de la orice calculator, altfel spus putând să mă leg în contul acela la orice oră fără să am nevoie de o parolă. Odată logat, am putut exploata o altă vulnerabilitate, cu care am căpătat privilegii de root. Mi-a luat cu totul zece minute. Aproape că-mi venea să-i trimit administratorului de sistem o scrisoare de mulțumire pentru că își lăsase ușile larg deschise.

La fel de ușor, am căpătat acces la e-mailurile lui Markoff. Din păcate, acesta își setase clientul de e-mail să șteargă mesajele de pe server după ce le trăgea la el. Câteva mesaje încă se mai găseau pe server, dar nu conțineau nicio informație privitoare la mine.

Am făcut o mică modificare în fișierul de configurare, astfel încât orice e-mail trimis către Markoff urma să fie înaintat și spre altă adresă de e-mail, aflată sub controlul meu. Speram să-i descopăr sursele — acei oameni care îi spuseseră unde credeau că mă aflu. De asemenea, abia așteptam să văd cât de mult se implicase în cazul meu.

Am aflat ulterior că, în timp ce eu făceam toate astea, Shimmy și echipa lui mă urmăreau. Ei monitorizaseră pasiv traficul de la „the Well“ și de la Netcom. Le era foarte ușor, pentru că furnizorii de servicii de internet îi dăduseră echipei acces total la rețelele lor.

După ce a pus la punct supravegherea lui Netcom, în jurul lui 7 februarie Shimmy i-a cerut unuia dintre administratori să verifice conturile lui Netcom, căutând toți utilizatorii care se logaseră la vremea în care conturile de la „the Well“ fuseseră accesate fără permisiune de un utilizator al Netcom. Administratorul a verificat înregistrările, comparând orele de log-in și de log-out cu cele ale incursiunilor, fiind în cele din urmă în măsură să mă descopere: eram unul dintre conturile care accesau „the Well“ dinspre rețeaua Netcom. Era contul

„gkremen“ și era accesat în special prin dial-up, prin modemurile companiei din Denver și Raleigh.

A doua zi, pe când căutam în e-mailul lui Markoff orice se referea la mine, am dat o căutare după secvența „itni“ (pentru că dacă dădeam „Mitnick“, mă dădeam de gol). Dar Shimmy și echipa lui mă urmăreau în timp real și au văzut căutarea dată de mine, care le-a confirmat bănuielile că eu sunt intrusul.

Shimmy l-a contactat pe Kent Walker și i-a spus că știe că intrusul vine dinspre modemuri de dial-up din Denver și Raleigh. Shimmy i-a cerut lui Walker să pună sub supraveghere linia telefonică a modemurilor Netcom din Denver folosite de mine. (Încă o dată, o cerere foarte neobișnuită din partea unui civil la adresa unui asistent de procuror federal: în mod normal, doar agențiile federale de interne au dreptul la asemenea cereri.)

Walker a contactat FBI-ul din Denver, iar Denverul a cerut permisiunea de la biroul FBI din Los Angeles. Dar biroul din LA voia ca Denverul să nu se bage. În cadrul unui soi de rivalitate interagenții, un agent de la biroul din LA le-a spus celor de la Denver că nu e nevoie să dea o mână de ajutor la interceptare. Toți voiau să pună *ei* mâna pe mine. Dacă aș fi știut de aceste neînțelegeri din timp, probabil că aș fi putut să le folosesc în avantajul meu.

Îndată ce „gkremen“ a dat log-off din Raleigh, Shimmy și echipa lui i-au cerut unui agent FBI să ia legătura cu General Telephone, compania de telefonie asigurând dial-up-ul din Research Triangle Park, cerând ca orice legătură să fie urmărită în timp real. După câteva tentative, tehnicienii de la General Telephone au obținut o trasă completă. Au transmis numărul FBI-ului și au spus că el aparține rețelei celulare Sprint.

Dar această informație nu i-a condus nicăieri pe urmăritorii mei. Îmi asigurasem un nivel suplimentar de protecție:

înființasem ceea ce aș numi un „număr despicat". Prima parte a procesului a presupus intrarea într-un circuit de comutație al unei companii de telefonie, descoperirea unui număr nefolosit și adăugarea serviciului de redirecționare a liniei corespunzătoare. Apoi am asociat liniei un alt număr de facturare, astfel încât orice apeluri venind dinspre acel număr figurau ca și cum ar fi fost de la numărul de facturare, nu de pe numărul real. De ce? Pentru că descoperisem o defecțiune în softul de comutație: acesta uneori raporta nu numărul real, ci numărul de facturare. Dacă tehnicienii companiei telefonice ar fi încercat să pună o trasă pe convorbirile mele, nu puteau descoperi pe loc numărul meu despicat — numărul prin care îmi direcționam convorbirile —, ci ar fi dat de un număr de facturare al unui client ales la întâmplare de mine. Știam că unii tehnicieni de la circuitele de comutație nici măcar nu știau că o trasă poate să raporteze de fapt numărul de facturare, iar asta îmi conferea o foarte puternică protecție suplimentară. În orice caz, companiile de telefonie nu și-au dat niciodată seama că folosesc acest procedeu al numărului despicat, pentru că nu le-a trecut niciodată prin minte că un individ ar putea să le „spargă" circuitele de comutație.

Cu câteva săptămâni mai înainte, JSZ înființase pentru mine un cont la „escape.com" (care era proprietatea amicului lui, Ramon Kazan), așa că puteam comunica direct prin acel sistem. Devenise locul din care accesam adesea internetul. Dat fiind că aveam acces de root, am pus acolo numeroase utilitare de hacking, coduri ce exploatau vulnerabilitățile și coduri-sursă ale diverselor companii pe care le atacasem recent. (Contul meu de la escape.com se numea „marty", în cinstea personajului din filmul cu fraude informatice *Cutia neagră*.)

De câte ori mă logam în contul meu de la escape.com, întotdeauna îmi apăreau data și ora logării mele anterioare.

Primul lucru pe care îl făceam de fiecare dată era să scot logarea din jurnalul de operațiuni, ca să elimin orice urmă a intrărilor și ieșirilor. Dar de data asta, îndată ce m-am logat, mi-am dat seama că cineva se mai logase în contul meu... venind dinspre „the Well". Ce mama dracului?

Am mers imediat la the Well și am început să cercetez. Dar nu am găsit nimic care să mă conducă la misteriosul spion.

M-am deconectat imediat, simțind că sunt cumva supravegheat.

Între timp, un inginer de la Sprint încerca să înțeleagă cum e cu numărul de mobil trasat de compania de telefonie fixă ca provenind de la Sprint. A verificat baza de date cu clienți de la Sprint și nu a găsit numărul, ceea ce i s-a părut straniu. Dar apoi inginerul și-a dat seama că nu e un număr de Sprint — de fapt, nici măcar nu avea prefix de celular. Shimmy i-a cerut FBI-ului să creeze o legătură, astfel încât să poată discuta această ciudățenie direct cu inginerul de la Sprint. Apoi s-a hotărât să încerce el însuși numărul, să vadă dacă răspunde cineva. Îndată ce s-a făcut legătura, a început să audă un bârâit care s-a atenuat, până când legătura a încetat. Asta i-a bulversat și pe el, și pe ingineri. Aparent, găsisem o metodă de a împiedica orice urmărire a mea prin telefon și se întrebau cum am reușit să reprogramez circuitul de comutație.

Folosind rețeaua celulară a Sprint pentru a face dial-up în Netcom prin numărul despicat, am reușit să dau impresia că numărul despicat își are originea în Sprint, când de fapt nu era de acolo. Asta pentru că atât numărul despicat, cât și numărul de dial-up al Netcom erau în același circuit de comutație. Inginerul de la Sprint a decis acum să schimbe tactica și să efectueze o cercetare dinspre celălalt capăt al firului. În loc să caute convorbiri inițiate de acel număr, el

s-a uitat după apeluri către acel număr, căutând abonatul care făcea asta.

Nu peste mult timp, a avut noroc. Căutarea lui prin facturile detaliate i-a arătat că numărul cu pricina fusese apelat de nenumărate ori de la un telefon celular Sprint — sau mai degrabă de la un număr de telefon celular, cel pe care îl foloseam eu ca să intru prin dial-up la Netcom. Era un telefon cu un prefix corespunzând zonei Raleigh…

Tehnicianul a remarcat că apelurile erau de obicei direcționate prin același releu celular. Asta însemna că telefonul de la celălalt capăt al liniei avea o poziție relativ fixă. Așa că știa unde mă aflu: la Raleigh.

Îndată ce inginerul i-a spus lui Shimmy ce aflase, Shimmy a și sărit într-un avion cu destinația Raleigh.

Am încercat de câteva ori să-l sun sau să-i scriu prin e-mail lui JSZ în Israel, ca să elimin șansa ca el să fi intrat în contul meu de pe „escape.com" dinspre „the Well". Duminică după-amiaza, în timp ce Shimmy zbura spre Raleigh, JSZ mi-a trimis un mesaj care m-a făcut să sar din scaun:

> Salut,
> Dimineața asta, tatăl meu a avut un grav atac de inimă și este în spital aici; am stat toată ziua în spital și probabil voi fi acolo și mâine; nu te aștepta să fiu în rețea în următoarele 3-4 zile — sper că mă înțelegi.
>
> Sal,
> Jonathan

Eram tot mai neliniștit și m-am logat imediat la circuitul de comutație al companiei care procesa numerele de dial-up către Netcom prin Research Triangle Park — una dintre rutele folosite de mine în Raleigh pentru accesul la internet.

Era de fapt calea mea preferată, pentru că apelurile celulare directe spre Netcom din Denver și de aiurea nu ofereau o bună calitate pentru sesiunile de dial-up.

Am examinat numărul de dial-up al lui Netcom din circuitul de comutație și acesta arăta că avea activată opțiunea de supraveghere! Acum chiar că eram îngrijorat.

Urmăritorii mei se apropiaseră prea mult. Cât de mult aflaseră?

Trebuia să știu dacă supravegherea este suficient de veche ca să-mi urmărească toate convorbirile.

General Telephone are Centrul pentru Operațiuni în Rețea în Texas, acesta ocupându-se de supravegherile în afara orelor obișnuite de lucru. Am sunat și m-am prefăcut că sunt de la securitatea GTE. Am cerut să fiu transferat la persoana care se ocupă de circuitul de comutație din Durham Parkwood din Raleigh. La telefon a venit o doamnă.

„Doamnă, lucrez la un caz de sinucidere“, i-am spus. „Numărul este 558-8900. La ce oră s-a inițiat supravegherea?“

Ea mi-a spus că se duce să vadă. Și am așteptat. Și am tot așteptat. Și am așteptat și mai mult, devenind tot mai neliniștit. În fine, după cam cinci minute, vine altă persoană, nu aceeași doamnă, ci un bărbat.

L-am întrebat: „Avem vreo informație?“.

El a început să-mi pună o serie de întrebări: ce număr de contact am, pentru cine lucrez etc. Îmi făcusem lecțiile și am dat răspunsurile adecvate.

„Spune-ți-i managerului dumneavoastră să mă sune“, mi-a spus el.

„Nu vine decât mâine-dimineață“, i-am răspuns. „Îi las un mesaj să vă sune.“

Acum devenisem extrem de bănuitor: fuseseră avertizați că poate vor fi sunați. Asta mirosea de departe a anchetă la nivel național. Oare erau pe cale să-mi afle poziția precisă?

Ca măsură de precauție, am clonat telefonul celular imediat pe alt furnizor de servicii — Cellular One — pentru eventualitatea în care într-adevăr reușiseră să mă localizeze.

Îndată ce a sosit la Raleigh, Shimmy a fost cules de un tehnician de la Sprint, care l-a dus până la locul în care era turnul celular. Acolo, tehnicienii aveau un Cellscope2000 pentru radiogoniometrie, același tip de dispozitiv pentru detectarea de radioemițătoare pe care îl folosiseră investigatorii de la Seattle pentru a mă localiza. Tehnicienii de la Cellular One fuseseră deja alertați să se aștepte la activități stranii în rețeaua lor. Când am plasat un apel către Netcom, Cellular One a identificat un apel de date în curs de desfășurare și a informat potera. Care poteră a sărit într-o mașină și a început să meargă, urmărind direcția dată de Cellscope 2000, ca să găsească originea semnalului radio al mobilului meu. În câteva minute, Shimmy și alți membri ai echipei conduceau prin zona de lângă Players Club, căutând apartamente cu luminile încă aprinse la acea oră din zori.

Puțin mai târziu, a avut loc o întâmplare norocoasă pentru urmăritori. Un tehnician de la Sprint, care se ocupa de echipamentul de supraveghere, a surprins o conversație. John Markoff, care tocmai sosise la Raleigh ca să se alăture vânătorii, a recunoscut una dintre voci. Era bine cunoscutul fondator al revistei trimestriale *2600: The Hacker Quarterly* Eric Corley (deși acesta prefera să i se spună Emmanuel Goldstein, după personajul din romanul *1984*). După câteva clipe, peste fâșâitul și pârâiturile de fond și prin recepția intermitentă, au auzit vocea de la celălalt capăt al conversației. Markoff a recunoscut-o și pe aceea.

„*El este!*“, a strigat Markoff. „*E Mitnick!*“

C36

CU FBI-UL DE ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR

Lsar JSA cryoi ergiu lq wipz tnrs dq dccfunaqi
zf oj uqpctkiel dpzpgp I jstcgo cu dy hgq?

Sfântul Valentin, 14 februarie. Am mai scris câteva CV-uri și scrisori de intenție, apoi, în aceeași seară, am început să-mi bag din nou nasul prin conturile tuturor administratorilor de sistem de la „the Well“. Căutam orice dovadă că aș fi urmărit sau că softul depozitat de mine acolo ar fi fost descoperit. Nimic care să sune alarma.

Am simțit nevoia unei pauze pe la ora 9 seara. M-am dus la sala de gimnastică și am fugit cam o oră pe bandă și apoi încă o oră am tras de fiare. După un duș lung și relaxant, am mers să mănânc la un restaurant nonstop. La vremea aceea, eram vegetarian, iar ce aveau ei acolo nu era prea atrăgător, dar era unicul local deschis atât de târziu.

Puțin după miezul nopții, am tras în parcajul de la Players Club. În cele mai multe din apartamente, lumina era deja stinsă. Habar nu aveam de plasa întinsă de FBI câtă vreme lipsisem de acasă.

M-am logat la „the Well“ ca să mai arunc o privire în jur. Am schimbat parolele câtorva conturi abandonate, așa, ca să fiu sigur, dar aveam din nou acea senzație neplăcută că mă urmărește cineva. Am decis să intru parțial în „modul curățenie“, dar mai întâi voiam să mă asigur că am creat copii ale tuturor fișierelor pe care le mutasem la „the Well“. Dat fiind că nu aveam alt loc sigur de stocare în afara sistemelor folosite în ultimele săptămâni, am decis să copiez fișierele în diverse conturi abandonate de la „the Well“. Îndată ce am pus fișierele la loc sigur, urma să caut un alt loc în care să le mut.

Apoi am remarcat că unele dintre *backdoor*-urile folosite de mine pentru a accesa diverse sisteme dispăruseră ca prin farmec.

FBI-ul lucra foarte lent. Chiar dacă trasa o convorbire telefonică de-a mea, avea să îi ia zile întregi, dacă nu săptămâni, ca să efectueze ancheta. Se părea că cineva îmi suflă în ceafă, dar încă aveam suficient timp. Cel puțin, așa credeam.

În timp ce mă ocupam de mutarea fișierelor, aveam o senzație foarte neplăcută, ca un gol în stomac, ce mă anunța că e pe cale să se întâmple ceva. Poate că eram paranoic. Cine se logase la contul meu de la escape.com? De ce se puseseră capcane pe liniile de dial-up ale Netcom? Depusese Netcom o plângere de hacking la FBI? Prin minte mi se derulau câteva scenarii posibile.

Peste o oră, încă fierbeam în suc propriu. Credeam că devenisem cam sărit de pe fix, dar instinctul îmi spunea că ceva nu e în regulă. Nimeni nu știa unde locuiesc, dar nu-mi puteam stăpâni senzația că pericolul pândește pe undeva pe aproape.

Trebuia să mă conving personal că greșesc, că nu făceam decât să mă sperii de unul singur. Ușa apartamentului meu se deschidea spre un coridor și de acolo vedeam bine tot parcajul. Am deschis ușa și m-am zgâit, trecând în revistă perimetrul. Nimic. Am închis ușa și m-am întors la computer.

Această ocheadă aruncată prin ușă avea să mă piardă. Agenții FBI care îmi goniometraseră telefonul îmi urmăriseră semnalul până la Players Club la începutul serii, dar trăseseră concluzia incorectă că semnalele provin dintr-un apartament din celălalt capăt al complexului. Când m-am întors acasă după cină, am mers de la mașină până în apartament prin plasa întinsă de FBI. Dar atunci când am scos capul pe ușă, un ajutor de șerif m-a zărit și i s-a părut suspect că atât de târziu în noapte scot capul, mă uit în jur și apoi dispar din nou înăuntru.

Peste treizeci de minute, în jurul orei 1:30, am auzit o bătaie în ușă. Fără să-mi dau seama cât de târziu este, am strigat automat: „Cine este?".

„FBI."

Am înghețat. Încă o bătaie. Am strigat: „Pe cine căutați?".

„Kevin Mitnick. Sunteți Kevin Mitnick?"

„Nu", am răspuns, încercând să par iritat. „Uitați-vă la cutiile poștale."

Se face liniște. Încep să mă întreb dacă au trimis pe careva să verifice cutiile poștale. Oare chiar cred că am o cutie poștală cu eticheta „MITNICK"?

Asta nu e bine! Evident, am subestimat timpul necesar FBI-ului pentru a mă detecta. Am căutat o cale de scăpare. Ies pe balcon și nu văd pe nimeni afară supraveghind spatele clădirii. Mă uit prin casă după ceva din care să improvizez o funie. Așternuturile? Nu, mi-ar lua prea mult ca să le înnod. În plus, dacă unul dintre agenți încearcă să mă împuște când cobor?

Alte bătăi.

Am sunat-o pe mama acasă. Nu mai era timp pentru jocul de-a „du-te la cazinou". „Sunt în Raleigh, Carolina de Nord", îi spun mamei. „Am FBI-ul la ușă. Nu știu dacă mă vor sălta sau nu." Discutăm câteva minute, încercăm să ne liniștim unul pe celălalt. Ea este peste măsură de speriată, este disperată, știind că mă întorc înapoi la închisoare. Îi spun să-i transmită lui „Buni" toată dragostea mea și o rog să se țină tare, pentru că într-o zi toate astea vor fi rămas în urmă.

Pe când vorbesc la telefon, mă agit prin micul meu apartament, încercând să ascund toate obiectele care mi-ar putea face probleme. Opresc computerul și îl scot din priză. Nu am timp să șterg hardul. Iar laptopul este cald încă, fiind folosit de curând. Îmi ascund unul dintre telefoanele celulare sub pat, iar pe celălalt în geanta de mers la sală. Mama îmi spune să o sun pe mătușa Chickie, să văd ce îmi recomandă ea.

Chickie îmi dă numărul de telefon al avocatului John Yzurdiaga, cel cu care lucrasem în timpul anchetei din Calabasas.

Bătăile în ușă încep din nou, cu cereri de a deschide.

Zbier la ei: „Dorm — ce vreți?".

Vocea îmi răspunde: „Vrem să vă punem câteva întrebări".

Încerc să par cât de indignat îmi pot permite și strig: „*Veniți mâine, când sunt treaz!*".

Nu au de gând să plece. E vreo șansă să-i conving că nu sunt individul pe care îl caută?

Peste câteva minute, o sun din nou pe mama și îi spun: „O să deschid ușa. Stai la telefon cu mine".

Deschid ușa puțin. Individul care vorbise cu mine are spre patruzeci de ani, e negru și are o barbă care a început să încărunțească.

E miezul nopții și omul poartă un costum. Îmi închipui că omul e de la FBI. La timpul potrivit, aveam să aflu că este

Levord Burns, agentul care comanda întreaga operațiune. Ușa e doar puțin crăpată, dar e suficient ca el să bage un picior și să mă împiedice să o închid. În spatele lui sunt alții, care se împing în cameră.

„Sunteți Kevin Mitnick?“

„V-am spus deja că nu.“

Un alt agent, Daniel Glasgow, începe să mă prelucreze. Un ins mai în vârstă, solid, cu păr cărunt. „Închide telefonul“, îmi spune el.

Îi spun mamei că trebuie să închid.

Câțiva dintre indivizi încep să percheziționeze camera.

Îi întreb: „Aveți mandat de percheziție?“.

„Dacă sunteți Kevin Mitnick, avem un mandat de arestare“, îmi spune Burns.

Îi spun: „Vreau să-mi chem avocatul“.

Agenții nu fac niciun gest să mă oprească.

Îl sun pe Yzurdiaga. „Salut, John, sunt Thomas Case, sunt în Raleigh, Carolina de Nord. Tocmai mi-a intrat FBI-ul pe ușă. Cred că sunt un anume Mitnick și îmi cotrobăie prin apartament, dar nu mi-au arătat niciun mandat de percheziție. Poți să vorbești cu ei?“

Îi pasez telefonul agentului care îmi stă în față, Glasgow. El ia telefonul și începe să întrebe cine este la celălalt capăt al liniei. Cred că Yzurdiaga nu vrea să se identifice, pentru că știe că folosesc un nume fals și asta ar putea ridica probleme etice pentru el.

Glasgow îi pasează telefonul lui Burns. Acum știu cine e șeful.

Aud cum Yzurdiaga îi spune acestuia: „Dacă îi arătați clientului meu un mandat de percheziție valabil, sunteți liberi să-l percheziționați“.

Convorbirea se încheie. Toți îmi caută prin apartament.

Burns îmi cere un act de identitate. Scot din portofel permisul de conducere pe numele G. Thomas Case și i-l arăt.

Un agent vine în cameră și-i arată lui Burns telefonul celular pe care l-a găsit sub pat.

Între timp, Burns își bagă mâna în geanta mea pentru sală și, în fine, scoate de acolo celălalt telefon celular. La vremea aceea, vorbitul la telefonul celular te costa un dolar minutul, deci faptul că aveam două telefoane nu putea decât să pară cu atât mai suspect.

Burns îmi cere numărul de telefon celular. Nu spun nimic. Sper că o să pornească telefonul. Este o capcană pe care am pregătit-o pentru această eventualitate: dacă nu introduci un cod secret în șaizeci de secunde de la pornirea telefonului, toată memoria acestuia, inclusiv numerele programate și seria aparatului, se va șterge. Puf! Și adio dovezi.

La naiba! Îi dă telefonul unui alt agent, fără să-l pornească.

Întreb din nou: „Unde este mandatul de percheziție?“.

Burns scoate un dosar și-mi întinde o hârtie.

Arunc o privire și spun: „Acest mandat nu este valid. Nu are adresă“. Din lecturarea cărților de drept, știu că în Statele Unite Constituția interzice perchezițiile nelocalizate. Un mandat de percheziție este valid numai dacă este specific și precis apropo de adresa care trebuie investigată.

Dar ei continuă căutările. Ca un actor, mă pun în pielea unei persoane ale cărei drepturi sunt încălcate. Strig tare: „Nu aveți niciun drept să fiți aici. Ieșiți din apartamentul meu! Nu aveți mandat de percheziție. Afară din apartamentul meu, *ACUM!*“.

Câțiva agenți formează un cerc în jurul meu, iar unul dintre agenți îmi arată o foaie de hârtie. Îmi spune: „Nu arată ca tine?“.

Nu pot să nu zâmbesc în sinea mea. Serviciul Șerifilor Federali comandase un afiș cu chipul meu. Incredibil!

Afișul spune:

URMĂRIT PENTRU ÎNCĂLCAREA LEGII
ÎN TIMPUL ELIBERĂRII CONDIȚIONATE

Dar fotografia este veche de mai bine de șase ani, luată la sediul FBI din Los Angeles, aceeași fotografie folosită de *New York Times*, cu un individ mult mai gras și mai lăieț, pentru că nu făcusem duș și nu mă răsesem de trei zile.

Îi spun agentului: „Ăsta nu seamănă deloc cu mine".

Îmi trece prin minte că *nu sunt siguri. Poate că ies basma curată din treaba asta.*

Burns iese din apartament.

Doi inși continuă căutările. Cealaltă pereche stă și se uită. La întrebarea mea, îmi spun că sunt localnici, de la Echipa Raleigh-Durham pentru Recuperarea Evadaților. Poftim? FBI-ul se îndoia că trei agenți de-ai lor vor putea pune la pământ un amărât de hacker nonviolent?

Agentul Glasgow a pus mâna pe servieta mea. Este plină cu hârtii care arătau toate diversele mele identități, cu certificate de naștere necompletate și tot tacâmul. Un bilet fără întoarcere spre închisoare. O pune pe mica masă de sufragerie și o deschide.

Strig la el: „*Hei*" și în momentul în care ridică privirea trântesc capacul și apăs încuietoarea, dând de rotițele care pun în funcțiune codul secret.

El zbiară la mine: „*Ai face bine să o deschizi!*".

Nu îi acord nicio atenție. El merge în bucătărie, deschide niște sertare, apucă un cuțit mare de tăiat carnea și revine.

Fața lui a căpătat o nuanță de roșu întunecat.

Vrea să înfigă cuțitul în servietă, ca să o taie. Alt agent, Lathell Thomas, îi prinde mâna. Toți ceilalți din cameră știu că dacă Glasgow va tăia geanta în absența unui mandat de percheziție valabil, tot ce se va găsi în ea nu va fi admis ca probă.

Agentul Burns a lipsit cam o jumătate de oră. Acum a revenit și mi-a întins un alt mandat, bătut la mașină și semnat de un judecător federal, dar cu adresa mea scrisă de

mână. Ceilalți doi agenți deja îmi percheziționaseră — ilegal — casa vreme de peste două ore.

Agentul Thomas a început cu dulapul meu. Încerc să strig la el să se oprească, dar el mă ignoră și deschide ușa. După o vreme, revine cu un portofel.

„Ca să vezi… Ce avem aici…?!“, îmi spune el cu o voce tărăgănată, specifică Sudului.

Începe să scoată permise de conducere pe toate numele pe care le posedasem anterior. Ceilalți s-au oprit din ce făceau și au venit să arunce o privire.

„Cine este Eric Weiss?“, mă întreabă el. „Cine este Michael Stanfill?“

Vreau să-i înhaț toate cele din mâini, dar îmi e teamă să nu fie interpretat drept atac — o idee nu tocmai bună într-o cameră plină cu inși care au pistoale.

Acum știu că nu sunt un cetățean cinstit și care își câștigă pâinea muncind din greu. Dar ei au venit aici ca să-l aresteze pe Kevin Mitnick și în acel portofel nu există nimic care să facă legătura dintre mine și acel nume.

Evident, mi-am jucat rolul atât de convingător — cetățeanul particular care este furios că este hărțuit fără motiv —, încât ei discută acum dacă să mă ducă la secție și să-mi ia amprentele, ca să vadă dacă *sunt într-adevăr* Mitnick și dacă încerc să-i păcălesc.

Le spun: „Iată o bună idee. La ce oră vreți să vin la secție dimineața?“.

Mă ignoră. Acum toți cei trei agenți ai FBI-ului au reînceput percheziția.

Până acum, norocul nu m-a părăsit.

Apoi survine dezastrul: Thomas ia la puricat toate hainele din dulap. Cercetează vechea mea haină de schi.

Dintr-un buzunar interior cu fermoar, el scoate o bucată de hârtie.

„O foaie de salariu“, anunță el. „Eliberată pe numele Kevin Mitnick.“

Agentul Thomas urlă: „*Ești în stare de arest*“.

Nu e ca la televiziune: nimeni nu se obosește să-mi citească drepturile Miranda*.

Am fost atât de grijuliu în toate privințele și acum o fițuică de salariu, emisă de o companie la care am lucrat scurt timp după ce am plecat de la Beit T'Shuvah, ascunsă ani de zile într-un buzunar de jachetă de schi îmi face felul.

Simt cum îmi urcă în gât bila și nu am la îndemână nicio chiuvetă în care să o scuip. Le spun agenților că trebuie să-mi iau medicamentul pentru reflux gastric. Agenții se uită la etichetă și văd că e un medicament prescris de un doctor. Dar refuză să mă lase să înghit vreo pilulă.

Incredibil, îi ținusem la respect trei ore și jumătate. Mă ascunsesem în plină vedere timp de aproape trei ani, deși eram căutat de FBI, Serviciul Șerifilor Federali și Serviciul Secret.

Dar acum totul se terminase.

Agentul Thomas rânjește triumfător și îmi spune: „Mitnick, s-a zis cu joaca!“.

În loc să-mi pună doar niște cătușe la spate, ajutorul de șerif federal îmi mai pune un lanț în jurul mijlocului și niște fiare la picioare. Mă scot pe ușă. În acel moment îmi dau seama că mă duc într-un loc unde voi poposi multă vreme.

---

* Regulă impusă în 1966 de Curtea Supremă: după punerea sub stare de arest, agentul/polițistul este obligat prin lege să avertizeze arestatul ce drepturi are, în conformitate cu Constituția (*N.t.*).

037

FERICITUL CÂȘTIGĂTOR AL PREMIULUI
„ȚAPUL ISPĂȘITOR“

V2hhdCBGQkkgYWdlbnQgYXNrZWQgU3
VuIE1pY3Jvc3lzdGVtcyB0byBjbGFpbSB0a
GV5IGxvc3QgODAgbWlsbGlvbiBkb2xsYXJzPw==

Noul meu domiciliu urma să fie Închisoarea Comitatului Wake, din centrul orașului Raleigh, care oferea o formă cu totul diferită a ospitalității sudice. Pe când mi se făceau formele, agenții federali au ordonat în mod repetat să nu fiu lăsat în niciun caz în apropierea vreunui telefon.

Le-am cerut tuturor persoanelor în uniformă care treceau pe lângă celula mea să-mi dea telefonul meu celular, ca să-mi pot suna familia. Parcă toți deveniseră surzi.

Dar o femeie-gardian a părut să fie ceva mai omenoasă. I-am spus că trebuie să-mi sun familia ca să aranjez cauțiunea. I s-a făcut milă de mine și după un scurt timp a revenit în celulă cu un telefon.

Primul telefon a fost către mama; venise și „Buni“ cu mașina, așa că acum își făceau griji împreună pentru mine. Erau într-un hal de nedescris, supărate și disperate. De câte ori le-am tot făcut asta, aducându-le suferință pentru că fiul/nepotul urma să intre la închisoare, poate pentru un timp foarte lung…

După aceea, l-am sunat pe De Payne. Dat fiind că telefoanele date din închisoare sunt supravegheate, nu am putut să-i transmit mare lucru.

„Da?“, mi-a răspuns un Lewis De Payne adormit. În California era cam ora 1 noaptea; începuse ziua de 15 februarie 1995.

„Convorbirea este cu taxă inversă“, a spus centralista. „Domnule apelant, cum vă numiți?“

„Kevin.“

„Acceptați taxa?“

„Da“, a spus De Payne.

„FBI-ul m-a arestat noaptea asta. Sunt în închisoarea din Raleigh, Carolina de Nord. Am vrut să știi“, i-am spus tovarășului meu de uneltiri.

Nu a fost nevoie să-mi spună că va intra imediat în modul „curățenie totală“.

A doua zi dimineață, am fost dus la tribunal, pentru prima înfățișare, tot în treningul negru pe care îl purtasem la sală cu douăsprezece ore în urmă, în ultima mea seară de libertate.

Sunt uluit de zumzetul cu care mă întâmpină sala de judecată, care este plină-ochi, până la ultimul scaun. Se pare că jumătate din cei de aici sunt reporteri sau fotoreporteri. Este un circ media. Ai fi zis că FBI-ul l-a capturat pe Manuel Noriega.

Privirea îmi cade asupra unui individ așezat în rândurile din față. Nu l-am văzut în viața mea, dar l-am recunoscut imediat: Tsutomu Shimomura. Probabil că FBI-ul nu m-ar fi

prins niciodată dacă nu l-aș fi iritat pe omul ăsta prin pătrunderea pe serverele lui, ceea ce l-a făcut să lase baltă orice altă activitate și să conducă eforturile pentru prinderea mea.

El se uită triumfător la mine.

El și prietena lui se uită la mine cu ochi de vultur, în special femeia. John Markoff începe să scrie ceva.

Înfățișarea durează doar câteva minute și se termină cu ordinul judecătorului de a fi închis fără cauțiune. Și, din nou, să fiu deținut fără acces la niciun telefon.

Nu pot să sufăr ideea că voi ajunge din nou la izolare.

Sunt pus din nou în cătușe și trec pe lângă Shimmy. M-a bătut; m-a bătut pe bune. Fac un gest de jos pălăria și îi spun că îi respect îndemânarea.

El îmi întoarce gestul.

Ies din tribunal în lanțuri și aud strigăte de genul: „*Hei, Kev!*“. Ridic privirea spre balcon, unde probabil o sută de paparazzi au camerele îndreptate spre mine și tot atâtea blițuri se aprind. *Dumnezeule*, mă gândesc, *iată o chestie mai amplă decât credeam*. Parcă-mi vine să mă umflu în pene. Cum de am ajuns atât de important?

Evident, nu am mai apucat să citesc articolul publicat a doua zi de Markoff în *New York Times*. Era chiar mai lung decât cel din Ziua Independenței de anul trecut și ajunsese din nou pe prima pagină — articol menit să întărească în conștiința publicului imaginea de Usama bin Mitnick. Markoff îl citează pe Kent Walker, asistent al procurorului federal din San Francisco, care spune: „Mitnick a fost probabil cel mai vânat hacker din lume. Este acuzat că ar fi furat secrete în valoare de miliarde de dolari. A constituit o serioasă amenințare“.

Când apăruse primul articol al lui Markoff, cel de pe 4 iulie, eram căutat doar pentru încălcarea regulamentului

eliberării condiționate, și totuși articolul i-a lăsat cititorului impresia că aș fi un superrăufăcător, o amenințare la adresa oricărui american. Articolul de după arestarea mea a aprins focul sub cazanele mass-mediei. Subiectul a fost preluat de știrile de la NBC, de matinalul de la ABC (*Good Morning America*) și de Dumnezeu mai știe câte emisiuni importante. Capturarea mea a invadat știrile trei zile întregi.

Iată un titlu tipic despre acest subiect, publicat în numărul de pe 27 februarie 1995 al revistei *Time*.

A FOST ARESTAT CEL MAI CĂUTAT HACKER DIN AMERICA

Avocatul alocat din oficiu de tribunalul din Raleigh a venit cu niște vești proaste. Mi se pregătiseră douăzeci și trei de capete de acuzare pentru acces fraudulos la diverse dispozitive. Între acestea, douăzeci și unu se refereau la apeluri telefonice făcute când telefonul meu era clonat pe numărul altcuiva. Celelalte două capete de acuzare erau pentru furtul de informații necesare clonării (serii de aparat și numere de telefon). Sentința maximă era de douăzeci de ani de închisoare pentru fiecare telefon dat gratis. Douăzeci de ani pentru un apel! Mă pășteau, în cel mai rău caz, 460 de ani de închisoare!

Lucrurile se anunțau urâte de tot. 460 de ani păreau cam greu de dus. Nu-mi plăcea deloc ideea de a-mi petrece restul vieții în închisoare, incapabil să am o viață fericită și productivă și mai ales fără să pot petrece clipe fericite cu mama și bunica mea. M-au acuzat pur și simplu pentru clonarea de telefoane celulare (seriile acestora erau considerate, conform legii federale, entități inviolabile). De asemenea, era adevărat că încălcasem termenii eliberării mele condiționate din 1989, prin pătrunderea în căsuța vocală a anchetatorului securității de la Pacific Bell Darrell Santos, pentru a căpăta informații despre cazul Teltec, ca și prin asocierea cu

„hackeri de computere“. Dar 460 de ani pentru aceste acțiuni „malefice“? Chiar s-a golit lumea de criminali de război?

Evident, FBI-ul găsise în computerul meu și baza de date cu clienții de la Netcom, care conținea peste 20 000 de numere de cărți de credit, dar nu încercasem niciodată să mă folosesc de ele; niciun procuror nu va fi vreodată în stare să mă acuze pentru așa ceva. Trebuie să recunosc, îmi plăcea ideea că la o adică *aș putea* folosi o carte de credit pe zi tot restul vieții mele, fără să le epuizez. Dar nu am avut niciodată intenția de a cumpăra ceva cu ele. Nu ar fi fost corect. Trofeul meu era însăși baza de date cu clienții de la Netcom. Ce era atât de greu de înțeles? Hackerii și gamerii știu asta instinctiv. Oricine iubește șahul știe că e suficient să-ți învingi adversarul. Nu e nevoie să-i jefuiești regatul sau să-i furi toate posesiunile ca să merite să duci la capăt jocul.

Întotdeauna mi s-a părut ciudat faptul că persoanele care m-au capturat nu pot înțelege ce satisfacție profundă se poate găsi într-un joc al inteligenței. Uneori, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva li se pare de neconceput exact fiindcă pentru ei tentația acelor cărți de credit ar fi fost imposibil de respins…

Până și Markoff, în articolul lui din *New York Times*, a recunoscut că este evident că nu mă interesează perspectiva unui câștig financiar. Iar amploarea lucrurilor care nu mi-au făcut cu ochiul le-a fost comunicată cititorilor prin afirmația lui Kent Walker cum că aș fi avut „acces la secrete comerciale corporatiste în valoare de miliarde de dolari“. Dar nu aveam să folosesc acele informații și nici să le vând, valoarea lor mă lăsa rece. Atunci care era natura infracțiunii mele? Doar că „aș fi putut să…“?

Acum, că fusesem prins în sfârșit, procurorii din câteva circumscripții federale întocmeau cu febrilitate liste cu tot felul de capete de acuzare născocite cu care să mă lovească,

dar încă aveam motive să sper. În ciuda indiciilor existente, guvernul nu avea dovezi beton. Mai întâi trebuia să rezolve multele contradicții legale. De pildă, Shimmy lucrase în secret ca agent guvernamental *de facto*, interceptându-mi comunicațiile fără vreun mandat, ceea ce putea de departe a încălcare a legii chiar de către guvern. Avocatul meu a depus și o moțiune prin care afirma că mandatul de percheziție prezentat de guvern nu este valabil. Dacă tribunalul soluționa moțiunea în favoarea mea, dovezile confiscate în Carolina de Nord ar fi devenit inacceptabile nu doar în Raleigh, ci în tot restul lumii.

Lui John Bowler, tânărul asistent de procuror federal în plină ascensiune, cazul meu i se părea o adevărată mină de aur. Dacă putea obține o condamnare pentru toate cele douăzeci și trei de capete de acuzare și dacă îl convingea pe judecător să-mi aplice binemeritata sentință punitivă, atenția de care s-ar fi bucurat din partea mass-mediei l-ar fi propulsat departe în carieră. Dar realitatea era că reglementările privind darea sentințelor îi cereau judecătorului să își întemeieze sentința pe baza pierderilor minuscule suferite de companiile telefonice atunci când am efectuat gratis acele convorbiri telefonice.

După prima mea apariție în instanță, când am fost transferat la Închisoarea Comitatului Johnston din Smithfield, Carolina de Nord, șerifii federali le-au ordonat gardienilor să mă plaseze în locul de care mă temeam cel mai mult: celula de izolare sau „ghețarul“.

Nu-mi venea să cred că mi se întâmplă una ca asta. Am rezistat pas cu pas în timp ce mă împingeau spre ușa aceea. Parcă timpul se oprise în loc. Știam că lucrul care mă ținuse în starea aceea de fugă timp de trei ani era groaza de acel loc. Nu credeam că voi mai putea supraviețui la așa ceva. Iar acum acești gardieni mă împingeau direct în miezul coșmarului meu și nu era nimic care să-i oprească.

Ultima oară fusesem băgat la celula de izolare pentru mai bine de opt luni, ca să scoată de la mine ce voiau. Îndată ce am semnat acordul impus de ei, cu recunoașterea vinei, m-au băgat la loc în celulele normale. Iar de data asta guvernul nu mă băga în „ghețar“ ca să protejeze publicul de mine sau ca să mă protejeze pe mine de restul deținuților. Era pur și simplu presiune, coerciție. Mesajul era clar: trebuia să fiu de acord cu tot ce spune procurorul și să renunț la anumite drepturi, să fiu de acord să-mi sun doar familia și avocatul, iar ei vor fi mai mult decât fericiți să mă mute înapoi, împreună cu deținuții „la comun“.

Aș vrea să vă pot descrie senzația de prăbușire pe care am avut-o când am pășit în celula de izolare. După ce am trăit ani de zile cu groaza de „ghețar“, a trebuit să fac apel la toate resursele mele psihice ca să nu înnebunesc atunci când au încuiat ușa după mine. Eram dispus să stau mai degrabă într-o celulă în compania unui traficant de droguri tatuat și agresiv, decât să mai stau vreodată închis așa, singur.

Se spune despre noi, pasionații de computere, că petrecem ore fără șir în camere mici și întunecate, cocârjați asupra ecranelor strălucitoare ale laptopurilor, fără să știm dacă afară e zi sau noapte. Unui ins care merge la birou de la nouă la cinci probabil că asta i se pare o viață la mititica. Dar nu e așa.

E o diferență uriașă între a petrece timp de unul singur și a fi aruncat într-un adevărat coșciug dezgustător și murdar, care va fi domiciliul tău azi, mâine, luna viitoare, fără vreo luminiță la capăt de tunel, controlat de oameni care se străduiesc din răsputeri să-ți facă zile cât mai fripte. Nu contează cât de mult încerci să-ți schimbi perspectiva asupra acestor lucruri; faptul că ești în „ghețar“ este un asalt asupra sănătății tale mintale, dus 24 de ore din 24, șapte zile pe săptămână. În mai toată lumea, izolarea este considerată o formă de tortură. Chiar în zilele noastre, Națiunile Unite intenționează să declare inumană folosirea recluziunii.

Mulți experți spun că o recluziune prelungită este mult mai rea decât tortura cu apă (înecarea simulată) sau alte forme de tortură fizică. În „ghețar“, deținuții încep să sufere de letargie, disperare, furie, de o puternică deprimare și de alte forme de boală psihică. Izolarea, nemișcarea și lipsa oricărei structuri în mediul tău încep să-ți lucreze asupra minții. Fără să ai pe cineva în jur, nu ai nicio modalitate de a-ți stăpâni gândurile sau de a menține o perspectivă lucidă asupra vieții. Este un coșmar mult mai urât decât orice ți-ai putea închipui.

Iată de ce toate studiile arată că o izolare punitivă de peste șaizeci de zile prezintă efecte psihologice devastatoare. Iar acestea uneori devin permanente. De asta îmi era frică. Ultima oară fusesem la izolare cu mai bine de șase ani în urmă și încă mă bântuia acea perioadă. Voiam să ies de acolo cât puteam de repede.

La o săptămână după ce am fost aruncat în „ghețar“, procurorii federali s-au oferit să mă mute înapoi „la comun“ dacă renunț la drepturile mele și cad de acord:

— Să nu cer înfățișare pentru cauțiune.
— Să nu cer înfățișare preliminară.
— Să nu sun decât avocatul și foarte puțini membri ai familiei.

Semnează acordul, mi-au spus ei, și ieși de la izolare. Am semnat.

M-au ajutat în acest acord avocatul meu din Los Angeles John Yzurdiaga împreună cu partenerul lui, Richard Steingard. După arestarea mea la Raleigh, ambii avocați și-au donat cu bunăvoință din timpul lor pentru cazul meu. John se oferise să mă reprezinte gratis încă din 1992, când agenții FBI îmi percheziționaseră apartamentul din Calabasas.

Îndată ce am revenit „la comun“, am vorbit la telefon cu John Yzurdiaga și Richard Steingard. În glasul lui John era o tensiune pe care nu o mai întâlnisem vreodată. Spre surprinderea mea, amândoi au început să mă bombardeze cu întrebări despre secrete de stat. „Spune exact ce fel de secrete confidențiale ai accesat. Ai pătruns în agențiile de informații ale SUA?“

Când mi-am dat seama unde vor să ajungă, am izbucnit în râs.

„Da, sigur. Adică sunt spion și m-am angajat să iscodesc pentru cine știe cine!“, le-am spus.

Dar niciunul dintre ei nu a râs.

„Kevin, nu ne minți!“, mi-a spus John. Și suna alarmant de sincer. „E timpul să fii sincer.“

Am făcut ochii mari, nu-mi venea să cred. „Domnilor, glumiți, nu?“

Apoi Richard a venit cu bomba: „Adjunctul procurorului federal Schindler cere să fii de acord să te interogheze CIA “.

Ce mama dracului se întâmplă aici? Sigur, am hackuit cei mai populari producători de telefoane celulare din lume, toate companiile telefonice de sub umbrela celor de la Bell, plus producătorii de sisteme de operare de peste tot din State, dar nu încercasem *niciodată* să atac ținte guvernamentale. De unde și până unde a ajuns FBI-ul la așa ceva? Acuzația era absolut nefondată.

„Nu am nimic de ascuns“, am spus eu cu un suspin. „Voi participa la orice interogare câtă vreme rămâne clar că nu voi da informații despre cunoscuții mei.“ Nu aveam nicio idee despre cineva care să fi hackuit sisteme guvernamentale sau militare, dar chiar și așa, era împotriva tuturor principiilor mele etice și morale să devin un turnător în solda guvernului.

Dar nu a ieșit nimic din asta. Poate că Schindler sau poate Ministerul Justiției și-a dat seama că pescuiesc în ape

tulburi. M-am dus cu gândul la vremea când Marty Stolz de la Intermetrics mi-a spus în mare taină că superhackerul vânat de FBI pătrunsese la CIA. Iar eu am tratat totul ca pe un exemplu de mit scăpat de sub control.

În Evul Mediu, miturile care s-au țesut în jurul vrăjitorilor le-au adus acestora o mulțime de necazuri. Uneori, aceste mituri și superstiții chiar le-au adus moartea. Un scamator itinerant îi va uimi pe sătenii locului cu trucuri și mișcări fine ale mâinii. Ei nu au nicio idee cum face el trucurile, nu au cum să-i ghicească talentele. Pare să fie în stare să facă lucrurile să dispară și să apară după pofta inimii. Asta e ideea. Dar dacă ceva nu merge — mor niște vaci, recoltele sunt distruse, micuța Sarah s-a îmbolnăvit —, atunci e la fel de ușor să dai vina pe magician.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, m-aș fi bucurat în taină să mi se spună „cel mai căutat hacker din lume“ și aș fi râs când oamenii m-ar fi considerat un supergeniu în stare de absolut orice. Dar aveam senzația acută că asta o să mă coste — și așa a fost. „Mitul Kevin Mitnick“ era pe cale să-mi facă viața mult mai grea.

*

Eram un deținut celebru și de aceea a trebuit să-l rog pe John Yzurdiaga să intervină din nou. Gardianul-șef îmi deschidea toate scrisorile, inclusiv cele de la avocați, ceea ce încălca legea relației privilegiate dintre client și avocat. I-am spus să înceteze, dar el a continuat. L-am avertizat că avocatul meu va obține de la judecător ordinul de a înceta cenzura. M-a ignorat.

John a obținut decizia judecătorească. Gardianul a trebuit să se supună, dar era furios. Așa că a sunat la Șerifii Federali și le-a spus să mă mute de acolo, ceea ce ei au și făcut. Iar Johnson era un adevărat hotel de lux pe lângă Închisoarea Comitatului Vance…

Când m-au mutat, un ajutor de șerif federal cu un accent sudist atât de pregnant, încât parcă era scos dintr-un film parodic cu polițai țărănoi, a râs și a spus: „Ești singurul deținut pe care l-am avut vreodată și care a fost dat afară din închisoare!“.

După ce am stat în închisoare cam cinci luni, avocatul public numit din oficiu de autoritățile din Raleigh, John Dusenbury, mi-a recomandat să accept ceva numit „Regula 20“. Asta însemna că voi pleda vinovat pentru un singur cap de acuzare de posesie ilegală a numărului de telefon și a seriei aparatului, folosite pentru clonarea telefonului celular, în schimbul promisiunii că procuratura va recomanda o sentință de opt luni, deși puteam în continuare să primesc 20 de ani dacă judecătorul nu voia să facă pe placul procuraturii. Totuși, judecătorul Terrence Boyle a aprobat înțelegerea. Mai mult: cazul meu era acum mutat la Los Angeles pentru sentință și pentru rezolvarea speței încă nesoluționate a eliberării condiționate, ceea ce însemna că nu doar cazul urma să fie transferat, ci și eu.

Mutarea de la Raleigh la Los Angeles a fost surprinzător de neplăcută. Închisorile federale sunt cunoscute pentru o formă de pedeapsă numită „terapie Diesel“. Este atât de rea, încât deținuții o consideră unul dintre cele mai crude aspecte ale încarcerării. Ceea ce ar trebui să fie un simplu drum cu mașina este întins deliberat pe zile sau chiar săptămâni întregi. Pe drum, deținuții sunt supuși tuturor neplăcerilor pe care și le pot permite gardienii lor sadici.

Deținuții care trebuie să fie transportați sunt treziți la ora 3:30 noaptea, sunt duși într-o sală mare și cercetați până la piele. Fiecărui deținut i se pune un lanț în jurul mijlocului, strâns legat de cătușe, astfel încât abia poate să-și miște brațele. I se încătușează și picioarele, așa că abia poate să meargă. După aceea, el și colegii lui sunt încărcați într-un

autobuz care este condus opt ore pe zi, cu popasuri la întâmplare, în orașele de pe parcurs, unde toți ies din autobuz și își petrec noaptea în altă celulă, fiind din nou treziți cu noaptea în cap ca să treacă prin aceleași cazne și ziua următoare. În cele din urmă, ajungi la destinație simțindu-te complet epuizat.

În timpul „terapiei Diesel“ de pe drumul spre Los Angeles, m-au ținut la Atlanta câteva săptămâni. Penitenciarul federal de acolo a fost de departe cea mai înspăimântătoare închisoare din câte am văzut în timpul detenției. Era clar că intri într-o temniță. La fiecare intrare, uriașe uși și porți electronice. Cu cât intrai mai adânc în măruntaiele închisorii, cu atât înțelegeai mai bine că nu există ieșire de acolo.

Când, în sfârșit, m-au mutat de acolo, am fost dus cu avionul în câteva închisori din diferite state de-a lungul și de-a latul țării. Când am ajuns la Los Angeles, dispăruse din mine orice urmă de toleranță. Când am coborât din avion, ajutorul de șerif federal m-a întâmpinat cu un zâmbet larg și mi-a spus repezit: „Ia te uită, Mitnick! Deci șerifii federali te-au prins până la urmă! Totul ține de o bună muncă de polițist“.

„Șerifii federali nu au nicio treabă“, i-am răspuns eu. „M-a prins un civil deștept, care a lucrat pentru FBI.“

Ajutorului de șerif i-a picat falca, iar ceilalți deținuți din jurul meu au început să râdă.

În Los Angeles, am fost pus sub acuzare pentru încălcarea termenilor eliberării condiționate, prin penetrarea căsuței vocale a agentului de la serviciul de securitate al Pacific Bell, plus infracțiuni mai puțin grave, cum ar fi asocierea cu Lewis De Payne.

După zece luni, echipa mea de doi avocați lucrând voluntar a venit la mine cu o propunere de compromis oferită de procurorul federal Schindler. Nu-mi venea să cred urechilor: opt ani de închisoare… și asta nici nu era partea cea mai

rea. Era ceea ce se numea „pledoarie noncontractuală“, adică judecătorul nu era obligat să accepte propunerea procuraturii, ci își rezerva dreptul de a da o sentință mult mai severă. Mai rău, trebuia să mă declar dispus să restitui *milioane de dolari*, o sumă pe care probabil nu aveam să o câștig în tot restul vieții. Și toate profiturile provenind din povestea mea de hacker ar fi urmat să le revină „victimelor“ mele — Sun, Novell, Motorola și așa mai departe.

John Yzurdiaga și Richard Steingard sunt doi avocați dedicați meseriei, care au cheltuit multe ore în apărarea mea, gratis. Dar mi se oferise un compromis nespus de dezavantajos. Era clar că fie voi avea nevoie de o apărare mai viguroasă la proces, fie trebuia să caut un compromis mai avantajos cu autoritățile guvernamentale.

Problema era că nu eram în poziția financiară de a angaja un avocat. Ironia sorții: dacă *m-aș fi* înfruptat din cele 20 000 de cărți de credit înainte de arestare, mi-aș fi putut permite un avocat în stare să aducă obiecții semnificative pentru apărarea mea în proces sau care ar fi pus degetul pe multe erori judiciare, ca să obțină o înțelegere mai bună.

Cât timp mă întrebam ce să fac, a venit să mă viziteze Bonnie, care mi-a spus că avocatul lui Lewis De Payne, Richard Sherman, era dispus să mă apere gratis. Ea a spus că omul vrea să mă ajute pentru că avea impresia că procuratura nu a instrumentat corect cazul meu și credea că am nevoie de un avocat mai agresiv.

Suna minunat, dar eram cam circumspect. Sherman nu era numai avocatul lui Lewis, ci și prietenul lui. Și totuși a venit în persoană să mă vadă și a vorbit cu convingere despre câștigarea procesului. După ce am cântărit toate opțiunile și am discutat problema cu familia mea, am decis să accept propunerea lui Sherman.

Timp de câteva săptămâni, acesta nu a făcut absolut nimic pentru cazul meu, cu excepția unei moțiuni către

instanță să îi fie acceptat un timp suplimentar pentru cercetări în biblioteca legală a închisorii, cerere care i-a fost respinsă pe loc. Apărarea agresivă pe care mi-o promisese nu s-a materializat niciodată. A luat cazul meu și practic a stat degeaba.

Curând după ce a devenit avocatul meu oficial, am descoperit cât de adânc merge tot complotul. Când l-am sunat într-o zi pe Sherman ca să discutăm cazul, mi-a răspuns la telefon Ron Austin. I-am recunoscut vocea. Austin era turnătorul care înregistrase convorbirile mele pentru agentul FBI Ken McGuire.

Sherman s-a grăbit să mă asigure că Ron nu are acces la dosarele mele de caz, dar nu asta era problema. Oamenii aceștia nu erau de partea mea. Când mi-am dat seama, m-am înfuriat pe Sherman pentru promisiunea deșartă de a mă apăra cu vigoare, dar și pe mine, că l-am crezut.

Spre deosebire de orice avocat rezonabil, Sherman, în loc să argumenteze pentru eliberarea mea, i-a recomandat guvernului să mă pună sub acuzare: „Dacă aveți ceva împotriva clientului meu, puneți-l sub acuzare și să purcedem la proces". Este strigător la cer ca un avocat al apărării să facă una ca asta. Și exact asta a făcut procuratura.

Pe 26 septembrie 1996, după ce am fost deținut timp de peste un an și jumătate, am fost pus sub acuzare de un mare juriu din Los Angeles pentru douăzeci și cinci de capete de acuzare, printre care fraudă pe computer și prin cablu (copierea unor coduri-sursă cu drept de proprietate), posedarea ilegală de dispozitive de acces (parole de computer), avarierea unor computere (instalarea de *backdoor*-uri) și interceptarea de parole. Evident, acestea au fost *adăugate* acuzațiilor inițiale, de la Raleigh, pe linie de telefonie mobilă.

Dat fiind că eram un acuzat sărac, judecătorul putea fie să ordone desemnarea unui apărător din oficiu, fie să apeleze la așa-numiții „avocați ieftini". Aceștia erau avocați din

firme private care preluau clienți săraci pentru o fracțiune din tariful unui avocat cu renume (la vremea aceea, un asemenea avocat „ieftin“ te taxa cu șaizeci de dolari pe oră). Un avocat „ieftin“, Donald Randolph, a fost selectat să se ocupe de apărarea mea, iar noile acuzații au fost aduse în fața judecătorului William Keller — care era poreclit „Killer (Ucigașul) Keller“, pentru că, spuneau obișnuiții tribunalului, un acuzat suficient de ghinionist ca să fie condamnat în procesele lui, sau care doar pleda vinovat, se putea aștepta la un maxim de pedeapsă. „Killer Keller“ era un judecător din Districtul Central California care efectiv tăia și spânzura. Era coșmarul cel mai urât al oricărui acuzat.

Dar am avut un mare noroc. Celelalte cazuri au fost audiate în fața judecătoarei Mariana Pfaelzer, aceeași judecătoare care mă ținuse la izolare timp de peste opt luni, dar măcar aceasta nu avea reputația înspăimântătoare a lui Killer Keller. Aici chiar că am scăpat ieftin.

Avocatul Randolph i-a cerut judecătoarei Pfaelzer să transfere noul caz sub jurisdicția ei, în virtutea „legii numerelor mici“ (care permite comasarea cazurilor înrudite sub autoritatea judecătorului care are cazul cu numărul de ordine cel mai mic — altfel spus, cazul cel mai vechi). Cazurile fiind înrudite, judecătoarea a acceptat. La nouă luni după ce am fost pus sub acuzare (douăzeci și cinci de capete de acuzare), cel mai puțin importante acuzații — cea de la Raleigh și cea pentru încălcarea termenilor eliberării condiționate — și-au găsit un deznodământ. Am fost condamnat la douăzeci și două de luni. Deja fusesem reținut patru luni peste această perioadă. Avocatul Randolph a cerut imediat o audiere pe tema detenției, pentru că acum eram eligibil pentru eliberarea pe cauțiune. Curtea Supremă decisese că orice acuzat are dreptul la o audiere în care să ceară eliberarea pe cauțiune.

Când avocatul i-a spus judecătoarei Pfaelzer că a depus o cerere pentru audierea de cauțiune în săptămâna

următoare, procurorul a obiectat, spunând că prezint „risc de evadare și un pericol pentru comunitate". Iar Onorata Instanță a spus: „Nu-i voi da posibilitatea ieșirii pe cauțiune, așa că nu e nevoie de acea audiere... Scoateți-o din calendar".

Faptul a fost considerat o încălcare flagrantă a drepturilor mele constituționale. După spusele avocatului meu, nimeni în istoria Statelor Unite nu a fost privat de dreptul la o audiere pentru eliberarea pe cauțiune. Nici măcar celebrul impostor și artist al evadărilor Frank Abagnale Jr. Nici măcar asasinul în serie și canibalul Jeffrey Dahmer. Nici măcar John Hinckley Jr., nebunul obsedat care a încercat să-l asasineze pe președintele Reagan.

Și de parcă asta nu era destul, situația mea s-a înrăutățit rapid. Un acuzat are dreptul să vadă dovezile pe care procuratura intenționează să le prezinte în instanță împotriva lui. Dar avocații guvernamentali au dat încontinuu tot felul de motive la audieri ca să nu-i prezinte dovezile avocatului meu. Cea mai mare parte din probatoriu era în format electronic — fișierele confiscate de pe calculatoarele mele, dischete și benzile de backup neîncriptate.

Atunci avocatul meu i-a cerut judecătoarei să aducă un laptop în închisoare, în zona de vizite, ca să poată trece în revistă împreună cu mine dovezile. Judecătoarea Pfaelzer a respins și această cerere, adăugând: „Pentru nimic în lume nu voi face una ca asta". Se pare că își imagina că dacă mă voi găsi în fața computerului, chiar și în prezența avocatului, voi produce cine știe ce pagube. (În 1998 nu exista internet prin Wi-Fi, așa că mi-ar fi fost imposibil să scot o conexiune internet din piatră seacă. Dar ea pur și simplu nu știa destul despre funcționarea computerelor pentru a-și da seama dacă pot sau nu să mă conectez la restul lumii.) În plus, procurorii o tot avertizau că aș fi putut accesa codul-sursă al victimelor sau că aș scrie un virus pentru calculatoare care o

să iasă cumva în lume. Drept rezultat, nu am avut dreptul să examinăm niciuna dintre dovezile de natură electronică care constituiau piatra de temelie a acuzării. Atunci când avocatul meu i-a cerut judecătoarei să-i ordone guvernului să tipărească aceste fișiere, procurorul a spus că sunt prea multe, atât de multe, încât ar putea umple întreaga sală de judecată, iar judecătoarea a refuzat să le ordone oficialilor guvernamentali să se conformeze.

A început să se afle primprejur cât de injustă este tratarea mea. Eric Corley a organizat un grup de susținători care au scris articole pe site-urile web, au răspândit informații în comunitatea online, au împărțit fluturași și au oferit peste tot acele autocolante galbene de lipit pe bara de mașină cu mesajul: „Eliberați-l pe Kevin“. Eric mi-a trimis câteva chiar și mie, în închisoare.

Când am împlinit treizeci și cinci de ani, închis fiind la Centrul Federal Metropolitan pentru Detenție din Los Angeles, suporterii mei au venit să mă viziteze. Dar eram un deținut aflat încă în faza preliminară a procesului, așa că nu aveau voie să mă viziteze decât familia și avocații.

Am vorbit cu Eric la telefon și i-am spus că voi merge la biblioteca de drept de la etajul al treilea fix la ora 1:30. Eric și membrii mișcării „Eliberați-l pe Kevin“ au ochit imediat fereastra și s-au plasat pe trotuarul de vizavi. Apoi, când gardienii se uitau în altă parte, am lipit autocolantul cu „Eliberați-l pe Kevin“ pe sticla ferestrei. Eric a tras imediat o poză, care poză a ajuns să fie folosită pe cutia DVD-ului cu documentarul despre cazul meu *Freedom Downtime (Libertate furată)*.

Puțin mai târziu, mulțimea a pornit o demonstrație vizavi de intrarea în penitenciarul propriu-zis. M-am uitat pe fereastra camerei unui alt deținut și am văzut parada de pe strada de sub noi: un lanț de oameni care ridicaseră un afiș mare, galben-negru, cu „Eliberați-l pe Kevin“ și mai multe afișe individuale cu același mesaj. Se pare că administrația

închisorii a trecut prin ceva emoții. La scurt timp după aceea, penitenciarul a fost închis accesului, pentru „motive de securitate".

Lumea începea să afle tot mai multe despre cazul meu, iar la aproape doi ani după ce avocatul meu a cerut imperativ să i se dea dovezile, judecătoarea Pfaelzer a cedat în fine și mi-a permis să folosesc un laptop pentru a vedea dovezile împreună cu avocatul meu. Nu am știut niciodată ce a făcut-o să se răzgândească. Poate că un alt judecător i-a spus că riscă să i se anuleze sentința la un eventual apel. Sau poate că i s-a explicat că un laptop care nu e conectat la un modem și la o linie telefonică nu poate produce nicio pagubă.

Mi-am dat seama că de fiecare dată când eram în instanță la o audiere, ajutoarele de șerif își întorceau insignele ori de câte ori se apropiau de mine. Eu și avocatul meu ne-am tot întrebat ce înseamnă asta. Mai târziu, pe când mă vizita în arestul de la tribunal, avocatul a remarcat un text aproape șters pe un formular de vizită pe care trebuia să-l semneze. A ținut hârtia în lumină și a citit textul adâncit. A clătinat din cap și mi-a spus: „N-o să-ți vină să crezi!". După care mi-a citit textul șters:

> Vă rugăm să luați cunoștință că dacă Mitnick este arestat, el posedă o uimitoare capacitate de a tulbura viața personală a oricui prin cunoștințele lui în materie de computere, de pildă furând date din rapoartele fiscale, manipulând servicii telefonice etc. Fiți extrem de atenți să nu aibă acces la niciun fel de informație despre dumneavoastră.

Incredibil! Am impresia că ei chiar credeau că am puteri magice.

*

Mitul „Kevin Mitnick“ era pe cale să ia o întorsătură cu adevărat urâtă. Înainte ca procesul meu să ajungă pe rol, Markoff și Shimmy profitau deja de povestea mea. Deja scriseseră o carte despre acest caz în 1996; apoi au vândut drepturile de ecranizare pentru cartea lor, filmul din 2000 numindu-se *Takedown (Hackerul)*.

Din fericire, una dintre costumierele care lucrau la film a trimis o copie a scenariului filmului *Takedown* la revista *2600*. Am citit scenariul; efectiv mi s-a întors stomacul pe dos. Scenariștii mă prezentau drept un tip malefic, scriind că am făcut lucruri pe care nu le-am comis în viața mea, de pildă pătrunderea în rețelele spitalelor, unde aș fi pus în pericol viața pacienților prin modificarea fișierelor medicale. Eram îngrozit.

O scenă deosebit de tâmpită chiar mă prezenta atacându-l pe Shimmy: chipurile, am înhățat un capac de coș de gunoi și i-am dat în cap cu el. Sincer, nu mă vedeam nici pe mine, dar nu-l vedeam nici pe el într-o astfel de ipostază.

Când a văzut scenariul, Eric Corley a scris pe site că este „mult mai rău decât mi-aș fi putut închipui“. Eric a spus că dacă scenariul ajunge film, „Kevin va fi demonizat de-a pururi în ochii publicului“.

Kevin Poulsen avea să scrie într-un articol pentru revista postului ZDTV:

> Nimeni nu a putut să prevadă că scenariul, care oficial se baza pe o carte seacă, dar benignă cu același nume, va fi umplut cu asemenea fabricațiuni. Nimeni nu se aștepta să-l vadă pe Kevin Mitnick transformat în cel mai detestat personaj de pe marele ecran de la Hannibal Lecter încoace.

Îngroziți de modul în care mă zugrăvea scenariul de film, susținătorii mei au pichetat Studiourile Miramax din New York pe 16 iulie 1998. Eric Corley a atras atenția mass-mediei

internaționale asupra faptului că scenariul este plin cu minciuni sfruntate. Tot Eric este responsabil pentru faptul că a adus în vizor implicațiile cazului meu pentru viitorul libertăților civile. Și toți eram îngrijorați că acest film va afecta negativ rezultatul procesului.

În timpul unei convorbiri telefonice din acea perioadă, când încă eram în detenția din perioada prealabilă procesului, Alex Kasperavicius mi-a spus că Brad Weston, unul din producătorii lui *Takedown*, își dorea foarte mult să discute cu mine. Am fost de acord ca Alex să facă pe releul în discuția cu Weston. Brad a spus că vrea ca eu să cooperez la film. De asemenea, a spus că Skeet Ulrich, care fusese distribuit în rolul meu, voia și el să discute cu mine.

I-am spus lui Brad că am citit scenariul și că îl consider defăimător și fals în cel mai înalt grad. I-am spus că intenționez să angajez un avocat. Brad mi-a spus că studioul cinematografic va prelua cu plăcere spezele avocatului meu; și că preferă să se înțeleagă cu mine cât mai curând posibil, în loc să treacă prin riscurile legate de un proces civil, care ar putea întârzia apariția filmului.

Doi bine-cunoscuți avocați specializați în defăimare din Los Angeles, Barry Langberg și Debbie Drooz, au făcut ca o parte din falsurile absurde — nu toate — să fie eliminate din scenariu. Tot ei mi-au asigurat și o înțelegere financiară decentă, dar nu am voie să deconspir detaliile.

Dat fiind că înțelegerea a avut loc înainte de rezolvarea cazului meu penal, s-au ridicat temeri că judecătorul ar putea confisca banii pentru plățile restitutorii. Avocatul meu a declarat venitul numai în fața judecătorului, iar acesta a căzut de acord să păstreze discreția asupra declarației. Astfel încât procurorii nu au aflat niciodată că am primit bani de la producătorii filmului.

În cele din urmă, versiunea cinematografică a lui *Takedown* a ieșit atât de proastă, încât nu a fost niciodată

distribuită în cinematografele din Statele Unite. Din câte înțeleg, după câteva tentative eșuate în sălile de cinema din Franța, filmul a fost scos direct pe DVD.

Între timp, avocatul meu a depus apel în fața Curții 9 pentru Apeluri contra deciziei judecătoarei Pfaelzer de a nu-mi acorda o audiere pentru cauțiune. Decizia apelului, nepublicată, a fost că prezint risc crescut de evadare și că sunt un pericol pentru comunitate, trecând complet peste prevederea legală ca procuratura să demonstreze acest lucru în cadrul unei audieri. Apoi am mers în fața Curții Supreme a Statelor Unite. Avocații mei au trimis un raport onorabilului John Paul Stevens. Acesta s-a interesat de caz și a recomandat să mi se asculte păsul. Dar când a venit cu recomandarea de introducere a audierii în calendar, colegii lui au refuzat.

Nu a trecut mult și am aflat alarmat că procurorii susțin că aș fi produs pagube evaluate la o sumă astronomică: peste 300 de milioane de dolari. Evident că nu aveau nicio bază pentru suma aceea. Avocatul meu a arătat imediat că toate corporațiile au datoria, dictată de Comisia Valorilor Mobiliare și a Burselor, de a le raporta acționarilor pierderile, dar niciuna dintre companii nu a susținut în raportul trimestrial sau anual că ar fi pierdut măcar vreun cent în urma activității mele de hacker.

La doar câteva săptămâni după arestarea mea, agentul special FBI Kathleen Carson începuse deja să lucreze la născocirea acestei sume exagerate. Un memorandum intern de la Sun Microsystems arată că ea i-a spus lui Lee Patch, vicepreședinte al Departamentului Juridic de la Sun, că trebuie să evalueze codul-sursă al lui Solaris copiat de mine la 80 de milioane, iar asta ar fi condus la cea mai grea condamnare, conform codului pentru sentințe emis de autoritățile federale. Așa că nu e de mirare cum s-a ajuns la suma aceea.

Atunci când le-a cerut celor de la Sun să evalueze pagubele produse de intrarea mea la ei, ea i-a sfătuit să se bazeze pe valoarea codului-sursă.

E ca și cum ai aresta pe careva pentru că a furat o cutie de coca-cola, cerându-i apoi să plătească toate costurile pentru formula secretă a băuturii!

Cineva de la FBI a decis că metoda cea mai bună de a umfla pagubele cerute este ca firmele să spună cât le-a costat să *dezvolte* softul copiat de mine. Dar ei nu pierduseră softul, încă îl aveau. Nu au fost privați de el, așa că nu se justifică cererea de a primi despăgubiri egale cu valoarea dezvoltării codului-sursă. O cifră rezonabilă ar fi fost valoarea unei *licențe* pentru cod, care probabil era sub o mie de dolari.

Oricât de mult și-ar fi dorit să mă pedepsească, știam cu toții că de fapt companiile nu pierduseră mai nimic, oricum mult mai puțin decât susțineau. Practic, erau doar costurile în ore-om necesitate pentru investigarea intruziunilor mele, pentru reinstalarea sistemelor de operare și a aplicațiilor în toate sistemele compromise de mine, plus prețul pe care îl cereau clienților la cumpărarea unei licențe.

Cererea de despăgubire de 300 de milioane de dolari era atât de strigătoare la cer, încât i-a determinat pe susținătorii mei să amplifice mișcarea „Eliberați-l pe Kevin". De câte ori guvernul făcea ceva care puțea a nedreptate, numărul susținătorilor mei creștea și mai mult. „Eliberați-l pe Kevin" devenise o mișcare de masă și se răspândise în toată țara, ba ajunsese până și în îndepărtata Rusie!

Atunci când Eric organiza un protest, televiziunile prezentau mulțimile care pichetau cu pancarte „Eliberați-l pe Kevin" în fața tribunalelor federale din cincisprezece orașe diferite, de la Portland și Maine până în Los Angeles, de la Spokane la Atlanta și chiar în Moscova, lângă Kremlin. Eric a făcut o recapitulare a nedreptăților în revista *2600*.

> Mitnick este deținut în stare de arest preventiv încă din 15 februarie 1995, fără să i se permită audierea pentru cererea eliberării pe cauțiune, doar pentru că poseda programe în valoare de milioane de dolari. Dar companiile care susțin acest lucru nu și-au demonstrat niciodată aserțiunile și nici nu și-au raportat „pierderile" în fața acționarilor, așa cum cere legea. Experții juridici și cei în computere sunt mai toți de acord că este foarte puțin probabil să se fi produs vreo pagubă, oricât de mică, și că sumele cerute presupun că toate fișierele și toate studiile efectuate ar fi fost șterse complet. De fapt, nu s-a raportat nicio asemenea pagubă. Și totuși, Mitnick rămâne întemnițat, de parcă exact așa s-ar fi întâmplat.

Susținătorii mei voiau ca guvernul să îmi respecte dreptul constituțional care presupune că ești nevinovat până la proba contrarie. De asemenea, cereau un proces cinstit și într-un timp rezonabil.

Din câte am înțeles, demonstranții mișcării „Eliberați-l pe Kevin" din acele orașe nu cereau neapărat retragerea tuturor acuzațiilor și nici să ies basma curată pe poarta închisorii. Dar ei obiectau la flagranta nedreptate a cazului: refuzul audierii pentru cauțiune; percheziția și confiscarea ilegale; împiedicarea apărării de a vedea dovezile; refuzul tribunalului de a plăti tariful avocatului meu (numit chiar de instanță), ceea ce m-a lăsat fără apărare juridică luni întregi; plus cererea de despăgubiri de sute de milioane de dolari pentru copierea codului-sursă.

Atunci când lumea a început să înțeleagă ce se întâmplă, mișcarea a luat amploare. Presa scria despre proteste. Cetățenii au început să lipească pe barele mașinilor și în vitrinele propriilor magazine autocolante cu „Eliberați-l pe Kevin". Ba unii purtau tricouri cu „Eliberați-l pe Kevin" și insigne cu același mesaj.

În timpul protestelor din fața tribunalului, m-am uitat pe fereastra îngustă a celulei mele și am văzut cu ochii mei un avion care trăgea după el o pânză uriașă cu „Eliberați-l pe Kevin“. M-am ciupit să văd dacă nu visez. Nu-mi venea să cred că e posibil așa ceva.

În cei patru ani de până atunci, a trebuit să mă războiesc cu reporteri mincinoși, cu judecători care erau pe lângă, cu șerifi superstițioși, cu prieteni care complotau și cu producători de film interesați să ațâțe mitul Kevin Mitnick pentru beneficiul lor. Ideea că există și oameni care înțeleg prin ce trec eu mi-a adus multă alinare.

Susținerea m-a încurajat atât de serios, încât m-a motivat să ies la luptă mai hotărât. Am găsit în biblioteca juridică a închisorii un caz recent, care m-a convins că aș putea să bat acuzațiile cele mai grave.

Atunci când i-am spus avocatului Donald Randolph că am găsit un precedent legal care ar putea schimba totul, el mi-a spus: „Kevin, lasă asta în seama mea; eu sunt avocatul“. Dar atunci când i-am arătat cazul a făcut ochii mari.

În 1992, un agent al Fiscului pe nume Richard Czubinski se folosise de accesul lui la computerele Fiscului pentru a arunca un ochi în declarațiile fiscale depuse de diverși politicieni, celebrități și înalți funcționari guvernamentali. A făcut-o de curiozitate. Ca și mine, a fost acuzat de fraude pe computer și prin cablu și condamnat în decembrie 1995. După ce a primit o sentință de șase luni de închisoare, a depus apel și l-a câștigat. Curtea Federală de Apel a considerat că Czubinsky, ca și mine, nu a intenționat să folosească sau să dezvăluie informațiile, ci pur și simplu le accesase pentru propria curiozitate. A câștigat apelul, condamnarea a fost anulată și nu a făcut nicio zi de închisoare.

Având un asemenea precedent legal limpede, credeam că aveam o șansă de a învinge dovezile procuraturii. I-am spus avocatului că abia aștept să se ajungă la judecată. Am

propus următoarea strategie: recunosc hackuitul, dar susțin că nu sunt vinovat de fraudă pe computer sau prin cablu, pentru că, asemenea lui Czubinski, nu o făcusem decât pentru a-mi satisface curiozitatea.

Randolph a fost de acord că acest caz al lui Czubinski stabilește un precedent ideal pentru apărarea mea. Dar exista o problemă mai mare. Se vedea pe el că încearcă să o expună cu tact. Mi se părea că era cazul să spună ce îmi ascunsese până atunci.

Unul dintre procurorii guvernamentali îl bătea la cap de săptămâni întregi pe avocatul meu să mă convingă să accept o înțelegere. În ultimele câteva zile, chiar îi dăduse un ultimatum: dacă nu pledez vinovat și nu semnez declarația de compromis, a avertizat el, guvernul mă va ține într-o serie de procese penale, unul după altul. Dacă pierdeau într-o jurisdicție, mă târau în alta; iar dacă ieșeau câștigători, exercitau presiuni pentru maximul de pedeapsă. Pentru ei, nu conta dacă vor obține sau nu condamnări, pentru că oricum mă vor ține tot acest timp într-o stare de detenție, fără posibilitatea de ieșire pe cauțiune.

Eram dispus să mă bat. Dar acum propriul meu avocat, Randolph, îmi spunea, cu tot tactul de care era în stare: „Cred că ar trebui să accepți înțelegerea".

Apoi mi-a explicat: „Dacă ajungem la proces, va trebui să depui mărturie. Iar asta înseamnă că vei fi supus la un interogatoriu încrucișat și pentru alte lucruri...".

Acele „alte lucruri" erau toate poveștile acelea năroade despre anii mei de hacker, despre zvonurile că aș fi intrat la CIA, la FBI și chiar la NORAD. Ca să nu mai spun de multe alte lucruri făcute de-a lungul carierei mele de hacker, dar pentru care nu fusesem acuzat: manipularea circuitelor de comutație ale companiilor de telefonie din toată America; obținerea de informații de la DMV California; interceptarea convorbirilor telefonice ale unui informator al FBI-ului;

ascultarea unor mesaje vocale ale agenților de securitate de la Pacific Bell. Și multe altele...

Înțelegeam argumentul lui Randolph. În timpul unei examinări încrucișate, puteam să devin pasibil de alte acuzații, pentru că guvernul îmi putea cere să spun totul despre activitatea mea de hacker, dacă intram în boxa martorilor. Nu voiam să se ajungă acolo.

Așa că am acceptat compromisul, în niște termeni *mult mai buni* decât propunerea inițială, oferită cu aproape trei ani în urmă.

În ce privește condițiile eliberării condiționate, timp de trei ani nu aveam voie să ating fără aprobarea expresă a ofițerului meu supraveghetor niciun dispozitiv electronic (computer, telefon celular, fax, pager, mașină electronică de scris și așa mai departe). Mai rău, nu aveam voie să accesez computerul nici printr-o *terță persoană*. Procuratura nu-mi permitea nici măcar să fac o rezervare de bilete de avion fără o permisiune specială. Atunci cum o să-mi găsesc de lucru, m-am întrebat eu. Nu voi putea nici măcar să fiu consultant în probleme legate de computer. Multele clauze puse pentru eliberarea mea condiționată mi se păreau nerezonabil de aspre, iar unele dintre ele aveau termeni atât de vagi, încât mă temeam că o să le încalc fără să știu.

Procuratura a stabilit aceste condiții ambigue nu numai ca să mă pedepsească, ci și pentru că încerca să mă împiedice să găsesc fisuri și ocolișuri în jurul acestor restricții.

În final, pe 16 martie 1999 am semnat acordul. Procuratura era dispusă de data asta să permită o înțelegere care o obliga pe judecătoarea Pfaelzer să dea sentința stabilită în termenii învoielii; altfel, eu aveam dreptul să-mi retrag semnătura și să purced la proces. Am pledat vinovat pentru șapte capete de acuzare alese pe sprânceană de procurorii federali din California de Nord și de Sud (voiau și alte

circumscripții să se răfuiască cu mine), capete de acuzare care includeau fraudă prin cablu (adică „ingineria socială" aplicată persoanelor prin telefon, convingându-i să-mi trimită codul-sursă), fraudă prin computer (copierea codului-sursă), posesia ilegală de dispozitive de acces (parolele) și interceptarea de comunicații de date (instalarea programelor „*sniffer*" pentru a captura parolele).

În timpul discuțiilor în jurul acestui acord, procurorii au cerut plata unor despăgubiri de 1,5 milioane de dolari. Din fericire, legea federală obliga instanța să ia în calcul capacitatea mea de plată, astfel încât, deși judecătoarea Pfaelzer chiar voia să mă desființeze, a trebuit să ia în seamă doar veniturile mele potențiale. Din cauza condițiilor împovărătoare de eliberare, Biroul de Probațiuni a calculat că voi fi capabil doar de slujbe cu salariul minim pe economie, adică să vând hamburgeri. Astfel încât judecătoarea Pfaelzer și-a bazat suma de restituit pe proiecția Biroului de Probațiuni, pornind de la salariul minim pe trei ani. În locul milioanelor propuse anterior, am fost condamnat să plătesc 4.125 de dolari.

După eliberare, i-am cerut tatălui meu să vândă pe eBay în numele meu legitimația de deținut de la Închisoarea Lompoc. Administratorii eBay-ului au anulat licitația, pe motiv că nu îndeplinește „standardele de comunitate"; dar astfel mi-au făcut un mare serviciu. Faptul a generat o frenezie în mass-media. Povestea a fost suficient de aiurea ca să ajungă subiect de știri la CNN. Așa că am pus legitimația pe Amazon, care a respins-o din aceleași motive (mulțumesc, Amazon!). În final, cardul a fost înhățat de un tip din Europa, care a plătit 4 000 de dolari — mult mai mult decât sperasem să obțin.

Am dus banii de pe legitimație la Biroul Eliberări Condiționate, împreună cu restul de 125 de dolari, zâmbind

cu gura până la urechi. Am plătit ordinul de restituire. Îmi place să cred că acea legitimație a devenit un fel de „permis pentru ieșitul din închisoare".

Procuratura s-a înfuriat pentru mica mea stratagemă. Biroul Închisorilor a declarat public că acel card era „proprietatea noastră" și a încercat să găsească o modalitate de a reține banii. Nu am mai primit nicio știre în direcția asta.

Pe 9 august 1999 am primit o sentință oficială de patruzeci și șase de luni de închisoare, ce urma celor douăzeci și două de luni pentru încălcarea termenilor eliberării condiționate și pentru hackuitul telefoanelor celulare. Petrecusem deja patru ani și jumătate în închisori așteptând procesul, așa că nu mai aveam mult de ispășit.

Peste câteva săptămâni, am fost transferat la Instituția Corecțională Federală din Lompoc, unde am fost întâmpinat de un trio de bărbați în uniforme. Ulterior aveam să aflu că erau managerul închisorii, căpitanul (șeful securității închisorii) și unul dintre gardieni. Știam că probabil asta nu i se întâmplă fiecărui deținut nou-sosit.

A reieșit că erau acolo ca să mă avertizeze să stau departe de computere și telefoane. Dacă încercam să mă apropii de echipament, au spus ei, „o să dai de dracu'".

Apoi mi s-a spus că în șaptezeci și două de ore trebuie să aleg una dintre meseriile disponibile în închisoare, iar de nu, îmi vor găsi ei una — „și n-o să fie deloc plăcut".

O discuție cu un alt arestat mi-a adus interesanta știre că era un post liber pentru un deținut la Departamentul telecomunicații.

„Mitnick, ai ceva experiență cu telefoanele?", m-a întrebat supervizorul departamentului.

„Nu prea", am răspuns eu. „Știu doar cum să-l bag în priză. Dar nu vă faceți griji, învăț repede."

S-a oferit să mă școlească.

Așa că pentru două zile meseria mea din închisoarea Lompoc a fost să instalez și să repar telefoanele închisorii.

În ziua a treia, s-a auzit tare în interfonul închisorii: „Mitnick, la biroul șefului de unitate. Mitnick să vină la biroul șefului de unitate".

Nu suna deloc bine. Am mers la birou și acolo m-a întâmpinat același „comitet de primire". Erau livizi. Am încercat să subliniez faptul că ei mi-au ordonat să găsesc o slujbă, iar supervizorul de la telecomunicații mă luase sub aripa lui.

Erau supărați fleașcă.

În următoarele câteva săptămâni, am avut o slujbă nouă, una dintre cele mai rele din închisoare: în bucătărie, la spălat de oale și tingiri.

Pe 21 ianuarie 2000, dis-de-dimineață, am fost dus la Primiri și Eliberări. Îmi ispășisem sentința și mă eliberau. Dar eram stresat.

Cu câteva luni înainte, un proces intentat de statul California împotriva mea, pentru tentativa de a păcăli DMV-ul ca să-mi trimită fotografiile lui Joseph Wernle, Joseph Ways și Eric Heinz (zis și Justin Petersen), fusese respins în instanță. Totuși, încă eram neliniștit din cauza asta. Așteptam să fiu eliberat, îngrijorat că afară mă poate întâmpina o altă agenție de stat sau federală, ca să mă aresteze. Auzisem că niște deținuți fuseseră eliberați numai ca să fie săltați pentru altă infracțiune în momentul în care ieșeau pe poartă. Băteam nervos celula de la un cap la altul. Așteptam.

Când am ieșit, în fine, de la Lompoc, nu-mi venea să cred că sunt liber să merg unde vreau. Mama și mătușa Chickie au venit să mă ia de acolo. Tata a vrut și el să vină, dar tocmai făcuse un ușor atac de cord și operația de bypass triplu se soldase cu o serioasă infecție cu stafilococ, așa că nu a putut veni. La fața locului erau și mulți reporteri și echipe TV. Se aflau acolo și Eric Corley împreună cu o mulțime

entuziastă din mișcarea „Eliberați-l pe Kevin“. Cât timp am stat la o tacla cu el, închisoarea a trimis autoutilitarele de intervenție ca să ne ușuiască din zona închisorii. Dar nu-mi păsa. Mă simțeam ca un om nou. Oare viitorul va fi o repetare a trecutului meu? Sau va fi ceva cu totul diferit?

A reieșit că mă aștepta o viață complet nouă. O viață cum nici nu îmi închipuisem vreodată.

038

DUPĂ: SCHIMBĂTOARE, SOARTA...

100-1111-10-0 011-000-1-111 00-0100
1101-10-1110-000-101-11-0-10111-110-00-1001-1-101
111-0-11-0101-010-1-101 111-10-0100 11-00-11

Îmi este foarte dificil să descriu viața mea de după ieșirea pe poarta închisorii, dar povestea mea nu ar fi completă fără această aducere la zi.

În martie 2000, la două luni după eliberare, am primit o scrisoare de la senatorul Fred Thompson, care îmi cerea să iau avionul până la Washington și să depun mărturie în fața Comitetului pentru afaceri guvernamentale al Senatului. Am fost surprins, încântat și flatat că îmi recunoșteau și îmi respectau talentele computeristice într-o asemenea măsură, încât să vrea să-mi asculte ideile despre cum să protejeze sistemele și rețelele de computere guvernamentale. Trebuia să cer permisiunea ofițerului meu supraveghetor ca să

călătoresc la Washington DC; cred că am fost unul dintre foarte puținii inși de sub jurisdicția oficiului care la rubrica „De ce solicitați permisiune de călătorie?" au răspuns „Depoziție în fața unui comitet al Senatului".

Subiectul audierii era „Ciberatacurile: este guvernul în siguranță?". Prietenul meu apropiat și susținătorul meu Jack Biello m-a ajutat să schițez depoziția scrisă.

Am văzut cu toții pe canalul TV C-SPAN ședințele comitetului, dar să fii introdus și să stai acolo, în fața acelei platforme supraînălțate, cu toate fețele bine-cunoscute ale liderilor politici la nivel național care își apleacă privirea către tine, gata să-ți soarbă vorbele — ei bine, este o experiență magică.

Sala era plină-ochi. Eram martor principal într-o audiere prezidată de senatorul Fred Thompson, iar între cei prezenți se numărau senatorii Joseph Lieberman și John Edwards. Am avut emoții mari la început, când mi-am citit depoziția, dar am simțit cum îmi revine puternic încrederea în mine însumi când a început sesiunea de întrebări și răspunsuri. Spre surpriza mea, se pare că am făcut o treabă impresionantă; chiar au râs la glumele mele. (Iată un link la textul remarcilor mele: http://hsgac.senate.gov/030200_mitnick.htm.)

După depoziția mea, senatorul Lieberman a pus o întrebare privind viața mea de hacker. Am răspuns spunând că motivația mea fusese să învăț, nu să fac profit și nici să produc necazuri, menționând cazul acelui agent fiscal Richard Czubinski, a cărui condamnare fusese anulată atunci când instanța a acceptat argumentația lui că a accesat toată acea informație din curiozitate; nu intenționase vreodată să dea publicității informația sau să se folosească de ea.

Lieberman, evident impresionat de depoziția mea și de referirea la un precedent legal descoperit chiar de mine, a spus că ar trebui să mă fac avocat.

„Cu condamnarea mea penală, e prea puțin probabil să intru în barou“, am spus eu. „Dar poate că într-o zi veți fi într-un post din care să-mi oferiți o grațiere!“

Ceea ce a produs un hohot de râs.

Parcă s-ar fi deschis o poartă magică. Lumea a început să-mi ceară să vorbesc în public. Condițiile eliberării mele îmi lăsau foarte puține alegeri profesionale; ajunsesem aproape de disperare. Iar acum, după depoziția mea în Congres, brusc mi se deschidea posibilitatea unei cariere foarte profitabile de conferențiar public.

Singura problemă era că aveam un trac teribil! Am luat mai multe lecții decât îmi place să-mi amintesc și i-am plătit mii de dolari unui profesor de oratorie, ca să mă ajute să-mi înfrâng frica.

În cadrul acestei tentative de a deveni vorbitor în public, am participat la cursurile secției locale a grupului Toastmasters*. Culmea, ședințele grupului se țineau la sediul companiei General Telephone din Thousand Oaks, locul în care am lucrat eu pentru scurt timp. Permisul meu de vizitator îmi dădea un acces neîngrădit la toate birourile din clădire. De câte ori intram acolo, nu puteam să nu zâmbesc. Dacă inșii de la serviciul de securitate ar fi știut, cred că s-ar fi speriat. Una dintre primele întrevederi care mi s-au solicitat a venit din partea Comisiei pentru Securitatea SUA în Secolul Douăzeci și Unu, un grup de reflecție care prezenta recomandări în domeniul apărării Congresului și președintelui. Au venit în apartamentul meu din Thousand Oaks doi inși de la Departamentul Apărării, reprezentanți ai comisiei. Au stat cu mine două zile întregi, întrebând cum ar putea rețelele de computere guvernamentale și militare să devină mai sigure.

* Organizație internațională dedicată pregătirii individuale în domeniul oratoriei și conducerii. (*N.t.*)

Spre surprinderea mea, am fost invitat să apar și în mai multe emisiuni de știri și *talk show*-uri. Devenisem brusc o celebritate în mass-media, dând interviuri unor importante publicații internaționale, cum ar fi *Washington Post*, *Forbes*, *Newsweek*, *Time*, *Wall Street Journal* și *Guardian*. Site-ul online Brill's Content mi-a cerut să susțin o rubrică lunară. Dar, cum nu aveam voie să ating niciun computer, băieții de la Brill's mi-au spus că sunt dispuși să primească articolul scris de mână.

Între timp, am primit un potop de oferte de serviciu neobișnuite. O companie de securitate voia să intru în consiliul consultativ, iar Studiourile Paramount m-au invitat să fiu consultant pentru un nou serial.

Dar ofițerul meu supraveghetor Larry Hawley a văzut aceste oferte și m-a informat că nu am voie să scriu articole despre tehnologia informatică și nici să particip la orice fel de activitate în care se discuta respectivul subiect. Larry a insistat că Biroul de Eliberări Condiționate considera toate acestea ca fiind „consultanță în computere", ceea ce nu aveam voie să comit decât cu aprobarea lui expresă. Am ripostat că scrierea despre un subiect nu te face automat un consultant. Articolele erau destinate publicului larg. Aș fi făcut în esență același lucru pe care îl făcea fostul hacker Kevin Poulsen în timpul eliberării lui condiționate.

Nu m-am descurajat și am cerut ajutorul unui avocat. Prietenul meu, avocatul Sherman Ellison a fost de acord să mă reprezinte *pro bono*. Evident, asta însemna să-mi pledez cauza în fața judecătoarei Pfaelzer. Relația noastră juridică întinsă pe trei ani nu evoluase cu nimic în direcția respectului reciproc. Niciunul dintre noi nu prea putea să-l înghită pe celălalt.

„Instanța nu are nicio îndoială că se va întâlni din nou cu domnul Mitnick", a spus judecătoarea Pfaelzer. Evident, ea insinua că ne vom întâlni când voi fi acuzat din nou de ceva

sau pentru încălcarea termenilor eliberării mele. Dar în cele din urmă a spus clar că toate astea trebuie rezolvate de avocați și că nu vrea să-mi mai vadă mutra în sala ei de judecată. Se săturase vădit de cazul Mitnick.

Ofițerul supraveghetor a înțeles mesajul: „Fii ceva mai flexibil cu Mitnick, ca să nu ajungă din nou în calendarul de procese“. Ofițerul supraveghetor a început să fie mai rezonabil și mai înțelegător cu mine.

În toamna anului 2000, la scurt timp după ce am încheiat un interviu pentru foarte popularul program de dimineață al stației radio KFI-AM 640 din Los Angeles, am vorbit cu directorul de programe al stației David G. Hall. El mi-a explicat că Art Bell, care avea un talk-show propriu preluat în lumea întreagă, urma să se pensioneze în curând și voia să mă recomande organizației care *retransmitea* emisiunea Premier Radio Networks, pentru a-l înlocui, eventual. Pentru mine aceasta a constituit un compliment fantastic! Eram buimăcit. Am recunoscut că nu am niciun fel de experiență în organizarea de emisiuni radio și că eu personal nu prea ascultam acele emisiuni, dar am spus că sunt dispus să încerc.

Peste câteva zile, am dat o probă pentru postul de moderator-invitat la *Tim & Neil Show*, iar David mi-a oferit propria mea emisiune, care avea să se numească *Partea întunecată a internetului.* Ulterior, l-am adus în emisiune pe post de ajutor pe prietenul meu apropiat, Alex Kasperavicius. Am expus toate colțurile întunecate ale internetului, dând publicului sfaturi pentru protejarea intimității și răspunzând la întrebările puse de ascultători legate de protejarea computerelor personale, discutând în același timp și despre toate site-urile și serviciile interesante apărute online.

David Hall, lider de necontestat în emisiunile radio, mi-a dat un sfat constând din trei cuvinte: emisiunea trebuie să fie *distractivă*, *relevantă* și *informativă*. Am invitat imediat

personalități cum ar fi Steve Wozniak, John Draper și chiar și starul filmelor porno Danni Ashe, care și-a scos sutienul în plin studio, ca să ne arate tuturor cât de atrăgătoare este. (Călcam pe urmele lui Howard Stern, realizatorul radio cu cele mai multe amenzi pentru limbaj indecent!)

Tot nu aveam voie să folosesc un computer, așa că stația a avut amabilitatea să-mi furnizeze un producător care își depășea puțin atribuțiunile și mă ajuta cu documentarea prin internet. Lungă de o oră, emisiunea era transmisă în fiecare duminică. În ora aceea, stația urca de pe locul ei obișnuit, al paisprezecelea, pe locul doi în clasamentul audiențelor. Sfidând așteptările judecătoarei Pfaelzer în calcularea sumei de restituit, am câștigat o mie de dolari pentru fiecare emisiune.

În timpul activității mele de prezentator de emisiune radio, m-a contactat J.J. Abrams, celebrul producător de film și televiziune. El mi-a spus că era un suporter al meu și că plasase chiar unul din acele autocolante cu „Eliberați-l pe Kevin“ în studioul în care se filmase marele lui hit, serialul *Felicity*. După ce ne-am întâlnit la un studio din Burbank, el m-a invitat să joc un rol episodic, de agent FBI, în serialul lui *Alias*, desigur ca o glumă. S-a schimbat scenariul și am ajuns să joc rolul agentului CIA care lupta împotriva trădătorilor din departamentul din Los Angeles al agenției.

Guvernul federal a refuzat să-mi permită să scriu la un computer adevărat în scena respectivă, așa că recuziterul a trebuit să taie legătura între computer și tastatură. Am apărut în cadru cu Jennifer Garner, Michael Vartan și Greg Grunberg. A fost minunat, una dintre cele mai plăcute experiențe din câte am avut vreodată.

În vara lui 2001, am primit un telefon din partea unui ins pe nume Eddie Muñoz, care îmi cunoștea isprăvile de hacker

și voia să mă angajeze ca să-i rezolv o problemă neobișnuită. Avea un serviciu de mare succes, care furniza pe cale telefonică „dansatoare" în regiunea Las Vegasului. Vânzările scăzuseră vertiginos, iar Eddie avea senzația că Mafia îi hackuise circuitul de comutație de la Sprint și că îl reprogramase ca să direcționeze toate apelurile destinate serviciului lui Eddie spre alte servicii de *call-girls*, controlate de Mafie.

Muñoz depusese o plângere împotriva rețelei Sprint la Protecția Consumatorilor, susținând că afacerea lui avea de suferit pentru că Sprint nu își proteja cum trebuie infrastructura împotriva hackerilor. Voia să mă angajeze pe post de martor-expert la audierile comisiei. Inițial, am fost sceptic, nu credeam că Sprint este vinovată de veniturile în scădere ale lui Eddie, dar am căzut de acord să depun mărturie în privința vulnerabilităților companiei.

În timpul audierii, am descris cum intrasem ani de zile în măruntaiele companiilor telefonice, între care și Sprint. Am explicat că sistemul CALRS folosit de Sprint pentru testarea circuitelor este similar cu sistemul SAS al firmei Pacific Bell, dar cu ceea ce mie mi se părea a fi o securitate sporită: oricine încerca să acceseze din afară unitățile de testare CALRS din oricare centrală trebuia să dea răspunsul corect la o întrebare, pentru a căpăta acces. Sistemul era programat cu o sută de întrebări de intrare diferite — perechi de cifre de la 00 la 99, fiecare cu propriul răspuns de patru caractere hexazecimale, cum ar fi b7a6 sau dd8c. Greu de spart, cu excepția interceptiilor sau a „ingineriei sociale".

Am declarat în fața comisiei că reușisem să ocolesc problema sunând la producătorul sistemului, Northern Telecom, susținând că sunt de la Departamentul tehnic al companiei Sprint, spunând că producem un sistem individualizat de testare care trebuie să comunice cu unitățile de testare CALRS din fiecare centrală. Tehnicianul mi-a trimis prin fax „listamamă" cu toate cele o sută de întrebări și răspunsuri.

Unul dintre avocații companiei Sprint m-a contrazis: „Domnul Mitnick practică «ingineria socială»; minciuna face parte din fibra lui, nimic din ce spune nu poate fi crezut". Omul nu numai că a negat că firma Sprint ar fi fost atacată sau că ar putea fi hackuită în viitor, ci a și subliniat că eu am scris efectiv „Biblia mincinosului", adică *The Art of Deception (Arta de a stoarce informații).* (Voi reveni asupra acestui subiect imediat.)

Unul dintre angajații de la Protecția Consumatorului m-a contrazis, spunând că am făcut o mulțime de afirmații și nu am dat nicio dovadă concretă. „Aveți cea mai mică dovadă că Sprint poate fi spart?"

Era o chestie cu bătaie lungă, dar exista o șansă să pot face dovada. În timpul pauzei de prânz, am mers la un loc în care îmi stocasem lucrurile la Las Vegas înainte să devin un fugar. Era plin cu telefoane celulare, circuite integrate, printuri, dischete și multe altele — lucruri pe care nu le puteam lua cu mine, dar pe care nici nu voiam să le pierd sau să le las la mama sau la „Buni", unde FBI-ul putea să se prezinte cu un mandat de percheziție și să descopere tot.

Incredibil, în acea grămadă de vechituri am găsit ce căutam: o foaie de hârtie, boțită, prăfuită și cu marginile mâncate, care conținea lista-mamă a lui CALRS. Pe drumul de întoarcere la audiere, am oprit la un copiator și am făcut suficiente copii pentru comisar, pentru avocați și pentru membrii personalului.

Kevin Poulsen, care între timp devenise un foarte respectat reporter pe teme de tehnologie, venise la Las Vegas ca să relateze audierea. Iată ce a scris el despre revenirea mea în boxa martorilor:

> „Dacă sistemul este încă valid și nu au schimbat lista-mamă, poți folosi lista pentru a accesa CALRS", a spus Mitnick. „Sistemul îți permite să pui sub supraveghere o linie telefonică sau să obții un ton de apel."

> Revenirea lui Mitnick în sala de audieri cu lista a generat o activitate febrilă la masa celor de la Sprint; Ann Pongracz, consilierul juridic principal al Sprint, ca și alt angajat al companiei au ieșit în grabă din sală — Pongracz deja forma un număr pe celularul ei, în timp ce mergea.

Faptul că cei doi de la Sprint păliseră și o luaseră la goană spre ușă arăta clar care e situația: Sprint încă folosea aceleași dispozitive CALRS, programate cu aceeași listă-mamă, iar Pongracz și colegul ei au înțeles că pot să intru când vreau în CALRS și să interceptez orice telefon din Las Vegas.

Deși eu m-am simțit răzbunat, Eddie nu a avut noroc. Să dovedești că poți să hackuiești Sprint e una, dar să dovedești că Mafia sau oricine altcineva chiar o făcuse, că redirecționase fluxul de apeluri către Eddie și că îi furase comenzile, asta era cu totul altceva. Eddie a părăsit audierea cu mâna goală.

În toamna lui 2001 a început un capitol cu totul nou din viața mea. Mi-a fost prezentat agentul literar David Fugate. David considera că povestea mea este extraordinară. A luat imediat legătura cu John Wiley & Sons și a propus să scriu o carte dedicată „ingineriei sociale" pentru a ajuta firmele și consumatorii să se apere împotriva tipurilor de atac pe care le efectuasem eu cu succes. Editura Wiley s-a arătat entuziasmată, iar David mi-a recomandat și un scriitor cu experiență, numit Bill Simon, pe post de coautor. Acesta a lucrat cu mine la crearea cărții care avea să se numească *Arta de a stoarce informații.*

Pentru cei mai mulți, să ai agentul tău literar, să ai un coautor cu experiență vastă și să ai un contract legal cu o editură e partea cea mai dificilă din publicarea unei cărți. Pentru mine, întrebarea era alta: cum să scriu o carte fără computer?

M-am uitat la mașinile electronice de dactilografie folosite de toată lumea înainte de apariția computerelor personale. Nu aveau nicio modalitate să comunice cu alte computere, așa că mi s-a părut că am un argument solid. M-am prezentat mai apoi la ofițerul meu supraveghetor.

Iar acesta mi-a dat un răspuns absolut neașteptat.

A respins ideea folosirii unei astfel de mașini și mi-a spus că pot folosi un laptop, câtă vreme nu accesez internetul și promit că nu spun nimic în mass-media despre asta!

Pe când Bill și cu mine scriam cartea, Eric Corley a scos pe piață *Freedom Downtime*, documentarul despre mișcarea „Eliberați-l pe Kevin“. Filmul a făcut mult pentru a contracara gravele confuzii din filmul *Takedown*. Chiar conținea o secvență în care John Markoff recunoștea că unica lui sursă pentru afirmația că aș fi intrat la NORAD era un hacker de telefoane despre care se știa că emite zvonuri false.

Arta de a stoarce informații a devenit un bestseller internațional încă de la apariție, apărând în optsprezece ediții în străinătate. Chiar și după atâția ani, încă este una dintre cele mai populare cărți de hacking vândute de Amazon și a intrat în lista de cărți recomandate de departamentele mai multor universități.

Prin februarie 2003, am fost pe neașteptate invitat în Polonia pentru a-mi promova cartea. La Varșovia, gazdele mi-au oferit patru inși în costume, cu alură de agenți de serviciu secret, pe post de bodyguarzi. Am râs. Era ridicol, doar nu aveam nevoie de securitate.

M-au escortat într-un uriaș mall, prin intrarea din spate. Zgomotul mulțimii a devenit tot mai intens. Am intrat în mall, iar acolo sute de fani se împingeau în cordon. Când m-au văzut, au încercat să se năpustească, dar agenții de securitate i-au ținut pe loc.

Am crezut că așteaptă vreo celebritate internațională și m-am uitat în jur să văd și eu starul. Uimitor: mulțimea venise acolo pentru mine.

Cartea mea urcase pe primul loc în lista de bestselleruri din întreaga țară, bătând chiar și o carte nouă a Papei Ioan Paul al II-lea. Un localnic mi-a oferit și o explicație: în Polonia post-comunistă, dacă păcălești sistemul ești considerat un erou!

După o viață de hacker, în care lucrasem fie singur, fie cu un partener, în care scopul principal era să înveți mai multe despre cum funcționează sistemele informatice și cele de telecomunicații, după ce am pătruns în orice se putea pătrunde, eram asaltat ca o vedetă. Era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat.

Una dintre amintirile cele mai importante din această perioadă a fost totuși atunci când sesiunea de autografe m-a adus la New York, unde am putut în sfârșit să mă întâlnesc cu susținătorii mei de la revista *2600*, care mi-au menținut moralul ridicat în cele mai grele momente, prin mișcarea „Eliberați-l pe Kevin". Când sistemul judiciar m-a tratat cu brutalitate, faptul că a existat o armată de oameni care au lucrat fără odihnă pentru a mă susține a însemnat imens pentru mine. Habar nu aveau câtă speranță și cât curaj mi-au insuflat. Nu cred că aș putea vreodată să le spun cât de recunoscător le sunt acestor oameni.

Unul dintre momentele cele mai importante ale vieții mele de după închisoare a fost ziua în care am avut în sfârșit voie să folosesc din nou computere. A fost o zi festivă, sărbătorită cu familia și cu prietenii mei din toată lumea.

O emisiune TV prin cablu numită *The Screen Savers*, cu Leo Laporte și Patrick Norton, a dorit să transmită în direct prima mea interacțiune cu internetul.

În emisiune, alături de mine a apărut și Eric Corley, care condusese mișcarea „Eliberați-l pe Kevin" și care se dovedise

în repetate rânduri cel mai înrăit susținător al meu, ca și Steve Wozniak, cofondatorul companiei Apple, care devenise între timp unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Amândoi au venit să mă „ajute“ să navighez online după atâția ani de restricție.

Woz a venit cu o surpriză: un Apple PowerBook G4 nou-nouț, în țiplă, cu un desen nostim, cu un ins care încearcă să ajungă la un calculator cu un băț, printre gratiile unei celule de închisoare. În multe privințe, să primesc acel laptop de la părintele calculatorului personal a fost momentul în care am știut că în sfârșit viața mea lua o turnură favorabilă.

Au trecut unsprezece ani de când am ieșit din închisoare. Am înființat o firmă de consultanță care are parte de un flux constant de comenzi. Am ajuns în toate părțile din Statele Unite și pe toate continentele, cu excepția Antarcticii.

Ziua mea de lucru o consider un miracol: trebuie să comit activități ilegale, cu permisiune, pentru binele tuturor. O singură noțiune poate acoperi așa ceva: hackingul etic.

Am fost la închisoare pentru activitatea mea de hacker. Acum sunt angajat ca să fac aceleași lucruri pentru care am fost trimis la închisoare, dar de o manieră legală și benefică.

Nu m-aș fi așteptat vreodată, dar în acești ani de după eliberarea mea am deschis nenumărate conferințe tehnice și corporatiste, am scris articole pentru *Harvard Business Review*, m-am adresat studenților și corpului didactic de la Facultatea de Drept de la Harvard și mi s-au cerut comentarii de către Fox, CNN și alte posturi de știri. Am apărut în celebrele emisiuni TV *60 Minutes*, *Good Morning America* și în multe altele. Am fost angajat de agenții guvernamentale cum ar fi FAA, Administrația Securității Sociale și — în ciuda problemelor mele penale — chiar și de FBI, prin sucursala lui numită InfraGard.

Adesea sunt întrebat dacă m-am lăsat de tot de obiceiurile mele de hacker.

Am, ce-i drept, un program de hacker — sunt treaz până târziu, mănânc micul dejun când alții deja au terminat masa de prânz, stau la computer până la trei sau patru dimineața.

Da, hackuiesc din nou. Dar altfel. Comit hacking etic pentru Mitnick Security Consulting LLC, folosindu-mi talentele de hacker pentru a verifica sistemele defensive ale companiilor, identificând slăbiciunile lor fizice, tehnice și umane, pentru a le întări înainte ca băieții răi să profite de ele. Fac asta pentru companii din lumea întreagă și am susținut discursuri inaugurale la câte cincisprezece-douăzeci de întâlniri pe această temă în fiecare an. Firma mea verifică și produse de securitate, înainte de lansarea lor pe piață, ca să vedem dacă își respectă promisiunile. Compania mea mai furnizează și formare pe linie de securitate, în principal pentru atenuarea amenințării din partea „ingineriei sociale".

Ceea ce fac acum îmi alimentează aceeași pasiune pentru activitățile de hacker pe care am avut-o în anii de acces neautorizat. Deosebirea constă în acest unic cuvânt: *autorizare*.

Nu am nevoie de autorizare ca să pătrund în sisteme.

Este cuvântul care mă transformă instantaneu din cel mai căutat hacker din lume într-unul dintre cei mai căutați experți în securitate din lume. Ca prin farmec.

MULȚUMIRI

DIN PARTEA LUI KEVIN MITNICK

Cartea de față este dedicată iubitoarei mele mame Shelly Jaffe și bunicii mele Reba Vartanian, care au sacrificat o mulțime de lucruri pentru mine de-a lungul vieții mele. În orice situație m-aș fi aflat, mama și bunica au fost alături de mine, în special când am avut cel mai mult nevoie de ajutor. Cartea aceasta nu ar fi avut cum să apară fără minunata mea familie, care mi-a oferit atâta iubire necondiționată și atâta susținere. Am avut uriașul noroc să fiu crescut de o mamă iubitoare și dedicată, pe care o consider și prietenul meu cel mai bun. Mama este o persoană formidabilă. Mama și-ar da și cămașa de pe ea ca să ajute o altă persoană la nevoie. Mamei efectiv îi pasă de cei din jurul ei, chiar și atunci când pentru asta trebuie să treacă peste propriile ei

interese de moment. „Buni" este o altă asemenea persoană excepțională. Ea m-a învățat ce înseamnă să muncești din greu, m-a învățat cum să-mi administrez banii cu răspundere, de pildă, cum să economisesc pentru zile negre. Toată viața mea, „Buni" a fost ca o a doua mamă pentru mine, oferindu-mi iubire și sprijin și fiind întotdeauna de partea mea, indiferent de gravitatea faptelor mele.

În decembrie 2008, mama a fost diagnosticată cu cancer la plămâni și a suferit îngrozitor din cauza chimioterapiei și a bolii în sine. Nu mi-am dat seama cât de mult timp am pierdut fiind departe de mama până când nu a survenit tragedia. Persoane pline de grijă și de compasiune pentru alții, mama și „Buni" m-au învățat principiile iubirii aproapelui și ale ajutorării celor mai puțin norocoși decât noi. Le-am imitat modul de a fi, de a dărui, de a le păsa. Într-un fel, le calc pe urme. Sper că mă vor ierta pentru că am dedicat atât de mult timp pentru scrierea acestei cărți, ratând atâtea ocazii de a fi cu ele, jucând cărți sau uitându-ne la filme, din cauza muncii și a termenelor pe care a trebuit să le respect. Încă îmi pare foarte rău pentru tot stresul, toți nervii și toate necazurile pe care le-am produs acestor femei cu aventurile mele de hacker și după arestarea mea. Acum, că viața mea a luat o altă turnură, și continui să am contribuții pozitive în lume, sper că această carte le va face fericite pe mama și pe bunica mea și va șterge unele dintre amintirile experiențelor urâte descrise în aceste pagini.

Tare mi-aș fi dorit ca tatăl meu Alan Mitnick și fratele meu vitreg Adam Mitnick să fi trăit și să fi deschis împreună cu mine o sticlă de șampanie în ziua apariției acestor memorii în librării. Eu și tata am avut mici neînțelegeri când am locuit împreună, dar am avut și clipe minunate, în special când am mers la pescuit cu vasul lui în zona Insulelor Canalului din Oxnard, California. Mai important, tata mi-a oferit iubire și respect și susținere atunci când

viața mea își urma cursul pe drumurile accidentate ale sistemului judiciar federal. Tata s-a alăturat altor voluntari de la revista 2600 care au pichetat câteva tribunale federale, manifestând împotriva modului în care guvernul trata cazul meu. Cu câteva săptămâni înainte de eliberarea mea condiționată, tata a suferit un preinfarct, a contractat o serioasă infecție cu stafilococ în timpul operației și apoi s-a dovedit că are și cancer pulmonar. S-a stins la un an și jumătate după eliberarea mea. Nu mi-am dat seama cât timp am pierdut fără să-l văd decât atunci când acest lucru devenise imposibil.

Mătușa mea Chickie Leventhal a fost întotdeauna alături de mine, în special atunci când am avut mai mare nevoie de ea. Atunci când agenții FBI mi-au percheziționat apartamentul din Calabasas, spre sfârșitul anului 1992, pe când lucram la Teltec Investigations, ea a luat legătura cu un prieten apropiat, avocat, John Yzurdiaga, care și-a oferit cu generozitate sfaturile și în cele din urmă m-a reprezentat gratis, împreună cu Richard Steingard, partenerul lui. Ori de câte ori am nevoie de un sfat sau de un loc în care să trag în Manhattan Beach, ea este întotdeauna gata să-mi ofere dragostea și suportul ei. Nu pot să-l uit nici pe prietenul ei de o viață, dr. Bob Berkowitz, care a fost pentru mine un adevărat unchi, mereu dispus să discute cu mine când am avut nevoie de sfaturi.

Vara mea Trudy Spector a fost întotdeauna bună și generoasă; ea le-a permis mamei și bunicii mele să stea în casa ei ori de câte ori veneau la Los Angeles ca să mă vadă. Tot ea mi-a permis și mie să stau la ea înainte să mă hotărăsc să dispar după ce mi-a expirat perioada de eliberare condiționată. Mi-aș dori ca și ea să fi avut ocazia să citească aceste cuvinte, dar din nefericire a avut o problemă medicală foarte gravă și s-a stins în anul 2010. Simt și azi o imensă tristețe și o senzație de gol; am pierdut o persoană iubitoare și plină de grijă.

Scumpul meu prieten Michael Morris a fost mereu loial, mie și familiei mele. Mulțumesc, Mike, pentru toată bunătatea și pentru generoasa susținere de-a lungul anilor. Știu că îți vei aminti multe dintre pățaniile din aceste pagini, doar ai fost acolo. Voi prețui de-a pururi prietenia ta.

Am avut extraordinarul noroc de a face din nou echipă cu un scriitor de renume, Bill Simon, pentru a-mi scrie memoriile. Remarcabilul talent de scriitor al lui Bill include și capacitatea magică de a lua informația furnizată de mine și de a o scrie într-un stil și de o manieră încât să o poată înțelege absolut oricine. Bill a devenit mai mult decât un partener în ale scrisului; el este și un prieten apropiat, care mi-a ascultat istorisirile, uneori de mai multe ori, ca să se asigure că povestea este redată cu precizie. În cursul procesului de creare a cărții, am avut parte și de câteva momente de frustrare și neînțelegeri privind includerea unor episoade mai tehnice, dar am ajuns întotdeauna la compromisuri care ne-au mulțumit pe amândoi. În final, am decis că ținta noastră trebuie să fie un public mai larg, care nu are neapărat cunoștințe anterioare avansate despre computere sau rețele. Pe lângă colaborarea cu Bill Simon, am avut plăcerea de a face echipă cu Donna Beech, cu care am colaborat spre sfârșitul proiectului. A fost o adevărată plăcere să lucrez împreună cu ea.

Doresc foarte mult să le mulțumesc acelor persoane care mi-au reprezentat interesele și care sunt extraordinar de dedicate meseriei lor. Agentul meu literar David Fugate de la LaunchBooks a petrecut o mulțime de timp negociind contractul cărții și acționând pe post de intermediar între mine și editura Little, Brown & Co. Agentul meu pentru discursuri, Amy Gray, de la New Leaf Speakers, m-a reprezentat cu inteligență și hărnicie în fața unor clienți din lumea întreagă, care m-au angajat să țin discursuri inaugurale pentru conferințele lor. Ea a făcut (și continuă să facă) o treabă

excelentă în calitate de agent al meu. Mulțumesc, Amy. Și nu uita niciodată — Aproape Celebri ;-)

Sunt recunoscător pentru șansa pe care am avut-o de a lucra cu editura Little, Brown & Co. în cadrul acestui proiect palpitant. Doresc să-i mulțumesc redactorului meu John Parsley, pentru toată munca grea și pentru excelentele lui sfaturi de-a lungul proiectului. Mulțumesc, John. A fost o plăcere să ne întâlnim la New York.

Doresc să-i mulțumesc eroului copilăriei mele, Steve Wozniak, pentru că și-a luat din prețiosul lui timp pentru a scrie prefața memoriilor mele. Este a doua prefață pe care Steve a binevoit să o scrie pentru mine. Prima a fost publicată în *Arta de a stoarce informații* (2002). Nu voi uita niciodată cadoul de „ieșire din eliberarea condiționată" pe care mi l-ai oferit în cadrul emisiunii *The Screen Savers* — un PowerBook G4 nou-nouț. A fost un cadou minunat, care mi-a adus zâmbetul pe față luni de zile după aceea. Abia aștept să mă întâlnesc cu Steve de-a lungul călătoriilor noastre. Amândoi încercăm să vizităm restaurantele *Hard Rock Café* din toate țările străine pe care le vizităm — colecționăm tricourile lor. Mulțumesc, Steve, pentru că ești un prieten atât de minunat.

Evident, îi mulțumesc și fostei mele prietene Darci Wood, pentru iubirea, susținerea și devoțiunea arătate cât timp am fost împreună. Din nefericire, uneori relațiile nu funcționează, dintr-un motiv sau altul. Nu contează; mă mângâie faptul că Darci mi-a rămas un prieten de încredere și loial. Acum nu mai trebuie decât să o conving să semneze un contract de confidențialitate antedatat cu ziua în care ne-am întâlnit și totul va fi bine! Glumesc, Darci. (Sau poate că nu...)

Jack Biello mi-a fost un prieten apropiat și o persoană principială care a luat atitudine împotriva tratamentului inuman pe care mi l-au administrat jurnaliștii și procuratura federală. El a fost glasul principal al mișcării „Eliberați-l

pe Kevin" și un autor cu un talent extraordinar în a scrie articole care scoteau la lumina zilei informațiile pe care guvernul nu voia să le dea publicității despre cazul „Kevin Mitnick". Jack a fost întotdeauna prezent cu un discurs neînfricat în numele meu și a lucrat împreună cu mine la pregătirea de discursuri și de articole. La un moment dat, chiar a fost reprezentantul meu în relațiile cu mass-media. Jack s-a stins pe când Bill și cu mine terminam manuscrisul pentru *Arta de a stoarce informații*. Dispariția lui mi-a lăsat o senzație de pierdere imensă și m-a întristat. S-au scurs nouă ani de atunci, dar tot mă mai gândesc la Jack.

Prietenul meu Alex Kasperavicius nu a fost niciodată un hacker propriu-zis, dar și-a dorit dintotdeauna să facă parte din proiectele mele de hackuit, de obicei în unele proiecte palpitante de „inginerie socială". Ulterior, aveam să înființăm împreună un curs de „inginerie socială", pentru a ajuta firmele să identifice și să atenueze riscul atacurilor ce folosesc această cale. Am organizat seminarii la firme din lumea întreagă. Chiar am avut onoarea de a ține un curs de formare la Administrația Aeronautică Federală din Oklahoma. Spre sfârșitul anului 2000, am prezentat împreună un cunoscut talk-show despre internet, numit *Partea întunecată a internetului*, la postul pe unde medii KFI-AM 640 din Los Angeles. Mulțumesc, Alex. Ești un prieten loial și de încredere.

Eric Corley (zis și Emmanuel Goldstein) mi-a fost prieten și susținător timp de aproape două decenii. El a lansat mișcarea „Eliberați-l pe Kevin", la începutul anului 1998, după ce fusesem reținut timp de peste trei ani. Eric a cheltuit o substanțială cantitate de efort, timp și bani pentru a răspândi știri despre mine atunci când am fost încarcerat de sistemul judiciar federal. Tot el a produs și un documentar numit *Freedom Downtime*, apărut în 2001, în care se prezenta mișcarea „Eliberați-l pe Kevin", cucerind cu acest film și un premiu pentru cel mai bun documentar la festivalul de film din New

York. Eric, bunătatea, generozitatea și prietenia ta înseamnă pentru mine mai mult decât aș putea exprima prin cuvinte. Mulțumesc pentru tot și pentru că ai fost alături de mine.

Vreau să mulțumesc aici și fostului meu partener-hacker Lewis De Payne, pentru că a găsit timp să-mi împrospăteze memoria în privința aventurilor noastre hackeristice. Îți mulțumesc, Lewis. Am trăit împreună o aventură nebună. Îți urez tot ce e mai bun.

Buna mea prietenă Christine Marie m-a ajutat în schițarea primei ciorne a încheierii cărții. Mulțumesc, Christine, pentru participare și pentru efort.

Doresc să le mulțumesc și prietenilor mei apropiați Kat și Matt Wagenknecht, pentru că m-au ajutat în crearea mesajelor cifrate de la începutul fiecărui capitol. Minunată treabă! Tare sunt curios câți cititori au fost în stare să rezolve mesajele codificate*.

Doresc să-i mulțumesc lui Jari Tomminen pentru că mi-a permis să folosesc pentru supracoperta cărții în original o fotografie pe care mi-a făcut-o în Helsinki, Finlanda.

Vreau să-i mulțumesc și lui David Kennedy, expert în securitate și prietenul meu, care a avut amabilitatea de a revedea o secțiune a cărții și mi-a oferit sfaturi bune.

Îi mulțumesc și fostului procuror federal David Schindler, care a avut amabilitatea de a-mi permite să-i iau un interviu pentru cartea de față.

În același timp, doresc să le mulțumesc lui Justin Petersen, zis și Eric Heinz, și lui Ronald Mark Austin, care au fost amabili și mi-au permis să le iau câte un interviu pentru carte. La scurt timp după ce Bill Simon și cu mine i-am luat interviul lui Justin Petersen, acesta a fost descoperit mort în apartamentul lui din West Hollywood, posibil din cauza unei

---

* Pentru mottourile descifrate, vezi nota redacției de la finalul cărții. (*N. red.*)

supradoze. E păcat că a suferit aceeași soartă ca fratele meu, cel care mi-a făcut legătura cu Petersen, atunci când Justin folosea pseudonimul Eric Heinz.

În timp ce scriu aceste mulțumiri, îmi dau seama că există atâția oameni cărora ar trebui să le mulțumesc și față de care trebuie să-mi exprim aprecierea pentru iubirea, prietenia și susținerea lor. Nu îmi pot aminti toate numele acestor oameni buni și generoși, întâlniți în ultimii ani, dar cred că este suficient să spun că aș avea nevoie de un stick de memorie ca să-i înregistrez pe toți. Atâția oameni, din întreaga lume, mi-au scris cuvinte de încurajare, de laudă și susținere. Aceste cuvinte au însemnat imens pentru mine, mai ales că au venit când aveam mai mare nevoie de ele.

Le sunt recunoscător îndeosebi revistei *2600* și tuturor susținătorilor mei, care mi-au fost alături și și-au cheltuit din prețiosul lor timp și multă energie pentru a spune adevărul tuturor celor care aveau urechi să asculte și care și-au exprimat vehement îngrijorarea și obiecțiile față de tratamentul nedrept și față de hiperbolizarea produsă de cei care și-au dorit să profite de „mitul Kevin Mitnick“.

Am avut mult prea multe experiențe cu avocații, totuși sunt bucuros să-mi exprim mulțumirile acelor avocați care, de-a lungul anilor de interacțiuni negative cu sistemul justiției penale, au intervenit și s-au oferit să mă ajute atunci când aveam o nevoie disperată de ajutor. Am ajuns să respect, să admir și să apreciez bunătatea și generozitatea de spirit oferite gratis de atâția avocați. Le mulțumesc pe această cale lui Greg Aclin, Fran Campbell, Robert Carmer, Debbie Drooz, John Dusenbury, Sherman Ellison, Omar Figueroa, Jim French, Carolyn Hagin, Rob Hale, Barry Langberg, David Mahler, Ralph Peretz, Michelle Carswell Pritchard, Donald C. Randolph, Tony Serra, Skip Slates, Richard Steingard, Robert Talcott (judecător), Barry Tarlow, Gregory Vinson și John Yzurdiaga.

DIN PARTEA LUI BILL SIMON

În mulțumirile mele din *Arta de a stoarce informații*, am scris despre Kevin: „Ce aveți aici nu este o operă de ficțiune, deși personajul central parcă ar fi fost inventat pentru scenariul unui film de suspans. Am căpătat pe parcurs un sănătos respect pentru coautorul meu nepereche“. Și am continuat: „Stilul lui de lucru este atât de diferit de al meu, încât îți vine să te întrebi cum am putut să scriem o carte și să planificăm toate acele proiecte împreună. Amândoi ne-am depășit limitele și am învățat să descoperim plăcerea intensei munci de a transforma cunoașterea și experiența lui de viață în povestiri demne de a fi citite“. Dar această carte, a treia pe care am scris-o împreună, a fost de departe cea care a solicitat cel mai mult prietenia noastră. Sunt fericit să vă spun că prietenia noastră și respectul reciproc au supraviețuit și au ieșit întărite, în ciuda fricțiunilor serioase din timpul lucrului. Cred că această carte va dăinui mult timp. Mă aștept ca prietenia noastră să țină la fel de mult, dacă nu mai mult.

Greu am fi putut găsi un redactor mai bun decât John Parsley. Săritor, dar în același timp cu mari pretenții, scoate din tine tot ce e mai bun și e întotdeauna acolo când ai nevoie de el. Sfaturile lui John au făcut cartea de față mai bună și pentru aceasta îi sunt dator. Apoi, vreau s-o amintesc pe Peggy Freudenthal, stimata lui colegă, care s-a ocupat de punerea în pagină a manuscrisului, o adevărată campioană, care s-a achitat perfect de dificila misiune, fără să-și piardă o clipă cumpătul; atât eu, cât și Kevin îi suntem îndatorați.

Niciuna din cărțile mele nu ar fi fost terminată fără suportul, încurajarea și imboldurile soției și tovarășei mele de viață de atâția ani Arynne Simon, care m-a îndemnat să muncesc din greu și să găsesc frazele potrivite. Dar zâmbetele ei mă mențin mereu în formă.

Agenții Bill Gladstone și David Fugate au avut amândoi o contribuție în finalizarea acestui proiect. Jos pălăria pentru amândoi!

Pe lângă informațiile aduse de Kevin, le sunt recunoscător acelora care m-au ajutat să completez diverse părți ale povestirii — în special mamei lui Kevin, Shelly Jaffe, și bunicii lui, Reba Vartanian; fostei lui soții, Bonnie; lui David Schindler, adjunct de procuror federal, lui Kevin Poulsen, fostului investigator de la securitatea companiei Pacific Bell Darrell Santos; fostului detectiv (actualmente detectiv-șef) David Simon, de la Departamentul Șerifilor din Los Angeles (în același timp, fratele meu geamăn). Mulțumită contribuțiilor lor oferite voluntar, cartea este mai bogată. Dar vreau să îi aduc mulțumiri postume și lui Justin Petersen, zis și Eric Heinz, care a fost foarte sincer, mult peste așteptările mele.

O recunoaștere specială pentru Sheldon Bermont, pentru contribuția lui la această carte. De asemenea, nepoților Vincent și Elena Bermont, ale căror zâmbete și puseuri de entuziasm m-au ajutat să-mi mențin atitudinea optimistă.

În final — la urmă, într-un loc de onoare —, adânci plecăciuni adresate Charlottei Schwartz, fără de care această carte nu ar fi arătat atât de bine.

NOTA REDACȚIEI: DECODAREA MOTTOURILOR

În ediția originală a cărții, cititorii erau provocați la un concurs ce consta în decodarea mesajelor ascunse în spatele mottourilor criptate. Oferim mai jos soluțiile, publicate online de Fabien Sanglard pe blogul său la adresa: http://fabiensanglard.net/Ghost_in_the_Wires/index.php

1. Yjcv ku vjg pcog qh vjg uauvgo wugf da jco qrgtcvqtu vq ocmg htgg rjqpg ecnnu?
   What is the name of the system used by ham operators to make free phone calls?
   (Cum se numește sistemul folosit de radioamatori pentru a da telefoane gratuite?)
2. Wbth lal voe htat oy voe wxbirtn vfzbqt wagye C poh aeovsn vojgav?

What was the name of the central office where I was almost caught?

(Cum se numește centrala telefonică în care era cât pe-aci să fiu prins?)

3. Nyrk grjjnfiu uzu Z xzmv kf jvklg re rttflek fe Kyv Rib?
   What password did I give to setup an account on The Ark?
   (Ce parolă am folosit pentru a-mi face un cont în „Arcă“?)
4. Flle ujw esc wexp mo xsp kjr hsm hiwwcm, „Wplpll stq lec qma e wzerg mzkk!“?
   What was the name of the man who yelled, „Search his car for a logic bomb!“?
   (Cum îl chema pe bărbatul care a strigat: „Percheziționați-i mașina! Are o bombă logică!“?)
5. Bmfy ytbs ini N mnij tzy ns zsynq ymj Ozajsnqj Htzwy qtxy ozwnxinhynts tajw rj?
   What town did I hide out in until the Juvenile Court lost jurisdiction over me?
   (În ce orășel m-am ascuns până când am împlinit vârsta necesară pentru a scăpa de sub jurisdicția Tribunalului pentru Minori?)
6. Kyoo olxi rzr Niyovo Cohjpcx ojy dn T apopsy?
   What game did Sandra Lambert ask if I played?
   (Despre ce joc m-a întrebat Sandra Lambert dacă l-am jucat?)
7. Kvoh wg hvs boas ct hvs Doqwtwq Pszz sadzcmss kvc fsor hvs wbhsfboz asac opcih am voqywbu oqhwjwhwsq cjsf hvs voa forwc?
   What is the name of the Pacific Bell employee who read the internal memo about by hacking activity over the ham radio?
   (Care este numele angajatului de la Pacific Bell care mi-a citit notificarea internă despre activitatea mea de „piraterie“ realizată prin sistemul de radioamator?)
8. Iwh xwqv wpvpj fwr Vfvyj qks wf nzc ncgsoo esg psd gwc ntoqujvr ejs rypz nzfs?

How much money did Lenny owe me for losing the bet for cracking the door code?
(Câți bani îmi datora Lenny după ce pierduse pariul legat de spargerea codului de acces?)

9. Hsle td esp epcx qzc dzqehlcp mfcypo zy esp nsta esle Yzglepw dpye xp?
What was the term for software burned on the chip that Novatel sent me?
(Cum se numește programul inscripționat pe chipul pe care mi l-a trimis Novatel?)
10. Bprf cup esanqneu xmm gtknv amme U biiwy krxheu Iwqt Taied?
What guy answered the phone when i first called eric heinz?
(Ce tip mi-a răspuns la telefon când l-am sunat pentru prima oară pe Eric Heinz?)
11. Lwpi idlc sxs bn upiwtg axkt xc lwtc X bdkts xc lxiw wxb?
What town did my father live in when I moved with him?
(În ce orășel locuia tatăl meu atunci când m-am mutat la el?)
12. Yhlt xak tzg iytfrfad RanBfld squtpm uhst uquwd ce mswf tz wjrwtsr a wioe lhsv Ecid mwnlkoyee bmt oquwdo't ledn mp acomt?
What was the internal PacBell system that could be used to wiretap a line that Eric mentioned but wouldn't tell me about?
(Care era sistemul intern de la PacBell care putea fi folosit pentru a monitoriza o linie telefonică, dar pe care Eric nu l-a amintit?)
13. Zkdw lv wkh qdph ri wkh SL ilup wkdw zdv zluhwdsshg eb Sdfliif Ehoo?
What is the name of the PI firm that was wiretapped by Pacific Bell?
(Care este numele firmei de investigații private pe care o monitoriza Pacific Bell?)

14. Plpki ytw eai rtc aaspx M llogw qj wef ms rh xq?
Where was the pay phone I asked my dad to go to?
(În ce loc se afla telefonul public către care l-am îndrumat pe tătăl meu?)
15. Ituot oaybmzk ymwqe ftq pqhuoq ftmf Xqiue geqp fa buow gb mzk dmpua eusmxe zqmd Qduo?
Which company makes the device that Lewis used to pick up any radio signals near Eric?
(Ce companie produce instrumentul pe care Lewis îl folosea pentru a detecta dacă existau semnale radio în preajma lui Eric?)
16. Kwth qzrva rbq lcq rxw Svtg vxcz zm vzs lbfieerl nsem rmh dg ac oef'l cwamu?
What month and day did Eric tell me the wiretaps were put on my dad's lines?
(Care au fost luna și ziua începând de la care, potrivit lui Eric, linia telefonică a tătălui meu ar fi fost pusă sub monitorizare?)
17. Epib qa bpm vium wn bpm ixizbumvb kwuxtmf epmzm Q bziksml lwev Mzqk Pmqvh?
What is the name of the apartment complex where I tracked down Eric Heinz?
(Care este numele complexului de apartamente unde l-am detectat pe Eric Heinz?)
18. Khkp wg wve kyfcqmm yb hvh TBS oeidr trwh Yhb MmCiwus Wko ogvwgxar hr?
What is the acronym of the FBI squad that Ken McGuire was assigned to?
(Care este acronimul ce fusese atribuit de echipa FBI pentru Ken McGuire?)
19. Rcvo dn ivhz ja ocz omvinvxodji oj adiy v kzmnji'n njxdvg nzxpmdot iphwzm pndib oczdm ivhz viy yvoz ja wdmoc?
What is name of the transaction to find a person's social security number using their name and date of birth?

(Cum se numește operațiunea prin care poate fi găsit numărul de securitate socială folosind numele și data de naștere ale respectivei persoane?)

20. Wspa wdw gae ypte rj gae dilan lbnsp loeui V tndllrhh gae awvnh „HZO, hzl jaq M uxla nvu"?
    What was the name of the steak house where i answered the phone „dmv, how can i help you"?
    (Cum se chema restaurantul în care am răspuns la telefon cu replica: „DMV, cu ce vă pot fi de folos?")
21. 4A 75 6E 67 20 6A 6E 66 20 62 68 65 20 61 76 70 78 61 6E 7A 72 20 74 76 69 72 61 20 67 62 20 47 72 65 65 6C 20 55 6E 65 71 6C 3F
    What was our nickname given to terry hardy?
    (Care e porecla pe care i-o dădusem lui Terry Hardy?)
22. Gsig cof dsm fkqeoe vnss jo farj tbb epr Csyvd Nnxub mzlr ut grp lne?
    What was the secret name we used for the Wells Fargo code of the day?
    (Care este numele secret folosit pentru a afla codul zilei de la banca Wells Fargo?)
23. Fqjc nunlcaxwrl mnerln mrm cqn OKR rwcnwcrxwjuuh kanjt fqnw cqnh bnjalqnm vh jyjacvnwc rw Ljujkjbjb?
    What electronic device did the FBI intentionally break when they searched my apartment in Calabasas?
    (Care este dispozitivul electronic pe care FBI-ul l-a deteriorat intenționat atunci când a percheziționat apartamentul meu din Calabasas?)
24. Xvof jq qis bmns lg hvq thlss ktffb J cifsok EAJ uojbthwsbhlsg?
    What is the name of the store where I outran DMV investigators?
    (Care este numele centrului de copiere din care am fugit de detectivii de la DMV?)
25. Cngz zuct ngy znk grsg sgzkx lux znk xkgr Kxoi Ckoyy?
    What town has the Alma Mater for the real Eric Weiss?

(În ce oraș terminase facultatea adevăratul Eric Weiss?)

26. Aslx jst rlxi bx ns wgzzcmgw UP jnsh hlrjf nyk TT seq s cojorpdw pssx gxmyeie ao bzy glc?
    What was th name of my favorite TV show where the PI had a business card printer in his car?
    (Care era numele serialului meu favorit în care detectivul particular avea tot timpul în mașina sa o tiparniță de cărți de vizită?)
27. 85 102 121 114 32 103 113 32 114 102 99 32 108 121 107 99 32 109 100 32 114 102 99 32 122 109 105 113 114 109 112 99 32 71 32 100 112 99 111 115 99 108 114 99 98 32 103 108 32 66 99 108 116 99 112 63
    What is the name of the bookstore I frequented in Denver?
    (Cum se chema librăria pe care o frecventam în Denver?)
28. Phtm zvvvkci sw mhx Fmtvr VOX Ycmrt Emki vqimgv vowx hzh L cgf Ecbst ysi?
    What version of the MicroTac Ultra Lite source code did I ask Alisa for?
    (Care este versiunea sursei de cod pentru MicroTAC Ultra Lite pe care i-am cerut-o Alisei?)
29. 126 147 172 163 040 166 172 162 040 154 170 040 157 172 162 162 166 156 161 143 040 145 156 161 040 163 147 144 040 115 156 165 144 153 153 040 163 144 161 154 150 155 172 153 040 162 144 161 165 144 161 040 150 155 040 122 172 155 040 111 156 162 144 077
    Shat was my password for the Novell terminal server in San Jose?
    (Care era parola mea pentru serverul de terminal de la Novell din San Jose?)
30. Ouop lqeg gs zkds ulv V deds zq lus DS urqstsn't wwiaps?
    What kind of lock did I pick in the HR manager's office?
    (Peste ce fel de lacăt am dat în biroul managerului de la resurse umane?)
31. Alex B25 rixasvo hmh M ywi xs xli HQZ qemrjveqi?
    What x25 network did I use to the DMV mainframe?

(Ce fel de rețea x.25 am folosit pentru a accesa computerul de tip mainframe al DMV?)

32. Caem alw Ymek Xptq'd tnwlchvw xz lrv lkkzxv?
What was Lile Elam's password to her server?
(Care era parola lui Lile Elam pentru accesul la serverul ei?)
33. Ozg ojglw lzw hshwj gf AH Khggxafy lzsl BKR skcww ew stgml?
Who wrote the paper on IP spoofing that JSZ asked me about?
(Cine a scris articolul despre simularea adresei de IP despre care m-a întrebat JSZ?)
34. Nvbx nte hyv bqgs pj gaabv jmjmwdi whd hyv UVT'g Giuxdoc Gctcwd Hvyqbuvz hycoij?
What was the type of phone service for the MCD's federal public defender phones?
(Ce fel de serviciu telefonic era folosit pentru legătura cu telefoanele avocaților de la Asistența Judiciară Federală?)
35. 2B 2T W 2X 2Z 26 36 2P 36 2V 3C W 3A 32 39 38 2Z W 3D 33 31 38 2V 36 3D W 2R 2Z W 3E 3C 2V 2X 2Z 2Y W 3E 39 W 2R 32 2V 2E W 2V 3A 2V 3C 3E 37 2X 38 3E W 2X 39 37 3A 36 2Z 2S 1R
My cellular phone signals were traced to what apartment complex?
(Către care complex de apartamente au condus semnalele telefonului meu celular?)
36. Lsar JSA cryoi ergiu lq wipz tnrs dq dccfunaqi zf oj wqpctkiel dpzpgp I jstcgo cu dy hgq?
What FBI agent tried to look into my briefcase in my apartment before I locked it on him?
(Care agent FBI a încercat să se uite prin diplomatul meu din apartament înainte să-l încifrez în fața lui?)
37. V2hhdCBGQkkgYWdlbnQgYXNrZWQgU3VuIE1pY3Jvc3lzdGVtcyB0byBjbGFpbSB0aGV5IGxvc3QgODAgbWlsbGlvbiBkb2xsYXJzPw==
What FBI agent asked Sun Microsystems to claim they lost 80 million dollars?

(Care este agentul FBI care i-a cerut companiei Sun Microsystem să-mi pretindă 80 de milioane de dolari pentru despăgubiri?)

38. 100-1111-10-0 011-000-1-111 00-0100 1101-10-1110-000-101-11-0-1 0111-110-00-1001-1-101 111-0-11-0101-010-1-101 111-10-0100 11-00-11
    What does my favorite bumper sticker say?
    (Ce scria pe autocolantul meu favorit?)

CUPRINS

O chema Henrietta Lacks, dar oamenii de știință au cunoscut-o sub numele de HeLa. A fost o femeie săracă, de culoare, care a cultivat tutun, iar celulele ei – recoltate fără ca ea să știe, în 1951 – au devenit unul dintre cele mai importante instrumente în cercetarea medicală, vitale pentru dezvoltarea vaccinului contra poliomielitei, pentru studiile asupra clonării, cartografierea genomului uman, fertilizarea in vitro și multe altele. Celulele Henriettei au fost vândute și cumpărate în milioane de doze, dar, cu toate acestea, ea a rămas un personaj aproape necunoscut.

Povestea femeii
care a revoluționat
medicina secolului XX

VIAȚA NEMURITOARE A HENRIETTEI LACKS

Rebecca Skloot

REALITY SHOCK

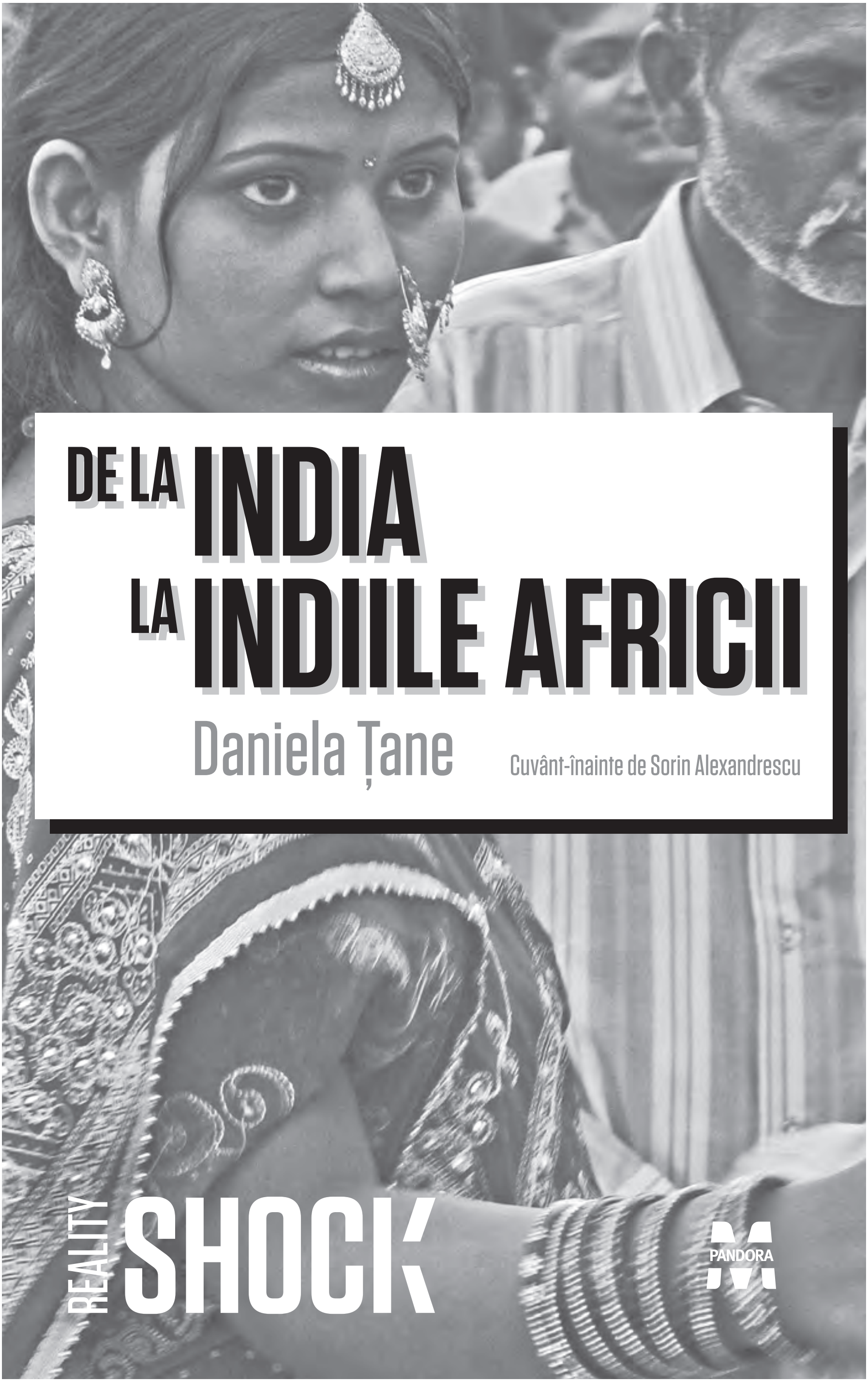
PANDORA M

JURNAL DE CĂLĂTORIE

Această carte s-a conturat încetul cu încetul, în misiuni diplomatice, umanitare sau ca simplu turist, din jurnalul de bord transmis periodic prietenilor de acasă.

Am încercat să surprind și să dezvălui sufletul lumilor prin care m-au purtat pașii, într-o incursiune în sacrul prezent la fiecare colț de stradă, dar pe care suntem prea grăbiți ca să-l mai vedem.

India, Sri Lanka, Cambodgia, Nepalul, Etiopia sunt lumi ce merită descoperite pe îndelete.

DE LA INDIA LA INDIILE AFRICII

Daniela Țane

Cuvânt-înainte de Sorin Alexandrescu

REALITY SHOCK

PANDORA M